

«Đằng sau mọi tài sản
lớn đều là tội ác»
— O. BALZAC

Mario

Puzo

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

The
Godfather

Bố Già

BỐ GIÀ
GODFATHER

MARIO PUZO
NGỌC THỦ LANG
dịch thuật

Saigon
xuất bản 1972

Bố Già

Mario Puzo

Ngọc Thứ Lang

dịch thuật

*Bìa: **NXB Văn Học***

*Nguồn: **Internet***

*Trình bày: **Muôn Phương***

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

Bố Già

MARIO PUZO
NGỌC THỨ LANG

1.

AMERIGO BONASERA CÓ VIỆC RA TÒA, TÒA ĐẠI HÌNH New York, Phòng 3 để nghe công lý phán xét, trừng trị hai thằng khốn can tội bạo hành, toan cưỡng dâm con gái lão. Ngài chánh án uy nghi, bệ vệ vén áo thụng đen làm như sắp đích thân ra tay trị hai thằng nhãi ranh đang đứng xớ rớ trước Tòa. Giọng ngài sang sảng, lạnh tanh:

– Tụi bây hành động như những quân côn đồ tồi tệ nhất. Tụi bây làm như thú dữ ở rừng vậy! Cũng may mà cô bé đáng thương kia chưa bị tụi bây xâm phạm tiết hạnh, bằng không thì mỗi đứa 20 năm chắc...

Cả hai thằng cúi mặt làm như tui hổ, hổ hặn. Tóc chúng hớt cao, mặt mũi sáng sủa quá. Nhưng chúng quả là thú vật, thú vật lắm mới dám càn rỡ vậy. Bonasera nghĩ thế, nhưng không hiểu sao lão vẫn mang máng cảm thấy có một cái gì giả trá bên trong vụ xử này.

Dưới cặp lông mày chổi xể, đôi mắt sáng lóng lánh của ngài Chánh án khẽ liếc nhìn khuôn mặt bí xị của Bonasera rồi dừng lại trên chồng đơn xin khoan hồng trước mặt. Ngày cau mặt, rồi nhún vai như sắp phải có một quyết định ngược với chính lòng mình.

– Xét vì tội bây còn nhỏ, chưa có tiền án và con nhà đảng hoàng... Vả lại xét vì luật pháp đặt ra chẳng phải để trả thù nên tòa tuyên phạt mỗi đứa 3 năm tù, cho hưởng án treo!

Bốn mươi năm hành nghề chủ xe đòn, chôn người chết đã quen nên Bonasera giận sôi sùng sục vẫn ngậm miệng làm thinh. Con nhỏ xinh đẹp là thế ngày giờ này còn nằm liệt giường, chiếc cằm bể còn kẹp chưa lành mà cả hai thằng khốn, hai con vật lại ra về thông thả. Vậy là tòa phưởng tuồng còn gì? Kia cha mẹ chúng đang tíu tít bao quanh hai cậu quý tử. Họ sung sướng, họ cười hả hê.

Bonasera nghiêng răng nghe nổi đắng cay trào lên ghen hòng. Lão đưa chiếc khăn tay trắng lên bịt chặt miệng, ngó hai thằng khốn đi tà tà trở ra. Mặt chúng tươi rói, chúng tỉnh bơ không thèm nhìn

lão một phát. Đành đứng trơ ra vậy. Cha mẹ chúng tò tò đi theo: hai cặp vợ chồng Mỹ trạc tuổi lão, bề ngoài Mỹ rất bền lền ra mặt nhưng ánh mắt vẫn cứ vênh vào ngấm.

Không nhin nổi, Bonasera vượt ra khỏi hàng ghế hét toáng lên:

– Được rồi! Tụi mày sẽ được khóc như tao. Con cái tụi mày làm khó tao thì tao sẽ cho tụi mày thử nếm mùi đau khổ!

Thấy vậy mấy ông luật sư đi sau cùng vội đẩy các thân chủ đi tới, đi nhập một với hai thằng con đang chậm bước hẳn lại làm như chúng sẵn sàng đứng ra bảo vệ cha mẹ vậy. Một bố lục sự đồ sộ còn đứng ra chắn lối Bonasera, sợ lão làm hoảng... nhưng có chuyện gì xảy ra đâu?

Bao nhiêu năm lập nghiệp ở đất này, ăn nên làm ra được cũng vì Bonasera một mặt tin tưởng ở công lý, ở trật tự xã hội. Đứng ngơ ngẩn trước tòa, cảm thù đến tóe khói, đầu óc chỉ lớn vồn ý định trả thù, nghĩa là sắm ngay một khẩu súng, bắn bỏ cả hai thằng khốn, nhưng Bonasera cứ phải cắn răng an ủi vợ đang đứng lặng người chưa hiểu chuyện gì:

– Thôi vậy là mình bị chúng giỡn mặt rồi! Điều này đành phải lết tới ông Trùm mới xong...

Lão quyết định tìm tới cố nhân Corleone, tốn bao nhiêu thì tốn...

✱

Một mình trong căn phòng khách sạn diêm dúa ở Los Angeles, kép Johnny Fontane cũng mượn rượu giải sầu như

bất cứ thằng đàn ông nào bị vợ bỏ trên cõi đời này. Nằm bật ngửa trên tấm nệm đó, hắn đưa chai úyt-ki lên uống ừng ực, rồi vớ xô nước đá lạnh tợp vài ngụm đưa cay.

Bốn giờ khuya, rồi men rượu bốc lên, đầu óc hắn chỉ lờn vờn ý định “thịt” con vợ, nếu nó về đây. Nếu nó còn về. Không lẽ giờ này “phôn” về cho con vợ cũ, thăm hỏi mấy đứa con hay phá mấy thằng bạn, gọi dựng nó dậy? Kỳ cục quá. Mình xuống dốc rồi. Chớ hồi đang lên thì nửa đêm chợt nhớ ra “phôn” chơi chơi cho bạn bè mới là tình sâu nghĩa nặng. Chán mớ đời. Hắn mỉm cười chua chát, nhớ ngày nào chỉ nội chuyện lên, xuống của chàng Johnny Fontane cũng làm nhức tim mấy cô đào lớn nhất nước Mỹ.

Mãi mới nghe tiếng khóa mở lách cách. Johnny biết là nó về, nhưng vẫn làm bộ tỉnh bơ nốc rượu. Nó bước vô, nó đứng sững ngay trước mặt, hăn cũng cứ ì ra. Coi, con này còn đẹp quá chớ? Khuôn mặt thiên thần, đôi mắt tím mơ huyền, khổ người mình dây vô cùng cân đối. Trên màn bạc nó càng lộng lẫy, mỹ miều nữa. Trách nào cả triệu anh mê, sẵn sàng bỏ tiền mua vé xi-nê chỉ cốt để chiêm ngưỡng dung nhan Margot Ashton.

Johnny lè nhè hỏi:

– Mà đi đâu về giờ này?

Nó buông một câu:

– Đi ngủ với trai.

Giận quá, hăn gạt tung cái bàn, nhẩy dựng lên túm cổ. Toan đập thì khựng

lại, buông xuôi tay. Con khốn nạn cười ngật nghẻo, cười phá lên. Đành phải đập. Họng nó la lớn:

– Ê, không đánh vào mặt. Tao đang đóng phim nghe!

Thế là Johnny cứ bụng mà loi. Nó té ngựa, hấn nhào theo, đè cứng. Nó ng-het thở, há miệng thở hồng hộc, hơi thở nghe lại thơm thơm nữa! Hấn bèn lựa mấy chỗ thịt non, phơi nắng đỏ hồng ở đùi, ở vai để cú thể mà giộng túi bụi, động ồ ạt như hồi còn nhỏ quen bắt nạt mấy đứa nhỏ đầu đường xó chợ. Cái lối “tắm quất” này thấm đòn đao để mà khỏi sợ để lại vết tích, tang chứng như gãy răng, bể miệng.

Nhưng làm sao “tắm quất” nó mãi được. Johnny chịu. Con khốn nạn biết vậy nên cười hăng hắc, cười thách thức.

Lốp váy lựa thêu bên trong lộ ra, nó nằm xoạc căng, nằm tồ hô ra, miệng la lớn:

– Đây này. Mày cứ đánh đi, đánh nữa đi... Mày thì chỉ có thể!

Chán quá, Johnny lồm cồm bò dậy. Hận lắm nhưng lại đánh không nổi con điểm này chỉ vì nó đẹp quá, đẹp quá đi. Margot cũng vùng dậy theo, nhún một phát là đứng phắt dậy, đứng chống nạnh trước mặt... rồi đi một đường vũ ưỡn ẹo, nhún nhảy “chọc quē”.

– Mày đập tao... ăn thua gì! Như con nít vậy... Cái thú mày thì làm ăn gì? Không bằng một đứa con nít! Vậy mà cũng đàn ông. Bộ mày cũng làm tình cũng như mày “sủa” mấy bài máy nước ấy hả? Còn lâu! Thôi nhé, bái bai Johnny...

Thế là nó biến vào phòng ngủ, khóa cứng cửa lại. Johnny ngồi bệt xuống sàn, chán nản úp mặt vào hai bàn tay, mệt mỏi, nhục nhĩ đến rã rời người.

Một lúc sau, nhờ chịu đựng thất bại đã quen nên gắng gượng lấy lại tinh thần, Johnny nhắc điện thoại lên, gọi một chiếc tắc xi ra phi trường cấp tốc. Phải bay về New York ngay. Tình hình này nguy ngập quá. Chỉ có một người cứu vãn nổi hẳn. Chỉ có một người đủ thể lực đủ sáng suốt thương yêu hẳn. Đó là bố già Corleone.

*

Ông chủ lò bánh Nazorine người mập mạp in hệt một ổ bánh mì Ý. Quần áo bám đầy bột, hần bức bối căn nhà vợ con. Chú làm công Enzo đâm hoảng hồn vì vụ này: bộ đồ tù binh mặc vô rồi, đeo

bằng tay chữ xanh dàng hoàng rồi mà
trể giờ sang trại tập hợp thì nguy quá!
Hắn thuộc đám vài ngàn tù binh Ý được
trưng dụng làm thợ để phục vụ kỹ nghệ
sản xuất nên lỡ có chuyện lộn xộn phải
trở về nghiệp cũ thì đau khổ lắm lắm.

Ông chủ lớn tiếng chất vấn:

– Màý tính bêu xấu gia đình tao?
Màý biết là hết chiến tranh này màý sớm
muộn cũng bị tổng cổ về Sicile nên màý
cố tình để lại cho con gái tao một cái bầu
kỷ niệm chứ gì?

Cu cậu Enzo người thấp lùn, vạm vỡ
vội cuốn quýt đưa tay lên ngực thề:

– Thưa ông chủ... Tôi xin thề có Đức
Mẹ, tôi không dám lợi dụng lòng tốt của
ông chủ. Tôi thương cô chủ thiệt tình,
tôi muốn xin cưới hỏi dàng hoàng. Tôi

thật không nên không phải, nhưng nếu bị tổng về xứ thì chẳng thể nào trở qua được. Đành phải xa Katherine vĩnh viễn.

Lúc bấy giờ bà chủ mới gắt:

– Thôi im đi, đừng vớ vẩn nữa. Anh biết phải làm gì mà? Thằng Enzo cứ việc ở lại, có gì gửi nó qua Long Island với bà con mình.

Katherine chỉ có khóc. Con bé mập tròn, quê mùa và trông như có ria mép thế kia thì kiếm sao nổi một thằng chồng bảnh như Enzo? Cái thằng lại biết chiều chuộng đúng cách, đúng chỗ nữa! Quay sang phía bố, con bé nức nở:

– Ba không có cách gì giữ Enzo thì con sẽ bỏ nhà này đi theo anh ấy. Con về Ý liền...

Nazorine ngắm con nhỏ. Đúng típ con gái bố. Nó hăng lắm. Có lần rõ ràng, ban ngày ban mặt nó dám âu yếm cạ bàn tọa vào trán thằng Enzo lúc thằng này cúi phía sau lom khom bưng khay bánh chắt vô quầy. Vụ này không khéo dàn xếp thì tụi nó dám làm bậy lắm. Đành phải kiếm cách vận động cho nó ở lại, nhập tịch dân Mỹ. Chỉ có một người thu xếp nổi. Bố già Corleone chớ ai?

✱

Ba người nói trên cũng như nhiều người khác đều nhận được thiệp mời của bố già Corleone dự lễ vu quy của cô gái út Costanzia vào thứ Bảy cuối tháng Tám năm 1945. Dù bây giờ nhà cao cửa rộng bên Long Island nhưng một người như Vito Corleone đâu thể quên bạn bè cũ, láng giềng giềng xưa.

Đám cưới linh đình, khách đến đông, ăn uống suốt ngày. Một dịp vui đúng lúc quá. Chiến tranh với Nhật vừa dứt xong, đâu còn nơm nớp sợ tin dữ chợt tới cho đứa con ngoài mặt trận nên ai nấy cùng vui thả dàn. Muốn vui thì còn gì bằng đi đám cưới?

Vì lẽ đó sáng thứ Bảy bạn bè Ông Trùm từ New York kéo rốc sang. Đồ mừng cô dâu là những phong bao màu kem đầy tiền, tiền mặt chớ ngân phiếu thì khỏi. Kèm theo là tấm thiệp ghi rành rẽ tên người mừng, càng tôn kính ông bố bao nhiêu thì tiền mừng cô dâu càng bọn bấy nhiêu.

Ông trùm Vito Corleone típ Mạnh thường quân, ai có chuyện nhờ vả cũng không để cho thất vọng. Không hứa hão, không có lối chối từ “Tôi không đủ sức”. Không cứ bạn bè quen biết mà cũng

chẳng cần sau này có thể đền đáp được hay không. Chỉ cần mỗi một thứ, đó là tình bạn, do đích thân đương sự nói lên. Chừng đó thì bất luận giàu nghèo sang hèn, Ông Trùm cũng lưu ý giải quyết giùm kỳ được, san bằng mọi trở ngại cho lúc thành toàn mới thôi.

Vì đức tính đó, Vito Corleone có nhiều bạn và được tôn xưng Ông Trùm, thành thạo còn có người thân mật gọi Bố Già. Và để tỏ lòng tôn kính thì một món quà nhỏ mọn đủ rồi, đừng nói đến lợi. Một bình rượu chát nhà cất lấy, một giỏ bánh cay tarelles ngày lễ giáng sinh. Cùng lúc đó nếu biết điều thì nên kín đáo tự coi như mình có nợ để ân nhân có quyền cho gọi tới, mỗi khi có chút việc muốn nhờ lại.

Ngày gả con gái là ngày trọng đại, đích thân Ông Trùm ra đón khách tận

bạc cửa lớn. Toàn bạn bè quen thân, tin cậy cả, trong số đó thiếu gì kẻ nhờ giúp đỡ mà làm nên sự nghiệp, nhân dịp vui mừng này mới dám gọi tiếng bố già thân mật? Giúp đỡ đám cưới toàn là bạn bè tự động chạy tới. Chẳng hạn như khoản rượu, tất cả mọi thứ rượu đã có một ông bạn già bao hết, lại còn xung phong lãnh chân barman. Dọn bàn ghế, bùng thức ăn là đám bạn của mấy đứa con trai. Nấu cỗ là mấy bà bạn trong khi bồ bịch cô dâu lãnh vụ treo đèn kết hoa từng bùng đầy một khu vườn nửa mẫu.

Đã là khách thì Ông Trùm tiếp đón như nhau hết, tuyệt không có kẻ khinh người trọng. Xưa này vẫn vậy. Đặc biệt hôm nay Ông Trùm lên bộ đồ lớn cắt thật khéo, chạy tới chạy lui lảng xảng nên anh nào không biết dám tưởng bậy là chú rể lắm!

Đứng sau Ông Trùm là hai trong số ba đứa con trai. Đứa lớn tên Santino nhưng trừ ông bố ra ai cũng gọi là Sonny. Cậu cả này bị các bậc cha chú kỵ lắm nhưng bọn trẻ lại khoái. Gốc Ý, mới nhập tịch dân Mỹ có một đời mà vóc dáng được như hần có thể gọi là lớn con: Sonny cỡ thước tám nhưng nhờ mớ tóc quăn dày cộm trông cao hơn nhiều.

Khuôn mặt hần đều đặn và rõ nét đa tình, miệng rộng môi dày và cảm lẹm vô một chút nên trông càng đậm.

Mấy bà sồn sồn hông to miệng rộng thấy cậu cả là tha hồ ngắm nhưng đặc biệt trong đám cưới này có ngắm cũng vô ích. Vì dù có mặt vợ hần và ba đứa con nhỏ, Sonny vẫn ngấp nghé cô bé phù dâu Lucy Mancini đang ngồi đây kia, rục rở trong bộ phù dâu màu hồng, mớ tóc đen nhánh cài một vòng hoa. Làm gì cô

nàng không biết? Suốt một tuần nay hai đứa nhăm nháy nhau chán chê và sáng hôm diễn tập trước bàn thờ Chúa nàng còn nắm tay chàng một phút. Phù dâu bạo đến thế là cùng.

Đối với em Lucy thì chẳng cần anh Sonny phải hách như ông già. Mạnh khỏe, gan dạ đủ rồi. Tính hăn rộng rãi, bụng dạ cũng hào sảng chớ đâu phải chỉ giỏi cái khoản kia? So với Ông Trùm thì Sonny thiếu đứt nét khiêm tốn, dễ giận, dễ cáu, quyết định nông nổi. Vì vậy trong công việc làm ăn hăn giúp bố rất đắc lực mà ít ai tin một ngày kia hăn sẽ là người kế vị.

Cậu hai Frederico, gọi tắt là Fred có thể nói là đứa con trai trong mộng của mọi gia đình; y chăm chỉ, có hiếu, bố gọi đến là dạ ngay. Ba mươi tuổi đầu vẫn chưa có vợ, vẫn ở chung với bố mẹ.

Không hề cãi lại, dây dưa với cô nào để gây phiền phức cho gia đình. Người tầm thước, mặt mũi không được bảnh trai nhưng cũng phảng phất nét đa tình nghĩa là mái tóc xoăn rậm, cặp môi chì dày thui ra.

Típ người Fred chẳng phải trời sinh ra để chỉ huy. Hắn mềm quá, thiếu hẳn cái mãnh lực buộc người khác phải tuân lệnh nên chắc chắn việc kế nghiệp chẳng bao giờ đến hắn.

Đứa con trai út trong nhà, cậu ba Michael không đứng cùng hai anh phía sau lưng Ông Già mà ngồi riêng một nơi, ở tuốt một góc vườn. Nhưng có ngồi tách ra vẫn cứ bị thiên hạ chú ý như thường vì cả nhà chỉ có một mình hắn là dám cưỡng lệnh Ông Trùm. Trông hắn không đa tình như hai anh, mái tóc đen lóng lánh không xoăn. Da mịn như con gái

nên hẳn đẹp trai một cách thanh tú. Hồi còn nhỏ Ông Trùm cứ e ngại thằng út quá nhiều nữ tính, mãi đến năm 17 tuổi ông mới yên tâm.

Chủ ý của Michael là tuyệt đối không muốn dính dáng đến việc nhà, không dây dưa vào công việc làm ăn của bố nên ngồi cũng ngồi tách ra một nơi. Bên cạnh hẳn là cô bồ cả nhà chỉ nghe nói, mãi hôm nay hẳn mới dẫn về. Michael giới thiệu rất chững chạc nhưng xem ra chẳng ai khoái vì nhà này quả không hợp với típ đàn bà con gái Mỹ. Họ chê cô này gầy quá, mặt mũi “trí thức” quá mà cử chỉ quá luông tuồng. Ngay cái tên nghe cũng lạ tai rồi, đàn bà con gái gì mà tên Kay Adams? Nó Mỹ quá, ngán ngùn quá... nghe không vô.

Ông Trùm làm như không chịu Michael, điều đó thấy rõ. Chẳng là hồi

trước hắn là con cưng trong nhà, sẵn sàng kế nghiệp sau này vì hắn giống bố in hệt ở chỗ ngoài sự khôn ngoan còn có một quyền lực tiềm ẩn, làm như trời sinh ra để làm lãnh tụ, hể cất tiếng nói là thiên hạ không nghe không xong vậy.

Có điều chiến tranh vừa bùng nổ là cậu ba Michael hăng hái nhảy ngay vô Thủy quân lục chiến, coi lệnh cấm của bố như không có. Ai chớ Ông Trùm đòi nào chấp nhận để cho thằng con trai út nhào đầu vô chỗ chết, phục vụ cho những thằng ở đâu đâu và hy sinh lãng nhách như vậy? Lập tức có màn tung tiền ra vận động ngầm, lo lót bác sĩ nhà binh. Vận động đủ mọi mặt, tốn kém kể gì nhưng làm sao cản nổi một gã con trai 21 tuổi khi nó nhất định xung phong?

Sau đó Michael đi tác chiến, đánh trận tùm lum miền Thái bình dương,

lên lon Đại úy và bắt nhiều huy chương. Năm 1944, tạp chí Life đi nguyên một phóng sự bằng hình ca ngợi chiến công hiển hách của Đại úy Michael Corleone. Tờ báo một ông bạn đưa cho Ông Trùm coi chứ người nhà đâu dám? Ông bố chỉ nhún vai lắm bầm:

– Cái thằng... chỉ hùng cho người ngoài!

Đầu 1945, sau thời gian nghỉ dưỡng thương, Michael được giải ngũ mà không ngờ chính ông bố đã vận động vụ này. Nhưng về nhà mới có vài tuần thì chẳng cần bàn bạc hỏi ý kiến ai, cậu Út đã mau mau ghi tên học Dartmouth. Để có cơ không phải ở nhà. Phải vụ đám cưới con em gái, Michael mới bò về nhà để luôn thể trình diện vị hôn thê.

Ngồi sóng vai ở tuốt một góc vườn, Kay lấy làm khoái chí nghe chàng kể những mẩu “chuyện vui” về mấy ông khách kỳ dị hiện có mặt trong đám cưới ngày hôm nay. Với cô nàng thì bất kỳ chuyện gì vui lạ, ngộ ngộ đều khoái nghe lắm. Michael càng ham kể...

Sau cùng Kay nhận ra một đám bốn ông khách đang quanh quẩn quanh hũ rượu chát tổ bố. Nàng đoán mấy ông này phải có chuyện bối rối, bứt rứt chớ chẳng đi ăn cưới khời khời. Michael khen ngay:

– Em nhận xét tinh lắm. Mấy cha đó chắc có chuyện nan giải, muốn gặp riêng ông già để nhờ vả đấy. Thấy không, ông già đi đến đâu là mắt họ dõi theo theo đến đấy.

Ông Trùm Corleone đang đứng đón khách thì một chiếc Chevy đen ở đâu chạy

tới dừng ở vỉa hè bên kia phía ngoài cư xá. Có hai thằng ngồi băng trước. Chúng lấy sổ tay ghi từng số xe một, không cần dấu điểm.

Sonny vội phi báo:

– Cớm, bố ạ!

Ông Trùm nhún vai:

– Kệ chúng nó... Ngoài lộ thì chúng làm gì tha hồ. Mình đâu có mua hết đất nhà nước?

Sonny giận đỏ mặt.

– mấy thằng khốn..., không nể nang gì hết!

Nó hăm hở nhảy mấy bậc cửa, chạy băng ngang cư xá tới kế bên chiếc Chevy đen, thò cổ vào toan hùng hổ với mấy thằng lái xe. Thằng cớm phớt tỉnh móc

ví chìa tẩm thẻ hình sự. Sonny làm thỉnh lui lại, nhắm cửa sau xe nhổ một phát nước bọt rồi quay lưng tà tà đi. Hắn cố ý mong cho thằng lái xe chạy theo để lọt vào cù xá là có châu ăn đòn hội chợ, nhưng đời nào nó mắc mưu.

Vừa bước lên Sonny vừa căn nhắc:

– Bọn FBI bố ạ! Nó lấy hết số xe.

Vụ FBI cho a-giăng tới “đi đám cưới” đã được tiên liệu rồi nên theo lời khuyến cáo của Ông Trùm, bọn đàn em và mấy ông bạn thân nhất bữa nay đều xài xe đi mượn hết. Thằng Sonny nóng giận vô lý thật nhưng xét ra cũng có lợi là chứng minh cho bà con anh em biết chẳng ai mời cớm đến mà e ngại.

Giận thì Ông Trùm không giận vì từ bao lâu rồi ông vẫn chủ trương là trên

cõi đời này có nhiều khi bị người ta chửi vào tận mặt cũng vẫn phải nhin nhục lờ đi với niềm an ủi miễn còn sống được, còn mở mắt ra được thì còn có ngày một thằng hèn yếu nhất có quyền rửa hận một tay thế lực nhất. Nhiều anh phải phục lãn Vito Corleone ở điểm nhin nhục này.

Ở sân sau ban nhạc bắt đầu chơi. Khách khứa đủ mặt rồi. Ông Trùm Corleone bèn quên bém vạ FBI để hớn hở dẫn hai thằng con trở vô.

Khu vườn rộng đen nghệt cả trăm người. Ai khoái khiêu vũ thì nhảy lên chiếc bàn gỗ kê cao khỏi mặt đất chung quanh treo đèn kết hoa. Bằng không thì ngồi dài dài khắp vườn vì chỗ nào cũng có bàn, thức ăn thơm ngon chất như núi và rượu chát, thứ nhà làm đặc biệt thì từng hũ lớn 5 lít một.

Bàn danh dự của cô dâu chú rể dĩ nhiên phải cao hơn một chút. Bọn phù dâu phù rể đứng ngồi quây quần quanh cô dâu Connie. Đám cưới tổ chức đặc biệt theo phong tục cổ của người Ý, dĩ nhiên cô dâu chẳng hài lòng chút nào. Nhưng có “nhà quê” cũng phải chịu, phải chịu vì nội cái vụ chọn thằng Carlo Rizzi làm chồng cũng đã nghịch ý ông bố quá sá rồi! Vì đối với gia đình này thì Carlo Rizzi “lai” 50%. Cha nó gốc Sicile thật nhưng mẹ người miền Bắc nên nó có mớ tóc vàng và cặp mắt xanh thế kia. Cha mẹ nó lập nghiệp ở Nevada nhưng cu cậu phải bỏ xứ đi vì có chuyện lộn xộn với pháp luật. Lên New York sống nó gặp Sonny và chớp luôn con em. Trước khi gả con, dĩ nhiên Ông Trùm phải cử một số đàn em tin cẩn đi Nevada để điều tra

về gia thế cậu rể tương lai. Thì ra Carlo bị dính vô một vụ súng ống sao đó nên phải trốn chú thực ra vụ này giải quyết dễ cái một. Nhưng cái hay trong vụ này là Ông Trùm đã đánh hơi ra vụ thầu sòng bạc ở Nevada kiếm ăn rất ngon nên tiện thể sai bọn đàn em đi làm một công hai việc.

Conny Corleone thực ra không đẹp vì thuộc típ con gái thì gầy nhưng lấy chồng ít năm sẽ mập thù lù. Tuy nhiên nhờ còn con gái và nhờ bộ đồ cô dâu trắng muốt, cô bé trông lộng lẫy, xinh đáo để. Ngồi bàn danh dự mà tay nó cứ luôn xuống phía dưới bấm đùi chú rể môi chúm lại hôn gió lia lịa.

Connie chịu thằng Carlo ở khoản nó vừa đẹp trai, vừa lực sĩ. Tay nó, vai nó bắp thịt vun lên, cái lưng làm như căng rách bộ đồ đến nơi. Cứ như điệu nó biểu diễn thì Carlo cũng vợ lắm, chịu vợ lắm,

rót rượu nó cũng rót hầu. Tuy nhiên tất cả cũng chỉ là kịch, cặp mắt nó chỉ nhắm nháy ngó chiếc túi lụa trắng con nhỏ đeo một bên vai. Cái túi bây lớn và căng ra như thế kia thì phải biết là bọn tiền phong bì! Dám 10.000 hay 20.000 đô không chừng... Carlo mỉm cười. Bấy nhiêu đó đủ rồi. Giai đoạn đầu mà. Chớp được con nhỏ này thì cả đời cứ nằm dài ra cũng không lo đói.

Trong đám quan khách cũng có một vị trẻ tuổi, “lên cây” rất hách đang bận tâm “nghiên cứu” túi bạc kè kè của Connie. Đó là thằng Paulie Gatto mặt lưỡi cày. Thì ra vì quen nghề “ngánh” nên thấy túi bạc ngon ăn là nó động lòng ngó chơi tưởng tượng đớp cách nào ăn chắc cho đỡ buồn, chớ ở đây thì ông nội nó cũng không dám biểu diễn nghề nghiệp.

Vì Xếp Peter Clemenza của nó đây kia! Xếp đang hăng máu khiêu vũ loạn. Già rồi, có bụng rồi mà Clemenza cứ thấy em nào ngon mắt là ôm bừa, nhảy loạn. Ban nhạc chơi một bản Tarantella siêu bình dân nên cô bác hoan nghênh âm ỉ, Xếp Clemenza lại có dịp biểu diễn những bước lả lướt vô cùng điệu nghệ, nên dù có sừng sững như một ông hộ pháp cũng không “thất nghiệp” một giây một phút. Các cô khoái đã đành, mấy bà sồn sồn cũng bám lấy Xếp, không cho nghỉ! Rốt cuộc mấy cặp trẻ đành rút lui, nhường sàn nhảy cho một mình Xếp quay cuồng. Gặp một bà nhỏ con thì ngực vừa đụng đến cái bụng phệ của Clemenza và hai bên cứ cạ qua cạ lại giữa tiếng rên rĩ của một cây mandoline: hoạt cảnh vừa tục tĩu, dâm đăng lại vừa tức cười nên cử tọa hò reo như sấm.

Rốt cuộc Clemenza mệt bỏ hơi tai, mồ hôi vã ra, mặt nhợt nhạt đành rút lui và té ngối trong lòng ghế, đàn em Paulie Gatto vừa kịp thời đưa ra đỡ! Rất mau mắn thằng Gatto bưng ly rượu chát lên tận miệng Xếp, một tay rút chiếc mùi-soa lụa lau hàu lia lịa. Cứ uống một hớp rượu là Xếp lại nghỉ mệt một hơi và thở rống như trâu. Vừa lấy lai tí hơi sức là Xếp quay ra sửa lưng thằng đàn em:

– Đây đâu phải chỗ mày đứng làm giám khảo khiêu vũ? Đi cha mày ra ngoài kia, coi xem có gì lộn xộn không nào?

Đàn em Paulie lĩnh gắp.

Ban nhạc cũng nghỉ xả hơi. Lúc bấy giờ thằng Nino Valenti mới nhảy lên khán đài, vớ lấy một chiếc mandoline rồi chân trái ghếch lên một chiếc ghế, nó vừa vê đàn vừa gân cổ biểu diễn

một bản tình ca độc đáo của dân Sicile. Thằng Nino khá đẹp trai nhưng mặt nó say rượu đỏ nhừ. Nó vừa nháy mắt vừa dùng lưỡi điểm lóc chóc những chỗ lờn ca tục tĩu nên mấy bà mấy cô ôm bụng cười, còn bọn đàn ông thì khoái chí rống lên phụ họa theo từng chập.

Bà Trùm khoái chí bắt nhịp theo như điên nhưng ông Trùm xưa nay đâu có chịu những vụ trai gái lẳng lơ nên lĩnh vào nhà để khỏi phải nghe tiếp. Thấy vậy cậu cả Sonny bèn mắt trước mắt sau xề lại em phù dâu Lucy Mancini. Hắn chỉ ngán có Ông Già và biết dư mục vợ giờ này còn phải ở dưới bếp sửa lại chiếc bánh cưới. Do đó không biết hắn rĩ tai cái gì mà con nhỏ đứng ngay lên, biến vô trong nhà. Sonny làm bộ đợi vài phút, nói dăm ba câu chuyện bâng quơ rồi theo hút em bé

gấp. Vậy mà không giấu được ai vì xét ra em phù dâu Lucy đâu có phải tay vừa? Em Mỹ hóa đến độ vô đại học ba năm là cóc cần tai tiếng nữa. Lucy mấy bữa nay cứ đeo cứng cựa cả Sonny và lả lơi ra mặt vì phù dâu với lại phù rể mà! Mặc dầu thiên hạ thừa biết nhưng em vẫn cứ ngây thơ vén váy cười ngỏn ngoẻn khi leo thang lầu lên phòng tắm. Chỉ một loáng sau đã thấy đàn anh Sonny đưa tay ngoắt rồi.

Cái vụ móc ngoéo tưởng là bí mật này có một người biết hết: Đứng trên lầu hé rèm cửa nhìn xuống thì còn cái gì qua mắt nổi Thomas Hagen? Nãy giờ hẳn đứng trong phòng Ông Trùm “theo dõi nội vụ” từ đầu đến cuối.

Trên nguyên tắc Hagen là luật sư

riêng của nhà này nhưng trên thực tế lại là xử lý thường vụ consiglieri tức cố vấn kiêm phụ tá, nghĩa là nhân vật tối quan trọng, chỉ đứng dưới một mình Ông Trùm. Cho nên vừa thấy ông đi vô là Hagen đã mau mắn có mặt sẵn trong văn phòng. Đâu phải chỉ vì bận đám cưới mà Ông Trùm Corleone buông xuôi hết công việc?

Việc đầu tiên mà Hagen muốn báo cáo gấp là vụ “làm ăn” của cậu cả Sonny nhưng sau khi cân nhắc lợi hại hăn nhăn mặt gác qua một bên. Lờ đi thì hại thật xong cho ông bố biết cái vụ này thì Sonny chỉ có chết. Hăn còn lạ gì tính nết của Bố Già? Ngay trong căn phòng bốn bề toàn sách luật này hăn đã từng phụ tá và cố vấn cho Ông Trùm biết bao nhiêu là vụ diên đầu nên hợp “giơ” quá rồi!

Hagen đi tới bàn bureau, cầm miếng giấy ghi tên những người Ông Trùm bằng lòng tiếp hôm nay. Bố Già vừa bước vô là hấn đưa liền để nghe một lệnh ngăn ngừa:

– Để Bonasera sau cùng nghe.

Hagen vội chạy đi kiểm ông chủ lò bánh mì Nazorine và hướng dẫn vô văn phòng. Thấy Nazorine, Ông Trùm vui mừng đứng lên ôm hôn. Hai thằng chơi với nhau từ thuở bé tí ở quê nhà mà? Sang đất Mỹ hai gia đình còn qua lại thân thiết. Bất cứ lúc nào, nhà Corleone cần đến bánh là có ngay cả xe do ông bạn Nazorine vui vẻ cung cấp. Năm nào cũng vậy, nhiều ít Nazorine cũng đóng niên liễm thật hăng cho nghiệp đoàn làm bánh của Ông Trùm sáng lập từ lâu lắm rồi, vậy mà trừ mấy cái “bông” đường

hồi còn chợ đen Nazorine đâu có xin xỏ đòi hỏi gì? Chỗ thân tình như vậy, trung thành như vậy thì Ông Trùm chỉ chờ hỏi đến là giúp đỡ liền.

Đưa mời điều xì gà Di Nobili và tự tay đưa một ly Strega, Ông Trùm thân mật khoác vai để hai người tâm tình thân mật, khiến Nazorine mạnh miệng hỏi han. Ông chủ lò bánh mang vụ thăng rể tương lai Enzo kể lể. Nó người gốc Sicile, bị quân Mỹ bắt làm tù binh nhưng tạm thời được ở lại làm thợ chuyên môn. Nó mới giúp việc lò bánh và quyến luyến con Katherine. Tội nó thương nhau quá, nếu thằng này mà bị tổng về thì con bé đến chết mất. Và bây giờ chỉ có mình Bố Già Corleone là có thể cứu được chúng.

Hai người đi lại trong phòng, Nazorine kể đến đâu Bố Già Corleone gật gù đến đấy và sau cùng vỗ vai cười mỉm:

– Có vậy thôi ư? Cái vụ này dễ quá mà. Tiếp xúc một ông dân biểu rồi ông dân biểu sẽ đưa nội vụ này ra Hạ viện, nhờ các bồ bịch thông qua một đạo luật nhập tịch đầu vào đấy hết. Có điều phải xì tiền ra, theo thời giá cỡ 2 ngàn đô la chớ mấy? Bảo đảm là xong và chỗ anh em với nhau thì 2 ngàn đô đầu ăn nhằm gì mà đặt cọc hay đưa trước?

Ông chủ lò bánh mì gật đầu gáp, và không ngờ mọi việc lại dễ dàng và Bồ Già lại nhân đức đến thế. Lão cảm ơn tíu tít, nước mắt rưng rưng khi được đưa ra tận cửa và nghe Ông Trùm xác nhận lại:

– Bạn đừng lo nghĩ vớ vẩn nữa. Sẽ có người đến tận nhà bạn lo giùm mọi thủ tục.

Hagen mỉm cười:

– Khi không được một thằng rể, một chuyên viên giúp việc đắc lực mà lại có người chỉ giùm cho hai ngàn đô xong việc mới trả sau thì cha Nazorine sướng quá còn gì? Vụ này mình giao cho ai thừa bác?

Ông Trùm cau mày suy nghĩ.

– Chớ giao cho thằng nhà quê Lute-co nghe. Để thằng Fisher làm hay hơn. Nếu cần thì bảo Enzo đổi địa chỉ đi. À chiến tranh chấm dứt tất sẽ có rất nhiều vụ tương tự. Mi nhớ gài sẵn người của mình ở Washington để có áp phe nhập tịch là bắt liên. Mỗi vụ tối thiểu 2 ngàn đô đâu phải đồ bỏ.

Người thứ hai bước vô là Anthony Coppola. Vụ nhờ vả của nó giản dị hơn nhiều vì nó là chỗ con cháu nhà, xưa kia cha nó cũng làm phu hỏa xa với Ông

Trùm hồi còn đói khổ. Bây giờ cu cậu cần 5 trăm đô để mở cửa tiệm bánh chiên, mua lò, sắm đồ vật vĩnh mà đào không ra tiền. Nhưng đối với Ông Trùm thì vụ này quá dễ. Người móc túi rút ra mớ bạc nhỏ đếm vừa vặn trên 4 trăm bèn quay sang phía Hagen:

– Mi cho mượn đỡ 100 đô, sáng thứ hai ra bằng lấy tiền nhớ nhắc.

Coppola thấy vì mình mà Bố Già phải ngửa tay đi mượn đã áp ứng:

– Dạ 4 trăm cũng đủ rồi.

Nhưng Ông Trùm vỗ vai âu yếm:

– Cháu thông cảm. Đám cưới tốn quá sá nên bác hết tiền mặt.

Hagen lấy tiền túi đưa ra 1 trăm cho đủ số, đưa thẳng Coppola ra mà phục

lăn lổ xủ thế khôn khéo của Bố Già. Ra điều vì mình mà một nhân vật cỡ Bố Già phải đi vay trăm bạc để cho mượn vốn làm ăn thì cu cậu cảm động để đâu cho hết! Có mấy ông triệu phú chịu làm cái việc phiền phức này bao giờ?

Ông Trùm vừa ngược mắt lên là Hagen báo cáo tiếp:

– Cháu không ghi sẵn... nhưng thằng Luca Brasi nói muốn vô gặp bác. Chắc có chuyện cần.

– Có gì cần đâu?

– Vụ này chắc bác hiểu nó hơn cháu nhưng cháu đoán nó nhận được thiệp mời nên lấy làm cảm động, muốn gặp bác để cảm ơn chắc.

Ông Trùm gật đầu ra hiệu đồng ý.

Đúng lúc đó ở ngoài vườn Kay Adams cũng đang hỏi thăm Michael về ông khách lạ có bản mặt thật cô hồn mang tên Luca Brasi. Trước sau cũng phải giải thích cho cô bé vị hôn thê hiểu sơ qua về gia thế mình nhưng Michael áp dụng chiến thuật tiết lộ từ từ để Kay khỏi sửng sốt hết hồn vì cho tới giờ này cô bé vẫn cứ tưởng Ông Già là người làm ăn, tuy hơi khác thường một chút. Rất thân nhiên, Michael giới thiệu Luca Brasi như một hung thần của giới giang hồ miền Đông. Nét độc đáo trong việc làm ăn của nó là giết người khỏi cần ai phụ giúp và một khi nó đã làm thì pháp luật có biết cũng bó tay vì kiếm được bằng chứng sát nhân của Luca Brasi là một việc xưa nay chưa ai làm được. Không hiểu có đúng như vậy không nhưng nó đối với Ông Già thì trung thành lắm.

Kay trợn mắt ngạc nhiên:

– Bộ Ông Già xài cả những người như vậy sao anh?

Cái vụ này chẳng thể trả lời trực tiếp nên Michael đành vòng vo:

– Cỡ 15 năm về trước hình như vụ nhập cảng dầu ăn của ông già bị một bọn toan cưỡng đoạt. Chúng mưu sát ông tới mấy lần và chút xíu nữa là rồi. May nhờ có Luca Brasi. Người ta kể rằng hồi đó hắn hạ một hơi 6 mạng, vồn vện trong 2 tuần. Phe bên kia ngán quá bỏ cuộc luôn.

– Nói vậy ông già bị bọn gang tơ mưu sát sao?

– Ấy là chuyện 15 năm về trước kìa chứ bây giờ đâu có chuyện gì?

Rất hóm hỉnh, Kay hích cho Michael một cú:

– Thôi bồ đừng bịa chuyện để tôi rét, tôi né là bồ khỏi phải làm đám cưới chứ gì? Bồ láu quá!

– Không, anh nói thật đó.

– Nghĩa là Luca Brasi thủ tiêu 6 mạng thật sao?

– Thì người ta đồn đại, báo chí đăng tùm lum vậy... chớ có bằng chứng gì đâu. Nhưng hình như nó còn làm một vụ gì ghê gớm hơn thế, hải hùng đến nỗi chính ông già cũng không dám nhắc đến. Vụ này thằng Hagen cũng biết, anh có hỏi mấy lần mà lần nào nó cũng gạt đi. Do đó anh chắc nó phải ghê gớm lắm.

Luca Brasi quả thực là người mà quí cũng phải chê. Cứ thấy dạng nó là thiên hạ đã hết hồn vì cả khổ người chắc nịch của nó toát ra sự kinh khủng, cái sọ tổ

bố, bản mặt lắm lý rất ư là cô hồn. Cặp mắt nâu lơ lơ không sinh khí mà miệng nó tàn ác ở đôi môi mỏng quẹt như hai miếng thịt bò sống gắp vô.

Trong giới giang hồ, Luca Brasi nổi danh hung thần cực kỳ tàn bạo nhưng cả nước biết nó một lòng thần phục Ông Trùm Corleone. Một trung thần hiếm có, một trong những cột trụ chống đỡ đắc lực. Luca Brasi không sợ trời sợ đất, địa ngục thiên đường nó đều coi như không. Không có cảm tình với bất cứ một ai, không ngăn một người nào, kể cả cảnh sát. Nhưng riêng với Ông Trùm thì nó tự quyết định phải yêu, phải sợ và do đó, phải phục vụ hết mình!

Được đưa vào văn phòng, tự nhiên hung thần đâm ra khép nép, kính cẩn trước mặt Ông Trùm. Nó ấp úng mãi mới ngỏ được lời chúc mừng, đại để mong

sao Người sớm có cháu bé, cháu trai. Rồi vụng về đưa ra một bao thư lớn mừng cô dâu chú rể, song đích thân Ông Trùm phải nhận cho mới quý! Nó chỉ muốn có bấy nhiêu mà!

Đứng bên cạnh, Hagen lưu ý cung cách Bố Già tiếp Luca Brasi. Hay thật! Rõ ra là quý mến, từng lời nói cử chỉ đều bộc lộ rõ. Có điều không hề thân mật, làm như đấng quân vương sẵn lòng chấp nhận sự cung kính của một bầy tôi và nó có đích thân đòi đưa đồ mừng tận tay cũng là lẽ tự nhiên vậy.

Một phong dày cộm thế kia thì hiển nhiên phải bộn tiền hơn bất cứ một phong bao nào khác. Luca Brasi đã suy tính cả giờ về vụ phải “đi” cỡ bao nhiêu để hơn hết mọi người và phải đưa tận tay để Bố Già biết cho là nó cung kính hơn ai hết. Biết vậy nên nó có ăn nói vụng về,

ngớ ngẩn Ông Trùm cũng vẫn lơ đi.

Hagen nhận thấy rõ bong là được hậu đãi quý hóa như vậy, vẻ mặt cô hồn của Luca Brasi bỗng dung hiển hậu, ngờ nghệch hẳn đi. Làm như nó khoan khoái lắm, vinh hạnh lắm. Trước khi xin từ biệt nó còn kính cẩn hôn tay Ông Trùm rồi mới theo Hagen đi ra. Mở cửa cho thằng cô hồn này Hagen cũng cẩn thận áp dụng chiến thuật tay mở cửa, miệng nở sẵn nụ cười cảm tình. Vậy mà cái đầu bụi của Luca Brasi chỉ sẽ gục gặc và cặp môi thít thì chỉ khẽ vén lên, đủ để biểu diễn một nụ cười nhạt.

Không riêng gì Hagen, ngay Ông Trùm Corleone đối với Luca Brasi xem ra vẫn cứ “kính nhi viễn chi”. Thấy mặt nó là phải lưu ý, chừng nó đi khuất mới nhẹ nhõm thở ra. Chẳng là Luca Brasi tính nết ngang tàng, như ngựa hoang vậy.

Không dễ gì “nắm” được nên dùng nó dễ sợ như phải sử dụng cốt mìn. Sơ sẩy là không xong nhưng vẫn cứ phải dùng... và dùng rất hiệu quả.

Khi cửa đóng lại, Ông Trùm hất hàm hỏi:

– Còn một mình Bonasera hả? Nếu vậy đi kiểm thằng Santino (Sonny), biểu nó vô đây trước. Có thể nó có một bài học hữu ích.

Hagen tắt tả trở ra ngoài vườn. Bảo thằng cha Bonasera gắng chờ thêm ít phút rồi hỏi Michael và Kay coi có thấy nó đâu không. Michael lắc đầu là hẳn bắt đầu ngại. Thằng Sonny dám lôi con nhỏ vào một xó nào “quất” bữa lắm. Nó đi theo con nhỏ đến nửa giờ còn gì? Sơ sẩy mà đổ bể là mất mặt với gia đình Mancini và con vợ Sonny cũng chẳng hiền gì!

Hắn vừa đi khuất là Kay hỏi ngay:

– Ai đấy anh? Anh giới thiệu là anh em... nhưng tên hắn đâu có giống, mà coi chẳng có vẻ người Ý nữa!

– Vì thằng Tom ở nhà này từ năm nó 12 tuổi mà. Nó mồ côi cha mẹ, và đau mắt tưởng đâu mù luôn. Nó đang sống lang thang thì Sonny bắt gặp và đưa về nhà ở luôn từ hồi đó. Lấy vợ rồi nó cũng không đi đâu hết.

– Nếu vậy thì ông già nhân đức đấy chứ? Có tới 4 mặt con mà còn nuôi thêm thằng con nuôi nữa.

Chẳng buồn giải thích là đối với một gia đình Ý có 4 con chưa phải là nhiều, Michael chỉ cãi chính:

– Đâu phải con nuôi? Tom chỉ ở lại, coi nhà này như nhà hắn vậy thôi.

– Ủa, sao không nhận nuôi cho rồi?

– À, tại ông già không muốn. Theo ông thì bắt con nhà người ta đổi tên họ là hỗn xược. Nhất là đối với những người đã khuất.

Lúc bấy giờ họ nhìn lên thấy Hagen đang đẩy Sonny bước vô căn phòng và đưa tay ngoắt Bonasera. Cô bé Kay ngạc nhiên lắm.

– Ô hay, sao mấy người này lại kỳ cục vậy? Nhè đúng bữa nhà người ta có đám cưới mà bàn chuyện là ăn!

Michael lại phải tươi cười giải thích:

– Phong tục xứ Sicile đấy! Đúng truyền thống thì chẳng ai nỡ từ chối ai điều gì trong ngày gả con. Biết vậy nên họ cứ nhè ngày này mà nhờ vả cho chắc ăn.

Lucy Mancini vén cao chiếc váy hồng, tất tả bước lên thang. Cứ tưởng tượng ra khuôn mặt bì bì và đa tình của Sonny giờ này đỏ nhừ vì hơi rượu thì quả thực dễ sợ quá... Nhưng cả tuần nay cô phù dâu chỉ nhắm có bấy nhiêu đó mà? Hồi ở Đại học, Lucy có hai kếp thật song anh trước anh sau đều “chạy”, chỉ một tuần lễ du dương là tối đa. Thằng bồ thứ hai còn phê phán:

– Đàn bà con gái gì mà... vĩ đại kinh khủng thế!

Làm nàng hiểu ngay thân phận khác người của mình, không bắt bồ thêm thằng nào nữa trong suốt cả một niên học.

Dịp nghỉ hè được mời làm phù dâu cho bồ Connie, nàng nghe thiếu gì chuyện

về kỳ tích của đàn anh Sonny. Hôm chiều chúa nhật, lúc bọn đàn bà con gái quây quần dưới bếp, chính miệng mẹ vợ hẳn nói ra mà? Mẹ Sandra coi mập mạp, tốt tướng, gốc Ý song sang Mỹ từ hồi còn để chỏm. Cao lớn, vú bự như mẹ thì lấy chồng 5 năm 3 mặt con là phải.

Sandra dọa dẫm cô em chồng Connie về vụ động phòng kinh khủng.

Mọi người cười âm lên, riêng Lucy chỉ cảm thấy nhột nhột cả một khoảng người.

Chính sự nhột nhột đó làm người nàng bốc lửa lúc bước lên thang lầu. Chùng Sonny lộ mặt ra, kéo tuốt nàng qua hành lang, vô một căn phòng trống trơn và đóng sập cửa lại thì Lucy rùng mình, hai chân đứng không nổi. Coi, miệng hẳn toàn mùi thuốc lá khét lẹt!

Nàng hé môi nín thở vì dưới lớp lụa mát dịu, bàn tay hần bông nóng như lửa, tới chỗ nào là nhột nhạt, khó chịu chỗ ấy.

Tụi nó còn ôm nhau đứng nữa, đứng mãi nếu không có tiếng gõ cửa nhè nhẹ, thận trọng. Rất lạ lùng, Sonny đẩy Lucy về phía sau, rồi sửa sơ qua quần áo hần đi vội ra phía cửa nhưng cố ý chặn lối... để cửa có mở ra thì thằng ở ngoài vẫn không vô lọt! Trong lúc Lucy cuống quýt vuốt lại xiêm y, mắt nhấp nháy mở ra chờ đợi thì có tiếng Hagen hỏi khẽ:

– Sonny, phải mày không?

Mừng ra mặt, Sonny vừa nháy nó vừa hỏi:

– Có chuyện gì đó Tom?

– Ông Già sai tao kêu mày gấp. Lên mua-rô ngay đi.

Chỉ mới nghe loáng thoáng như vậy đã thấy tiếng chân bước đi xa dần. Sonny chỉ kịp hôn từ biệt em bé một phát là mở cửa hồi hả chạy theo.

Còn một mình. Lucy bình tĩnh chải lại mớ tóc, móc lại dây nịt coóc-xê, vuốt thẳng nếp váy. Người thì mệt rã rời, nghe ngây ngây ở môi, ở má. Tuy thấy rõ cảm giác vương vếu, nhớp nhúa ở mỗi bước chân đi nhưng không ghé qua phòng tắm mà mở cửa ra tắt tả đi một mạch xuống vườn. Thản nhiên như không có chuyện gì, Lucy vừa ghé mônng ngồi xuống chỗ cũ đã nghe tiếng Connie trách yêu:

– Mày đi đâu về... mà coi lù đừ như say rượu vậy? Ngồi bên tao này, cấm đi nghe!

Chú rể Carlo bèn xốc tới, hóm hỉnh bùng ly rượu chát tới mời cô phù dâu

nhưng cười cái điệu biết hết... Lucy phớt tỉnh nâng ly uống ngon lành. Cả người chợt run run, nàng kín đáo phóng tầm mắt qua vành ly để kiểm thử hình bóng Sonny nhưng chẳng thấy hấn đâu. Ngoài Sonny ra còn kiểm ai làm chi mất công?

Rất hóm hỉnh, Lucy ghé tai bồ Connie tâm sự:

– Mày đừng nên nóng! Ráng đợi vài giờ đồng hồ nữa là biết hết. Thú vị lắm nghe!

Cô dâu phát cười sảng sặc trong khi Lucy ra vẽ đàn chị, rất nghiêm trang ngồi hai tay đặt trên bàn đàn hoàng. Như không hề có chuyện gì xảy ra.

Lúc Bonasera được Hagen đưa vô thì Ông Trùm đang ngồi sau chiếc buya-rô rộng thênh thang và Sonny đứng ở cửa

sổ nhìn xuống vườn. Trọn ngày hôm nay mới thấy nét mặt bố già thân nhiên, lạnh nhạt là một. Không có vụ ôm hôn, một cái bắt tay cũng không vì nếu bà Trùm và vợ lão nhà đòn đám ma chẳng phải bạn từ hồi con gái thì sức mấy Bonasera được mời đi ăn đám cưới? Mà chính lão Bonasera cũng chẳng thèm chơi, chẳng thèm dây dưa với ông bạn Vito Corleone!

Lão chủ xe đòn nhập đề xéo, rất có chiến thuật sau khi đưa mắt nhìn Hagen và Sonny, rõ ràng không muốn có mặt hai thằng này trong phòng nhưng Ông Trùm vẫn cứ lờ đi.

– Xin ông bạn tha lỗi cho con bé cháu không đến dự lễ cưới để chia vui cùng mẹ đỡ đầu của nó được vì cháu còn nằm bệnh viện.

– Chúng tôi biết. Tôi nghiệp con nhỏ... Nếu chúng tôi có thể giúp đỡ cháu phần nào thì ông bạn cứ việc cho biết. Bề nào cũng là con đỡ đầu của bà nhà tôi mà?

Cái vụ này là ăn miếng trả miếng! Ra điều “Vợ tôi là mẹ đỡ đầu của nó nhưng ông bạn đâu thèm cho nó nhận thằng này là cha đỡ đầu!” Khuôn mặt bí xị của Bonasera xám như tro. Lão đành nói huých toẹt:

– Tôi có chút chuyện muốn nói riêng với ông bạn được không.

Ông Trùm lắc đầu:

– Không được. Hai thằng này không những là phụ tá mà còn là con cháu trong nhà... tôi không tin chúng thì con biết tin ai? Đuổi chúng ra đâu được?

Bonasera đành nhắm mắt lại bắt đầu kể lể. Giọng lão đều đều như mọi lần vẫn “Xin thành thật có lời chia buồn cùng tang quyến” vậy.

– Tôi chỉ có một mụn con gái là nó. Tôi tin tưởng ở nước Mỹ nên làm ăn có tiền là nuôi con thật đàng hoàng, như bất cứ người Mỹ nào. Tôi không giữ rịt nó ở trong nhà vì tin là đã giáo huấn nó về danh dự gia đình. Nó có thằng bạn thân, không phải người Ý. Đi xi-nê với nhau, đi chơi tối với nhau, mà thằng kia chẳng thèm biết đến vợ chồng tôi là ai. Tôi công nhận tôi sơ xuất chỗ đó. Cách đây 2 tháng một hôm nó lái xe rủ con nhỏ đi chơi cùng một thằng bạn nữa. Chúng cho con nhỏ uống uyết-ky rồi toan làm hỗn. Dĩ nhiên con nhỏ chống cự. Không chịu là tội nó đập, như đập một con vật vậy. Khốn nạn, lúc tôi vô nhà thương

thì con nhỏ mặt mũi tím bầm, mũi dập hàm bể phải kẹp không biết bao nhiêu chỗ! Thấy tôi con nhỏ cứ nức nở: ”Bố ơi, con có làm gì đâu mà chúng nó... làm con thế này? Sao chúng nó hành hạ con vậy này?” Chao ơi, tôi trả lời nó thế nào được? Tôi đành nhìn con mà ôm mặt khóc!

Bonasera ôm mặt khóc thật. Khóc nức nở, nghẹn ngào không nói nên lời thật, dù tiếng khóc quả tình chẳng có vẻ khóc bao nhiêu! Tuy nhiên, Ông Trùm vẫn phải có một cử chỉ an ủi để lão kể lể thêm chút nữa. Khuôn mặt Bonasera chảy dài ra, mắt lão đỏ ngầu...

– Tôi khóc vì con nhỏ là cuộc đời tôi. Nó đẹp, hiền hậu, dễ thương biết chừng nào... lại tin người có một. Bây giờ thì nó hết tin ai... và còn đẹp với ai được nữa!

Thế rồi tôi mang nội vụ đi thừa Cảnh sát. Cả hai thằng bị bắt ngay và bị truy tố ra tòa, đúng theo luật pháp Mỹ quốc. Tang chứng rành rành, cả hai thằng cùng nhận tội hết. Vậy mà tòa xử chúng 3 năm tù, cho hưởng án treo.

Chúng ung dung ra về ngay sau phiên xử. Tôi đứng ngơ ngẩn trước tòa còn bị hai thằng súc sinh cười vào mặt nữa. Tôi bèn nói với nhà tôi: "Việc này phải nhờ đến Ông Trùm mới xong..."

Ông Trùm khẽ cúi đầu thông cảm nỗi đau khổ của lão. Nhưng khi lên tiếng thì tiếng nào cũng gằn giọng, bực bội:

– Biết thế thì ông bạn sao lại đi thừa với cảnh sát? Tại sao không đến tôi ngay chứ?

Bonasera không trả lời mà chỉ sục sục:

– Bây giờ tôi nhờ ông bạn. Ông bạn muốn thế nào xin cứ cho biết. Bao nhiêu cũng được, miễn xong công việc...

“Muốn thế nào, bao nhiêu cũng được. Cái thằng chỉ có tiền, chẳng biết đến tình, chẳng còn biết cái gì nữa. Ông Trùm bèn gằn giọng:

– Ông bạn nhờ cái gì mới được chứ?

Bonasera liếc nhìn Hagen, Sonny và lắc đầu quầy quậy. Không nở lòng, Ông Trùm bèn xích người gần lại chút nữa và chìa tai ra để cho hắn thăm thò. Lão chồm tới, rí tai khe khẽ. Người thì thảo, người chìa tai ngó mông như linh mục nghe xưng tội vậy. Một lát sau, Bonasera mới ngồi ngay người lại, chờ đợi.

Ông Trùm ngó ngay mặt làm lão đỏ mặt nhưng vẫn cứ giương lên...

– Cái vụ đó làm thế nào được. Ông bạn điên đầu rồi!

Vậy mà lão còn đề nghị với một phát:

– Ông bạn muốn bao nhiêu tôi cũng chịu hết.

Giọng rành rẽ, tỉnh bơ của Bonasera làm Hagen khẽ nhăn mặt, lắc đầu. Thằng Sonny này giờ đứng quay lưng nhìn ra cửa sổ cũng phải quay quắt lại ngó sững. Đang ngồi ở sau buya-rô. Ông Trùm đứng dậy lên tiếng. Giọng không hề giận dữ mà tiếng nào tiếng đó như búa bổ:

– Ông bạn và tôi, tụi mình biết nhau quá lâu rồi. Nhưng có bao giờ ông bạn thèm hạ cổ tới chơi, hay nhờ vả chuyện gì? Mà ông bạn cũng chẳng thèm mời lại nhà chơi, dù chỉ để uống một chén trà. Mà vợ tôi lại là mẹ đỡ đầu của con bé

cháu đấy! Xin lỗi, tôi nói đâu có sai? Ông bạn không thềm chơi, không thềm dây dưa... làm gì tôi chẳng biết.

– Tại tính tôi không muốn rắc rối...

– Không, ông bạn nghe tôi nói. Ông bạn sang Mỹ lập nghiệp làm ăn chính chắn như vậy thì giàu có là phải, xứ sở này thiên đường là phải. Ông bạn lương thiện, có sợ gì ai đụng chạm mà cần phải kết bạn? Thằng nào, đụng đến thì đi thưa lính, lôi cổ nó ra tòa. Đâu phải nhờ vả đến một thằng Vito Corleone? Đúng lắm! Sự thực tôi cũng có va chạm tự ái đấy nhưng xét lại, tôi cũng chẳng phải hạh nhắm mắt kết giao bữa, nhất là với những kẻ coi mình rẻ rúng. Tôi không thềm có những ông bạn không đáng ra bạn như vậy.

Sợ tái người, Bonasera ôm mặt khóc, rên rĩ:

– Khổ thân tôi quá. Đất Mỹ này dãi tôi quá hậu đi. Tôi chỉ muốn yên thân làm ăn đàng hoàng, nuôi con nên người.

Ông Trùm vỗ tay một phát, gật gù đồng ý:

– Đúng quá! Ông bạn nói nghe hay thiệt. Vậy thì than thở mà chi? Đất Mỹ có pháp luật, ông bạn đã nhờ pháp luật phân xử và pháp luật đã phán xét vậy đó. Còn muốn gì nữa? Thôi thì ông bạn có vô bệnh viện thăm con cháu nhớ mang cho con nhỏ bó hoa, hộp kẹo cho nó khỏi tủi lòng và chính mình cũng hài lòng luôn thể. Xét cho cùng chẳng qua cũng chỉ là chuyện nhỏ nhặt đâu có đáng gì? Bọn con nít làm bậy mà! Chúng còn say rượu và một thằng còn có ông bố làm lớn nữa.

Ông bạn Bonasera thân mến, tôi công nhận ông bạn là người lương thiện và dù ông bạn không thèm chơi với... thì một lời ông bạn nói ra tôi vẫn cứ trợn tin, tôi tin hơn ai hết. Vậy chỉ xin ông bạn một lời là... hãy bỏ qua vụ này đi. Đừng bận tâm vì nó, người Mỹ có lối sống vậy đó! Hãy cố quên đi. Quên để tha thứ hết. Cuộc đời này còn thiếu gì chuyện đau khổ?

Bonasera ngồi ngơ ngẩn mất hồn vì những lời quyết liệt, nặng như búa bổ nhưng vẫn cứ gắng gượng năn nỉ:

- Nhờ ông bạn giải quyết dùm.
- Coi! Pháp luật giải quyết rồi mà?
- Giải quyết quái gì! Họ giải quyết cho chúng... chứ chẳng phải cho tôi.

– Đồng ý. Ông bạn muốn giải quyết cách nào?

– Nợ máu trả bằng máu.

– Đâu được? Con nhỏ còn sống thì đòi nợ máu sao ổn?

Bonasera cố vớt vát:

– Thôi thì... ăn miếng trả miếng vậy? Con nhỏ đau đớn thế nào thì bắt chúng đau đớn in hệt vậy! Vậy thì... vậy thì... ông bạn tính bao nhiêu xin cho biết? Xin ông bạn cứ cho biết...

Ông Trùm quay lưng đi. Vậy là hỏng việc rồi, Bonasera ngồi chết dí. Lát sau làm như một người nhân từ thì không nở lòng nào đối xử tuyệt tình với một người từng quen biết, nhất là gặp khi hoạn nạn, Ông Trùm thản nhiên quay mặt lại. Mặt Bonasera nhợt nhạt như những cái xác

mà lão khâm liệm hàng ngày. Không nỡ làm lão đau khổ nữa, Ông Trùm đành gạn hỏi:

– Sao, ông bạn vẫn còn sợ không muốn kết giao bằng hữu với tôi nên không thèm nhờ vả suông, nhân danh tình bạn chớ gì. Nói thực để ông bạn biết, ông bạn đã ngựa cổ đợi cả tháng để chờ công lý phán xét. Ông bạn chi tiền cho những thằng thầy cãi nó biết trước, biết dư là ông bạn sẽ bị lừa. Ông bạn trông cậy ở sự phán xét công minh của thằng cha chánh án sẵn sàng bán đứng lương tâm như dĩ bán tròn vậy. Những năm về trước, mỗi khi cần tiền làm ăn ông bạn vác xác chạy lại mấy thằng nhà băng năn nỉ, xin xỏ chúng cho vay với giá cắt cổ mà còn phải chờ lên chờ xuống để chúng “đánh hơi” coi liệu có trả nổi hay không đã. Phải chi hồi đó ông bạn nhớ đến

thằng này thì dễ quá! Tiền của tôi sẽ là tiền của ông bạn, chẳng điều kiện quái gì hết. Vụ vừa rồi nếu ông bạn nhờ đến thì ngày giờ hai thằng súc sinh kia chắc chắn sẽ khốn nạn hơn con nhỏ nhiều. Bạn cứ tin đi. Ông bạn làm ăn lương thiện đến như thế mà thằng nào dám đụng tới thì nó sẽ biết tay tôi. Nhưng nếu ông bạn là bạn tôi thì nói thực... cha nó cũng chẳng dám!

Ông Trùm vừa xuống giọng thì Bonasera gật đầu gấp, nói lí nhí trong miệng:

– Dạ xin bác hãy coi tôi như bạn. Chỗ anh em bạn với nhau...

Lúc bấy giờ, Ông Trùm mới thân mật đặt tay lên vai ông bạn mới.

– Vậy có phải hay không? Bạn sẽ được thỏa nguyện. Rất có thể một ngày kia tôi sẽ có việc nhờ lại bạn, mà ngày đó có thể chẳng bao giờ có. Cứ tạm coi như một món quà nho nhỏ của nhà tôi tặng cho đứa con gái đỡ đầu đi. Được không?

Bonasera cảm ơn gấp. Tiền lão ra cửa xong, Hagen quay vô nghe Ông Trùm chỉ thị:

– Giao vụ này cho thằng Clemenza. Bảo nó lựa mấy thằng đảng hoàng chó đùng xài những quân cú thấy máu là nổi hung nghe. Thây kệ thằng cha chôn người chết đó nó muốn nghĩ sao thì nghĩ... chó mình đâu phải bọn giết mướn?

Quay sang phía cậu cả này giờ quay lưng nó ra ngoài, ông Trùm không khỏi buồn. Thằng Santino này... hết trông cậy. Không chịu nghe thì làm sao nổi nghiệp

nhà, làm sao chỉ huy nổi? Đành phải lo kiếm sẵn một thằng... chứ sống đời mãi sao?

Phía dưới vườn đột nhiên có tiếng cười nói ầm ầm làm cả 3 người cùng giật mình. Sonny vươn cổ ra ngoài cửa sổ ngó và hí hửng quay phắt vô. Miệng cười toe toét, nó chạy ra mở cửa:

– Thằng Johnny, bố à! Con đã nói... thế nào nó cũng về ăn cưới mà?

Hagen cũng chạy ra cửa sổ nhìn xuống:

– Đúng rồi! Cháu xuống dẫn nó lên đây nghe bác?

Ông Trùm lắc đầu:

– Khởi... Nó về ăn cưới thì để bà con mình mừng nó xong xả đã. Mi thấy

không... thằng con đờ đầu của tao coi vậy cũng ngoan đấy chứ?

Hagen có ý ghen nên buông một câu:

– Hai năm nay mới thấy mặt nó. Chắc cu cậu lại có chuyện gì đó chạy về nhờ vả.

Ông Trùm quắc mắt:

– Ô hay, nó là con đờ đầu thì không nhờ Bố Già nó thì còn nhờ ai, mi?

Người thứ nhất thấy Johnny bước vô là cô dâu Connie. Mừng quá sá, nên quên phắt cả chú rể, quên cả thể thống của một cô dâu, nó chạy ào lại ôm cứng lấy “anh Johnny” để cho đàn anh hôn môi âu yếm trong khi bà con reo mừng bu quanh. Đối với họ thì Johnny là bà con nhà, thân thiết đã lâu chứ đâu phải người ngoài?

Connie hồi hả cầm tay Johnny kéo lại giới thiệu với Carlo. Rất tinh tế Johnny vừa nhìn chú rể đã biết ngay tẩy cu cậu bèn làm bộ tươi tỉnh tự tay nâng ly lên đòi cụng, còn bắt tay thật chặt cho nó đỡ tủi.

– Ê, Johnny... sửa chơi một bản mừng bà con chó mày?

Mới nghe vậy nhà kép lớn nhất nước vội quay phắt lên khán đài ôm cứng Nino Valenti. Ôi, cặp bài trùng ngày nào! Hai đứa đi đâu chẳng có nhau, một cặp song ca đã đành mà đi của gái cũng còn đi chung dài dai mà?

Cho đến ngày Johnny lên ca đài, nổi tiếng ngang, rồi nhảy một cú một sang Hollywood làm đại danh ca, đại minh tinh. Từ hồi đó lâu lâu cũng có phen một cú về bồ Nino, hứa hẹn thế nào cũng

kiếm cách giới thiệu, dắt dúi nhau nhưng có quái gì đâu? Thét rồi quên luôn. Tình cờ gặp lại Nino, nghe giọng lè nhè rượu, thấy miệng nó cười hể hể như ngày nào, Johnny không khỏi cảm động.

Nino Valenti hứng chí dạo một đường mandoline để Johnny bá cổ nó, chân giậm nhịp, miệng la “Bài này đặc biệt tặng cô dâu”. Dĩ nhiên phải là một bản tình ca Sicile, lời ướm át đến tấc tũn nhưng hát đám cưới thì tuyệt.

Giọng Johnny đã lãng lơ mà Nino còn uốn éo người ra điệu bộ hấp dẫn nên cô dâu Connie đỏ bừng mặt và quý vị cử tọa vỗ tay hoan hô như sấm. Đến điệp khúc là chẳng cần phải mời, bà con cũng dậm chân vỗ tay rầm rập, gân cổ hò rống lên phụ họa. Cứ thế mà bis đi bis lại...

đến nỗi Johnny phải hét lên, yêu cầu tốp để sửa giọng bắt qua bài khác.

Bà con chịu Johnny hết mình. Vì nó người cùng xứ sở. Vì nó là tài tử vĩ đại, đệ nhất danh ca, cả thế giới biết, bao nhiêu mỹ nhân mê lên mê xuống. Nhưng nó vẫn nhớ đến Bố Già. Ngày cưới con em, nó vẫn đi 5 ngàn cây số về dự. Nó vẫn không quên bà con mình, như Nino Valenti kia kìa. Hồi hai đứa còn nhỏ đi đâu cũng hát cặp với nhau thật tuyệt... có ai ngờ mai sau thằng Johnny Fontane thần tượng của 50 triệu đàn bà con gái?

Johnny cúi xuống xốc nách cô dâu Connie lên rồi nó một bên, Nino một bên, hai thằng gân cổ biểu diễn một màn “ruột”.

Thằng Nino vừa búng vài nốt mandoline là bà con biết ngay chúng sắp biểu

diễn... màn đánh võ mồm. Nghĩa là hai thằng bên hò đối đáp thế nào để thằng nào thắng có quyền bế người đẹp. Hai bên đả nhau hăng lắm, thằng sửa qua thằng sửa lại thật găng nhưng dĩ nhiên bữa nay Nino toàn thắng. Johnny cố tình để nó át giọng, nhường cho nó giật mỹ nhân và ca bài chiến thắng oai hùng còn mình thì chỉ phụ theo cho có. Bài ca dứt là 3 đứa ôm nhau hôn, bà con phía dưới lại gào lên “Bis... bis”.

Đứng nghe từ hồi nào không biết Ông Trùm bèn sang sang lên tiếng trách yêu:

– Bà con mình tệ lắm nghe! Thằng con đỡ đầu của tôi nó nhớ ngày cưới con bé em, nó dám vượt cả 5 ngàn cây số để về chung vui với bà con mình... mà rượu mời đâu không thấy, chỉ bắt nó hát không! Tôi nói có phải không ạ!

Bà con hoan hô âm âm. Cả chục ly rượu tới tấp chia ra làm Johnny luống cuống, cứ mỗi ly làm một hớp cũng phát mệt. Nó chạy lại ôm lấy Bố Già rồi khẽ rí tai điều gì mà Ông Trùm dẫn ngay nó đi trở vô.

Thấy mặt Johnny ló vô là Hagen đưa tay bắt. Nó cũng đưa tay ra và mau mắn thăm hỏi nhưng coi bộ mặt vẫn lợt lạt thế nào khiến Hagen không khỏi bực. Có điều hăn hiểu ngay: “Có thằng phụ tá nào được Ông Trùm tin cậy... mà chẳng bị chúng kị đâu?”

Miệng thằng Johnny lém nhém:

– Bố à, bữa con nhận được thiệp cưới... bố biết con nghĩ sao không? Con đoán bố hết giận con rồi, phải không? Chứ từ ngày tụi con thôi nhau con “phôn” tới năm lần chứ có ít đâu? Lần nào Tom

cũng nói đi khỏi, bố bạn, nên con biết ngay là bố giận.

Tự tay rót cho mỗi đứa một ly Strega, Ông Trùm gạt đi:

– Chuyện đó bỏ! Bây giờ mày còn cần đến bố giúp thiệt à? Mày giàu đến thế, hách đến thế mà vẫn còn cần bố giúp thiệt sao?

Vừa cạn ly Johnny đã chìa ra đòi rót nữa rồi liền thoảng:

– Đâu có bố? Con đâu có tiền mà hồi này con xuống dốc ấy chứ? Bố nói đúng. Con bỏ vợ con chạy theo con điểm đó, lấy nó làm vợ thiệt bậy hết sức. Bố giận con là đáng lắm.

Ông Trùm nhún vai:

– Giận gì... Bởi mày là con đỡ đầu nên tao lưu tâm vậy thôi.

Johnny bèn đi tới đi lui kể lể:

– Đúng là con điên đầu vì con điểm đó. Đệ nhất nữ minh tinh Hollywood, nhan sắc thiên thần nhé! Nhưng con không ngờ nó hạ cấp đến thế. Nó ngủ bảy tám lum, sợ còn trên điểm một bậc! Thằng chuyên viên vẽ mặt cho nó được một chút là nó cho ngủ. Thằng ca-mê-ra lấy hình coi bộ kha khá nó cũng dắt vô phòng. Đúng như vậy. Thì ra nó cho ngủ cũng như mình sẵn sàng cho bồi puộc-boá! Gật một cái là xong!

– Chuyện đó bỏ đi. Còn gia đình, vợ con mà y sao?

– ... Thì con vẫn nuôi. Con vẫn chu cấp đầy đủ cho Ginny và các cháu, chu cấp nhiều hơn tào dạy nữa kia. Mỗi tuần con thăm một lần. Con nhớ mấy đứa con nhỏ quá, nhớ thiệt tình! Con đến phát

diên lên mắt vậy mà con điểm khốn nạn đó cười vào mặt, nó còn chê con ghen là “nhà quê”... Một thằng cả đần, chuyên sửa những bài ca máy nước! Mới tối qua con vừa động cho một trận nên thân. Không lẽ nó đang đi đóng phim mà đập cho nó bể mặt? Con cứ người nó mà loi thẳng cánh, tấm quất cho một trận ra gì. Vậy mà nó vẫn không tổn, nó chọc quê nữa chứ? Con chán quá bố! Chán hết muốn sống nữa...

Nghe Johnny than thở ông Trùm vẫn thản nhiên.

– Mấy cái vụ đó là của mày, việc riêng của mày. Chẳng ai lo dùm mày được. Còn nghề nghiệp, còn giọng ca của mày hồi này sao?

Mới nhắc có thể Johnny đã đổi hẳn sắc mặt. Đang kể lể cái điệu điệu cợt,

phường tuồng nó xị hẩn mặt làm như bị đụng đúng chỗ thương tâm, thấy vậy nó nói như người đứt hơi:

– Bố ạ, con phải bỏ nghề. Giọng con mất đứt vì cổ họng khi không nó làm sao đó... mà mấy ông bác sĩ kiểm mãi không ra!

Sự thú nhận của Johnny làm ông Trùm và Hagen giật mình. Thằng này có bao giờ bi đến thế đâu? Chết đến đít nó vẫn hùng, vẫn nhất chớ ai? Vậy ắt phải có chuyện gì...

Johnny bèn than thở tội:

– Cả hai cuốn phim con đóng đều có hạng, tiền lời vô số kể. Con kể như tài tử lớn của hãng kia mà! Vậy mà bị hãng cho nghỉ cái một mới đau. Chẳng là thằng cha chủ hãng kị con ra mặt. Hẩn không

chịu con là hấn đuổi, khỏi nói năng gì hết!

Ông Trùm gặng hỏi:

– Nhưng tại sao người ta lại kỵ mi? Phải có một nguyên nhân gì mới đến nỗi thế chứ?

– Thì tính con ưa hát thí cho nghiệp đoàn, bố cũng biết đó. Chính bố cũng không ưa vụ này nhưng... Thế rồi hấn có con bồ nhỏ “dấm” mãi để xài một mình nào ngờ bị con cướp mất. Sự thực con nhỏ chạy theo con và giữa con với nó chỉ có một đêm một! Bố bảo con làm gì khác được? Rồi đến con điếm vợ con nó cũng lên mặt. Trong khi đó thì nhà con và các cháu cũng lờ hấn con đi, muốn trở về, nó bắt con phải lết chắc? Và đau nhất là tự nhiên con mất giọng. Tình hình như vậy đó thì bố bảo con làm sao bây giờ?

Mặt ông Trùm bỗng dưng lạnh tanh, tuyệt không cảm tình rồi gằn giọng:

– Làm sao hả? Mà phải làm lại, làm cho ra người lớn.

Vừa nói đến “làm cho ra người lớn” Ông Trùm ngồi nhồm dậy vươn tay qua buya-rô nắm đầu Johnny và ghì xuống.

– Trời đất ơi, từ hồi nào mà vẫn ở gần tao mà giờ này mà vẫn yếu thế này sao? Mà là thằng bù nhìn khóc lóc, năn nỉ người ta thương hại sao? Mà có thể than van như đàn bà con gái rằng: ”Bố ơi bố bảo con làm sao bây giờ” sao?

Sự hung hãn đột ngột nhưng bên trong chứa đầy vẻ trách móc thân yêu làm Hagen và Sonny cùng phát cười sảng sặc. Còn la lối như vậy là Bố Già còn thương đấy! Sự thực ông Trùm tuy la lối nhưng

cũng hài lòng ở chỗ thằng Johnny chẳng phải con mà nó chịu nghe, chịu la mắng hơn 3 thằng con đẻ. Nếu bị nắm đầu, 3 thằng khốn đâu có cười? Chúng nó sẽ phản ứng khác. Thằng Santino chắc sẽ lằm lỳ cả tuần lễ sau cạy răng không nói. Thằng Fred sẽ năn nỉ lay van một cách hèn hạ. Còn thằng Michael? Thằng này thì chắc chắn sẽ nhếch miệng cười nhạt rồi lù lù ra khỏi nhà. Muốn thấy mặt nó là cả mấy tháng sau kia! Nhưng Johnny, thằng con đỡ đầu thân yêu này thì có đánh nó, đánh nó vì muốn sửa chữa cho nó thì nó cũng chỉ cười ha hả.

Sau khi hành hạ nó một hồi, ông Trùm bèn cao giọng chất vấn:

– Nó là chủ mày, nó muốn đuổi mày giờ nào cũng được... mà mày nhè cướp con bồ cứng nhất của nó, rồi mày la là tại nó kị mày. Mày bỏ vợ cái con cọt đi

rước một con điểm về làm vợ rồi mày than tụi nó lừa mày đi! Mày đập cho con vợ tụi bại một trận mà còn chừa cái mặt vì nó đẹp quá, nó đang đóng phim nên nó cười vào mặt mày còn ầm ỨC vì bị nó “chọc quẽ”. Coi, mày khùng như vậy đó thì còn... đến phát điên cái quái gì kia?

Nổ một hơi cho nó nín khe, Bố Già mới mở cho nó một lối thoát:

– Bây giờ mày có chịu nghe lời tao chỉ bảo không?

– Không được đâu, bố Ơi! Con không thể trở về với Ginny theo điều kiện nó muốn đâu. Con phải nhậ, phải đánh bài, phải chơi với bạn bè chớ! Gái đẹp chạy theo thì từ chối sao nổi? Con thú thực vậy. Bây giờ mà chui trở lại cái tròng gia đình thì con chỉ có nước chết!

Có mấy khi Ông Trùm nóng nẩy đầu? Cái thằng ngu quá nên phải chặn ngang, phải gắt lên:

– Ô hay, tao có bảo mày phải lấy lại nó đầu. Cái đó là quyền của mày. Mày còn nhớ mấy đứa nhỏ là tốt lắm. Có con mà không làm cha thì làm người đầu được? Mày phải buộc con đàn bà chấp nhận mày chớ? Tao hỏi ai cấm mày về thăm con mỗi ngày? Ai cấm mày ở chung một nhà? Ai cấm mày không được quyền sống theo sở thích, như mày vừa nói?

Johnny cười phá lên:

– Bố ơi đàn bà con gái đời nay khác! Họ đâu có chấp nhận, nhường nhịn vẫn như mấy bà già xưa! Ngay con Ginny cũng còn...

Không để cho nó nói hết ông Trùm đã móc họng:

– Đúng, họ không chấp nhận vì mày bù nhìn! Mày không phải một thằng chồng chớ có gì lạ? Vì mày chu cấp nhiều hơn tòa dạy. Vì mày đập một con đàn bà còn chưa cái mặt cho nó đi đóng phim mà? Mày để cho đàn bà xỏ mũi dẫn đi trong khi cả thiên hạ cùng đồng ý là có dở cách mấy cũng là đàn ông và có bảnh bao nhiêu cũng chỉ là đàn bà. Biết chưa?

Mấy năm nay tao có lưu ý cung cách sống của mày. Với Bố Già thì mày xử sự đúng cách, hiếu thảo đấy. Nhưng với bạn bè cố cựu thì mày đâu thèm gần gũi thằng nào phải không? Mày lên rồi, mày đâu cần chơi với bọn khố rách áo ôm ngày nào cho nhẹ thể? Như thằng hề gì đó... vào nghề nó cũng ngon lành song lúc nó chẳng may xuống dốc, mày có thèm nhìn đến nó bao giờ? Còn thằng Nino đấy, học chung, chơi chung, ca chung với

mày hồi bé tí nhé. Mà lên như thế mà nó cứ lết đệt mãi, hùng hục tối ngày với chiếc xe đổ cát thật tội nghiệp. Nhưng nó có kêu ca gì đâu? Nó chẳng hề phiền trách mày! Buồn đời thì nhậu cho quên, thứ Bảy, Chúa nhật ai kêu đi hát kiếm tí tiền còm thì đi. Tại sao mày không kiếm cách nâng đỡ cho nó, một chút xíu thôi? Mày dư sức quá và giọng ca nó cũng đỡ đấy chứ?

Ông Trùm lim dim mắt nghe Johnny lúng túng tìm cách chống chế. Chùng nó cho là tại thằng Nino hơi ca còn yếu, chưa đủ tư cách trở thành nhà nghề, chẳng thể lên sân khấu bắt bạc được thì ông mới quạt lại:

– Có quái gì “yếu”... “chưa đủ tư cách” với lại “chẳng thể”? Nói vậy mày mạnh hả? Như lái xe đổ cát thì mày đủ tư cách không? Láo hết! Ăn thua ở chỗ

tình cảm, ở tình bạn đối xử với nhau. Tình bạn trên hết và là tất cả vì... Đã bồ bịch với nhau thì còn cái gì không xong? Nó mạnh hơn công lực và xem xém tình máu mủ, ruột thịt. Thấy không, mày đầu cần đến tao giúp, nếu mày có bạn, chỗ nào cũng có bạn?

Nhưng thôi... hãy cho tao biết tại sao mày hư giọng, không hát được? Vừa rồi mày ca với thằng Nino tao nghe tuyệt đấy chứ?

Hagen nhìn thẳng Johnny và phục lẫn nghệ thuật vừa tung vừa hứng của Bố Già! Cu cậu vừa bị một mách mất mặt lại có dịp than thở ngay.

– Giọng không hư hẳn nhưng sa sút ghê lắm. Ca một hai bài xong là chịu. Mấy giờ, mấy ngày liền lên không nổi. Nó yếu

đến nỗi con không tập được, không vô đĩa được kia mà!

– Vậy là mày vợ con lục đục là một, mất giọng là hai. Còn vụ thứ ba là bị chủ đuổi ngang chớ gì? Bây giờ nói tao nghe cái vụ rắc rối giữa mày và thằng cha chủ hãng coi...

– Thằng cha này không phải chủ hãng phim lớn nhất nước mà thôi. Nó thực sự có cỡ lớn... to đầu lắm lắm. Cố vấn điện ảnh tâm lý chiến của Tổng Thống. Tháng trước nó vợ được độc quyền quay phim bộ tiểu thuyết lớn, ăn khách nhất hiện giờ. Vai chính trong truyện thật tuyệt vời, bắt được là ăn chắc Oscar năm nay và còn lên nhiều nữa. Cả nước đồng ý là vai chính gần như tác giả cấu tạo nên để dành riêng cho con đóng, như “com-măng” để sẵn để lẳng xê vậy. Nó hạp

đến nỗi con chẳng phải diễn xuất mà cứ sống thế nào lập lại in hệt là ô-kê rồi. Lại không phải ca hát nữa mới là độc đáo! Tóm lại ai cũng yên chí vai trò ấy là của con, như đo sẵn cho con để con có dịp trở tài cho xứng danh kịch sĩ lớn vậy.

Nhưng thằng chủ Jack Woltz gạch tên con cái một. Nó giao thằng khác, thằng nào cũng được mới đâu! Xin đóng với thù lao tượng trưng, xin đóng thí nó cũng không chịu. Nó bắn tin có tới phim trường quỳ lạy... liếm gót nó chưa chắc nó đã bằng lòng!

Nghe ông con đỡ đầu tả oán kỹ đến thế, Ông Trùm bèn ngoắt tay ra hiệu tốp. Cái thằng con nít, nói được là nói thả dàn chớ công chuyện làm ăn đâu thể có vụ kỳ phi lý, ngớ ngẩn như nó tưởng? Ông Trùm vỗ vai ra lệnh cho Johnny:

– Nghe tao nói đây. Mày sợ xuống dốc quá đâm bi quan lão! Thảo nào người mày mới gây rắc thế kia. Rượu cho lắm vào, thuốc ăn thuốc ngủ động vào! Bây giờ hãy nghe tao về đây ở một tháng, ăn ngủ điều độ, nghỉ ngơi đi. Không ca hát, uống rượu, không gái gì hết. Mày ở chơi với tao, ở chơi cho tao vui vậy thôi. Đúng một tháng thì mày về Hollywood, khỏi nghĩ ngơi gì hết. Mày muốn đóng cái phim đó chứ gì? Thằng cha chủ có cỡ lớn và to đầu của mày sẽ giao vai trò đó cho mày, chịu không.

Johnny nghe ông Bố Già nói chắc, nói gọn ơ đâm nghi ngờ. Coi, đâu có dễ ăn vậy và làm như ông có phép lạ không bằng! Nhưng Bố Già nói có sai bao giờ với nó bất cứ điều gì! Nói để đẩy và hứa suông càng không nữa! Có vụ gì ông biểu được mà thành không đâu nào?

Nó ấp úng:

– Thằng cha đó bạn thân của ông Tổng Giám Đốc FBI. Con sợ bố khó thuyết phục nổi. Mà dùng áp lực sợ không xong...

– Ô hay, làm vậy làm chi? Nó là người làm ăn sinh lợi thì tao sẽ đưa lợi ra chứ có gì lạ?

– Cũng không được! Trễ rồi bố à. Giao kèo ký xong hết cả rồi chỉ còn một tuần nữa là khởi sự quay. Chắc chắn không được đâu!

– Thôi được. Mày đi xuống vui chơi với bà con, chúng bạn đi. Mọi việc đã có tao lo hết, khỏi nói nhiều!

Để nó “khỏi nói nhiều”, đích thân Ông Trùm phải kéo tay Johnny, tống nó ra khỏi phòng để quay sang hỏi Hagen:

– Còn việc gì cần không?

– Còn vụ thằng Sollozzo. Có lẽ bác phải cho nó gấp nội tuần này, chứ bắt nó đợi hoài e không tiện.

– À, đám cưới xong thì mi muốn hẹn nó lúc nào chẳng được.

Ông Trùm nói giản dị có vậy nhưng Hagen đoán ngay chỗ tâm cơ tính toán. Trước hết, chắc chắn ông sẽ từ chối đề nghị của nó. Sau nữa ông biết rằng từ chối là thế nào cũng sanh chuyện nên mới lần lữa hẹn cho qua ngày gả con Connie đã, Hagen bèn thử mở đường:

– Có cần bảo Clemenza cử vài thằng tới nhà mình không à?

Ông Trùm gạt phắt:

– Ủa, chi vậy? Tao muốn hẹn nó sang ngày gả con Connie là vì không muốn

có chuyện phải suy nghĩ lòi thoi trong những ngày có con sắp về nhà chồng đó thoi. Vả lại cũng phải có thời giờ điều tra đích xác coi nó đề nghị cái gì chớ? Bây giờ thì biết rồi. Chuyện đó bản không thể dính vô!

– Nghĩa là mình từ chối? Nhưng theo cháu nghĩ... sao bác không mang ra bàn với bộ tham mưu mình coi đã?

– Mi thấy nên bàn? Ừ thì bàn... nhưng phải làm xong vụ Hollywood cho thằng Johnny cái đã. Mai mi đi Los Angeles gặp thằng cha chủ hãng phim. Trở về hãy hẹn thằng Sollozzo và mình họp hội nghị “gia đình” trước! Nào, còn việc gì nữa?

– Dạ, còn vụ bệnh viện vừa gọi đây nói cho hay bệnh tình Abbando nguy kịch. Sợ khó thoát đêm nay.

Genco Abbandando mới chính thức là consiglieri của nhà Corleone. Hắn bị ung thư nặng, nằm bệnh viện gần 1 năm nay nên Hagen mới được cử tạm thời thay thế. Từ xử lý thường vụ lên chính thức đâu phải dễ dàng, Hagen muốn lắm, nhưng vai trò consiglieri đâu được giao cho một kẻ không 100% máu Sicile? Ở với gia đình Corleone từ năm 12 tuổi, hoàn toàn là con cháu mà Hagen mới được cử tạm thời vào tổ chức cố vấn kiêm phụ tá đã gặp bao nhiêu chống đối ngầm rồi. Vả lại mới 35 tuổi mà consiglieri thì non quá, non choẹt!

– Này, chừng nào rước dâu?

– Dạ, còn vài phút là cắt bánh cưới. Cỡ nửa giờ nữa là rước dâu.

Hagen chợt nhớ ra chú rể Carlo nên rụt rè đề nghị:

– Thằng chồng con Connie có nên giao cho nó một công việc gì kha khá một chút trong những vụ làm ăn của mình không?

Tự nhiên Ông Trùm giận dữ đập tay đánh “chát” một phát trên mặt bàn làm Hagen giật nảy mình... Mấy tiếng “Không... không bao giờ cả!” nghe quyết liệt dữ dội quá. Ông nhấn mạnh từng chữ:

– Nhớ là không bao giờ! Cho nó một chân thì đơ đờ một chút cho chúng có đủ tiền sống vậy thôi. Còn mọi việc nhà này tuyệt đối không thể cho nó hay biết gì hết. Mi nhớ chưa? Phải dặn mấy thằng con tao... dặn cả Clemenza nữa.

Bây giờ mi biểu cả 3 đứa phải sửa soạn cùng tao vô nhà thương để nhìn mặt Genco lần chót. Thằng Fred lái xe

và bảo Johnny là tao muốn cả nó đi nữa. Còn mi thì sửa soạn đi Los Angeles ngay, khuya nay đi. Vô nhà thương thăm không kịp thời giờ sửa soạn đâu. Ở nhà sửa soạn, đợi tao về là đi mới vừa. Xong cả chưa?

– Dạ, chừng khách về hết thì Fred đánh xe ra là vừa. Có ông Thượng nghị sĩ vừa mới phon tới xin lỗi không đến dự lễ cưới được. Chắc e ngại tai mắt... nhưng ổng có cho người thân tín mang đồ mừng đến.

– Vậy càng hay. Đồ mừng khá không, mi?

– Dạ, đồ đặc quý lắm... Thứ đồ cổ như vậy thì tụi nó bán vút đi cũng phải được trên một ngàn đô! Ổng còn nói phải đích thân đi chọn mãi mới có món ưng ý như vậy. Cái đó mới là quý nhất!

Chưa thấy tận mắt món cổ vật nhưng nghe giọng hí hửng của Hagen, Ông Trùm vô cùng hể hả. Một ông Thượng nghị sĩ mà phải mất công đi chọn đồ mừng đám cưới lại phải cho người thân tín đem lại tận nhà đâu phải là chuyện chơi? Huống hồ giá trị của món đồ thì “tụi nó có bán vút đi cũng phải trên một ngàn đô!”.

Tình bạn quý hóa của ông bạn Thượng nghị sĩ cũng như cung cách kính mến của thằng người nhà Luca Brasi là thứ mà Ông Trùm chịu nhất xưa nay. Họ còn nhớ đến, còn gởi đồ mừng tất nhiên là còn trông cậy, còn nhờ nhau được nhiều thứ. Đó là thế mạnh của Vito Corleone.

Lúc Johnny Fontane xuất hiện là Kay nhận ra ngay bèn trách yêu Michael:

– Ô hay, gia đình anh có quen với Johnny hả? Em biết vậy thì lấy anh từ khuya rồi.

– Có muốn giới thiệu không?

– Để khi khác! Anh biết không, em mê Johnny từ 3 năm nay lận! Có Johnny trình diễn ở Capitol thì thế nào cũng phải đi nghe.

Thấy Johnny từ khán đài nhảy xuống ôm hôn Ông Trùm rồi cũng đi theo vô trong, Kay bèn móc họng:

– Không lẽ một tài tử lớn, một đại danh ca cỡ Johnny mà cũng phải chọn bữa nay để tới nhờ vả ông Già?

– Còn hỏi! Nó là con đỡ đầu của ông mà! Không có ổng... sức mấy mà nó là đại danh ca!

– Vậy nữa? Lại một chuyện lạ nữa chắc? Kể nghe coi?

Dù lắc đầu quây quây “Vụ này chẳng thể kể được” nhưng thấy con bé nài nỉ quá không thể từ chối rồi, Michael bèn dừng đỉnh kể lại câu chuyện của 8 năm về trước, sau khi rào đón trước rằng hồi đó Ông Già hăng hơn bây giờ nhiều, vả lại thằng Johnny là con đỡ đầu nên ông mới phải bênh vực nó hết mình.

Hồi đó Johnny mới bước vào địa hạt ca nhạc, tên tuổi bắt đầu nổi, nhất là trên làn sóng điện. Hát cho ban Les Halley hẳn được hoan nghênh quá sá, tiền cát xê tăng vùn vụt. Bao nhiêu nơi cầu cạnh nhưng hẳn kẹt giao kèo 5 năm với bầu Halley nên không những đã không tự do bay nhảy được mà đi hát ngoài bao nhiêu thì cát xê cũng chạy gần trọn vào túi ông bầu.

Vì thằng con đỡ đầu, Bố Già phải đứng ra đích thân “thu xếp” vụ hủy giao kèo và đồng ý chung 20 ngàn đô la tiền chuộc. Bầu Halley không chịu. Không thể xé giao kèo nhưng từ nay hắn chỉ ăn 50% hoa hồng thôi. Thấy hay hay, Bố Già bèn “tăng giá” 20 ngàn đô la, không chịu thì 10 ngàn vậy? Bầu Halley chỉ quen đớp cát-xê nghệ sĩ chứ đâu hiểu nổi ý nghĩa vụ “tăng giá” độc đáo của giới giang hồ? Bèn từ chối...

Hôm sau, Bố Già trở lại để “bàn” tiếp chuyện xé công-tra với ông bầu, nhưng cùng đi theo có cố vấn Genco và có cả “chú em” Luca Brasi. Chỉ có 4 người trong phòng với nhau. Bố Già chìa ra tấm séc 10 ngàn đô có đóng dấu bảo chứng của nhà băng đảng hoàng và tờ thỏa thuận hủy bỏ giao kèo cho danh ca Johnny Fontane. Ở chỗ thái dương ông

bầu bồng có một họng súng lạnh ngắt kê vô, cùng lúc đó có tiếng Bố Già rĩ rả:

– Một là cho xin ông bầu một chữ ký vào chỗ để trống trong tờ thỏa thuận này. Hai là một tí óc của ông bầu sẽ văng ra đúng vào chỗ trống đó. Một hay hai thì ngã ngũ trong một phút thôi.

Chữ ký của ông bầu Halley bèn thò ra ngay. Đổi lấy tám séc 10 ngàn và để khẩu súng đi chỗ khác chơi!

Nhờ vậy Johnny Fontane mới có cơ hội làm nên sự nghiệp. Một sự nghiệp lẫy lừng cả nước biết, phim hốt bạc, đĩa bán số triệu! Lên đến tột đỉnh vinh quang thì Johnny bỏ 1 vợ 2 con để bắt một nữ minh tinh tóc vàng lớn nhất thế giới.

Nào ngờ cô đào lớn còn... hơn điểm

một bậc! Johnny ghen tức giải khuây bằng rượu, cờ bạc và đàn bà. Đến nỗi giọng ca mất, đĩa ể ẩm và hăng phim cho nghỉ ngang. Đó là lý do hấn chạy về cầu cứu Bố Già!

– Nghĩa là Bố Già lại phải sắp ra tay nữa, sắp cứu người hoạn nạn nữa.

Nghĩ vậy, Kay bèn khen một phát:

– Này anh, như anh kể thì ông già chỉ chuyên giúp người không? Vậy thì ông tốt quá trời quá đất còn gì? Có điều là phải nhìn nhận những biện pháp “cứu nhân độ thế” của ông không hợp hiến lắm nghe!

– Em phải hiểu là ông thi ân cái điều mấy bố thám hiểm Bắc cực lo đói đấy! Rải rác dọc đường có thừa tí thực phẩm nào thì họ cứ vùi đại vào mấy cái hang

hốc giữa khoảng băng tuyết mênh mông, rồi đói rã ruột? Nhưng đừng tưởng bỏ vội! Máy người được ổng cứu giúp biết đâu chừng một ngày kia bị ổng ghé vô đòi nợ ơn nghĩa lại không khóc thét lên: “Biết thế bố bảo cũng cóc dám nhờ vả!”

Mãi đến sập tối chiếc bánh cưới mới được mang ra cho bà con chiêm ngưỡng. Tự tay ông chủ lò Nazorine o bế, nó lộng lẫy quá, kem phết nhiều quá và ngon quá nên cô dâu trước khi lên xe hoa còn thưởng thức cố năm bảy miếng. Ông Trùm thân mật tiễn khách, kín đáo xác nhận chiếc xe FBI đã đi từ nãy giờ rồi, bà con về khỏi lo!

Chỉ còn một chiếc Cadillac đen tởm do thằng Fred lái đậu đằng trước. Ông Trùm nhanh nhẹn lên chiếm băng trước,

nhường cho Sonny, Michael và Johnny ngồi đằng sau.

Quay xuống hỏi thăm Michael “Con nhỏ về một mình hay có người đưa”. Nó trả lời Hagen lo xong rồi. Ít ra cũng phải vậy chứ!

Xa lộ đi vô trung tâm Manhattan lúc bấy giờ vắng hoe. Xăng nhót hồi đó còn phải mua bông mà! Cỡ hơn nửa giờ sau chiếc Cadillac ngừng trước y viện Pháp. Dọc đường Bố Già có hỏi Michael học hành ra sao nó cũng chỉ gật gù là được.

Sonny hỏi vọng lên:

– Johnny nói bố hứa giúp nó thu xếp vụ cha chủ hãng phim. Để con đi sang Hollywood lo giùm nó nghe bố?

– Khỏi... Khuya nay Hagen đi đủ rồi. Việc đó có gì khó khăn đâu?

– Johnny sợ không xong quá! Nên con mới đề nghị để con đi!

Nó vừa nói vừa cười, khiến Ông Trùm phải quay lại để hỏi tận mặt Johnny:

– Coi, mày không tin là Bố làm được cho mày? Xưa nay Bố có nói cái gì mà không làm đâu? Bộ tao nói giỡn chơi hả?

– Đâu có! Con đâu dám không tin Bố? Có điều thằng cha chủ con có cỡ thiệt tình. Tiền bạc nó coi không ra gì hết mà thế lực thì nó có thừa. Nó lại hận con lắm lắm nên con không hiểu Bố sẽ thu xếp cách nào mà được việc cho con vậy thôi!

– Nhưng tao nói mày sẽ có là mày sẽ có. Bố Già mà hứa bậy với mày sao, Johnny? Hỏi Michael coi phải vậy không?

Dĩ nhiên Michael gật đầu. Đúng vậy, xưa nay bố nói có là có thật. Lúc mấy cha con đi vào cổng nhà thương, Ông Trùm để cho mấy đứa kia đi lên trước, một mình nắm tay nói riêng với nó: "Chừng học hành xong... bố sẽ có việc nhờ mày. Một việc mà mày sẽ khoái..." Michael gật đầu ừ hử. Biết tính nết nó. Bố Già phải gài thêm:

– Dĩ nhiên không bao giờ bố ép mày làm bất cứ việc gì! Mày lớn rồi, mày có quyền tự lập chớ? Nhưng đặc biệt lần này bố muốn vậy. Vả lại con cái học hành xong thì ít ra cũng phải tới nơi cho bố mẹ hay một tiếng chứ?

Bên trong bệnh viện hành lang gạch men trắng muốt. Vợ con Genco đủ mặt. Bà mẹ và 3 cô gái lớn cùng mặc đồ đen trông in hệt đàn quạ, thấy Ông Trùm vừa ló ra khỏi thang máy là chạy ủa cả lại. Mẹ

mập mạp, con mũm mĩm trông ngộ đáo để.

Bà mẹ reo lên:

– Trời đất... Ngày hôm nay nhà có đám mà Ông Trùm cũng đến thăm bố cháu... thật quý hoá quá!

Mụ vừa nói vừa bệu bạo, mếu máo làm Ông Trùm phải gạt đi:

– Bậy nào... Genco và tôi tình nghĩa anh em hai mươi năm chớ ít gì!

Vậy là mụ chưa biết ông chống trở bệnh, khó qua khỏi đêm nay. Genco Abbandando bị ung thư nằm đây ngót năm, vợ con đi lại nuôi nấng đã thành nếp, quen quá rồi nên chắc mụ tưởng đâu đêm nay cũng như mọi lần đây! Mụ chùi nước mắt ấp úng:

– Để mời Ông Trùm vô thăm bố cháu. Khốn nạn, bố cháu cứ nhắc đến hoài, cứ một hai đòi đi ăn cưới đằng Ông Trùm làm bác sĩ phải cấm đấy ạ! Bố cháu biểu vậy thì thế nào Ông Trùm cũng đến, nội ngày hôm nay. Tôi đâu dám tin... vậy mà có thật. Ra bọn đàn bà tui tôi đâu hiểu nổi thân tình của các ông với nhau. Thấy Ông Trùm, bố cháu phải mừng lắm!

Bác sĩ và y tá bước ra. Bác sĩ trông còn trẻ nhưng chứng chạc oai nghiêm ra mặt, rõ cấp chỉ huy, rõ ra tấp suốt đời giàu sang phú quý. Nghe một cô con bệnh nhân rụt rè hỏi có vô thăm được không, ông bác sĩ trở mắt ngó cả bọn...

Bấy nhiêu người vô thăm? Họ không biết con bệnh trong phòng sắp chết đến nơi và sẽ chết đau khổ, chết thương tâm thế nào chắc? Chúng kiến đâu được... tốt hơn là để con bệnh đi một mình!

Nhưng không nỡ từ chối nên đành phải trả lời:

– Vài ba người thân... thì được.

Bác sĩ không hiểu sao vợ con bệnh nhân bữa nay lại quay sang giành quyền quyết định cho một lão già thấp lùn, bệ vệ mặc bộ đồ lớn cắt rất chững chạc. Lão thông thả cất tiếng, nghe kỹ mới biết pha chút giọng Ý:

– Xin bác sĩ cho biết... có phải bữa nay hoàn toàn tuyệt vọng, bệnh sắp “đi” trong một chốc lát phải không ạ?

– Dạ, nếu thế thì khỏi phải phiền đến bác sĩ nữa, giờ đến phần chúng tôi lo. Chúng tôi sẽ có mặt bên cạnh an ủi, sẽ vuốt mắt hân. Sẽ lo liệu tang ma chôn cất người chết và trong nom cho người sống...

Nghe Ông Trùm nói sát sạt như vậy, mụ vợ Genco choáng người, thút thít khóc. Bác sĩ nhún vai. Khó lòng giải thích cho mấy người này hiểu... nhưng lão già nói vậy mà hợp lý đấy chứ? Bây giờ đâu cần thầy cần thuốc gì nữa? Tốt hơn là để cho họ thu xếp với nhau. Bác sĩ gật đầu:

– Nếu vậy cũng được. Để chờ cô y tá vào dọn sơ qua cái đã. Nhiệm vụ của tôi đến đây là hết.

Lát sau cô y tá trở ra, mở rộng cửa cho cả bọn bước vô phòng bệnh sau khi khẽ dặn:

– Người bệnh đang mê sảng, tránh xúc động đấy. Trừ bà vợ thì mấy ông mấy cô thăm vài phút rồi ra ngay dùm!

Lúc đi trở ra đụng đầu “thần tượng” Johnny Fontane, cô y tá mở tròn mắt

ngạc nhiên rồi ngó sững, ngó “mết” rõ. Johnny đáp lễ bằng nụ cười rất tình, ra cái điều “khi khác nghe em”. Hắn còn phải theo Bố Già vô thăm bệnh chớ?

Bệnh nhân Genco vật vã với cái chết lâu quá nên phút lâm chung nằm miết trên giường, thân hình chỉ còn xương bọc da. Đến mớ tóc mới đây còn đen mượt mà cũng xuống màu coi rồi nùi, bần mắt lạ! Ông Trùm cúi xuống thăm hỏi:

– Genco bạn... Tôi đến thăm bạn đây. Có cả ba thằng cháu và Johnny nữa. Nó từ Hollywood sang đây!

Người bệnh cảm động đưa mắt ngó Ông Trùm... để mấy thằng con trai ông bạn nắm bàn tay gầy guộc. Vợ con hắn tíu tíu bu quanh kẻ cúi hôn má, người vuốt ve tay. Ông Trùm thương cảm nắm

tay, luôn miệng an ủi:

– Genco... ráng lên chút nữa thôi cho qua khỏi. Mình còn về thăm quê hương với nhau mà? Hai đứa mình sẽ về làng, ra cái quán rượu đó chơi với nhau vài ván banh chớ?

Genco lắc đầu, đưa tay ra hiệu cho mọi người né ra hết, để bàn tay xương xẩu nắm cứng lấy Ông Trùm. Hắn muốn nói điều gì đây. Vito Corleone bèn cúi xuống, ghé tai nghe rồi vớ tay lấy chiếc ghế ngồi cho gần gụi. Giọng Genco tiếng được tiếng mất, ồm ồm nói chuyện ngày xưa. Mặt thần thờ, con mắt dại hẩn, hẩn thờ dài nảo nuốt.

Ông Trùm cúi đầu xuống, ghé tai sát nữa cho Genco nói đỡ mệt. Mọi người kinh ngạc thấy ông lắc đầu quấy quấy rồi nước mắt dàn dụa, chảy dài trên gò má.

Genco cất cao giọng rồi tận lực cất cao đầu lên, ú ớ:

– “Bố Già”...”Bố Già”...Cứu tôi với, đừng để tôi chết...nghe bạn? Tôi chết đến nơi rồi, chết từ xương chết ra, chết từ khúc ruột đây! Ráng cứu tôi nghe bạn, tội nghiệp con vợ tôi. Tội mình chơi với nhau từ nhỏ ở quê nhà mà bạn nỡ để tôi chết bỏ vợ bỏ con sao? Tội mình với nhau mà?

Không nghe tiếng Ông Trùm trả lời, Genco vụt nói lớn:

– Bạn... hôm nay là ngày bạn gả con mà?... Bạn từ chối... bạn không cứu tôi thật sao? Tôi chết... tôi sợ chết quá. Sợ tội lỗi quá!

Ông Trùm đột nhiên nghiêm giọng, không để nó nói sang nữa:

– Coi, tôi làm thế nào được... mà bảo từ chối? Đó là quyền của Thượng đế tối cao. Nhưng có tôi đây bạn đừng sợ chết. Chết thì có quái gì mà sợ? Tội lỗi cũng khỏi sợ. Sẽ có người cầu nguyện cho linh hồn bạn hàng ngày thì bao nhiêu tội cũng chẳng sợ!

Khuôn mặt hốc hác của Genco bỗng sáng lên một cách láu lỉnh:

– Nói vậy bạn đã lo xong giùm tôi cái vụ đó thiệt sao?

Giọng Ông Trùm lạnh tanh, không còn gì là âu yếm nữa:

– Thôi bạn nghỉ đi. Đừng nói sảng nữa, Genco!

Chỉ bấy nhiêu đó cũng đủ làm Genco thất vọng, chán nản buông người xuống nệm, lặng đi một lúc.

Cô y tá quay trở lại, thẳng thắn mời tất cả trở ra cho người bệnh nghỉ ngơi. Ông Trùm vừa dợm đứng dậy Genco đã đưa tay ra giữ lại:

– Bạn ở lại, ở lại với tôi đi. Biết đâu chừng có bạn bên cạnh... Thần chết chữa tôi ra, tôi qua khỏi chẳng? Bạn dư sức nói dùm tôi một tiếng, can thiệp thẳng cho tôi mà! Tôi biết bạn thừa thế lực!

Như sợ mất lòng ông bạn cứu tinh, Genco cố nhếch một nụ cười làm bộ nửa đùa nửa thực. Nhưng tay nó vẫn bám cứng Ông Trùm không chịu rời.

– Bạn đừng đi, đừng bỏ tôi một mình. Bạn để tôi nắm tay, rồi có gì mình sát cánh chơi lại Thần chết mình cũng chơi, như mình từng chơi và từng hạ biết bao nhiêu thằng, phải không? Miễn bạn đừng bỏ tôi, tội nghiệp!

Biết sao bây giờ, Ông Trùm bèn ra hiệu cho mọi người đi ra hết. Hai tay nâng bàn tay khô đét của Genco, áp lấy rõ chặt rồi ngồi một mình lựa lời an ủi, cho hẳn yên lòng trước giờ lâm chung. Làm như ngồi sẵn đấy để Thần Chết xông tới là can thiệp tức khắc, không cho đoạt mạng thằng em thân thiết.

*

Với cô dâu Connie thì ngày cưới diễn ra như vậy là đẹp rồi. Chú rể Carlo chơi vai trò tròn trịa, chững chạc đấy chứ! Lại có phần hăng hái, nhờ túi “phong bao” cô dâu kè kè cặp nách. Mở ra đếm có trên 20 ngàn đô la tiền mặt chớ đâu ít? Có điều kỳ cục là con nhỏ chịu hiến dâng đời con gái quá dễ đi mà giật được túi bạc của nó thật gay go. Phải đập cho thâm tím mặt mũi nó mới chịu nạp nguyên con.

Em bé phù dâu Lucy Mancini thì cứ ở nhà gác máy chờ anh Sonny phen tới hẹn hò. Mãi không thấy đàn thữ kêu lại nhà nhưng vừa nghe tiếng đàn bà trả lời là cúp máy gấp. Tôi vạ gì “Lạy ông tôi ở bụi này”, khi bà con hầu hết không lạ gì hai đứa cùng vắng mặt một lúc, cặp nhau nửa giờ đồng hồ? Mấy cái miệng ưa tọc mạch không xì xào cam đoan là cậu cả nhà Corleone đã “quất” con bé phù dâu rồi.

Phần ông chủ xe đò Bonasera thì đêm hôm đi ăn cưới về nằm mơ một trận kinh khủng quá. Rõ ràng Ông Trùm Corleone mặc đồ baseball, đeo găng đội kết đảng hoàng đứng trên xe hùng hục thả mấy cái xác đạn ghim lỗ chỗ như tổ ong xuống trước nhà cho hấn nhận. Lại còn tỉnh bơ dặn:

– Thử tiêu gấp đi. Đừng hé môi nghe.

Ôi chao, hấn la om sòm, xuất hạn đây mình, sợ điếng cả người làm mụ vợ lay gọi mãi mới hoàn hồn!

Về phần Kay Adams thì tối hôm đó, do sự cắt cử của Hagen, đích thân xếp Clemenza phải đưa về. Chiếc xe de luxe, đồ sộ Kay ngồi lọt thỏm trên băng trước, một mình Clemenza ngồi sau và Paulie lái vùn vụt. Ba người chuyện trò vui đáo để, dù hai thầy trò Clemenza đối xử quá cung kính. Tội nó xài ngôn ngữ thật giang hồ nhưng có một điều Kay nhận ra ngay là cả hai cùng rất kính nể, quý mến Michael, dù theo lời Clemenza thì cậu út hoàn toàn không muốn dính dáng đến công việc làm ăn của Bố Già. Ngay Bố Già cũng nhìn nhận hấn xuất sắc hơn hấn hai anh, mai sau chắc chắn sẽ nối nghiệp nhà kia mà!

Làm như rất ngây thơ, Kay hỏi lại:

– Việc nhà? Nhưng việc gì mới được chứ?

Đang chăm chú lái xe, Paulie liếc sang cô bé một phát. Từ băng sau xếp Clemenza bèn ồ ồ sửa vọng lên, làm như vô cùng ngạc nhiên:

– Ô hay, thế Michael chưa nói cho cô biết sao? Ông già độc quyền nhập cảng dầu ăn từ Ý qua, phân phát toàn thị trường Mỹ quốc mà? Hết chiến tranh là phát đạt lắm, chỉ việc ngồi mà quơ bạc. Một thằng con khôn ngoan như Michael thì giúp bố được nhiều việc lắm chứ?

Về tới khách sạn Kay tưởng đầu từ già là vừa. Nào ngờ nói thế nào thì nói, Clemenza vẫn nhất định đòi phải đưa tận nơi.

– Ông già biểu đưa về tận nhà là tụi

này phải thấy tận mắt cô vô nhà đảng hoàng rồi có về mới dám về. Xin cảm phiền!

Chùng Kay lấy chìa khóa ở quầy Quản lý, bước vô thang máy và đóng cửa lại thì Clemenza mới vẫy tay chào từ giã. Quái lạ, mặt hần hớn hờ như vừa làm xong một việc tốt đẹp thiệt tình, chẳng kịch chút nào.

Nhưng thang máy vừa lên khuất, xếp Clemenza đã tới đứng sừng sững trước quầy quản lý:

– Cô nhỏ vừa rồi ghi tên gì ở sổ đó bồ?

Thằng cha thư ký giữ sổ sách còn giương mắt ngó thì Clemenza đã mau mắn búng ra một tờ giấy bạc xanh xanh cuộn tròn lại rất khéo. Cu cậu chớp vội bỏ túi và mở sổ lẹ lẹ:

– Đâu phải cô? Ông bà Michael Corleone mà?

Trở lại xe, Paulie khen:

– Cô bé ngoan đấy chứ?

Xếp Clemenza âm ừ:

– Đồng ý là ngoan... nhưng bị cậu út “quất” rồi, tin tao đi! À, sáng mai phải đến tao sớm nghe. Hagen dặn có công chuyện cần lại gấp đó!

Mãi khuya lắm rồi Thomas Hagen mới sửa soạn xong để lên xe ra phi trường. Nhưng lên máy bay đi Los Angeles thì mau lắm, chuyến sớm nhất, chỗ tốt nhất, nhờ tấm vé ưu tiên một mà một ông bạn cấp tướng ở Lầu Năm Góc biểu để xài chơi.

Quả là mệt nhọc điên đầu suốt ngày

nhưng đối với Hagen thì ngày cưới Connie quả là đại cát. Mãi 3 giờ khuya ông Genco Abbandando mới chịu nhắm mắt và vừa ở bệnh viện về, Ông Trùm đã nghiêm nghị cho biết kể từ nay vai trò consiglieri của nhà Corleone chính thức về tay Thomas Hagen. Nghĩa là giàu sang quyền thế cầm chắc trong tay!

Cử Tom Hagen làm cố vấn kiêm phụ tá là Ông Trùm Vito Corleone quả đã dám đặc biệt phá lệ, gạt sang một bên cả một truyền thống ngàn năm. Vì dù có được nuôi như con cháu nhà ngay từ hồi còn nhỏ, Tom vẫn bị kể là người ngoài. Nó đâu có máu Sicile 100% mà chức vụ consiglieri đòi hỏi điều kiện huyết thống! Phải là dân chính cống gốc Sicile, phải lớn lên trong khuôn khổ của luật omertà nghĩa là im lặng khi cần đến, không nghe, không thấy, không biết gì hết.

Theo nguyên tắc tổ chức Mafia thì ông Trùm là bộ phận đầu não, là người chủ trương đại cuộc. Từ ông Trùm hiệu lệnh được truyền xuống các bộ phận hành sự ít ra cũng qua ba cấp, ba lớp lót. Chẳng có cách nào bới lông tìm vết để “gài” được ông Trùm, chỉ trừ khi thằng consiglieri phản bội, một điều chưa từng có!

Chẳng hạn tầm thường như vụ của lão Bonasera. Dích thân ông Trùm ra lệnh phải cho hai thằng súc sinh nếm mùi đau khổ tới cỡ nào. Nhưng lệnh chỉ là lệnh miệng cho một mình Hagen. Rồi Hagen ủy nhiệm lại cho xếp Clemenza, cũng chẳng ai nghe được. Xếp Clemenza sẽ trao cho đàn em Pauline sắp đặt chi tiết, tính kế hoạch và chịu trách nhiệm chọn người đi sai đi đâm đá. Những “chuyên viên” này thì thiên lời Pauline

chỉ đầu đánh đấy, không hề thắc mắc đánh ai, đánh ở đâu, tại sao đánh. Nhưng đánh tới cỡ nào thì phải triệt để đúng chỉ thị!

Như vậy thì nội vụ có đỡ bề cũng khó lòng phăng tới ông Trùm. Khó lắm. Nhưng vẫn có thể bị. Có điều chưa ông Trùm nào bị vị lẽ giản dị là trong sợi dây xích thì chỉ cần thiếu một mắt xích là vô phương buộc tội. Mà thủ tiêu một mắt xích quá dễ!

Vai trò của consiglieri vô cùng phức tạp. Cố vấn kiêm phụ tá là nguyên tắc. Còn bạn đồng hành tin cẩn, còn suy nghĩ thay cho ông Trùm. Đi xe thì đích thân làm tài xế, dự “hội nghị” thì vừa làm bí thư gom hồ sơ, vừa là bồi mang đồ ăn thức uống và đốt thuốc. Biết hết những gì ông Trùm biết, nên chỉ một mình hẳn là “phá” được ông Trùm và cả tổ chức.

Chỉ ngán có một mình hấn phản bội, nhưng chuyện đó chưa hề xảy ra! Cứ một mực trung thành thì consiglieri sẽ có hết. Giàu sang quyền thế và...hạnh phúc nữa. Có chết hay “kẹt”, vợ con chắc chắn có người lo chu đáo.

Có những vụ consiglieri phải đại diện cho thủ lĩnh để đứng ra thu xếp một vụ...nhưng lại chẳng thể công khai để gây phiền phức sau này. Hagen đã lãnh nhiệm vụ thay mặt ngầm cho ông Trùm trong chuyến đi Hollywood thương thuyết và biết dư rằng chức consiglieri còn hay mất, nghĩa là đời hấn lên hương hay xuống dốc cũng do vụ này định đoạt.

Nếu tính chuyện làm ăn thuần túy thì vụ thu xếp cho Johnny Fontane đâu có ăn chung gì, đâu có nghĩa gì so với vụ sắp đặt đối phó với thằng Sollozzo thứ

Sáu này? Nhưng Bố Già khác một thằng consigliere thì phải biết đủ mọi cung cách làm ăn, dù lớn, dù nhỏ.

Ngồi trên máy bay Hagen nghe rồi ruột, phải kiếm một ly Martini uống chơi. Nếu cần phải “biết mình biết người” thì hẳn không lạ gì con người “đối phương”: tính nết lão Jack Woltz thì đổ ai thuyết phục nổi? Nhưng Ông Trùm cũng chẳng nói chơi bao giờ và đã hứa là thế nào cũng có cách thu xếp cho thằng con đỡ đầu. Giữa hai thế đối đầu như vậy thì vai trò của Hagen chỉ hoàn toàn có tính cách trung gian, tiếp xúc.

Hắn bình tĩnh mổ xẻ sự kiện. Jack Woltz là một trong 3 chủ nhân lớn nhất Hollywood, phim trường lớn nhất và nhiều đào kép cừ nhất. Hắn có chân trong Ủy ban Tư vấn Bạch cung về điện ảnh tâm lý chiến thực... nhưng đúng

nghĩa thì chỉ là một tay sản xuất phim tuyên truyền cho chính phủ chứ có gì? Hắn có vô Bạch cung dự tiệc hay mời ông Tổng FBI về nhà ăn nhậu? Nghe thì ghê gớm lắm nhưng chẳng qua chỉ là vấn đề giao tế. Thế lực thực sự, chẳng hạn hậu thuẫn chánh trị, đảng phái thì Jack Woltz lấy đâu ra? Người lập dị như hắn kết nạp được ai? Nhiều quyền hành, thích sai phái cái điệu làm cha người ta thì chỉ tổ nhiều kẻ thù!

Nói vậy nhưng chơi Jack Woltz thì khó quá. Hãy cứ biết vậy, Hagen lấy mớ giấy tờ ra coi cho khỏi mất công suy nghĩ nhức đầu nhưng mệt mỏi quá, đọc không vô bèn gọi thêm ly Martini nữa để nhâm nhi xả hơi, gợi nhớ chuyện đời...

Cho đến bây giờ Hagen vẫn hài lòng là đi đúng đường và ngay từ ngày vào đời chỉ có “lên” không. Được như thế này là

phúc đức quá rồi, không mong muốn gì hơn. Ba mươi lăm tuổi, cao ráo, dong dỏng. Rất nhanh nhẩu và trông bề ngoài chẳng có gì đặc biệt. Hành nghề luật sư có 3 năm thực tập rất cừ. Ở gia đình Corleone hẳn lo nhiều việc khác, quan trọng hơn luật nhiều!

Tom Hagen nhớ lại hồi 11 tuổi cùng học cùng chơi với một thằng bạn tên Sonny, chơi thân lắm. Hai đứa bằng tuổi nhau mà! Năm đó bà mẹ hẳn khi không đau mắt nặng đến lòa luôn rồi tạ thế. Ông bố bợm nhậu càng say sưa tối ngày. Ông có nghề thợ mộc, chịu làm ăn lắm, lương thiện không ai bằng nhưng chỉ vì ma men mà tan nát gia đình sau cùng cũng tàn đời trong đói khổ, bỏ lại hai đứa con một trai một gái.

Con bé em được một gia đình nhận nuôi nhưng thằng Tom thì đành lang

thang đầu đường xó chợ. Hội Dục Anh thời đó đâu thềm nuôi những thằng ranh mới nứt mắt ra đã dám “bỏ hội” đi hoang mà cho người kiếm nó về? Lối xóm thấy nó là chạy, chỉ sợ lây chứng đau mắt ghê gớm mà Tom “thừa hưởng” của bà mẹ lòa.

Giữa lúc đang cầu bơ cầu bất thì trời run rủi nó gặp bồ Sonny. Thương bạn quá, Sonny lôi nó về nhà, đồng dục yêu cầu cha mẹ nó cơm ăn nhà ở. Có ngay! Ôi, có bao giờ Tom quên nổi hương vị ngọt béo của đĩa spaghetti đánh sốt cà chua nóng sốt và sự êm ấm của chiếc giường sắt ngả ra cho nằm đỡ tối hôm ấy?

Thế rồi chẳng nói chẳng rằng, Bố Già Corleone cho thằng nhỏ ở lại luôn. Nó đau mắt nặng thì đích thân đưa đi bác sĩ nhân khoa chữa bằng hết. Nuôi ăn học

đàng hoàng, hết Trung học lên Đại học, coi như con cái trong nhà nhưng tuyệt đối không “bố mẹ nuôi” gì hết! Không yêu thương như con đẻ thật nhưng quý mến hơn tụi nó nhiều... có bao giờ buộc nó phải làm một cái gì theo ý mình đâu? Ngay hồi học hết Trung học cũng để cho nó muốn theo ngành nào tùy thích. Cậu chọn luật chỉ vì nhớ mang máng Bố già có nói một câu “Một trăm thằng cướp có súng “làm ăn” đâu có lại một thằng luật sư xách chiếc cặp táp ranh con!”

Hagen nhớ lại hồi học xong trung học cả hai anh em thằng Sonny cùng năn nỉ xin bố cho thôi học để làm việc nhà, Ông Trùm đành chấp thuận dù rất buồn. Chỉ thằng Michael tiếp tục lên Đại học. Vụ Trân Châu Cảng bùng nổ là nó đăng ngay Thủy Quân Lục Chiến.

Năm thi ra trường Luật, Hagen lấy vợ, một con nhỏ nữ sinh viên gốc Ý, người bên New Jersey. Hồi đó con gái học Đại học hiếm lắm... Dĩ nhiên là Ông Bà Trùm cưới cho, làm đám cưới ở nhà chớ còn ở đâu nữa? Nó muốn mở văn phòng thì sẽ có văn phòng. Bố Già còn hứa “lãnh mối” giùm, hứa cho nhiều áp phe địa ốc là đằng khác!

Ôi, còn gì hứa hẹn hơn nữa nào? Vậy mà thằng Hagen trầm ngâm suy nghĩ rồi lắc đầu:

– không... Bác cho cháu... làm với Bác cơ!

Ngạc nhiên lắm nhưng rất hài lòng. Ông Trùm gặng hỏi:

– Mi biết làm với Bác là... làm những gì chớ?

Hagen gật đầu. Sự thực hẳn cũng biết, nhưng chỉ biết đại khái, biết phần nào. Hẳn đâu ngờ thế lực Bố Già mạnh đến thế? Cho đến 10 năm nay, lúc được cử tạm làm consiglieri thay thế Genco.

Hồi đó, Hagen đã nói thẳng:

– Cháu muốn làm với Bác... như thằng Sonny, thằng Fred.

Nghĩa là hoàn toàn như một đứa con, Bố bảo sao làm vậy. Ôi, lớn lên trong nhà này... làm con cháu đã bao năm mãi đến lúc bây giờ Hagen mới thấy Bố Già tỏ vẻ xúc động, biểu lộ tình cảm với nó là lần thứ nhất. Bố Già ôm lấy hắn và từ đó trở đi coi Hagen còn hơn con đẻ, dù không xưng Bố và lâu lâu còn nhắc chừng:

– Mi không được quên ông già bà già mi đó!

Ôi, công đức sinh thành thì phận làm con thì sao quên được? Quên sao được, dù mẹ là một bà mẹ đầu óc khù khờ như trẻ lên mười, tứ thời bệnh hoạn rề rề, đau khổ đến độ hết biết thương yêu con cái là gì! Còn cha? Một ông bố chỉ biết có rượu nên nghĩ tới chỉ thấy hận.

Ôi, cả một tuổi thơ kinh hoàng! Thấy gương mẹ mù lòa đến chết còn nhục thằng Tom hết hồn, đình ninh mắt nó đau thế này thì mù chắc: đời nó rồi đây cũng đến chống gậy đi ăn mày! Bố chết thì nó bắt đầu đi lang thang ngủ đường ngủ chợ và sắp đi ăn mày thực nếu tình cờ không run rủi thằng Sonny bắt gặp nó.

Thế rồi đời nó như lật qua một trang mới toanh, tưởng đâu phép lạ! Sống trong tình thương mến của gia đình Corleone, no ấm yên vui là thế mà bao nhiêu

năm sau Hagen vẫn còn bị ám ảnh bởi những giấc mơ hãi hùng, khủng khiếp. Nó là một thằng mù, chống gậy trắng lọc cọc khắp các ngã đường xin ăn. Con cái nó cũng mù loà, cũng lọc cọc chống gậy theo cha đi hành khất. Nó hoảng sợ hét ầm và y như rằng lúc đó khuôn mặt Bồ Già bao giờ cũng hiện ra, xua bằng hết những cơn ác mộng. Biết bao nhiêu lần rồi!

Hồi đó, Bồ già tiếng là chấp nhận nhưng đâu cho phép nó làm “công việc nhà” liền? Phải ra hành nghề Luật sư 3 năm lấy kinh nghiệm đã, trút bỏ bằng hết mặc cảm “chỉ có thể làm cho người nhà” cái đã. Rồi phải gài nó vô một văn phòng toàn những luật sư thượng thặng, chuyên giải quyết những vụ án Đại hình, học tập thêm 2 năm cho thật lão luyện. Nghề nhà cần bấy nhiêu đó mà?

Sau đó, Tom mới bắt đầu làm việc nhà, chỉ giải quyết công việc nhà. Coi, thẩm thoát 6 năm trời... nó có sơ xuất một điều gì để Ông Trùm phải cảnh cáo, dạy bảo đâu? Nặng lời cũng chưa hề có nữa!

Vậy mà lúc Hagen được cử xử lý thường vụ consiglieri mấy gia đình Mafia khác đâu có chịu? Họ chê bọn nhà Corleone “lai căng” chất Ái Nhĩ Lan. Họ gọi cánh Ái Nhĩ Lan! Sự chụp mũ đó làm Tom bật cười nhưng cùng lúc đó cũng cho thấy rõ ràng chó có chàng màng, mơ mộng làm Trùm mà hồ nặng. Thân phận nó thì consiglieri là hết cỡ, là quá đáng lắm rồi! Sự thật thì Hagen được địa vị này cũng... ngàn đời không quên, có đâu dám có ý nghĩ trèo đèo, phạm thượng với chính những người đã cứu vớt, cứu mang nó còn hơn ruột thịt!

Lúc đáp xuống phi trường Los Angeles trời còn tối mò. Hagen kiểm phòng luggage, tắm rửa, cạo râu cho tỉnh táo, chờ sáng. Kêu điểm tâm lên tận phòng, hẳn vừa ăn vừa đọc báo lai rai đợi đúng 10 giờ sáng mới y hẹn tới gặp Jack Woltz. Không ngờ lão ô kê chịu gặp mau mắn vậy!

Chẳng là tuân lệnh Ông Trùm, trước khi lên máy bay Hagen đã phôn tới Billy Goff nhờ đánh tiếng trước với ông chủ hãng phim. Ở Hollywood thì Billy đâu phải tay vừa? Thủ lĩnh nghiệp đoàn công nhân điện ảnh, thợ thuyền các phim trường có đình công hay không cũng ở một tay nó! Ông chủ Jack Woltz có lớn thật như còn làm ăn thì đâu có muốn sinh chuyện lôi thôi? Ông Billy đã có lời giới thiệu rằng nếu không chịu ý ông bạn từ New York sang thì công nhân

phim trường dám đình công lắm đấy!

Theo lời thủ lĩnh nghiệp đoàn Billy thì thằng cha chủ có vẻ cóc ngán lắm nên đề nghị nếu có phải đình công thì hãy để đàn anh đích thân tiếp xúc với Ông Trùm cái đã, nhưng Hagen gạt đi ngay:

– Khỏi cần, nếu cần thì Ông Trùm sẽ cho biết ý kiến ngay!

Đã mang danh cổ vấn thì Hagen còn lạ quái gì mối tương quan tốt đẹp giữa Bố già với đủ mặt lãnh tụ lao động toàn quốc. Thằng Billy Goff cỡ gì mà đòi tiếp xúc? Chỉ bảo sao nghe vậy... vì phạm vi ảnh hưởng của gia đình Corleone chưa lan sang đến Hollywood thực nhưng thiếu gì thằng thủ lĩnh công nhân ở đây cũng như trên toàn quốc còn thiếu Bố Già một chút nợ tình?

Gặp gỡ có chuyện làm ăn mà nó cho cái hẹn gặp 10 giờ sáng là yếu rồi. Rõ ràng thằng cha Jack Woltz cóc muốn chơi, cóc muốn nghe, cóc muốn bàn gì hết. Mười giờ sáng thì có cần gì cứ nói ra rồi rút. Nếu muốn bàn bạc thì nó đã lùi lại vài giờ để nếu chưa trò chuyện xong thì “Mời bạn ở lại dùng bữa trưa để ta vừa ăn nhậu vừa thảo luận với nhau cho tiện”.

Rõ ràng là Jack Woltz cóc coi “Sứ giả” Hagen ra gì vì một là thằng Billy chưa đủ tư cách làm áp lực nó, hai là nó đã cho cu cậu ăn đớp ngáp mặt nên khó nói.

Nhưng không lẽ nó không biết Hagen là người của ai và người đó thế lực cỡ nào? Kể ra Ông Trùm giữ kín tiếng trong việc làm ăn cũng có lợi thật. Nhưng kín quá, kín đến độ thiên hạ không biết đến tên tuổi, uy danh... như trường hợp này

thì coi bộ bất lợi trông thấy!

Hagen suy luận quả không sai. Quả nhiên nó cho đợi cỡ nửa giờ đồng hồ mới thềm tiếp kiến. Biết vậy nhưng Hagen từ cú phốt tỉnh, vả lại “ngồi chơi” ở phòng đợi của ông chủ lớn cũng khỏe lắm chứ? Mát mẻ, êm ái, lịch sự và ôi chao, trước mặt Hagen sao lại có một bé gái xinh đẹp, dễ thương đến thế? Nó ngồi trên tấm nệm màu mận, con nhà ai kháu khỉnh lạ. Xiêm y lộng lẫy, chững chạc cứ như người lớn vậy!

Thật tuyệt vời, Hagen ngó sững mái tóc vàng óng ả. Đôi mắt xanh lơ tinh anh, môi mòng mọng tươi như trái dâu đỏ. Nhưng con mụ đi theo nó, đúng là hai mẹ con, mới khoằm khoằm, dễ ghét làm sao. Chỉ muốn đấm vào mặt. Rõ ra mẹ cú, con tiên!

Đợi mãi, đợi mãi mới có một mục thư ký mập tròn hướng dẫn đi quanh co tới văn phòng ông chủ. Hagen mỉm cười đi theo. Chà, hãng phim có khác: người làm chứng chắc, trang trí tiện nghi ngoại hạng. Đông đảo mỹ nhân quá, chắc mấy em đến Hollywood thử thời vận nhưng đóng phim không ra gì nên mới bị nhét vào làm văn phòng cho thơm tho cuộc đời đây. Không bị đá dít ra vỉa hè là đẹp rồi!

Jack Woltz dễ nhận ra quá, báo điện ảnh đăng hình hoài mà? Người lão đồ sộ vạm vỡ. Có bụng nhưng bộ đồ cắt tuyệt vời che đi hay quá!

Còn cuộc đời hử? Mười tuổi đi vắc két la ve, đẩy xe cút kít kiếm ăn ở vỉa hè New York. Hai mươi tuổi giúp bố ăn chặn, rút rửa nghiệp đoàn thợ may. Ba mươi bỏ New York sang miền Tây tìm

mỏ kền và thử nhào vô điện ảnh. Năm 48 tuổi thì hẳn nghiêm nhiên làm vua Hollywood nhưng ăn nói vẫn cứ hàng tôm hàng cá và làm tình vẫn khỏe như hùm giữa bầy nai tơ là các em đào non, đào thịt vô cùng đông đảo.

Từ năm 50 trở đi, Jack Woltz “làm lại con người”. Học ăn học nói cho ra dáng trí thức, mượn bồi Ăng-lê và quản gia Ăng-lê chính cống để học làm sang, từ bộ y phục cho đến tác phong sao cho đúng một trưởng giả. Lão ly dị vợ, lấy một em đệ nhất đào văm. Qua năm 60 trở đi thì cả nước biết Jack Woltz sưu tầm tranh quý, làm cố vấn điện ảnh cho Tổng Thống và sáng lập viên cơ sở Jack Woltz, tốn kém cả chục triệu đô la chỉ cốt để nghệ thuật hóa điện ảnh. Và có rể quý tộc Anh, có dâu công chúa Ý...

Gần đây nhất thì báo nào chẳng có tin ông Chủ hãng phim Jack Woltz đam mê ngựa đua, nội năm ngoài dám bỏ ra một lúc 10 triệu đô la để lập tàu ngựa đua J.W.? Hùng nhất là người dám chi 600 ngàn đô la để chớp bằng được chú ngựa đua siêu vô địch rất giống Ăng-lê tên Khartoum. Và ông ở chỗ bắt Khartoum nghỉ đua hẳn để chỉ phục vụ đặc biệt cho những chị ngựa cái lò J.W.!

Kể ra ông chủ tiếp Hagen cũng nhã nhặn. Khuôn mặt rám nắng vô cùng tốt lái và được săn sóc từ lỗ chân lông đã dùm dó lại để o bế một nụ cười xã giao. Coi, có đốt cả kho bạc cũng chẳng cướp được tuổi trời nên da mặt người có tô vẽ cách nào cũng cứ có lớp... như đèn xếp vậy! Nhưng phải nhìn nhận rằng lão cử động nhanh lẹ, sung sức và giống hệt Bố Già Vito Corleone ở dáng dấp chỉ

huy nghĩa là thoát trông cũng biết là sắp xong rồi.

Hagen vô đề tức khắc, tự giới thiệu là người mà bạn ông Johnny Fontane cử tới để xin ông chủ cho một đặc ân là để cho Johnny sắm vai chính trong cuốn phim chiến tranh khởi quay đầu tuần sau. Nhân vật đó dĩ nhiên là có thể lực lắm nhưng nếu ông chủ ra ơn cho lần này thì sẽ muôn đời không quên, thế nào cũng có phen đền đáp.

Khuôn mặt nhăn nheo tỉnh bơ hỏi lại:

– Ông bạn thể lực đó sẽ đền đáp tôi? Đền đáp cách nào xin cho biết...

Làm gì không biết lão hỏi xỏ... nhưng Hagen cũng phớt lờ đi giải thích:

– Chẳng hạn như quý hãng sắp có

đình công thì ông bạn của Johnny cam kết sẽ vô hiệu hóa dùm tức khắc. Quý hãng có ông kếp “cây tiền cây bạc” vừa từ “cua” cần sa nhảy lên bắt bằng bạch phiến... thì nếu ông chủ muốn, sẽ có người chặn đứng hẳn lại được không? Những vụ phiến phức như vậy ông chủ chỉ phôn một cú cho tôi là xong hết.

Coi, lão chăm chú nghe giải thích cái điệu nghe con nít la làng rồi thành linh động một câu thật đúng ngôn ngữ giang hồ:

– Ra ông bạn tính áp lực kẻ hèn này đấy?

– Chẳng dám! Tôi chỉ có ý xin ông chủ ra ơn một lần, cho một người bạn. Làm ơn dĩ nhiên chỉ có lợi chớ có hại sao được?

Giọng Hagen ngọt ngào như vậy đó. Nhưng vẫn làm Jack Woltz nổi sùng, nhả mặt nhú mày, rồi quắc mắt lên làm như lão sắp nhảy chồm qua buya rô vậy! Lão gằn từng tiếng:

– Nói vắn tắt thế này này... tôi đéo cần biết anh là ai và thằng củ c... nào sai anh lại..., nhưng thằng Johnny Fontane thì cho nó de đi, khỏi đóng gì hết! Mấy thằng Bàn Tay Đen kia là cái thá gì kia? Cho anh hay điều này. Nếu tôi cho ông bạn tôi hay là anh tới đây toan làm áp lực thôi thì anh cũng đã khó sống rồi! Chắc anh có nghe tên Edgar Hoover chứ?

Ôi chao, không ngờ một đấng chủ nhân ông cỡ Jack Woltz mà có thể tầm thường đến thế! Thế mà cũng cầm đầu cả một cơ sở cả trăm triệu, thế mà cũng Vua Điện ảnh! Nếu Hollywood chỉ rặt những cỡ chủ hạng bét này thì bấy lâu

nay Bố Già nhà mình cứ nuôi dưỡng ý định tung tiền, nhảy xổ vào địa hạt này để bắt bạc là phải!

Mới đựng có thế mà một tay to đầu như lão đã nổi giận sao? Thì ra lâu nay không ngờ đã luyện được bí quyết chịu đựng của Bố Già! Lão cáu giận, lão văng tục bừa bãi mà Hagen có cảm thấy gì đâu nào?

Chủ trương ruột của Bố Già cừ thật: “Chớ dọa dẫm, chớ nổi giận”. Đối phương có chửi bới, hăm he cứ ráng chịu để từ từ nói chuyện phải quấy. Một lần nữa Hagen lại hình dung lại tấm gương nhịn nhục của Bố Già ngày nào: giữa bàn hội bị một thằng thứ dữ ông ổng mặt sát, chửi bới tận mặt. Vậy mà ông cứ tươi tỉnh cố gắng thuyết phục cho đến cùng. Tám giờ đồng hồ nhẫn nhục có phải ít đâu?

Chùng coi bộ hết đường thuyết phục. Bố Già mới chán nản đưa hai tay lên than van với đông đủ cử tọa:

– Vậy là hết thuốc. Ông bạn của chúng ta hết nói chuyện phải quấy được rồi! Nói xong là lạnh lòng rồi bàn hội đi ra làm ông thứ dữ xanh mặt. Lập tức mấy ông sứ giả được cử ra mời ông vô trở lại để nói chuyện phải quấy. Dĩ nhiên công việc bữa đó giàn xếp xong. Có điều hai tháng sau ông thứ dữ ăn no đạn chì, gục trên ghế hút tóc.

Nhớ lại vụ “phải quấy” đó, Hagen bình tĩnh hỏi lại:

– Xin đừng quên nghề tôi là luật sư! Một con nhà luật mà... áp lực? Mà lại buông lời hăm dọa ai sao? Tôi chỉ đưa ra một đề nghị xin ông vui lòng chấp thuận và chúng tôi sẽ có cách đền ơn xứng

đáng. Một việc quá dễ dàng đối với ông và sau đó chỉ có lợi... phải không nào?

Johnny nói chính ông xác nhận hẳn đóng vai đó thì tuyệt. Bằng không tôi đã chẳng dám dựa đề nghị vô lý, ông thấy chớ? Vả lại nếu ông e ngại hẳn đóng dở, phim có thể thất bại khiến hãng lỗ lã thì ông bạn hẳn nghĩa là thân chủ tôi, sẵn sàng đầu tư trọn phim. Chúng tôi cũng đồng ý ông đã nói không là không, chẳng ai ép buộc được. Chẳng ai dám! Chúng tôi cũng biết chỗ quen biết giữa ông và ngài Tổng giám đốc FBI chớ? Đó là một sự kiện dễ nể thiệt...

Nãy giờ Jack Woltz loay hoay nghịch cây viết lông trên buya-rô. Lão có nghe gì? Nhưng vừa đá động đến đầu tư nghĩa là có hơi tiền là lập tức lão buông cây bút ra để hù một câu:

– Chi phí cuốn phim tạm ấn định 5 triệu đô la đấy, ông bạn!

Hagen làm bộ huýt gió se sẽ một lát ra điều thán phục nhưng thông thả tiếp:

– Bằng ấy thì thân chủ tôi có thể đầu tư lắm!

Lúc này lão mới ngả người ra sau ghế ngó Hagen và có vẻ lưu tâm đến chớ không hờ hững như nãy giờ. Lão thông thả đặt câu hỏi:

– Ông bạn là luật sư? Xin lỗi tôi không nghe nói nhưng mấy luật sư có danh ở New York tôi đều biết hết. Vậy xin hỏi ông bạn là ai?

– Tôi là luật sư, từng có nhiều hoạt động trong ngành tổ hợp công ty. Tôi được làm mượn vụ này... nhưng xét ra

chẳng muốn làm mất thời giờ thêm của ông nữa. Vậy xin tạm biệt.

Dứt lời là Hagen đứng dậy chìa tay ra. Đi vài ba chục thước ra phía cửa mới quay lại nói rất nhỏ nhẹ:

– Theo tôi nhận xét thì ông có lẽ đã gặp qua nhiều ca nói lớn lối mà thực lực chẳng có gì. Lần này thì ngược lại đấy! Xin ông vui lòng hỏi qua ông bạn chung của chúng ta. Có gì hay xin phân lại tôi ở khách sạn.

Thấy lão ta tần ngần, Hagen tiếp:

– Xin thưa thực để ông biết là có những vụ thân chủ tôi làm mà quý hữu Hoover có muốn can thiệp cũng không đi đến đâu. Xin ông cảm phiền vì sự thật là vậy. Có điều nãy giờ tôi chưa kịp nói là tôi thành thực hâm mộ mấy cuốn phim

mà quý hãng thực hiện. Mong quý hãng cứ tiếp tục đường lối ấy thì xứ sở này có phận nhờ nhiều!

Mới hé sơ sơ vậy đã có ép phê ngay. Vào xế chiều Hagen đã nhận được một cú phôn từ hãng phim cho hay cỡ một giờ nữa sẽ có xe lại đón tới chơi biệt xá của ông chủ. Xe đi cũng phải mất 3 giờ nhưng trên xe có bar rượu, có đồ nguội dọn sẵn.

Như vậy là Jack Woltz đã đáp máy bay về nhà trước. Không hiểu sao, hẳn không mời đi cùng chuyến cho tiện việc? Cô thư ký hãng phim cho hay:

– Xin ông mang hành lý theo để sáng mai ông chủ tôi cho xe đưa ông ra thẳng phi trường về New York cho đỡ mất công.

Hagen gật đầu ngay. Vậy là lão đã điều tra kỹ lắm và biết cả thời khóa biểu đi về của “sứ giả” rồi. Mau thật! Bây giờ hẳn lão biết rõ gốc tích “ông thân chủ”, nghĩa là không lạ gì thế lực của Ông Trùm nữa. Có vậy mới có vụ mời mọc đặc biệt thế này sau lần hội kiến ban sáng. Hẳn mời về nhà chơi để làm gì nếu chẳng phải để thương thuyết đảng hoàng, đứng đắn? Vậy thì thế nào cũng phải đi đến một kết quả, hay dở còn tùy...

Biệt xá của ông chủ hãng phim có khác. Trông cứ như xem quay phim vậy. Kiểu nhà là kiểu “đồn điền”, đứng chơi vơ giữa một khoảng rộng mênh mông có hàng rào, tàu ngựa, đồng cỏ...

Trước nhà thì hàng rào hay luống hoa, bồn cỏ cũng cắt xén chi li, kỹ càng như được sửa sắc đẹp vậy! Ông chủ Jack Woltz đứng đón khách trước vòm cửa,

bên trong nhà điều hòa không khí. Lão đi xăng đan nhẹ, quần màu cứt ngựa và áo sơ mi lụa xanh để hở cổ thật trẻ trung, nhàn hạ... nhưng đậm tức cười vì quá mâu thuẫn với làn da mặt “đèn xếp”.

Lão đưa mời Hagen một ly Martini tổ bố và nâng một ly cụng thân mật, trái ngược hẳn hồi sáng. Lại còn quàng vai đưa đi chơi “Chưa cơm tối đâu”... Mình ra tàu ngựa chơi. Vừa đi lão vừa cho biết:

– Xin lỗi về cái vụ hồi sáng nghe Tom! Lẽ ra bạn phải cho biết ngay thân chủ của bạn là Vito Corleone chứ? Làm tôi cứ tưởng đâu Johnny muốn một thằng thấy cái hạng bét nào lại nổi tôi chứ? Tôi không chịu cái lối nổi như vậy mà cũng chẳng thích mua thù chuốc oán. Mà thôi, để vụ đó bàn sau bữa cơm. Bây giờ mình dạo chơi mà?

Xét phương diện chủ nhân thừa tiếp khách quý thì Jack Woltz thật khỏi chê. Lão thủng thỉnh nói chuyện ngựa đua, tổ chức sản xuất thế nào cho ngon nhất nước nghe thật hay. Chuồng ngựa nào cũng kỳ hỏa, vệ sinh tối đa lại muốn thám tử tư canh gác ngày đêm. Đến một chuồng đặc biệt, vách có gắn bảng đồng sáng loáng chữ Khartoum.

Hagen có biết gì về ngựa đua đâu nhưng phải công nhận ngay nó là một con vật tuyệt đẹp. Sắc lông một màu đen láng bóng, láng nhẫy trừ một ô quả trám trắng toát là cái đầu bụi và cặp mắt như hai trái táo lớn, tròn xoe. Da nó căng lên như lụa khiến Jack Woltz cứ mân mê như con nít:

– Nói về ngựa đua thì nó vô địch: nó nhất thế giới nghe bạn. Sáu trăm ngàn đô la mua tận bên Ăng-lê nghe! Vua chúa

Nga có lẽ cũng không dám chơi một con ngựa ngàn ấy tiền. Nhưng về tay tôi, tôi thì không cho đưa nữa. Chỉ để đúc giống đặc biệt cho chuồng ngựa nhà. Cam đoan ngựa lò J.W sẽ nhất nước...

Lão vừa nói vừa vuốt ve bờm ngựa, vỗ về nó hết mực thương yêu rồi se sẽ gọi tên “Khartoum, Khartoum”. Con vật biết ý chủ, khe khẽ rùng mình trả lời làm cho lão hí hửng, phát cười ha hả:

– Xin nói là năm mươi tuổi tôi mới học cưỡi ngựa lần thứ nhất nhưng mê ngựa, cưỡi ngựa ngon lành đến như tôi là nhất. Tôi dám có máu kỵ sĩ Côđắc trong người lắm. Biết đâu chừng bà cụ tổ mấy đời của tôi ở bên Nga chẳng bị một đấng Côđắc nào hãm hiếp nên dòng máu mới lưu truyền đến thẳng cháu chắt mấy đời này? Bạn thử coi cái gậy của nó có ngon không kìa? Phải chi mình có một cái...

cỡ đó thì đỡ khổ lắm nghe!

Bữa cơm tối diễn ra thật trường giả. Hai người ăn mà ba thằng bồi đứng hầu, thêm ông quản gia Anh châu chục sai phái. Khăn bàn cũng thêu chỉ vàng, còn nói muổng nĩa, đĩa chén?

Nhưng thức ăn thì tồi quá! Dân độc thân mấy thằng cần ăn ngon đâu? Đợi mãi mà không thấy lão nói gì, đến lúc ăn xong mỗi đứa một điếu xì gà Havane tổ bố thì Hagen đành phải hỏi:

– Thế nào? Johnny liệu có được... hay không?

Jack Woltz nghiêm giọng trả lời:

– Câu trả lời là không. Tôi không thể làm được. Dù có muốn gài cho Johnny

vô cũng không kịp nữa rồi. Giao kèo đã ký xong hết và chỉ tuần sau là khởi sự quay mà?

– Ông Woltz..., cái vụ “trẽ” đó đâu có nghĩa lý gì? Mình là xếp sòng thì muốn cái quái gì chẳng được, hưởng hồ cái việc nhỏ mọn đó? Ông chỉ việc ra lệnh là rồi! Hay ông không tin là thân chủ tôi thủ tín, nghĩa là nói sao làm vậy.

– Đâu có, tin lắm chứ? Tôi biết là hăng tôi sắp có đình công đến nơi! Cứ như giọng lưỡi thằng Goff, thằng chó đẻ đó... bạn có thể ngờ mỗi năm tôi phải cúng cho nó đúng một trăm nghìn đô không? Tôi cũng biết bạn có thể cúp bạch phiếu cho thằng kếp “cây tiền” của hăng tôi hoặc đầu tư cả cuốn phim để như chơi... Có điều không được là không được. Vì tôi hận thằng Fontane. Bạn nói dùm ông

xếp bạn trừ dùm cái vụ thằng chó đẻ này thì cái gì tôi cũng chịu hết, bất cứ cái gì!

– Coi, nếu vậy lão mời mình tới đây làm gì cho mất công thêm? Chắc phải có một cái gì đề nghị chứ? Hagen bèn giải thích lý do phải cầu cạnh năn nỉ. Chỉ vì Johnny là con đỡ đầu. Đứa con hờ từ thuở lọt lòng thật nhưng cha nó qua đời rồi thì Bố Già càng phải nâng đỡ nó. Cha đỡ đầu mà?

Jack Woltz gật gù, thông cảm lắm nhưng vẫn nhún vai:

– Tôi không muốn mất lòng xếp bạn nhưng vụ này thật không thể được. Tiện có bạn đây xin hỏi thẳng về vụ can thiệp đình công. Tốn cỡ bao nhiêu nào? Tiền mặt. Chi ngay bây giờ?

Có vậy chứ! Có vậy lão mới chịu khó

tồn thì giờ, sau khi đã nhất quyết từ chối vụ Johnny chứ?

Rõ ràng lão không muốn có chuyện rắc rối nhưng lão cóc ngán Vito Corleone. Lão ỷ quen biết lớn, thế lực mạnh, tiền bạc đông nên... chẳng có gì để ngán một thằng ở đâu đâu như vậy. Xét ra lão có lý. Nếu có đình công thì đình công, lão gồng mình chịu... thì Ông Trùm còn làm gì được? Tuy nhiên có một sự kiện lão chưa biết là tính nết Bố Già. Rắc rối ở chỗ đó...

Hagen nhấn nhục giải thích:

– Về cái vụ đình công thì xếp tôi có hứa sẽ thu xếp dùm nhân danh tình bạn, nếu ông bạn ra ớn cho Johnny. Chớ đâu có đe dọa gì mà ông bạn xoay ra sang chuyện tiền... mà hỏi tồn kém bao nhiêu? Vậy là ông bạn hiểu lầm, ông bạn

đánh giá tôi quá thấp. Ông bạn lầm thực rồi!

Hình như Jack Woltz chỉ đợi có vậy để la lớn:

– Phải, tôi lầm! Chớ không phải lẽ lối xưa nay của mấy thằng Mafia nói ngọt mà bóp cổ chết người? Xin nói rõ lần chót này: thằng Johnny Fontane cừ lắm, nó chơi vai đó thật tuyệt, nó sẽ lên ghê lắm. Nhưng tôi đá đít nó, tôi không thí cho nó và tôi sẽ tổng cổ nó ra khỏi Hollywood nữa kia. Vì tôi hận nó, tôi phải chơi cho nó mệt luôn. Vì nó chơi ngang. Nó chơi qua mặt tôi. Tôi có một con đào 5 năm nay ra sức nuôi nấng, đào tạo tốn hết bao nhiêu công phu, tiền bạc để lăng-xê một phát là đại tài tử. Cả trăm ngàn đô la đầu tư vô nó, với bao nhiêu hy vọng. Dĩ nhiên chẳng phải vì nhân đức, vì nghệ thuật khơi khơi... phải nói

ngay như vậy! Con nhỏ đẹp lắm mà lại không thể tưởng tượng, ngon chưa từng thấy trên cõi đời này mà nghệ thuật chiu đàn ông của nó thì khỏi nói.

Vậy mà thằng chó đẻ òn ỉ, tán tỉnh thế nào mà con nhỏ chạy theo nó, cho tôi de luôn. Nó còn liệng bỏ tất cả chỉ cốt để thằng già xấu mặt! Anh bạn nghĩ coi... một thằng địa vị tôi mà xấu mặt thì có chịu đời nổi không?

Ôi, một chủ nhân như ông Jack Woltz lại cay cú để cho tình cảm xen vô chuyện làm ăn quan trọng như vậy. Chỉ vì chuyện đàn bà con gái? Xưa nay với những típ người như Vito Corleone, Thomas Hagen thì có đẹp như tiên cũng chẳng có kí lô nào trong công chuyện làm ăn. Hoàn toàn là việc tư, việc cá nhân...

Dù sao cũng phải thử thách lần chót.

Hagen bèn xác nhận ông chủ Jack Woltz cảm hận vậy là đúng lắm, đá đít thằng Johnny cũng vừa nhưng ác một nỗi nó lại là con đỡ đầu của Ông Trùm nên đã hứa là không thể không giúp nó, dù phải cầu cạnh, dù phải năn nỉ. Nhưng Woltz đứng phắt lên, gạt ngang:

– Thôi, nói vậy quá đủ. Có đời nào thằng này chịu thua quân điểm đảng, trộm cắp! Cho anh bạn hay tôi chỉ nhắc cái tê lê phon này lên là đêm nay anh bạn có chầu nằm khám. Và tôi chẳng còn là thằng bầu ban nhạc hồi đó mà hòng Corleone chơi dữ, đúng thế. Tôi biết chớ? Nếu cần thì tôi cũng dám chơi Ông Trùm, chơi không biết đảng nào mà đỡ kìa. Nếu cần thì có cả thế lực Bạch Cung cũng chưa biết chừng...

Lão càng hùng hổ Hagen càng lì. Coi, vậy mà cũng chủ nhân ông, cố vấn tổng

thống, vua điện ảnh! Một nhân vật có cỡ mà chỉ có bấy nhiêu đó thì Bố Già nhảy sang Hollywood làm ăn gấp là phải. Lão già đầu rồi mà chẳng biết lợi hại quái gì, chỉ nhắm mắt để tình cảm chi phối.

Vậy từ biệt là vừa. Rất tươi tỉnh, Hagen đứng lên:

– Xin cảm ơn ông chủ đã vui lòng thừa tiếp tối nay. Ông chủ chịu phiền cho mượn xe đi phi trường liền bây giờ thì hay quá. Tôi ở lại đêm không được vì tính nết ông xếp tôi kỳ cục lắm. Làm việc gì không xong là phải cho hay liền.

Lúc đứng đợi xe ở cửa lớn đèn chiếu sáng choang. Hagen nhác thấy hai bóng người đang bước lên chiếc xe du lịch mui kín chờ sẵn. Hai mẹ con con nhỏ mới lớn hồi sáng còn tuyệt vời, ngày thơ là thế mà bây giờ sao ủ rũ, đau khổ vậy?

Mặt nó nhợt nhạt, đôi mắt thần thờ, chân bước có mấy bước ra xe mà run lập cập, run lấy bầy... lết không muốn nổi? Mẹ nó phải cặp kè đi sát một bên, xốc nách đỡ nó lên xe và ghé tai thì thầm. Trước khi lên xe mẹ còn ngoái cổ lại liếc nhanh về phía Hagen, đôi mắt mẹ sáng lên độc ác lạ!

Hagen nhớ ngay ra tại sao hồi chiều Woltz không mời đi chung máy bay cho tiện mà phải cho xe hơi đi đón sau. Phải dành chỗ cho mẹ con mẹ này và Hagen phải đến trễ vài giờ đồng hồ để ông chủ hãng phim còn có đủ thời gian “làm thật” con nhỏ chớ? Ôi, cả một sự bần thủ như nhóp là cái xã hội điện ảnh Hollywood, thế giới đặc biệt của những con người như Johnny Fontane, như Jack Woltz!

✱

Nếu cần phải đánh đấm thì xưa nay Paulie Gatto ký lỗi đánh ào ào, đánh bừa làm ầu. Phải đánh có kế hoạch đằng hoàng, đánh cho chắc ăn. Dù đánh dần mặt cũng vậy. Sơ sẩy “sai một ly đi một dặm” thì sao?

Khuya nay nó ngồi nhăm nhi ly la ve, kín đáo liếc chừng coi hai thằng súc sinh gạ gẫm mấy con chiêu đãi tới cỡ nào rồi. Hồ sơ lý lịch của hai đứa nó đã nắm trong tay. Thằng Jerry Wagner, thằng Kevin Moonan cùng 20 tuổi, đẹp trai, to con, mặt mũi sáng sủa ra dáng con nhà.

Tụi nó nghỉ hè về nhà chơi, cỡ 2 tuần nữa là vô làng Đại học hết. Nhờ quen biết thân thể, nhờ con ghi danh ở Phân khoa nào đó nên còn được hoãn dịch. Thứ học để trốn lính chớ sinh viên quái gì! Bản án treo còn sờ sờ đó mà đã vô bar ăn nhậu, tán gái là lão, lão quá rồi!

Paulie Gatto hăm những thứ con ông cháu cha... trốn lính này lắm. Dù chính nó... nó cũng né quân dịch! Hai mươi sáu tuổi, khỏe như voi, không vợ con, không học hành gì hết mà hoãn dịch vì lý do sức khỏe mới ngon. Có ý chúng mắc bệnh thần kinh, từng phải chạy điện nhiều lần, bác sĩ nhà nước ký và đóng dấu thì còn lính tráng khổ nào?

Dĩ nhiên bệnh lão nhưng giấy thiệt. Do xếp Clemenza vận động... nhưng phải cỡ thế nào các đàn anh mới thu xếp cho chớ? Phải có chiến công, phải lấy mạng một thằng lập đầu danh trạng chớ bộ giỡn?

Xếp Clemenza đã giao vụ này và cho chỉ thị rõ:

– Làm gấp, làm ngay ở New York... chớ tội nó sắp vô trường là bỏ luôn.

Phải có lý do gì xếp mới kỹ như vậy. Khuya nay tụi nó cặp hai con điếm ra về cùng một lượt thì lại hỏng ăn nữa!

May quá, tụi tay Paulie nghe một con cười sằng sặc, ông ọ:

– Thôi cho em xin đi... anh Jerry! Lên xe về với anh để anh mần như con nhỏ bữa đó hả? Bọn này biết quá mà?

Chúng cười âm lên. Vậy là các con sắp có châu lãnh đủ, ngay khuya nay, ngay trước bar này! Paulie ung dung bước ra khỏi quán, nhìn trước nhìn sau. Tuyệt quá... Mười hai giờ hơn rồi, chỉ còn một bar nữa sáng đèn. Phố xá tối thui thế này chơi mới chắc! Xe tuần tiễu thì xếp đã cho đi tuần ở khu khác rồi. Có ra-đi-ô cấp cứu nó cũng bò lại rất chậm. Tha hồ thừa thì giờ... cứ tà tà “làm” rồi vù cũng còn kịp chán.

Paulie thủng thỉnh bước tới, dựa lưng vào chiếc Chevy đen đậu sẵn lề đường, bên trong ngồi chồm chồm hai thằng hộ pháp.

– Tụi nó ra là làm liền. Đứng y tao dặn.

Chỉ vắn tắt vậy thôi.

Có hình ảnh “nghiên cứu” đang hoang, giờ giấc chúng ưa chơi, địa điểm chúng bắt gái... mọi chi tiết đều thuộc lòng mà cặp hộ pháp cũng là thứ tuyển lựa đặc biệt. Chúng chỉ cần biết mặt “hàng họ” là đủ. Phần còn lại là nghề mà?

Nãy giờ hai thằng cao lớn dềnh dàng vậy mà có ai thấy đâu? Chúng ngồi kín lăm và sắp đặt đúng như đàn anh Paulie căn dặn:

– Đỉnh đầu, sau ót để ra ngoài. Tuyệt

đổi cấm đụng, ngoài ra tha hồ. Cam đoan không chết. Chỉ nát người, mặt mũi hết nhìn ra và nằm nhà thương 30 ngày sắp lên. Ba mươi mốt cũng được nhưng kém một ngày thì cặp hộ pháp lại xin mời về nhiệm sở cũ, tối ngày lái xe vận tải mệt thấy mẹ!

Nhiệm sở hiện tại của chúng là chuyên viên đâm đá. Cựu võ sĩ hạng nặng, chúng được cậu cả Sonny cất nhắc để thằng nào vay nợ lười trả góp, trễ hẹn là dượt như hồi còn mang găng dượt bao cát vậy. Nhờ vậy cất nhắc mà ngày giờ này vợ con no đủ, khỏi phải vác xác lên đài cho chúng đập dài dài nên công ơn để đâu cho hết? Có việc sai đi là vô cùng hể hả, đâm đúng, đâm đang hoàng lắm!

Hai cậu con ông cháu cha đụng cặp hung thần quả thực là xui. Coi, đang bức bối vì em không chịu đi còn giễu... nè

vừa bước ra khỏi quán lại có thằng ranh con chọc quê! “Ồ hay, đẹp trai mà bị mấy em đá hả”. Thì cậu Jerry, cậu Kevin cùng lồng lộn lên. Phải xông lại đập cho hả giận, nhất là thằng ranh con mặt lưỡi cày vừa sửa bột trông ngon ăn quá.

Nó có một mình thì nó nát xương. Hai cậu bèn chia hai bên, cười hể hể xích tới. Thằng cấu cổ, thằng dang thẳng cánh... nhưng chưa đập được một cú đã hết hồn vì bị hai thằng to con quá đứng phía sau, hết cục cựa. Đàn anh Paulie xỏ đồ nghề vô tay mặt, biểu diễn quả đấm đồng trang bị mấy hàng gai 2 ly cho cậu Jerry coi chơi. Mỗi tuần nó đến võ đường vượt 3 lần, đập có thằng giữ thì còn gì là mặt mũi? Chát... chát... chát... là xong phần mặt. Thằng hộ pháp bèn ra cho đàn anh vung tay quạt. Bịch... bịch... Nó buông ra là cậu nằm một đống, trước sau vừa vụn 6 giây.

Hai đứa quay sang cậu Kevin. Khốn nạn, vượt chạy không nổi mà hả họng la thì cánh tay hộ pháp đằng sau xiết cứng quá.

Paulie tà tà leo lên chiếc Chevy mở máy ngồi đó để mặc chú nhỏ cho hai ông hộ pháp quần đích đáng, quần “pát-xê” nhau kiểu đánh banh. Phải công nhận hai thằng này chơi tỉnh, chơi đẹp. Không túi bụi, ào ào mà buông từng cú đích đáng, có nơi có chỗ đànng hoàng... không đi đâu mà vội! Tụi nó đâu có đâm bằng tay? Quạng là quạng bằng cả sức người lao theo nên bung ra một đòn là có thịt rách và xương gãy, đứng ngoài nghe cũng thấy.

Cỡ năm bảy giây sau thì Kevin được buông tha. Năm nhũn ra, mặt mũi bầy

hầy. Cậu Jerry ngất ngư, cổ lóp ngóp bò bốn chân bèn được một thằng câu cổ lên. Nó vặn tréo tay và động một đá đúng gốc xương sống thế nào mà cu cậu học một phát như đánh thức hàng phố vậy. Có ánh đèn thật!

Hai thằng bảo nhau lẹ tay. Một thằng cười lưng, mỗi tay xoắn một bên tóc để nâng bản mặt cậu lên, chìa ra cho đồng nghiệp dượt hai tay, chơi chày máy. Một hai... ba bốn... Nếu đàn anh Paulie không sửa “Đủ rồi... Biến tụi mày...” có lẽ nó đếm đến sáng chắc? Cửa xe mở sẵn, hai ông hộ pháp chỉ việc nhào lên và Paulie nhận lút ga xăng là chiếc Chevy lồng lên biến mất hút.

Lúc bấy giờ mới có bóng người dám lộ ra trước cửa quán. Tụi nó chơi thấy

ghê, chớ có dây dưa vào! Có thằng nào sắc
mắc ghi số xe cũng chỉ mất công! Bảng
số xe láo, xe ăn cắp và đất New York này
kể Chevy đen thì có khoảng một trăm
ngàn chiếc chớ đâu ít?

2.

SÁNG THỨ NĂM, HAGEN PHẢI TỚI VĂN PHÒNG thanh toán bằng hết công việc để dành trọn thì giờ chuẩn bị tiếp đón Sollozzo. Đây là một công việc sinh tử, bằng không hẳn đã chẳng đề nghị triệu tập “Hội nghị gia đình” để tính toán kỹ đề nghị mà đối phương sắp sửa đưa ra. Với típ Sollozzo chẳng thể khinh xuất.

Vụ điều đình cho thằng Johnny thất bại không làm Ông Trùm ngạc nhiên

chút nào. Chiều thứ ba vừa ở Hollywood về tới nhà, ông bắt Hagen kể lại đầu đuôi câu chuyện tiếp xúc với lão Woltz, không bỏ sót chi tiết nào. Nghe chuyện con bé 12 tuổi, ông cau mặt chê: “Bẩn thỉu quá” rồi đột ngột hỏi Hagen:

– ...nhưng theo ý mi nhận xét... lão ta có tư cách không?

Sống với Bố Già bao nhiêu năm, Hagen đâu lạ gì ngôn ngữ đặc biệt của Ông Trùm Corleone, cũng như tiêu chuẩn đánh giá người rất đặc biệt của Ông Già này. Những danh từ tư cách... dám chơi chẳng hiểu theo nghĩa thông thường. Mà phải hiểu theo nghĩa “giang hồ” là: liệu hắn có phải là người dám gồng mình chịu, dám liều hy sinh bất cứ cái gì một khi danh dự bị đụng chạm, thể diện bị tổn thương? Nghĩa là liệu hắn có dám ăn thua đủ, tới đâu thì tới chỉ vì bị thách

con nít Johnny hạ nhục, do đó phải rửa nhục với bất cứ giá nào?

Hagen mỉm cười:

– Chắc bác muốn hỏi... lão có dám chơi như mình, chơi như dân Sicile chính cống... phải không?

Ông Trùm hể hả gật đầu. Cái thằng thông minh, biết đoán ý, biết chuyện đây chớ?

– Nếu vậy thì.. thưa bác không.

Bố Già chỉ cần biết có vậy. Kể như xong rồi. Một giải pháp sẽ nảy ra, sau một ngày suy tính, cân nhắc. Quả nhiên chiều thứ Tư ông đã gọi tới, cho chỉ thị rành rẽ để cử thể mà thi hành. Chỉ thị đó Hagen tiếp nhận và phải mất nửa ngày mới phân phối xong nhưng phục lẫn Bố Già, phục sát đất!

Chẳng phải suy tính gì hết, Hagen biết chắc rằng chơi như vậy chơi kiểu đó... thì ông nội lão Jack Woltz cũng phải đầu hàng. Lão không còn cách nào hơn là ô kê lẹ lẹ và kết quả sẽ cho thấy ngay nội buổi sáng hôm sau. Nghĩa là lão sẽ phải phen tới... mời ông Johnny Fontane tới ký giao kèo đóng phim!

Có phen thật. Nhưng người kêu tới là Bonasera. Lão chủ nhà giàu cảm ơn rồi rít và nhờ thừa lại Ông Trùm là hẳn ghi ơn đến muôn đời và chừng nào có việc cần tới chỉ việc một cú phen là lão sẵn sàng đáp ứng.

Lật tờ Daily News ra quả nhiên thấy hình hai cậu Jerry Wagner và Kevin Moonan nằm nguyên hai trang giữa. Ghê tởm quá, hai đồng thịt nằm lù lù chẳng còn hình thù người ngợm. Người nát ngấu ra như vậy mà còn thoi thóp

sống được thì nạn nhân phải mạnh sức lắm và có phúc lắm. Điều này thì không đến nỗi chết đâu nhưng nằm nhà thương cả mấy tháng chắc chắn và còn phải nhờ giải phẫu chỉnh hình vá víu nhiều chỗ.

Hagen bèn ghi sổ tay. Nhớ phải biểu Clemenza cất nhắc chút đỉnh cho đàn em Paulie Gatto. Nó làm ăn coi được. Ba giờ liền sau đó hắn cầm cúi thanh toán cho xong cả đồng hồ sơ, báo cáo chi thu của các cơ sở làm ăn trong nhà: Công ty địa ốc, hãng nhập cảng dầu ăn, hãng thầu kiến trúc... Cơ sở nào hiện chỉ kiếm chác chút đỉnh nhưng hết chiến tranh là phải hết!

Mãi loay hoay với những con số, Hagen quên bém vạ Johnny. Mãi đến lúc con nhỏ cho hay điện thoại Hollywood kêu, hắn mới hồi hộp nhắc phen lên:

– Hagen nghe đây.

Giọng trong tê-lê-phôn hồi hả, giận dữ làm sao! Chẳng nhận ra tiếng ai... nhưng còn ai ngoài lão? Jack Woltz gầm lên:

– Bọn chó đẻ khốn nạn! Ông tổng cha chúng mày vào tù hết, cho chúng mày rữ tù cả đám. Ông chơi chúng mày xả láng, chơi hết nghiệp ông cũng chơi! Thằng Johnny Fontane ông sẽ thiến nó, nhớ vậy quân chó đẻ...

Hagen tỉnh bơ:

– Coi, tôi có cha có mẹ đảng hoàng.

Tiếng cúp máy giận dữ. Lão Woltz này hay thực... Vẫn còn biết né, vẫn không dám nhắc đến cái tên Vito Corleone!

Jack Woltz quen lệ ngủ một mình từ 10 năm nay, từ ngày bà vợ từ trần. Cái giường 10 người nằm cũng vừa và phòng ngủ thì đặt máy quay phim còn rộng nhưng chỉ có độc một mình lão. Đâu phải chê đàn bà? Xài nhiều là khác... nhưng ở chỗ khác, giờ khác. Không chơi cái lối ấp hơi suốt đêm cho phí sức. Một vài giờ buổi chập tối là quá đủ... mà phải là thứ gái non, gái rất non mới gọi hứng.

Sáng thứ Năm, không hiểu sao lão thức giấc sớm hơn thường lệ. Cả một căn phòng mênh mông như còn phảng phất hơi sương. In hình ở cuối giường một dáng dấp quen thuộc quá? Vội chống cùi chỏ ngồi lên chú mục nhìn. Thì ra một cái đầu ngựa! Còn ngái ngủ, tay lão quờ quạng bật đèn.

Ôi chao ánh đèn nháng lên cho thấy rõ mồn một và Woltz chết lặng người,

như vừa lãnh một cú búa bổ vào đúng giữa ngực, tim nháy loạn xạ và cứ thế nôn oẹ.

Coi, con Khartoum! Nhưng chỉ có một cái đầu của nó, một cái đầu đồ sộ lông đen láng. Cái đầu ngựa đứng sững trên vũng máu đặc, mấy sợi gân trắng lò lòn thông. Hai lỗ mũi bụi còn đóng hơi sương và cặp mắt tròn xoe như hai trái táo lồ lồ tinh anh bây giờ rõ ra nguyên cặp mắt chết, lơ lơ sọng máu.

Sợ choáng người, sợ điếng hồn... lão réo gọi đầy tớ om sòm đoạn vớ têlêphôn chửi Hagen âm ỉ. Lão quản gia cuống quýt cho gọi bác sĩ, gọi cả ông phó nhưng may quá họ chưa tới ông chủ đã gượng dậy được.

Ôi, cú cắt đầu ngựa này nặng quá, độc quá! Một con ngựa thì có tội tình gì...

mà 600 ngàn đô la đầu phải ít... chúng
nỡ lòng xuống tay cái rụp. Khởi cảnh
cáo, khởi nói qua nói lại! Thế này thì còn
pháp luật gì, còn trời đất gì... và còn cái
gì ngăn cản được chúng nữa, trời! Vậy là
chúng dư sức chơi, chúng sẵn sàng chơi
và chúng chẳng coi an ninh chung, thám
tử riêng ra quái gì?

Muốn cúp cổ con Khartoum đầu
phải dễ! Phải có tay trong, phải có người
gài sẵn mới có thể ngấm ngấm đầu độc
con vật rồi thân nhiên chặt phập cho
đầu rời khỏi cổ. Và tà tà xách lên, đặt ở
cuối giường ông chủ! Mấy thằng canh
gác đêm dám khai không nghe thấy gì
hết! Còn lâu! Chúng mày không cầm thì
chúng mày sẽ phải nói, phải khai bằng
hết những thằng nào mua đứt chúng
mày chơi tao một cú như thế này.

Một người như Woltz mà đại sao?

Lão biết Vito Corleone mạnh lắm, mạnh ghê gớm... Nhưng thế lực như lão mà đành chịu thua sao? Giang sơn của lão mà chúng dám giở trò sao, dám ngồi lên đầu lão chắc? Quả thực óc tự tôn, tính tự cao tự đại đã hại Jack Woltz phen này! Chỉ cần xáng một búa cái rụp là có thể lực vàng trời cũng phải mở mắt.

Vito Corleone chơi cú này quá rõ rồi. Ra điều bảo thẳng vào mặt lão rằng... mày cỡ lớn thật, mày thế lực thật, mày có Cố vấn Tổng Thống và bồ bịch ông Tổng FBI thì thẳng lái buôn dầu ăn gốc Ý hạng bét này muốn lấy mạng lúc nào là mày phải chết lúc ấy. Nếu tao muốn thì mày phải chết!

Điều này thì chết thực chứ còn mơ hồ gì? Mạng mình kể như nó nắm. Nhưng nó dám lấy mạng mình chỉ vì mình không cho thẳng Johnny đóng

phim thì trời đất ơi, lão quá! Ai cho phép nó chơi ngang vậy? Có thứ thế giới nào chấp nhận thứ quyền sinh sát lão đến vậy? Thôi đến thế là hết! Mình có tiền, mình có công ty, mình có toàn quyền ra lệnh. Vậy mà mình không được làm theo ý mình! Phải tuân lệnh của nó? Vậy phải chơi lại, đập nát chúng nó. Không thể chấp nhận được!

Bác sĩ ép Woltz uống ít thuốc an thần. Để lão dần bớt cơn xúc động và suy nghĩ hợp lý hơn. Cái làm lão ngán hơn cả là thằng khốn kiếp Corleone đã khơi khơi ra lệnh cúp cổ một con ngựa đua cả thế giới biết tiếng và trị giá đến 600 ngàn đô la. Ấy là mới sơ sơ dần mặt đấy. Lão rùng mình... Lão nghĩ giàu sang thế lực như mình thì đàn bà đẹp muốn bao nhiêu chẳng có? Ngoắc tay một phát, chìa tấm thẻ giao kèo ra là xong. Chơi với vua

chúa không! Có tiền và biết hưởng thụ đến như lão quả là sung sướng nhất trần gian! Bây giờ mà lăn cổ ra chết thì hết chơi, hết hưởng thụ. Mà rút cuộc mất mạng chỉ vì một đứa con gái thì uổng quá, lão nghĩ thế. Hay là “chơi” thằng Corleone? Có chơi nó cũng chẳng được, chẳng bỏ! Ôi, cái tội giết ngựa, dù ngựa đua vô địch 600 ngàn đô la thì trước pháp luật quả thật nhẹ hều! Cũng chỉ một mạng... ngựa!

Nghĩ đến đó Woltz cười sằng sặc, cười như điên. Cái vụ này mà lọt ra ngoài thì thiên hạ cười lão đến thối đầu, dân California chắc kháo nhau bằng thích. Chịu sao nổi? Vả lại xét cho cùng thì chúng chơi mình thực, thừa sức mà? Thôi, tốt hơn là lo giải quyết êm đẹp cho xong!

Jack Woltz bèn tỉnh táo ra lệnh cho bộ tham mưu thi hành, thi hành cấp tốc.

Mấy thằng đầy tớ và cả ông bác sĩ nữa đều phải thề độc là không tiết lộ bí mật. Một thông cáo được gửi đi các báo cho hay ngựa Khartoum đắt nhất thế giới vừa từ già cỗi đời vì một chứng bệnh lạ chắc nhiễm phải trong khi chuyên chở từ Anh sang. Xác nó sẽ được chôn trong trang trại J.W.

Sáu giờ đồng hồ sau, kếp Johnny Fontane bỗng nhận được cú phôn của ông giám đốc sản xuất mời sáng thứ hai tuần tới phải có mặt ở phim trường để nhận “rôn”.

Ngay chiều tối Hagen sang nhà Ông Trùm họp “hội nghị gia đình”. Có mặt cả Sonny. Thấy nó coi bộ mệt mỏi nâng ly đá lạnh lên uống, Hagen chán quá. Chắc nó vẫn đi líp với con nhỏ phù dâu. Lại rắc rối nữa.

Ông Trùm ngả người ra ghế phô toi hút xì gà Di Nobili. Thứ này hút ra gì, Hagen đề nghị ông đổi gu Havane nhưng Bố Già hút thử chê gắt cổ, chê ho. Đành để nguyên hộp Di Nobili trong phòng.

– Mình đã có hết các chi tiết cần biết chưa?

Hagen “Dạ, có” rồi kéo học tử, lấy ra hồ sơ Sollozzo. Gọi là hồ sơ nhưng thực sự chẳng có biên chép, dấu vết gì đáng ngại. Chỉ giản dị mấy chữ tắt vô hại để ghi nhớ mấy điều quan trọng cho khỏi quên, Hagen coi qua rồi lên tiếng:

– Sollozzo có chuyện nhờ vả gia đình mình. Nó đề nghị mình chung vốn cỡ 1 triệu đô trở lên và đảm bảo an ninh. Do đó mình sẽ có phần chia, chưa biết bao nhiêu. Đằng sau Sollozzo có gia đình Tattaglia, cũng ăn chia một phần.

Vấn đề nó đề nghị là ma túy. Nó đã nắm gốc sản xuất là mấy nhà vườn trồng thảo bên Thổ Nhĩ Kỳ. Chuyên chở từ gốc sang Silice không thành vấn đề. Ở Sicile, Sollozzo có lò biến chế nhựa thảo thành “moocphin” và nếu cần, cắt luôn thành bạch phiến. Cam đoan đến đây vẫn chẳng có gì trở ngại. Cái khó là mang “hàng” vào nội địa Mỹ quốc và phân phối. Và tiền bạc bỏ ra cũng là vấn đề vì xét ra một triệu đô la thời buổi này chẳng phải quơ đâu cũng có!

Hagen khế liếc thấy Bố Già nhăn mặt. Ông ghét cái lối văn chương chủ nghĩa vớ vẩn trong việc làm ăn lắm.

... Sollozzo có ngoại hiệu “dân thổ” vì hai lý do. Một bên là nó ở bên lâu năm, nghe nói có vợ Thổ Nhĩ Kỳ và mấy mặt con. Hai là nó chơi dao rất chì, ít nhất

cũng có một thời tung hoành bằng dao... nhưng chỉ giới hạn trong phạm vi nghề nghiệp, khi không thể xài biện pháp gì khác. Rất có khả năng, không làm cho ai, dưới quyền ai. Có hai tiền án: một ở Ý, một ở Mỹ. Ai cũng biết về ma túy nó là gốc bự. Mình có lợi ở điểm này, xét vì nó chẳng thể “bán đứng” nổi, nó có tố cáo cũng chẳng ai nghe. Có vợ Mỹ, 3 con nuôi nấng tử tế. Nó chưa đứng ra làm. Nó chỉ làm khi sơ sẩy vợ con nó đảm bảo no ấm.

Ông Trùm vừa kéo khói xì gà vừa hỏi:

– Santino, mi nghĩ sao về vụ này?

Thằng Sonny nghĩ sao... thì Hagen biết từ khuya. Xưa nay cứ phải núp bóng Bố Già hoài. Nó vẫn muốn có một cái gì để làm xếp... thì vụ này nó chịu quá

còn gì! Trước khi trả lời, nó làm một ly Whisky.

– Cái chất bột trắng này ra tiền. Song cũng nguy hiểm không vừa. Dính là dám hai mươi năm như chơi! Theo con nghĩ nếu mình không phải bắt tay vô mà chỉ xuất vốn và đứng bên lề vận động, chạy chọt là một ý kiến hay.

Thằng này khôn!... Những điều nó nói toàn sự thực ai cũng biết. Hagen thấy Sonny khoái vụ này rõ. Mà nó nói đúng.

– Còn mi... mi nghĩ sao Tom?

– Khó nói quá! Biết Bố Già thế nào cũng từ chối... không lẽ bây giờ nói “nên làm”?

Xét ra kỹ mới đúng. Đồng ý Bố Già xưa nay chưa hề có một quyết định sai lầm. Nhưng phải công nhận là lâu lâu

ổng có vẻ... hơi lạc hậu, không viễn kiến chút nào!

– Mi nghĩ sao cứ thành thật nói ra, Consiglieri mà? Một thằng Consiglieri chính gốc Sicile cũng bất đồng ý kiến với Ông Trùm là thường mà? Tom?

Ba người cùng cười hê hê.

– Theo ý cháu... bác nên ô kê! Tại sao nên thì Bác biết rõ rồi. Cháu chỉ nhấn mạnh vụ lợi tức. Vì chẳng có ngành nào ngon ăn bằng ma túy. Mà mình không làm thì đám khác làm, có thể bọn Tattaglia. Chúng sẽ nhảy vô liền. Lợi tức nhiều thì thế lực lớn, chúng sẽ tung tiền ra mua cớ, mua chính khứa. Chúng sẽ mạnh hơn mình qua mặt mình. Chừng đó chúng sẽ ăn bớt... và dám nuốt sống mình luôn. Căn bản của luật mạnh yếu là thế mà! Cho nên bây giờ mình còn thế

mạnh mình còn nắm vững hai mục ngon nhất là sòng bạc và nghiệp đoàn. Nhưng so với lợi tức của ma túy thì chỉ là hạt bụi. Vậy ý cháu là mình phải nhào vô ăn có với chúng... Bằng không chúng đớp trọn và sau đó sẽ nuốt luôn mình. Cái nguy hiểm nằm ở chỗ đó. Chẳng phải bây giờ mà... 10 năm nữa kìa!

Ông Trùm ngồi yên lặng kéo khói nhưng quả thực quan tâm lâu lắm.

– Đúng, đó là vấn đề quan trọng, tối quan trọng!... Mai mấy giờ thằng khốn tới đây?

– Cháu đã hẹn nó 10 giờ sáng.

Hagen thấy có tia hy vọng. May ra Bố Già đổi ý không chừng. Ông đứng dậy và kéo tay Sonny.

– Vậy sáng mai hai đứa mi cũng có

mặt ở đây. Thằng Santino coi phờ phạc quá. Đêm nay mà ráng ngủ cái coi? Mà phải liệu đấy, có ai trẻ trung, mạnh khỏe mãi mãi bao giờ?

Thấy bữa nay được bố cứng, Sonny đánh bạo hỏi một câu mà chính Hagen cũng muốn hỏi lắm mà không dám:

– Bố à, bố quyết định sao về vụ này?

Ông Trùm mỉm cười:

– Coi, quyết định gì được... khi chưa biết tỷ lệ lợi tức, chưa rõ hết mọi chi tiết? Vả lại tao còn phải suy nghĩ về những ý kiến thằng Tom vừa đưa ra. Vội vàng, lớp chớp sao được mi?

Rồi thùng thỉnh đi ra cửa, Bố Già nhắc khéo Hagen...

– Hồ sơ, mi có ghi khoản này không Tom? Là hồi trước thế chiến thắng Sollozzo từng khai thác mãi dân... cũng như gia đình Tattaglia hiện giờ. Nếu sơ sót nhớ bổ túc vô cho khỏi quên nghe?

Ông chỉ nhẹ nhàng “nhắc cho khỏi quên” mà Hagen đỏ bừng mặt! Hắn đâu có quên? Hắn cố tình sơ sót. Cứ kể như “chẳng có gì quan trọng”. Chẳng có gì quan trọng thực, nhưng với Bố Già thì khác. Xưa nay ông tối kỵ những mục bản thủ. Để vô có khi chỉ vì chút xiu đó mà ông gạch bỏ chương trình làm ăn thì sao?

✱

Virgil Sollozzo tự Sollozzo đường Thổ trông cứ như dân Thổ Nhĩ Kỳ thứ thiệt. Nước da nâu bánh mật, người tầm thước, to ngang, mũi khoằm khoằm đôi

mắt thật đen và thật dữ. Trông nó có nét oai vệ thiệt tình.

Sonny ra cửa đón khách và hướng dẫn vô văn phòng, Ông Trùm và Hagen chờ sẵn. Chủ khách bắt tay nhau thân thiết. Cảm giác đầu tiên của Hagen là thằng này rõ ràng có chất cô hồn, chỉ thua Luca Brasi chút đỉnh. Nếu Bố Già có hỏi thì phải công nhận ngay là Sollozzo thuộc tít “dám ăn dám chịu” và để lộ hẳn ra... coi còn ngon hơn, hùng hơn ổng là khác! Nhưng so sánh vậy đâu được vì ổng thuộc thế hệ già, bình dị hơn, nông dân hơn, ngay cái vụ tiếp khách cũng rõ ra một ông bố nhà quê.

Chưa thấy ai vô đề thẳng thừng như thằng Sollozzo. Nó xác nhận ngay là làm ăn ma túy. Cái gì cũng thu xếp xong, chu đáo cả rồi. Vườn sầu Thổ Nhĩ Kỳ đảm bảo số lượng cung cấp hàng năm. Mang

sang Pháp có lò chuyển thành moocphin an toàn và bên Sicile có cơ sở phụ trách chế biến thành bạch phiến tinh chất. Vấn đề kho “hàng”, “chuyển vận hàng” khỏi phải đặt ra, trong khu vực này kể như lóp.

Nhưng “hàng” làm sao chuyển sang đất Mỹ mới là khó. Cứ cho là trung bình hụt hao 5% đi vì chẳng có cách nào “lo lót” FBI hết. Nhưng vẫn lời nhiều, lời vĩ đại... khỏi lố.

– ... Nếu vậy thì mấy ông cần đến bọn tôi làm gì? Bọn tôi có làm gì đáng để chia phần?

Sollozzo nghiêm trang giải thích:

– Dạ có chứ? Trước hết tôi cần vốn, cỡ hai triệu đô tiền mặt. Sau cần có một nhân vật thần thế, quen biết lớn. Mấy thằng em “đi hàng” tránh sao khỏi sơ

sẩy? Tôi chọn toàn những thằng chưa hề có phích, đảm bảo chưa hề có phích – để lỡ có bị vô thì ra tòa, ông tòa của mình còn có thẩm quyền và lý do để xử nhẹ nhẹ tay một chút. Mình sẽ vận động để thằng nào dính là 1 hay 2 năm thôi. Có đảm bảo vậy thì chúng mới cam. Chớ 10 năm, 20 năm thì chúng rét... chắc chắn sẽ khai tùm lum, đổ bể hết. Hừ việc mà có thể dây dưa tới tận gốc. Do đó không bảo đảm từ ngọn là không xong. Về mặt pháp lý thì tôi nghe anh em giang hồ ca tụng Ông Trùm Corleone trong túi có nhiều ông tòa.

Còn một sự “bốc” nào cao điệu hơn? Ông Trùm chẳng màng mà đặt vấn đề ngay bong:

– Phần chia của bọn tôi... bao nhiêu phần trăm?

Sollozzo đáp gấp “năm mươi”. Mắt nó sáng lên, tính toán rất ngọt rằng:

– Năm mươi phần trăm thì nội năm đầu cũng 3 triệu, 4 triệu rồi. Còn vô nhiều, nhiều nữa!

– ... Còn phần chia của cánh nhà Tattaglia?

– Cái đó tính phần tôi. Tôi cần phải có... yểm trợ về mặt làm ăn...

Nãy giờ mới thấy Sollozzo hơi lúng túng một chút. Biết vậy, Ông Trùm gạn hỏi lại:

– Nghĩa là bên tôi được chia 50%, nhờ một chút vốn bỏ ra và lo bảo đảm pháp lý. Có vậy thôi, còn bao nhiêu việc khác khỏi lo tới phải vậy không?

– Nếu 2 triệu đô la đối với Ông Trùm

chỉ là “chút vốn bỏ ra” thì tôi xin ngỏ lời ngưỡng mộ!

– Bây giờ đến lượt tôi cho biết ý kiến... Sáng nay ông Sollozzo có mặt ở đây một phần vì chỗ giao hảo giữa bọn tôi và gia đình Tattaglia và một phần vì tôi cũng nghe nói ông là người làm ăn đứng đắn đàng hoàng. Đề nghị của ông tôi phải từ chối nên phải giải thích cho đôi bên thông cảm chứ? Đồng ý là vụ đó lời vô số kể... nhưng nguy hiểm cũng khó lường. Nếu tôi đi chung với ông được mặt này thì hỏng nhiều mặt khác. Tôi có nhiều anh em quen biết trong giới thẩm quyền thực... nhưng nếu tôi đụng đến ma túy thì hết anh em. Mở sòng bạc được, bất quá tệ hơn nấu rượu một chút, họ sẵn sàng che chở. Ma túy thì không. Nếu họ không che chở thì dính vô địa hạt ma túy đối với bọn tôi thật lợi bất cập

hại, do đó không thể làm ăn chung với ông được, chắc ông thông cảm? Mười năm nay người nhà tôi lớn nhỏ làm ăn suôn sẻ, trót lọt... Không thể vì một mối lợi mà bắt anh em mạo hiểm.

Nếu cặp mắt nó không loáng nhoáng nhìn hết Sonny rồi Hagen để có ý chờ “đồng minh” lên tiếng nói đỡ giùm thì chẳng có ai có thể hiểu là Sollozzo thất vọng! Nó thủng thỉnh hỏi:

– Ông Trùm không sợ mất hai triệu vốn bỏ ra chứ?

– Không, hoàn toàn không!

– Bề ngoài cũng còn gia đình Tattaglia bảo đảm nữa!

Đúng lúc ấy Sonny bỗng chen vào một câu. Một lỗi quá trầm trọng. Nói leo đã bậy mà mù tịt không biết gì cũng nói

thì chẳng tha thứ nổi. Nó xốn xác hỏi:

– Bộ bọn Tattaglia bảo đảm số vốn bên tôi bỏ ra mà không đòi chia chác gì sao?

Nó buông có mỗi một câu đó mà Hagen hoảng hồn. Ông Trùm chỉ lạnh lùng đưa mắt nhìn thẳng con cả, không nói không rằng làm cu cậu chỉ choáng cả người, sợ co vùi nhưng chẳng hiểu ắt giáp gì nên cứ ngồi ngay mặt.

Rõ ràng cặp mắt Sollozzo bỗng nhoáng lên, hoan hỉ. Nó đã chớp ra được một kẽ hở tối yếu của gia đình Corleone. Nó không nói nhưng Ông Trùm biết. Bèn mắng át đi:

– mấy thằng nhỏ bây giờ... cứ thấy lợi mà ham. Nói bừa nói leo, hết tôn ti trật tự! Cũng tại cứng chiều quá đâm hư

hết! Xin ông Sollozzo hiểu cho... tôi buột lòng phải từ chối làm ông buồn. Nhưng riêng tôi, xin có lời chúc ông được làm ăn phát đạt. Mình vẫn cứ thân thiện vì mỗi người mỗi ngành đâu có dẫm chân nhau?

Sollozzo đứng lên, cúi đầu bắt tay từ giã và theo Hagen đi ra. Mặt nó tỉnh bơ. Hagen vừa trở lại. Ông Trùm hỏi ngay:

– Mi thấy nó thế nào?

– Nó Sicile chính cống!

Ông Trùm gật đầu ngồi suy nghĩ một hơi trước khi quay sang cho thằng con cả một bài học:

– Mà mày nhớ nghe Santino! Chớ có để cho người khác thấy được đầu óc mày. Tay chân mày có cái gì cũng không nữa! Có lẽ ít lâu nay mày mãi đóng trò mù

mẫn với con nhỏ đó nên đầu óc mảy yếu xèo chắc? Bỏ đi. Lo làm ăn đi! Bây giờ cút đi đâu thì cút cho khuất mắt tao.

Bị bố la, Sonny ngớ mặt ra một lúc rồi ầm ục. Bộ nó tưởng nó cặp con nhỏ cách vậy mà qua mặt nổi Bố Già? Nó ngu đến nỗi không biết là vừa hỏi ngớ ngẩn một câu mà tai hại vô vàn cho cả gia đình? Ôi, một thằng ngu như vậy thì có nó một bên chỉ có hại, hại vô phương cứu gỡ!

Đợi cho nó cút khỏi Bố Già mới chán nản gieo mình xuống ghế phô-tời, đưa tay ngoắc Hagen. Biết điệu, hăn pha gấp một ly anisette bưng lại, Ông Trùm ngược lên dặn:

– Mi kiếm Luca Brasi cho tao gấp.

★

Ba tháng sau, lễ Giáng sinh gần kề nên ngồi ở văn phòng Hagen mở hết tốc lực, làm mau mau cho hết việc để chiều nay ra về sớm một chút mua tí quà cho vợ con. Đang bận bù đầu thì thằng Johnny Fontane còn phen sang, khoe khoang nhăng lên là cuốn phim đang quay cừ lắm, nhiều trò xôm lắm. Nó khoe luôn đã mua biếu Bố Già một món quà Giáng sinh kinh khủng lắm, cam đoan ngó thấy dám lé liền. Nó sẽ đích thân đưa tận tay Bố Già nhưng phải đợi làm xong hết mấy vụ lật vạt đã.

Nghe Johnny đĩa tùm lum hăn mấy lần toan cúp máy nhưng lại thôi. Thằng này có khoa tán tỉnh hay sao mà đang nóng lòng cũng cú “chuyện dứt không ra?» Nó lại còn làm Hagen nôn nóng muốn biết món quà gì, hỏi nó để nó ầm

a ẩm ớ là “Bí mật... vô cùng bí mật” nữa!
Chán quá, Hagen bèn kiếm cách cúp.

Cỡ 10 phút sau, Connie gọi tới. Con nhỏ này hồi còn ở nhà dễ thương bao nhiêu thì đi lấy chồng nhiều chuyện bấy nhiêu. Cứ than phiền chuyện chồng con hoài. Hai ba ngày lại bò về nhà một lần.

Mà chồng nó, thằng Carlo Rizzi xem ra cũng vô tài, bất đức và vô duyên. Có một cơ sở mần ăn ranh con, con nít làm cũng được, giao cho nó để kiếm cơm hàng ngày nó cũng điều khiển không xong. Lỡ mới tức cười chớ?

Đã thế nó còn nhậu nhẹt, đánh bạc và chơi điểm tùm lum. Lâu lâu về đập vợ một mách ra gì! Con nhỏ cũng đâu dám mách ai, bất cứ ai về vụ chồng hành hạ? Chỉ có một mình anh Tom là nó dám thở than. Cũng may là hôm nay nó không

phôn lại để khóc lóc hay mách anh Tom điều gì... mà chỉ hỏi ý kiến nên mua thứ quà gì để mừng bố, mừng ba ông anh. Quà của mẹ thì nó có ý kiến rồi! Tom đề nghị món nào nó cũng gạt đi nên sau cùng bức quá Tom phải la lên nó mới chịu cúp máy.

Hagen nhất định mặc áo ra về, chuông điện thoại cũng không nghe nữa nhưng khi con thư ký cho hay cậu Michael phôn tới thì hẳn lại vui vẻ, hoan hỉ nhắc máy lên.

– Tom hả? Ngày mai, Kay và tao tính về New York. Có chuyện muốn nói ông già... trước ngày Giáng sinh. Liệu tối mai ông có nhà hay đi đâu?

– Coi, khuya là có ông! Có đi đâu cũng phải về sau ngày lễ chứ? Có chuyện gì đó? Nhờ vả gì tao không?

– Không! Tụi mình ngày lễ sẽ gặp nhau. Cả nhà về Long Beach chứ?

Nghe hẳn “ừ” là thằng Michael cúp máy liền. Hagen xưa nay chịu nó ở khoản ít lời, đàn ông khỏi có nói vớ vẩn. Nó kín tiếng in hệt Bố Già.

Trước khi ra về Hagen dặn cô thư ký phôn về nhà cho vợ hẳn hay sẽ về trễ nhưng vẫn ăn cơm nhà. Ra khỏi bin-đinh là chăm chú đi tới nhà hàng bách hóa Macy. Bỗng nhiên có kẻ chặn đường và kẻ đó lại là Sollozzo!

Nó nắm cứng tay Hagen khẽ nói:

– Tôi có chút chuyện với ông bạn. Khỏi sợ hoảng.

Hất tay nó ra, hẳn chẳng thấy sợ mà chỉ bực mình “Tôi mắc bận”. Có hai thằng cô hồn lù lù đằng sau làm Hagen

hơi hoảng, đầu gối đã thấy yếu. Nhưng Sollozzo vẫn nhỏ nhẹ:

– Lên xe đi! Nếu tôi muốn chơi thì ông bạn đâu còn sống được nữa? Phải không?

Hagen đành lên xe vậy.

Cú phen vừa rồi Michael cố tình bịp Hagen. Sự thực hẳn đã về New York rồi, đang ở phòng đăng lý quán Pennsylvania, cách đó cỡ 10 dãy nhà. Buông phen xuống là được em Kay khen ngay:

– Nói dóc hay quá!

Michael xê xuống giường cạnh nàng:

– Tại em hết! Nói về rồi thì phải về nhà, bỏ em ở đây cho ai? Ở đây mình tự do đi ăn cơm, đi coi hát và về ngủ với nhau. Chớ ở nhà là kỳ! Chưa cưới là khỏi ngủ chung nhé!

Michael ôm hôn em bé, nghe môi Kay ngọt lịm là dần ra giữa giường. Mắt Kay nhắm lại, sẵn sàng chấp nhận ái ân và Michael cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết. Bao nhiêu năm đánh nhau toi bời, đánh rùng rợn trên mấy hòn đảo Thái bình dương chỉ mơ ước một hình bóng mỹ nhân, một người đàn bà như thế này đây. Mình đây, da mềm mại và đụng yêu là bốc lửa.

Kay mở mắt ra, chớp chớp và ôm đầu chàng kéo xuống hôn mũi mẫn. Họ ôm cứng lấy nhau và yêu nhau cho đến lúc phải đi ăn cơm, coi hát. Ở nhà hàng ra, hai đứa đi ngang qua khu cửa tiệm sáng trưng, đầy quà Giáng sinh. Michael âu yếm hỏi:

– Nào, em khoái cái gì để anh mua tặng nào?

– Mình anh đủ rồi! Anh... anh liệu ông già có chịu em không?

– Em khỏi cần.

Michael nói nửa đùa, nửa thực:

– Ngay cái tên họ anh lắm lúc anh cũng muốn đổi phức. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại nếu có chuyện gì xảy ra thì có đổi cũng chẳng có nghĩa lý gì. Nên mới thôi đấy. Còn em nhất định muốn nhập họ Corleone thật sao?

Kay nói “nhất định” rất đứng đắn. Hai đứa đi sát vào nhau, bàn vụ đám cưới ngay trong tuần Giáng sinh. Ra Tòa Đốc lý làm thủ tục có hai đứa bạn làm chứng đủ rồi... nhưng dù sao cũng phải cho ông già hay. Michael cam đoan cái gì ông cũng ô-kê hết, miễn đừng có lén lút. Kay không tin. Nàng đề nghị cưới đã rồi cho ông già bà già biết sau.

– Thế nào ông cụ bà cụ chẳng cho là có bầu?

Có một điều cả hai cùng không đá động tới là lấy vợ kiểu này Michael đành phải cắt đứt mọi liên lạc gia đình. Như thế này cũng đã cúp phần nào còn gì? Hai đứa cùng không muốn. Họ bàn nhau hai đứa chỉ làm vợ chồng thứ Bảy, Chúa nhật và mấy tháng nghỉ hè thôi để học cho xong Đại Học. Thế cũng sướng chán!

Vô coi hát, tuồng ca nhạc kịch Carousel có gã ăn trộm mồm mép tía lia làm hai đứa nhìn nhau cười ngất. Chùng ở rạp hát ra trời khuya lạnh quá, Kay nũng nịu bá vai bá cổ chàng:

– Coi, bọn mình cười nhau rồi... anh dám đập em và chạy theo một con đào hát lắm! Dám không?

Michael cười:

– Lấy nhau xong anh sẽ đi dạy học, dạy toán! Nhưng bây giờ em đói chưa? Đi ăn một cái gì đi?

Kay ngó chàng lắc đầu. Điều này con nhỏ chẳng thiết cái gì... ngoài cái vụ đó! Biết ý, Michael cười thưởng một cái hôn. Thôi cứ về phòng, có đói kêu sáng-uých lên cũng được.

Về tới lữ quán, Michael đẩy Kay đi tới sạp báo mua ít tờ lên coi, chàng đi lấy chìa khóa phòng. Đợi lấy được cái chìa khóa xong chưa thấy Kay trở lại. Coi, con nhỏ làm gì lạ không kìa? Trước sạp báo cứ đứng sừng sững người ra như trời trồng để đọc cái quái gì không biết? Michael chạy lại thì nó chìa tờ báo ra, mặt đầm đìa nước mắt:

– Coi, anh coi này?

Michael vội cầm tờ báo. Hắn tối mắt tối mũi vì tấm hình Bồ Già nằm gục lê đường, phía dưới đầu là vũng máu lênh láng. Có thằng nào ngồi kế bên bụm mặt khóc như con nít. Thằng Fred, anh hắn chớ còn ai? Michael có cảm giác vụt biến thành cây nước đá lạnh. Không cuống quýt sợ hãi, không thương xót... mà chỉ căm thù. Chỉ hận đến tái tê người.

Hắn phải đỡ Kay vô thang máy, lên phòng. Không nói không rằng Michael ngồi xuống giường mở rộng tờ báo ra coi. Mấy hàng tí bự như đập vào mặt hắn:

“Xếp sòng Vito Corleone bị ám sát, thương tích cực kỳ trầm trọng. Đang phải chịu giải phẫu gấp đạn. Cảnh sát canh chừng cẩn mật. Dám đổ máu lớn trong giới giang hồ”.

Lúc bảy giờ Michael mới thấy mệt!
Hắn bảo Kay:

– Chưa, bọn chúng chưa hạ nổi ông.

Theo tin các báo thì Bố Già bị chúng rình chơi vào đúng 5 giờ chiều, đúng vào lúc Michael đang ôm ấp nàng, hai đứa cặp kè nhau bát phở, coi hát, ăn cơm. Coi, giữa lúc bố bị bắn gần chết thì thằng con... vậy đó! Michael hối hận, cảm thấy tội lỗi đầy người!

Kay đề nghị:

– Bây giờ tội mình đến nhà thương nghe?

Michael lắc đầu:

– Không, để anh phen về nhà cái đã!
Mấy thằng làm vụ này điên đầu. Nghe tin ông thoát chết là tội nó rét lắm lắm.

Biết đâu tội nó không liều mạng làm tới nữa?

Ở Long Beach nhà có hai số phen mà gọi hoài không được. Phải 20 phút sau, mới có tiếng Sonny ở đầu dây. Nhận ra Michael, hân mừng quá:

– Coi, mày đấy hả? Trời đất ơi, cả nhà đang lo! Mày ở đâu đấy? Tao có sai mấy đứa cấp tốc đi kiếm mày tùm lum.

– Ông già bệnh tình sao? Nặng lắm không?

– Nặng lắm chứ? 5 cú liên mà... nhưng ông không chịu thua chúng. Ông không chết, bác sĩ bảo vậy! Tao còn bận lắm, cúp nghe? Mày đang ở đâu?

– Ở New York. Bộ thằng Tom không nói lại sao?

Giọng Sonny hạ thấp hẳn:

– Tom bị tụi nó vỗ chưa có tin gì cả nên cả nhà mới lo cho mày chớ? Vợ nó ở đây này nhưng chẳng biết gì hết, Cảnh sát cũng vậy. Càng hay! Bọn chúng làm cú này điên đầu hết cả! Vậy mày mau bò về nhà gấp, chớ có hó hé gì hết, nhớ chưa?

– Ô kê! Mà bọn nào làm biết chưa?

– Dĩ nhiên biết. Đợi tin Luca Brasi coi sao... rồi chúng nó có chạy lên trời! Người của mình nhiều quá mà?

– Rồi, cỡ một giờ nữa tôi sẽ về nhà. Đi tắc xi...

Michael gác máy lên suy nghĩ. Vụ này báo đăng ít ra cũng 3 giờ rồi, ra-đi-ô, ti-vi thế nào chẳng loan tin? Thằng Luca Brasi không thể không biết... vậy sao

chưa có tin gì về nó? Nó ở đâu? Tại sao chưa thấy nó?

Những câu hỏi làm cho Michael thắc mắc. Đúng lúc ấy Hagen cũng thắc mắc in hệt. Và ở tuốt bên Long Island, cậu cả Sonny Corleone cũng đang điên đầu chỉ vì tại sao không nghe tung tích, không thấy tăm hơi Luca Brasi kia?

Chiều hôm ấy, cỡ 5 giờ thiếu 15 là Ông Trùm coi xong mở sổ sách lão quản lý công ty nhập cảnh dầu ăn đệ trình. Mặc áo vô, ổng gõ đầu thằng Fred đang cúi mũi đọc báo:

– Mi bảo thằng Paulie đánh xe ra sẵn. Cỡ vài phút nữa bố con mình về.

Thằng Fred càu nhàu:

– Con xuống... chờ thằng Paulie từ

sáng có đi làm đâu? Nó phôn tới kêu đau, xin nghỉ mà? Lại đau nữa!

Ông Trùm lắc đầu suy nghĩ:

– Coi, tháng này nó xin nghỉ, nó bệnh tới ba lần rồi. Mi lo kiếm thằng khác thế đi. Đừng có mai ốm, mai đau phiền lắm. Bảo thằng Tom nghe?

Fred không chịu. Nó nói ngay:

– Khỏi, bố à! Thằng Paulie nó đang hoàng. Nó nói ốm là ốm thật. Để con lái xe đưa bố cũng được mà?

Nó nói là đi liền. Đứng cửa sổ, Ông Trùm thấy bóng Fred tắt tả bằng ngang đại lộ số 9, sang chỗ để xe. Quay vô gọi điện thoại cho văn phòng Hagen không được, gọi về nhà cũng không được. Bực bội ngó ra cửa sổ đã thấy chiếc Buick đậu sẵn đằng trước, thằng Fred đứng dựa

lưng vô cửa xe ngó thiên hạ tíu tíu đi mua bán. Thằng quản lý mau mắn đỡ chiếc áo khoác ngoài cho Ông Trùm mặc vô. Ông cảm ơn đoạn lật đật xuống thang, bước ra cửa.

Trời vào đông có khác, giờ này đã xâm xẩm tối. Thấy bóng ổng đi ra, Fred vòng một tua mở cửa xe chui vô chờ. Ông Trùm sắp lên xe thì chân chừ quay lại. Mua mấy trái cây cái đã. Ít lâu nay ổng khoái trái cây trái mùa; mấy trái cam trái đào tươi tuyệt diệu! Thằng bán hàng chạy ngay ra và ổng đưa tay trở trái nào lấy trái ấy, trừ một trái phía dưới bị ủng thì để sang một bên. Ông Trùm đỡ túi trái cây, đưa tờ 5 đô và lấy tiền thối bỏ túi.

Vừa quay lưng định ra xe thì có hai thằng chột ló mặt ra. Thấy chúng từ sau sạp trái cây bước ra là Ông Trùm có linh

tính liền. Hai thằng mặc áo ngoài đen, mũ nỉ đen đội sụp xuống cổ ý che phân nửa mặt. Chúng đâu dè ổng phản ứng lạ quá vậy?

Ổng liệng túi trái cây chạy như bay ra chiếc Buick, lẹ như sức trai vậy, miệng la lớn: “Fred... Fred con!” Lúc bấy giờ 2 thằng kia mới kịp rút súng nổ.

Chúng nổ liên tiếp. Phát đầu Ông Trùm bị ngang lưng, bị như búa bổ, bị đẩy nhào tới. Hai phát sau trúng bụng hết nên ổng té nằm vật ra đường. Hai thằng lật đật rượt theo, gập đồng trái cây văng la liệt chỉ sợ trượt té. Chúng nhào tới toan kết thúc đúng lúc thằng Fred nghe tiếng bố kêu từ trong xe nhào ra. Thế là chúng nhắm đại vào người ổng đang nằm còng queo kê miệng cống thảy 2 phát nữa: một ghim vô bắp tay, một trúng bắp chuối chân mặt. Hai chỗ

này ăn thua gì nhưng máu ra lênh láng dễ sợ. Ông Trùm ngất luôn, đâu còn biết gì nữa?

Thằng Fred nghe tiếng bố kêu tên và nghe hai tiếng súng rõ nhưng lúc ở xe chui ra, nó cuống quá, sợ quá không rút nổi khẩu súng. Nếu hai thằng kia tính chơi thì nó bị rồi nhưng chúng hoảng hồn. Cũng ngán vậy chứ? Chúng biết thằng Fred có súng và lại chơi bấy nhiêu có lẽ đủ rồi, chậm chân dám bị bắn lắm nên bảo nhau chuồn êm.

Ông Trùm nằm sóng soài trên vũng máu và thằng Fred cuống quít đứng bên, không biết phải làm gì? Người đi đường dừng lại, người trong nhà túa ra. Họ bu tới coi, đứng tùm năm tùm ba bàn tán. Trong khi đó thấy bố nằm cong queo máu ra ghê quá, thằng Fred hết hồn. Nó đứng ngẩn ngơ, chết lạng người và nếu

không có người trông thấy đỡ kịp nó dám té xỉu luôn.

Fred được đặt ngôi đại trên vỉa hè và nó sợ thất thần, ngôi ngay như phỗng đá. Lúc thiên hạ bu quanh coi thì một xe Cảnh sát cứu cấp rú còi chạy tới làm họ dạt ra hết. Chiếc “ra-đi-ô car” của báo Daily News bám theo sau, một thằng phóng viên nhiếp ảnh nhào xuống bấm máy lia lịa, nhằm Ông Già đang nằm bất tỉnh. Rồi nó quay sang một gã đàn ông bận đồ lớn, mặt to tai lớn trong thật dềnh dàng dễ nể nhưng khóc bù lu bù loa như con nít, nước mắt nước mũi chầm ngòam trông vừa tức cười vừa chẳng ra thể thống gì.

Xe cứu thương chạy tới, nạn nhân được khiêng đi. Xe Cảnh sát chạy tới ào ào, nhân viên bủa ra lằng xằng. Một gã cớm chìm chạy tới hỏi Fred, nhưng nó

thần thờ cóc biết gì đành phải móc ví nó ra coi giấy tờ. Chừng biết nó là ai thì lập tức một toán cớm chìm lo “lập hàng rào” gấp! Một thằng mò lấy khẩu súng nó vẫn đeo trong bao da dưới nách. Rồi mấy thằng hè nhau xốc nó lên chiếc xe bót mang số ẩn tể, chạy vù đi. Chiếc ra-đi-ô car của nhà báo đeo dính, bỏ thằng nhiếp ảnh viên ở lại làm nhiệm vụ, nghĩa là bấm máy lia lịa, chụp loạn xạ ngẫu.

Nửa giờ sau vụ ám sát Ông Trùm là Sonny ngồi nhà nhận liên tiếp năm cú phôn. Cú thứ nhất của thầy chú John Philips, người nhà nước nhưng lãnh lương tháng của Ông Trùm. Hắn ở toán cớm chìm số một có mặt sớm nhất mà?

Đang ngủ trưa trể bị vợ dựng dậy, Sonny sợ choáng người.

– Ông Già bị chúng chơi nặng lắm,

chở vô y viện Pháp rồi, không biết sống chết thế nào. Thằng Fred còn bị cộm chìm hốt về quận Chelsea, nó sợ lạc tinh thần, phải nhớ lo gấp nó ra ngay đi.

Sandra thấy chồng nghe phon không biết có tin gì mà thành linh mặt đỏ tía tai, mắt long lên dễ sợ quá. Hất hàm hỏi, hấn gạt phắt mà còn quay đi, hỏi gặng trong máy:

– Chắc chắn... còn sống chứ?

– Chắc chắn. Tôi đứng kế bên. Mất máu nhiều coi dễ sợ lắm nhưng tính mạng thực sự coi không đến nỗi nào!

– Rồi, 8 giờ sáng mai lại đây. Sẽ có thưởng...

Đặt máy xuống, Sonny cố dẫn không cho cơn giận bốc lên. Tính hấn xưa nay nóng quá dễ hư việc. Mà hư việc lần này

thì chết. Bèn quay máy gọi Hagen cái đã. Chưa nhắc ống lên chuông đã reo lần thứ hai. Thằng em bao đề khu đó hồi hả báo cáo:

– Chúng vừa chơi Ông Trùm nằm ngay đơ giữa đường. Chết rồi.

Sonny vặn hỏi vài câu là biết ngay câu chỉ đúng xa xa ngó... Làm sao đúng bằng thầy chú Philips.

Chuông reo lần thứ ba, hấn nhắc phon lên nghe báo danh “Đây nhà báo Daily News” là hấn cúp máy cái rụp.

Gọi lại nhà Hagen thì vợ hấn cho biết hấn vẫn chưa về. Đành phải dặn “Nó về bảo tới ngay. Cần lắm nghe!” Sonny ngồi một mình suy tính. Chẳng hạn Ông Già gặp trường hợp này phản ứng thế nào. Hấn biết vụ này không ai ngoài thằng

Sollozzo. Chính nó chơi. Nhưng cỡ nó chẳng đại gì chống đối với một Ông Trùm. Còn ám sát thì cha nó cũng không dám nghĩ tới! Phải có một thế lực, một nhóm khá mạnh đứng sau lưng yểm trợ ngầm thì thằng Sollozzo dám chơi liều mạng.

Sonny giật mình vì cú phen thứ tư. Giọng thằng nào ở đầu dây nghe lịch sự êm ái quá!

– Phải ông Santino Corleone không ạ? Cho ông hay là ông Tom Hagen hiện ở trong tay bọn tôi và ba giờ nữa sẽ ra về, mang theo một đề nghị. Trước khi biết cái đề nghị đó xin chớ vọng động, bằng không sẽ có đổ máu lớn, vô ích. Đảng nào thì sự việc cũng đã rồi và chuyện làm ăn thì đâu còn đó. Biết tính ông nóng lắm bọn tôi phải dặn hờ đó vậy đó.

Nó cố ý sửa tiếng giễu cợt thật đều...
Nghe giọng điệu có vẻ Sollozzo lắm! Hắn
cố dần:

– Được, tôi sẽ chờ.

Rồi cúp máy. Nhìn đồng hồ Sonny
ghi giờ ngay cho khỏi quên.

Lúc hắn mò xuống bếp mẹ vợ hỏi
ngay:

– Cái gì đó mình?

Hắn bình tĩnh:

– Ông Già bị chúng bắn.

Thấy nó hốt hoảng, sợ xanh mặt,
Sonny phải trấn an:

– Ông không chết! Đừng bắn lên
chớ. Không có gì đâu mà sợ hoảng!

Chẳng nên cho nó biết vụ Hagen làm

gì, Sonny nghĩ vậy đúng vào lúc chuông reo lần thứ năm: Clemenza gọi lại. Coi, giọng lão sao như nghẹt thở vậy kìa? Lão hỏi biết vụ ông Già chưa? Sonny bèn nói:

– Nhưng ổng không chết, vậy mới hay!

Đầu dây đang kia lặng đi một chút rồi có hơi thở hỗn hển:

– Có thật không? Thật vậy hả? Tạ ơn trời đất. Tao nghe ổng bị gục giữa đường “đi” luôn rồi mới sợ chớ!

Sonny xác nhận: “Ổng còn sống” sau khi chú ý nghe để phân tích giọng điệu của lão này. Nghe chân thành, xúc động lắm... nhưng cả nước này còn ai không biết Clemenza kịch sĩ nhà nghề?

– Vậy mi phải cáng đáng công việc đi. Mi cần gì tao, Sonny?

– Tôi muốn chú tới ngay. Biểu cả thằng Paulie nữa.

– Có vậy thôi? Mi không muốn tao cử vài thằng xuống nhà thương hay lại đăng nhà cho chắc ăn?

– Khỏi, chú và thằng Paulie đến gấp đủ rồi.

Sonny ngừng lại để Clemenza “đánh hơi” ra có chuyện lạ đã. Rồi cũng đóng kịch, cũng làm ra vẻ in như mọi lần... hỏi tới tấp, hỏi một hơi:

– Cái thằng Paulie sao kỳ quá? Nó biệt tăm luôn. Nó ở nhà làm cái thá gì kia?

Clemenza giải thích ngay. Rất tinh ý, Sonny lắng nghe không thấy những tiếng phụ thuộc bên ngoài lẫn vô máy nữa nên biết ngay cha nội này đã đề cao

cảnh giác. Lão đang bít kín ống dây!

– Paulie hả? Nó cúm... nó xin nghỉ bữa nay, từ hồi sáng mà? Cái thằng cứ chớm lạnh là cúm với kỳ!

– Kỳ thiệt! Nó cúm mấy lần cả thầy... ít lâu nay?

– Đâu 3 lần, 4 lần thì phải. Tao hỏi thằng Fred cần kiểm thằng nào thay không thì nó bảo khỏi mà? Ấy, trò đời cứ nhàn nhã là sinh bệnh sinh tật hết: 10 năm nay đâu có chuyện gì?

– Đúng thế. Chú lại ngay đằng nhà Ông Già. Tôi cũng đến ngay. Nhớ kêu thằng Paulie đi cùng, tiện xe chú cho nó quá giang luôn. Ốm với đau gì! Chú nhớ nghe...

Không đợi trả lời, Sonny gác máy. Ngó mụ vợ nãy giờ cứ ngồi thút thít

khóc, nó dặn kỹ càng:

– Có người nào của mình phen tới thì biểu nó gọi qua bên Ông Già cho tôi gấp. Số riêng nghe? Còn bất cứ ai khác thì cứ không biết gì hết. Vợ thằng Tom nó hỏi thì biểu nó bận đi công việc.

Biết mục vợ hản xưa nay chỉ ngán “có chuyện” Sonny nghĩ ngợi một lát rồi nói rất tự nhiên:

– Tôi sẽ cho mấy đứa lại đây ở... Có gì đâu mà sợ? Mình phòng bị mà? Tụi nó biểu gì mình cứ làm in vậy. Có việc thật cần, bắt buộc phải cho hay... hãy gọi tôi ở đằng Ông Già, số đặc biệt. Đừng cuống quít lên.

Đêm xuống từ lúc nào, gió lồng lộng trong cư xá tối om. Trong cư xá thì có tối nữa Sonny cũng chẳng ngại. Cả khu phố

8 ngôi nhà của Ông Trùm hết mà? Hai căn ngay cổng vô do hai tay em muốn, chúng “làm” cho nhà này từ lâu và mấy thằng em út dưới quyền cũng ở lại luôn, tin được cả. Qua một cái sân tới 6 căn xếp thành hình bán nguyệt thì gia đình Hagen một, gia đình Sonny một và Ông Bà Trùm ở căn phố nhỏ nhất. Ba căn bên kia cho mấy ông bạn già ở đậu, chừng cần đến mới lấy lại. Coi bề ngoài hiền lành vậy mà cư xá kín bưng như pháo đài.

Tám căn nhà quây lại thì cả 8 đều có đèn pha. Bật lên hết thì sáng rực ban ngày! Sonny lẹ làng băng ngang qua sân, kín đáo lỏn vô nhà bố mẹ bằng chìa khóa riêng. Chừng nó cất tiếng gọi, bà mẹ đang nấu ăn trong bếp mới chạy ra. Hẩn tỉnh táo kéo Bà Trùm vô trong nhà, mời ngồi đằng hoàng, mới thông thả nói:

– Có người vừa phen con biết chuyện này. Hồi chiều bố bị thương nên phải đưa vô bệnh viện. Mẹ thay đồ đi thăm bố nghe? Con sai một thằng lái xe đưa mẹ đi liền...

Bà Trùm ngó sững nó giây lát rồi mới hỏi bằng tiếng Ý:

– Bị chúng nó bắn phải không?

Sonny gật đầu. Bà mẹ cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi đứng dậy đi vô. Đi đâu thì cũng phải vô bếp tắt ga cái đã.

Trong khi bà lên lầu thay đồ thì Sonny chớp vội miếng bánh, cặp thịt làm miếng săng-uych ăn đỡ. Thịt béo quá mỡ dầy ra đầy tay.

Nó đi thẳng vô “văn phòng” mở một ngăn tủ khóa kín, lôi ra một máy điện thoại thứ đặc biệt. Máy này gắn riêng, số

là sổ của người khác đứng tên và địa chỉ cũng... nằm ở một chỗ nào khác. Hắn gọi Luca Brasi trước. Không nghe trả lời.

Rồi mới tới vị caporegime tin cẩn Tessio. Cho lão hay tự sự và ra lệnh cho mang ngay lập tức 50 thủ hạ đến hai nơi: nhà thương, cư xá. Chia đều ra, tới cấp tốc. Lão hỏi Clemenza tới chưa và Sonny cho hay “Hiện chưa phải dùng đến toán Clemenza vội” thì lão trưởng toán này hiểu ngay. Lão suy nghĩ một chút rồi mới có lời:

– Xin lỗi cho tao nói câu này... và chắc ông già mi có nói cũng nói như vậy... Có làm mi cứ từ từ, coi trước sau cho cẩn thận, chắc chắn đã. Một thằng như Clemenza không dễ gì phản mình đâu!

– Cảm ơn chú! Tôi cũng nghĩ vậy... nhưng ở địa vị tôi thì phải lo trước chớ? Chú nghĩ sao?

– Mi nói đúng! Còn gì nữa?

– À, nhờ chú cho người của mình nhắn Dartmouth cho thằng Michael em tôi hay, rồi đưa nó về đây giùm. Tôi sẽ phen cho nó hay trước chú cứ yên chí, tôi sẽ cân nhắc kỹ càng.

– Ô kê. Để tao ra lệnh cho tụi nó xong là tới nhà Ông Già mi liền. Mi nhớ mặt mấy thằng đàn em tao chớ?

Sonny “ô kê” là cúp phen. Nó đi tới một chiếc két sắt đặt ngâm trong vách, hí hoáy mở khóa lôi ra một cuốn sổ đóng bìa da xanh, chia từng trang thứ tự a b c... Nó kiểm chữ T và đọc lướt một hồi, cho tới chỗ muốn tìm. Có ghi sẵn “Ray

Farrel, 5 ngàn đô, trước Giáng Sinh” và một số điện thoại mật.

Sonny quay số đó gấp và lên tiếng:

– Farrel hả? Sonny Corleone đây... Tôi nhờ anh việc này, làm gấp, làm liền nghe? Có hai số phôn này... anh làm ơn check lại dùm tôi coi trong 3 tháng vừa qua có những ai gọi tới và chúng gọi đi những đâu. Tất cả mọi liên lạc điện thoại của chúng, không bỏ sót một cú nào nghe? Xin cho biết kết quả trước 12 giờ khuya nay, gọi số đặc biệt của tôi. Yên chí sẽ hậu tạ nữa!

Nó đọc rõ ràng, rành mạch hai số phôn của Clemenza và Paulie Gatto. Gác phôn xuống Sonny thử gọi Luca Brasi lần nữa. Vẫn không trả lời. Vậy là dám có chuyện bất thường nhưng tạm thời hãy cứ biết như vậy. Còn biết bao nhiêu

chuyện gấp rút nữa mà chỉ có một mình nó phải giải quyết.

Cỡ một giờ nữa là nhà này sẽ đầy người, sẽ phải bố trí, phải phân phối từng việc cho từng người... Đâu phải chuyện chơi?

Ngồi thù người trên chiếc ghế xoay, Sonny bây giờ mới “thấm” tính cách quan trọng sinh tử của hiện trạng. Coi, mười mấy năm nay gia đình Corleone mới lại gặp tình cảnh “dầu sôi lửa bỏng” này. Người gây ra sóng gió rõ ràng là thằng Sollozzo và chắc chắn nó phải núp sau lưng một trong ngũ đại gia đình New York. Cánh nhà Tattaglia. Vậy là phải đổ máu lớn. Hoặc phải bọc xuôi theo đề nghị của nó.

Sonny nhếch mép cười. Mày tính hay tuyệt vời, nhưng mày xui tận mạng

vì ông đầu có chết? Ông còn sống thì tội mà chết hết. Với hung thần Luca Brasi, với lực lượng đánh đấm của họ nhà Corleone... thì kết quả ra sao ai cũng biết!

Nhưng Luca Brasi đi biệt đầu kia?

3.

ĐỂ VỒ TOM HAGEN, TUI NÓ ĐI NGUYÊN MỘT XE 4 đĩa. Hắn bị đẩy lên xe ngồi băng dưới, ngồi kẹt giữa hai thằng cô hồn. Sollozzo ngồi cạnh thằng lái xe. Thằng ngồi bên mặt nhanh nhẹn đi một đường củ soát khắp người Hagen rồi kéo sụp chiếc nón nỉ, không cho hắn nhìn và cấm cục cựa.

Xe chạy cỡ 20 phút là ngừng. Bị đẩy xuống Hagen không nhìn ra địa điểm vì tối quá. Bọn nó dẫn hắn vô gian nhà lầu,

ngồi trên chiếc ghế gỗ. Sollozzo ngồi đối diện, cách một cái bàn, mặt nó khoằm khoằm dễ sợ. Nó đánh đòn ngoại giao trước:

– Bọn này không muốn làm anh bạn sợ. Anh bạn thuộc ngành văn chớ đâu phải ngành võ nhà Corleone? Tôi muốn anh bạn giúp tôi và giúp luôn Ông Trùm.

Hagen rút điều thuốc đưa lên môi, tay run run. Một thằng xách ra chai rượu hạng bét, một cái ly sành. Hagen làm một hơi cho tay chân đỡ run rẩy, luống cuống.

Sollozzo điềm điềm mở lời:

– Ông Trùm của bạn chết rồi.

Nó ngừng lại, ngạc nhiên thấy Hagen đầm đìa nước mắt.

– Người của tôi hạ ống ngay khi ống ở văn phòng ra. Xong cú ấy tôi mới đến mời anh bạn để anh bạn làm “cây cầu hòa bình” giữa Sonny và tôi.

Hagen nín thinh. Tự nhiên hẳn cảm thấy rầu rĩ, chán nản như trời vừa sập. Và sợ chết hơn bao giờ hết.

– Tôi biết Sonny “mặn” đề nghị của tôi lắm. Và anh bạn cũng thấy rõ sự lợi hại của vấn đề. Ma túy mới là ngành ngon ăn nhất. Biết làm ăn, biết chụp lấy cơ hội này thì chỉ mấy năm là thằng nào cũng giàu lớn. Nhưng Ông Trùm của anh bạn không chịu hiểu, ống lạc hậu quá và gàn bướng thiệt tình. Bây giờ ống không còn nữa thì công việc làm ăn mình thu xếp lại với nhau dễ quá mà? Tôi muốn có Sonny và anh bạn. Mình làm ăn chung...

– Không xong đâu! Thằng Sonny đòi nào chịu. Nó sẽ chơi xả láng.

– Vì vậy mới cần phải có anh bạn ở đây, anh bạn sẽ cho nó biết chuyện phải quấy. Cánh nhà Tattaglia đâu có yếu? Và dân giang hồ New York thực sự chỉ cần “hai chữ bình yên” chớ có đổ máu lớn thì họ chỉ có thua thiệt, mất người mất của! Miễn Sonny chịu ô-kê thì mọi phe nhóm toàn quốc sẽ đồng ý bỏ qua vụ này, ngay cả những thằng xưa nay bồ bịch nhất với nhà Corleone.

Hagen ngồi ngơ ngẩn vặn tay. Sollozzo biết thóp nhấn mạnh thêm:

– Anh bạn dư biết là Ông Trùm xuống dốc. Bằng không thì bọn tôi cũng chẳng dám đụng. Các phe nhóm anh em đâu có chịu vụ chọn anh bạn làm consiglieri ngang xương vậy? Anh bạn đâu

phải dân Sicile mà một tí máu Ý cũng không! Bây giờ có đồ máu lớn thì cánh Corleone mất hết đã đành mà chẳng thằng nào thắng hết. Ngắt ngư cả đám với nhau. Anh bạn biết tôi cần thế lực, đến uy tín nhà Corleone chớ đâu cần họ bỏ vốn? Vậy nhờ anh bạn đánh tiếng với các caporegime để tránh đồ máu vô ích.

Hagen chìa ly ra đòi rượu nữa, trả lời xuôi:

– Tôi sẽ thử coi... nhưng thằng Sonny ngang bướng lắm. Và còn thằng Luca Brasi nữa. Sức mấy Sonny kềm nổi nó? Chính nó mới đáng ngại. Chính tôi cũng phải ngán nó huống hồ các ông?

– Thằng Luca để tôi tính. Anh bạn đừng thắc mắc. Chỉ nhờ anh kềm giùm Sonny và hai thằng em nó. Anh bạn có thể bảo thằng Fred rằng nếu bọn tôi định

chơi thì nó sống nổi không? Bọn tôi thực tình không muốn gây chuyện lôi thôi đổ máu vô ích mà chỉ muốn làm ăn. Cùng lắm mới phải làm vậy.

Hagen suy nghĩ nhanh như chớp. Đúng, điều này thằng Sollozzo muốn nhờ nó làm “trung gian” thiệt. Đâu nó có nghĩ tới thủ tiêu hay bắt giữ làm con tin làm chi? Vậy mà đã sợ run rẩy cả chân tay, hèn hạ quá độ!

Cảm nghĩ của hắn không lọt nổi tầm mắt Sollozzo. Nó biết hết! Bây giờ mà cưỡng lại, không chịu đứng làm trung gian nó dám “cho chì” lắm chớ? Vả lại nó chỉ muốn mình nói chuyện phải quấy cho bọn Sonny nghe... tức là làm bốn phận của một thằng consiglieri chớ có gì khác đâu? Mà nó nói có lý. Phải tránh với bất cứ giá nào vụ đổ máu, một vụ đánh xả láng giữa hai nhà Corleone –

Tattaglia! Vậy phen bên Sonny chỉ còn cách chôn người chết, tạm thời quên hết để bắt tay làm ăn. Chừng thời gian chín muồi thì “hỏi tội” thằng Sollozzo vẫn không muộn.

Một thằng cáo già như Sollozzo có dễ gì qua mặt? Hagen nghĩ gì là nó biết hết, bằng không nó đã chẳng mỉm cười thế kia!

Bỗng hắt hoảng hốt: Nó nói “Luca Brasi để tôi tính” mà nó chẳng dám ung dung, tự tại đến kia thì hẳn là nó đã “thu xếp” xong thằng hung thần này rồi. Nó đã “nắm” được Luca?... Thằng Luca phản phé thiệt sao? Ngay sau khi từ chối thằng Sollozzo, Ông Trùm đã chẳng biểu hẳn đi kiếm thằng Luca Brasi gấp sao?

Vụ này khó hiểu nhưng đành hậu xét. Vấn đề là phải làm cách nào ra thoát,

về lọt “pháo đài” Long Beach, càng sớm càng tốt. An toàn cái đã! Nghĩ vậy, Hagen hứa với nó:

– Tôi sẽ cố thu xếp vấn đề như ý mấy ông muốn. Ông nói đúng và Ông Trùm già còn sống cũng phải đồng ý. Phải tránh đổ máu bất lợi.

– Đúng thế! Tôi là người làm ăn... tôi tối kỵ đổ máu. Thấy máu là thấy tổn tiền, tổn quá nhiều tiền!

Có tiếng chuông reo. Một đàn em Sollozzo chạy tới nhắc ống nghe. Nghe xong nó chạy lại rí tai xếp. Coi, khi không mặt thẳng Đường thổ sao nhột nhột hẳn, mắt nó quắc lên thấy ghê? Tự nhiên Hagen rét. Nó nhìn chòng chọc, nhìn cái điệu cân nhắc thế kia thì hết hy vọng được chúng thả về rồi. Tình hình này chết dễ như chơi!

Quả nhiên Sollozzo lên tiếng, giọng nó hằn học, chán nản:

– Ông hãy còn sống! Ghê thật... lãnh một lúc 5 viên gần như vậy mà vẫn không chết... thì bảnh thật. Vậy là xui cùng mình. Tôi cũng xui mà anh bạn cũng xui!

4.

VỀ ĐẾN CƯ XÁ LONG BEACH
VẬT ĐẦU TIÊN LÀM Michael
ngạc nhiên là sợi xích sắt chặn ngang
cổng. Cả 8 căn đều bật pha chiếu sáng
trung, chiếu rõ môn một cả 10 chiếc xe
đậu dài dài bên lề.

Có hai thằng lạ mặt chặn nó lại, một
thằng xì giọng Brooklyn cật vấn. Một
thằng từ “điểm canh” chạy ra, nhận ra cậu
út bèn chịu trách nhiệm đưa vô. Trước
nhà ông bà Trùm còn có hai thằng đứng

canh và bên trong nhà đầy những người lạ. Vô đến phòng khách mới thấy mẹ vợ Hagen đang ngồi ngay người hút thuốc, trên bàn trước mặt còn để ly ứt-ky. Ngồi đối diện là lão Clemenza mập mạp thản nhiên nhưng mồ hôi ra cùng mình, điều xì gà cầm tay một đầu ứt đẫm nước bọt.

Clemenza đứng dậy đón, niềm nở cho hay:

– May quá, Ông Trùm nhiều hy vọng qua khỏi! Bà Trùm ở nhà thương lo săn sóc...

Liền sau đó Paulie Gatto đứng dậy bắt tay, điệu bộ nó lạ khác hẳn! Biết nó là cận vệ của ông nhưng Michael đâu đã hay nó bị cảm, xin nghỉ từ sáng? Về khác lạ trên khuôn mặt nó không giấu nổi Michael: thằng này xưa nay chơi kỹ nổi tiếng khôn ngoan, ai cũng biết sao nó lại

nhè đúng lúc tai hoạ đổ ập xuống nhà này để vắng mặt nhỉ?

Trong phòng khách còn mấy thằng nữa đứng dựa vách đứng góc nhà nhưng toàn mặt mới không. Điều này chẳng cần ai nói Michael cũng đoán ra là hai thầy trò Clemenza đang bị nghi ngờ! Làm như chưa hay biết gì, Michael hỏi thăm Paulie:

– Fred đâu? Bệnh tình sao?

Clemenza trả lời thay:

– Chích thuốc ngủ cho nó làm một giấc rồi!

Michael tới bên cúi xuống hôn bên má Theresa. Nó hạp với vợ chồng Hagen lắm.

– Yên chí đi. Tom không sao đâu. Đã nói với Sonny chưa?

Theresa lắc đầu, vẻ hốt hoảng ra mặt. Ngày thường nàng đẹp lắm, người nhỏ nhắn tính nết tế nhị và Mỹ hóa rất nặng. Michael kéo nàng đứng dậy, đưa vô căn phòng Ông Trùm.

Sonny ngồi chồm hồm sau buya-rô, tay cầm viết chì tay thủ tập giấy. Ngồi với nó chỉ có một mình trưởng toán Tessio. Thì ra mấy thằng lạ mặt vừa rồi đều là đàn em của lão, hiện giờ phụ trách an ninh, bảo vệ cư xá. Tessio cũng giấy viết cầm sẵn nơi tay.

Thấy vợ Hagen bước vô, Sonny chạy tới ôm hôn và an ủi Tom khỏe rồi! Ai chẳng biết trong nhà này Tom thuộc phe văn chứ đâu phải phe võ nên ai nỡ hại đến nó làm gì!

Buông Theresa ra, Sonny quay sang mừng thằng em Michael thật khác

thường, nghĩa là cũng ôm và cũng hôn lên má. Nó gạt đi cười hề hề:

– Thôi đi, đập nhau chán bây giờ lại bày đặt trò hôn hít à? Hồi còn nhỏ hai anh em đánh nhau bằng thích!

– Đang ngóng tin mày thì mày phen về làm cho tao mừng quá! Đỡ phải lo ngay ngáy! Không phải tao lo cho mày bị chúng thịt đâu... Tao chỉ ngán phải lo tin buồn cho Bố Già thôi. Tao đã phải thông báo vụ Bố rồi!

– Bà Già có xúc động lắm không?

– Vừa phải thôi! Tại bà quen rồi... cũng như tao vậy. Chỉ có mày mới lớn lên đây nên đâu có biết những cơn phong ba bão táp trong nhà mình hồi đó? Giờ này bà đang lo cho ông già ở nhà thương.

– Ủa, sao tụi mình không đi thăm bố?

– Tao đi đâu được? Giải quyết êm thấm mọi việc tao mới có thể thò mặt ra khỏi xứ này!

Chuông điện thoại reo. Sonny vớ ống nghe chăm chú. Michael thông thả tới buya-rô, liếc nhìn tập giấy vàng xem nó viết những gì. Có 7 cái tên đi một dọc. Có Sollozzo, Philips Tattaglia, John Tattaglia... Bản án tử hình đấy! Ra lúc nó bước vô, thằng anh nó đang ấn định với lão Tessio phải thủ tiêu những mạng nào.

Nghe xong Sonny gác máy, yêu cầu hai người ra ngoài một chút để nó và Tessio còn thanh toán gấp công việc đang làm dở. Theresa mếu máo hỏi có phải vừa có tin Tom không nhưng Sonny lắc đầu:

– Không phải đâu. Có gì lạ tôi cho biết ngay mà?

Nó vừa nói vừa đưa Theresa ra cửa. Thay vì đi ra theo lệnh thằng anh thì Michael ngang nhiên ngã người xuống một chiếc phô-tơ. Sonny liếc một phát rồi mới quay lại buya-rô.

– Coi, mày ở trong này làm gì? Tui tao chuyện cần phải bàn mà mày đâu có thích nghe?

– Tôi giúp một tay được.

– Đâu được! Tao mà để mày dính vô những công việc này là bị ông già chửi chết!

Đang hút dở điếu thuốc, Michael quăng đi, quắc mắt lên:

– Ô hay, bố bị bắn gần chết mà con

không giúp một tay được hả? Tôi cũng con ông vậy, tôi cũng có bốn phen chó? Tôi không bắn người giết người được nhưng còn thiếu gì việc khác? Bộ tôi con nít hả? Cũng đánh giặc cũng bắn chết vô số người, cũng ăn đạn vài lần chó bộ? Bộ anh tưởng thấy anh giết người, tôi té ra chết ngất đi chắc? Còn lâu!

– À, thằng này bữa nay ngon nhỉ? Hay mày nhảy đại vô chỗ tao này này? Trong khi chờ đợi... chịu khó gác têlêphôn nghe?

Đùa Michael chơi thôi, Sonny nghiêm sắc mặt hết ngó Tessio lại quay sang Michael và chững chạc giải thích:

– Tôi chờ đợi cú phôn vừa rồi để có thể hội đủ sự kiện chính xác, tìm đích danh thằng đã phản bội “bán đứng” ông già. Phải có một trong 2 thằng: có thể là

Clemenza mà cũng có thể Paulie Gatto, ông cận vệ cúm đúng vào hôm xếp bị chúng thịt! Cú phen vừa rồi đã cho tôi thấy ngay boong... nhưng Michael hãy sử dụng vốn liếng học thức của mày để đoán coi thằng nào “bán” ông già cho Sollozzo. Thằng Paulie Gatto hay xếp Clemenza?

Michael ngồi xuống ngẫm nghĩ. Bao nhiêu năm làm caporegime cho nhà này Clemenza có cơ nghiệp bạc triệu. Bạn nổi khổ với ông già trên 20 năm. Một trong vài người có thực quyền, thực lực, dễ nể nhất. Phản bội để làm gì? Vì tiền? Lão có bạc triệu rồi... nhưng thiếu gì thằng triệu phú thấy tiền là ham? Hay lão tham quyền? Hay lão bị một cú gì mất mặt, chạm tự ái? Có thể lão bực vì vụ cử Hagen làm consiglieri lắm chớ? Không lẽ lão phản vì trở cờ chạy theo phe mạnh và

tưởng là phe Sollozzo chắc chắn thắng?

Không, một người như Clemenza chẳng thể phản ông già, với bất cứ giá nào! Michael nghĩ không lẽ mình lại lầm chỉ vì Clemenza đối với nhà này thân thiết quá và cá nhân mình có cảm tình với lão quá? Từ hồi mình còn bé tí, lão vẫn hay cho quà và những khi ông già mắc bận, chú Clemenza thường dắt đi chơi mà? Bảo Clemenza phản bội thì Michael không tin nổi! Ngược lại thì cũng chính vì vậy mà Sollozzo phải cần đến và phải trả giá mắc cho một cớ Clemenza chớ sao?

Còn thằng Paulie Gatto? Chưa gọi là giàu được, chỉ dư dả. Có chân đứng và còn lên nữa chỉ cần kiên nhẫn một chút. Thế yếu của nó đấy: Trẻ người nhưng thích làm lớn! Có thể thằng Paulie bị nhử lắm nhưng nếu vậy cũng đáng tiếc.

Hồi nhỏ, còn học lớp 6 Michael và nó chẳng học cùng lớp đó sao?

Nếu bỏ phiếu kín, chắc chắn Michael sẽ gạch tên Paulie. Nó chớ không thể Clemenza được! Nhưng nếu Sonny có biết rồi thì Michael không thể chỉ định ai hết.

– Cả hai đứa chẳng thằng nào phản cả!

Sonny cười cười:

– Đâu được! Clemenza không. Thằng phản bội là Paulie Gatto. Suyra là nó!

Michael lặng ngẫm Tessio và thấy lão thở ra nhẹ nhõm. Không phải Clemenza thì đỡ quá, hai thằng cùng caporegime. Từ bao lâu nay với nhau mà? Vả lại, nếu tụi nó muốn được một tay cao cấp cỡ Clemenza thì dám có biến lắm. Paulie

chỉ là cấp thừa hành! Tessio đề nghị:

– Vậy mấy thằng đàn em tao ở đây có thể cho về chớ?

– Để mai mốt đã! Tôi không muốn để lộ tin Paulie sớm quá. Bây giờ tôi có chút việc nhà bàn với thằng Michael. Chú chịu phiền đợi ngoài phòng khách để mình lập xong danh sách những thằng phải hạ. Chú và Clemenza chia công việc.

Tessio ra khuất thì Michael hỏi ngay:

– Sao anh biết chắc thằng Paulie phản?

– Thì cú phôn vừa rồi đó? Mình có người ở hãng điện thoại, tao đã nhờ check gấp tất cả mọi liên lạc điện thoại của Paulie và Clemenza. Tháng này thằng Paulie xin nghỉ bệnh 3 ngày thì trong ba ngày đó ngày nào cũng có điện thoại

không phải của nhà gọi đến cho nó. Như muốn kiểm soát xem nó có ồm... đúng kế hoạch và nằm nhà nghỉ không vậy! Ngay ngày hôm nay, trước lúc ông già bị chơi, thằng Paulie cũng nhận được một cú phôn từ phòng điện thoại công cộng ở trước buya-rô của ông già. Để coi Paulie có nghỉ thật... để dò hỏi xem có thằng nào tới thế nó chưa chớ gì? Cũng may không phải Clemenza vì hiện giờ mình cần lão quá.

– Nghĩa là... thế nào cũng có đánh lớn... đổ máu tùm lum?

– Tao chỉ đợi thằng Tom về là đánh ngay, đánh lớn. Chỉ trừ ổng bảo tốp.

– Vậy sao anh không đợi bố, coi ổng quyết định thế nào?

Sonny nghinh nó một phát rồi lên giọng kẻ cả:

– Vậy mà cũng mang tiếng đánh giặc... lại có mề đay nữa! Hoàn cảnh này, không chơi lại thì chết mà còn đợi nữa thì nạp mạng hả? Tao còn sợ nó chơi luôn thằng Tom ấy chứ?

– Ô hay, sao vậy?

– ... Tụi nó cốt ý vô thằng Tom vì tưởng ông già chết chắc, có nó là dễ bắt đầu điều đình với tao về chuyện làm ăn. Bây giờ ông không chết thì tao đâu có thẩm quyền gì mà điều đình? Nên ở giữa thằng Tom “kẹt”! Sống chết bây giờ hoàn toàn tùy hứng thằng Sollozzo. Mà theo tao mạng thằng Tom hồng chỉ vì tụi nó sẽ ra tay mạnh, thật mạnh để nổ mình!

Michael lệ làng đặt dấu hỏi:

– Nhưng tại sao thằng Sollozzo lại nghĩ rằng có thể điều đình với anh?

Câu hỏi ngay tình nhưng đánh trúng vào huyết hiểm làm Sonny ngồi ngay mặt, lúng túng và không biết giải quyết cách nào cho xuôi. Nó ngẫm nghĩ mãi rồi sau cùng đành nói thiệt:

– Cách đây ít tháng thằng Sollozzo tới nhà mình đề nghị làm ăn ma túy. Ông Già từ chối thẳng. Hôm đó tao buộc miệng sửa ầu một câu khiến nó biết tao ham. Nghĩa là tao ngu ngốc chìa lưng ra cho nó thấy gia đình mình không trước sau như một. Cái vụ này Bố kỵ nhất xưa nay!

Có thể vì vậy mà thằng Sollozzo cho rằng nếu quất được ông thì ép tao phải làm ăn với nó. Một là không có ông lực lượng nhà mình mất một nửa, tao có xuất toàn lực thì may ra mới vá vúi được phần nào. Hai là ma túy đang lên, lợi tức khổng lồ thì trước sau mình cũng phải nhảy vô.

Đối với một thằng như Sollozzo và trong vụ hạ sát ông già thì vấn đề tình cảm không hề được đặt ra. Thuận túy chỉ là vấn đề làm ăn. Nên nó nghĩ thế nào tao cũng hợp tác. Dĩ nhiên sẽ hợp tác, nhưng nó sẽ dự phòng trường hợp tao lợi dụng tiếp xúc gần gũi để sau này chơi nó trả thù. Nó yên chí ở sự ủng hộ của cánh Tattaglia đã dành. Tất cả mọi cánh khác vì quyền lợi chung lúc bấy giờ cũng không cho phép tao làm hoảng nữa.

– Giả thử ông già chết thì sao?

– Thì thằng Sollozzo không thể sống được, bất cứ với giá nào! Có phải một mình chống lại tất cả mọi cánh New York tao cũng chơi. Cánh nhà Tattaglia phải chết trước và dù chết hết tao cũng chơi.

Michael nhắc khéo nó:

– Ở trường hợp Bố... tôi tin ông không làm vậy đâu.

Thì Sonny la lớn:

– Dĩ nhiên ông khác... Cho mày hay tao là thằng dám chơi, biết chơi thì có việc phải làm. Cái đó ông biết và những thằng như Clemenza, Tessio, Sollozzo cũng biết như vậy. Mày nhớ rằng năm 19 tuổi tao đã giết người rồi, hồi đó gia đình mình đánh lớn trận cuối cùng và tao giúp ông rất được việc. Nên bây giờ cần phải làm thì tao sợ quái gì? Nhà mình nhiều người quá mà? Tao chỉ đợi có Luca Brasi.

– Nói vậy Luca chơi ngon, chơi bảnh lắm sao?

– Dĩ nhiên. Nó đứng trên thiên hạ. Không thằng nào so với nó được kìa. Tao sẽ cử nó chơi cả 3 anh em nhà Tattaglia

còn thằng Sollozzo để tao giải quyết lấy.

Nghe lời lẽ nó, ngó bộ dạng nó, Michael ngồi nhấp nhồm không yên. Anh em sống với nhau từ nhỏ, nó thấy Sonny lâu lâu cũng dữ và hung hãn lắm nhưng bản chất vẫn là người tốt. Dễ thương là đằng khác. Không thể ngờ từ miệng nó nói chuyện giết người khơi khơi tự tay viết ra một danh sách những đối thủ cần thủ tiêu làm như nó có cái độc quyền ghê gớm đó vậy.

Cũng may mà xưa nay Michael không dính vô thứ việc đó và bây giờ cũng chẳng đến lượt nó làm, xét vì ông già còn sống. Nếu cần Michael cũng chỉ giúp được mấy công việc lật vật, mấy việc hiền lành không dính máu. Đã có Sonny đứng bên ông già và phía sau là hung thần Luca Brasi.

Từ ngoài phòng khách có tiếng đàn bà la lớn. Rõ ràng tiếng mẹ vợ Hagen. Nó chạy bay ra cửa và giữa đám người đứng lố nhố thấy Tom đang đứng ôm vợ. Mẹ khóc nức nở, khóc mùi mẫn làm anh chồng coi bộ lúng túng, ngượng ngùng!

Thấy dáng Michael, Hagen lúng túng gỡ tay vợ ra, đặt ngồi xuống đi-văng để mỉm cười với nó rồi bước luôn vô phòng, không buồn ngoái cổ lại. Mười mấy năm trời sống trong nhà này thì phải vậy chứ? Đối với Ông Già thẳng này quả là tình sâu nghĩa nặng, Michael cảm thấy một niềm kiêu hãnh và cũng lúc đó nhận ra rằng không riêng gì Tom và Sonny mà hình như bên trong con người của nó cũng phảng phất một nét gì của ông già lưu lại.

5.

SAU KHI ĐÃY ĐƯỢC MỤ VỢ VỀ NHÀ GẦN ĐÓ, HAGEN vô phòng họp tới gần 4 giờ sáng với bọn Sonny, Michael, Clemenza, Tessio. Một mình Paulie Gatto ngồi cu ky ngoài phòng khách, không ngờ đang bị đàn em của Tessio giám sát ngầm, đi một bước cũng không xong.

Tom Hagen nhắc lại đề nghị của Sollozzo và kể lại nghe tin Bố Già còn

sống nó đã tính thật luôn nếu không trở tài hùng biện, thuyết phục còn hăng hơn trước Tối cao Pháp viện! Phải bịp nó là dù ông còn sống vẫn có thể điều đình nổi, là “nắm” được Sonny dễ như lấy đồ chơi trong túi vì hai thằng chơi với nhau thân thiết từ hồi nhỏ. Còn bốc đại là Sonny muốn nhảy vào ngồi cái ghế Ông Già nữa chứ!

Hagen mỉm cười có ý xin lỗi về vụ bắt buộc phải bịa chuyện láo nhưng Sonny gạt phắt đi ngay, chỗ anh em thông cảm quá! Ngồi cạnh điện thoại, Michael ngó hai đứa và thấy Sonny và Tom thân nhau thiệt tình, thân yêu còn hơn nó là thằng em ruột. Thấy Tom trở về, Sonny không mừng cuống quít nhảy lên ôm chặt lấy nó đó sao?

– Bây giờ phải bắt tay vô việc, sắp đặt kế hoạch là vừa... Mày thử coi cái danh sách Tessio và tao làm. Đưa Clemenza một bản luôn.

– Nếu sắp đặt kế hoạch... phải có Fred nữa chứ?

Michael vừa lên tiếng đã bị Sonny gạt phắt:

– Thằng Fred không làm ăn gì được đâu! Bác sĩ biểu nó bị kích ngất, phải nghỉ hoàn toàn. Không hiểu tại sao nó tệ vậy, chớ thằng Fred xưa nay đâu có bết? Hay nó bị mất tinh thần vì chứng kiến cảnh tụi nó thít Ông Già? Đối với nó Ông Già là trời... nó không như mày với tao đâu Michael!

Hagen cũng đồng ý:

– Đúng, thằng Fred phải để ra ngoài, không thể cho nó dính vô bất cứ việc gì. Theo tao thì tình hình này Sonny phải ở nhà, khó đi đâu một bước. Ra một bước cũng nguy, chớ coi thường Sollozzo! Ở bệnh viện mình có người không?

– Có chớ, canh thường trực. Bọn cớm cũng không rời Ông Già một bước! Mà thấy cái danh sách tao làm thế nào, Tom?

– Ôi chao, mà làm như báo cừu rửa hận không bằng! Phải coi như một rắc rối trong công việc làm ăn thôi chớ? Một mình thằng Sollozzo gây ra thì chơi một mình nó là xong, mọi sự sẽ đâu vào đấy hết. Việc gì phải làm cả bọn nhà Tattaglias?

Sonny đưa mắt nhìn hai lão capore-

gime. Tessio nhún vai “Gay go đấy!” Còn Clemenza nín thinh. Sonny nói thẳng với lão:

– Có một vụ phải làm liền, khỏi bàn cãi. Đó là vụ Paulie Gatto. Tôi không muốn thấy mặt nó ở đây nữa. Phải cho nó “đi” trước hết!

Clemenza gật đầu. Hagen sức nhớ ra:

– Còn Luca Brasi thế nào? Có tin gì không? Thằng Sollozzo sao coi bộ không ngán gì Luca hết, vậy tao mới ngán chớ? Nếu thực sự nó phản thì bọn mình mệt hết, mệt lắm. Phải hỏi ngay cho ra lẽ đi. Có ai tiếp xúc với Luca không?

– Tao phân lại nhà nó không biết bao nhiêu lần rồi! Hay nó đi ngủ bậy ở đâu?

– Vụ đó khỏi có! Luca không ở lại qua đêm bao giờ cả, vô chơi là ra liền. Michael thửphon vài lần nữa coi?

Michael quay số và nghe rõ tiếng chuông reo đầu dây đằng kia. Không ai trả lời đành cúp máy. “Cứ 15 phút kêu nó một lần... chừng nào được mới thôi” Sonny hấp tấp nói:

– Tom, mày là consiglieri thì có ý kiến gì cho ra đi. Tụi mình phải làm gì bây giờ?

Trước khi trả lời, Hagen rót một ly uýtky uống rồi thông thả lên tiếng:

– Mình sẽ tiếp tục điều đình với Sollozzo cho đến lúc ông già bình phục. Có thể đi với nó tạm thời. Chừng ông già khỏi hẳn thì ông có biện pháp cái rụp, đâu sẽ vô đó hết và tất cả các cánh kia sẽ ô kê gấp theo ông.

– Nói vậy mà cho tao không chơi nổi thằng Sollozzo?

– Mà đánh được chứ, sức mấy nó chơi lại? Lực lượng nhà mình có mà! Có Tessio, Clemenza là có cả ngàn tay súng, nếu cần phải đánh lớn. Nhưng sau đó thì tan hoang hết, giới giang hồ miền Đông sẽ lãnh đủ và chúng sẽ đổ hết trách nhiệm vào mình. Khi không chuốc thêm bao nhiêu là kẻ thù. Ông Già không bao giờ làm vậy, mà nhớ thế!

Michael ngó Sonny, tưởng đâu nó thế nào cũng ô kê. Nào ngờ ngó vặn hỏi Hagen:

– Bây giờ ví dụ như ông già không qua khỏi thì mà tính sao?

– Tao biết mà không nghe... nhưng

tao vẫn đề nghị thực tình đi với Sollozzo về vụ ma túy. Thiếu sự điều khiển, sự quen biết lớn của ông già thì nhà này mất đứt nửa lực lượng. Không có Ông già thì các cánh New York trước sau sẽ về phe Tattaglia và Sollozzo hết, chỉ để khỏi đổ máu dài dài bất lợi. Nghĩa là nếu chẳng may ông già mất thì phải hợp tác với chúng và chờ coi...

Sonny nổi giận trắng bệch cả mặt:

– Mày nói nghe dễ quá! Tụi nó đâu có bắn bỏ ông già mày?

Hagen nói thẳng, nói lớn lên:

– Thật ra đối với ông già thì tao còn hơn tụi mày nữa kìa! Tao muốn bắn bỏ hết tụi nó kìa. Nhưng chuyện làm ăn thì tao phải cân nhắc lợi hại chứ!

Sonny hơi sượng vì phản ứng của Hagen. Miệng nó nói “Bỏ đi...tao không định nói vậy đâu, Tom” nhưng sự thật là vậy, chẳng gì đau xót bằng tình máu mủ. Nó suy nghĩ một lát trong khi mấy đứa kia ngồi yên. Sau cùng nó đành gật đầu chấp nhận và phân phối công tác:

– Ô kê, chờ ông già thì chờ. Vậy thì mày cũng đừng đi đâu hết, Tom. Còn Michael thì phải cảnh giác dù biết thằng Sollozzo không tính chơi sát ván... Nếu nó chơi cả mày thì nó mạt luôn! Chú Tessio vẫn giữ hờ mấy thằng đàn em, bảo chúng nó thử đi ra ngoài nghe ngóng... Còn Clemenza sau khi “làm” xong vụ Paulie, chú cho tụi nó về đây để đưa ê kíp Tessio lên nhà thương. Sáng mai Tom lo khởi sự tiếp xúc bằng phon hay cho liên lạc viên tới thằng Sollozzo. Còn Michael mai nhớ đưa hai thằng em của Clemenza

tới tận nhà Luca Brasi, kiểm ra bằng được coi nó ở đâu. Tao chỉ sợ nghe tin ông già, nó nóng lòng một mình xách súng đi kiểm Sollozzo là hư việc! Chớ phản bội thì khỏi lo vì Luca chẳng phải típ phản, nhất là với ông già! Thằng Sollozzo mua nó sao nổi?

Hagen không muốn để Michael dính vô nên thấy Sonny cắt cử nó là yêu cầu xét lại. Sonny ô kê ngay. Phần vụ nó chỉ là gác têlêphôn trong nhà vậy thôi.

– Muốn thế nào cũng được.

Michael chỉ gật đầu. Rõ ràng nó có cảm giác ngượng ngùng. Nó đọc được ý nghĩ của 2 lão caporegime: coi cả hai thằng cùng lì lì thế kia là Clemenza đều bất mãn rõ có điều họ không nói ra.

Gác phon cũng được. Michael bèn thi hành nhiệm vụ “liên lạc điện thoại”: thử gọi số của Luca Brasi thì nó vẫn biệt tăm.

6.

ĐÊM HỒM ĐÓ PETER CLEMENZA KHÓ NGỦ QUÁ. Sáng sớm lão đã mò dậy, tự làm điểm tâm: một ly nước cốt nho, một lát xúc xích salami, một khúc bánh mì, thứ bánh có người mang đến tận nhà mỗi sáng. Cà phê thì lão pha cả bình lớn, đổ rượu anisette vô...

Mặc chiếc áo khoác rộng thùng thình, chân đi đôi dép nhung đỏ, lão đi

quanh quần trong nhà sắp đặt công việc ngày hôm nay. Hồi khuya thằng Sonny đã nói thẳng thừng như vậy thì phải “giải quyết” thằng Paulie ngay ngày hôm nay.

Vụ Paulie làm Clemenza mất tinh thần. Không phải vì nó là người của lão và nó phản. Mà chỉ vì sự phản bội ở ngoài suy đoán của lão. Xưa nay Paulie vẫn là thằng có gốc, nó người Sicile, nó lớn lên y hệt như con cái nhà Corleone và từng học cùng lớp với thằng Michael mà!

Paulie đã từ cấp bậc nhỏ nhất đi lên, đi đúng cách, chịu thử thách nhiều phen. Sau khi lập đầu danh trạng thì ngoài số lương khá cao nó còn được gia đình Corleone cho bao một sòng để nguyên một khu New York và một nghiệp đoàn để làm đầu nậu kiếm tiền thêm. Vậy mà thỉnh thoảng nó còn dám nhảy dù kiếm

ăn lẻ, trái hủn nội quy của nhà này. Xếp Clemenza biết và cố tình lờ đi. “Thằng nào biết làm ăn chẳng vậy? Ngựa hay là ngựa bất kham mà!”

Được cái Paulie đã làm ăn lẻ là lo dàn xếp đầu đó hàng hoàng chu đáo, không để tai tiếng, không ai thắc mắc khiêu nại gì hết. Chẳng hạn như một nhà thầu may đồ ở Manhattan nó nhận đảm bảo “an ninh lao động” để lãnh một năm 3 ngàn đô la. Còn một lò sản xuất đồ sứ ở Brooklyn nữa.

Làm ăn lẻ thì Paulie dám lắm. Nhưng ai mà ngờ nó dám “bán đứng” gia đình Corleone?

Bây giờ thủ tiêu Paulie thì dễ rồi. Bắt buộc phải thủ tiêu là thế nào cũng phải xong. Vấn đề là phải kiếm người thay thế, kiếm thằng nào trám ngay chỗ trống của

nó. Một thằng “chủ chốt” để nắm bọn chuyên viên đánh đấm, chém giết đầu phải dễ, lúc nào muốn thay là thay”.

Thằng “chủ chốt” phải dữ đã đành mà còn phải “ngon” nữa. Nó phải đành lợm để cóm có vô được và điều tra thế nào cũng cứ lắc đầu không nghe, không biết, đúng luật omerta. Một thằng như vậy thì đời sống của nó phải bảo đảm, lương nó phải lớn. Đã nhiều lần Clemenza từng đề nghị Ông Trùm tăng lương cho những tay “chủ chốt” để nếu có đụng chạm, tội nó sẽ nhảy hăng hái chịu trận. Ông Trùm không chấp nhận. Giả thử Paulie có nhiều quyền lợi thì chưa chắc ngày giờ này nó đã ngả theo đề nghị của Sollozzo.

Thay thế được Paulie Gatto xem ra chỉ có ba thằng. Một là thằng đàn em xưa

nay vẫn thi hành kỷ luật trong đám bao đề, bao xổ số người da đen khu Harlem. Nó lực lưỡng và ra đòn nặng hơn đô vật chuyên nghiệp hạng nặng nhưng tính tình hào phóng, đàng hoàng. Chơi rất có cảm tình mà thiên hạ thấy nó vẫn nề. Kể về phương diện làm ăn thì ô kê lắm nhưng sau 30 phút suy nghĩ Clemenza đành phải gạt bỏ. Đương sự coi bộ thân thiết, nặng tình cảm với bọn da đen: Vậy là yếu rồi! Vả lại nếu cân nhắc nó lên thì lại phải kiếm cho ra một thằng thay thế nó mất công lắm.

Nhân vật thứ hai còn được xếp Clemenza chịu nữa. Chịu khó làm ăn, trung kiên và giữ kỷ luật hơn ai hết. Xưa nay nó chuyên lãnh giải quyết những con nợ chạy làng cho mấy thằng cho vay nợ góp lấy vốn làm ăn của nhà Corleone trong khu Manhattan. Hồi mới đầu nó

chỉ là thằng đi biên số đề chó gì? Nhưng đó cũng là điểm kẹt của nó: Làm sao cất nhắc một thằng đòi nợ mượn lên làm “chủ chốt” ngay cái một được? Còn vấn đề tôn ti trật tự và thời gian...

Sau cùng Clemenza đành chọn Rocco Lampone. Thằng này tương đối là lính mới trong tổ chức nhưng là tay chơi ngon. Từng phục vụ trong quân đội, năm 1943 bị thương ở mặt trận Bắc Phi nên được giải ngũ. Hồi đó thời buổi chiến tranh thiếu người Clemenza phải xài tạm thằng Rocco, dù nó mang thương tích, chân đi hơi khập khiễng. Nó được cử công tác tiếp xúc với mấy nhà thầu may đồ để tiêu thụ vải chợ đen và mấy ông công tác phát “bông” mua thực phẩm. Sau đó nó được ủy nhiệm “lãnh” cả 2 địa hạt này.

Ưu điểm của Rocco được xếp Clemenza chịu nhất là tính nhanh và tính đúng. Có áp phe là bắt ngay, vốn bỏ ra một mà lời bạc ngàn là thường. Không hùng hổ ầu, thí mạng không đáng, không đúng chỗ. Một khi xài văn được thì không bao giờ dùng võ. Nó cứ nhẹ nhàng làm ăn mà được việc lớn lúc nào chẳng ai hay. Vậy mới là thực sự ngon.

Chọn được một thằng như Rocco Lampone, xếp Clemenza lấy làm thoải mái, yên chí lắm. Phải cho nó cơ hội Paulie Gatto này để lập đầu danh trạng, có lão đứng bên chứng kiến. Bề nào Paulie cũng là người của lão. Nó phản bội thì Clemenza phải đứng ra thanh toán. Nó được cất nhắc quá hậu, vọt qua mặt bao nhiêu thằng ngon hơn và hồi đó đích thân lão kiếm cho nó đầu danh trạng mà! Chơi cú phản phé này, thằng Pau-

lie không những đã bán đứng Ông Trùm mà còn đá đít ông thầy Clemenza thật đau! Đó là món nợ mà học trò phải trả.

Chương trình thì có ngay. Xếp Clemenza chẳng hẹn nó 3 giờ chiều phải đánh xe của nó lên đón rồi hai thầy trò đi có việc cần sao? Còn nghi ngờ vào đâu? Hãy cứ phen xuống cho Rocco đã, khỏi cần xưng danh. Chỉ nhắn: “Xuống nhà tao, có chuyện hay cho mày”. Clemenza chịu nhất là mới sáng bánh mắt ra giọng Rocco đã tỉnh bơ không có vẻ buồn ngủ hay ngạc nhiên. Nó chỉ vắn tắt ô kê... làm xếp phải dặn thêm: “Không có gì gấp, ăn trưa xong đến cũng vừa, miễn đừng quá 2 giờ”. Rocco vẫn chỉ ô kê.

Clemenza gác phen. Bây giờ bọn đàn em lão chắc đã khởi sự thay thế nhóm Tessio rồi. Chỉ cần ra lệnh chó theo dõi thì khởi. Còn sớm quá lão mò xuống gara

lau xe. Clemenza cứng chiếc Cadillac màu xanh chì của lão lắm. Lái đã ngon tuyệt mà nệm xe còn dày dặn, êm ái ngồi khoái hơn cả sa lông trong nhà. Có lần đang ngồi trong nhà lão chạy ra ngoài xe ngồi cả giờ chỉ cốt để có cái khoái cảm đệm êm quá! Lão săn sóc, o bế hết như hồi còn ở quê nhà vẫn thấy ông già chăm mấy con lừa cứng vậy.

Vừa tung tiu xe, Clemenza vừa mở xẻ chi tiết cho thằng Paulie vào bẫy. Nó khôn như chuột, khác ý một chút là đánh hơi ra liền. Huống hồ bây giờ nó đang lo đái ra quần vì Ông Trùm không chịu chết. Có hùng đến mấy giờ cũng bắn lên như ngồi trên lửa. Có điều ông thầy đã giương bẫy thì trò còn chạy đi đâu?

Kể ra mạng thằng Paulie nắm chắc trong tay, giết lúc nào chẳng được, có chạy đằng trời! Tuy nhiên quen nếp

làm ăn kín, làm ăn kỹ, Clemenza không muốn để sơ sẩy một ly. Đồng ý sức mảy nó dám ngang nhiên chơi lại... nhưng trước hoàn cảnh một sống, hai chết nó giở trò liều mạng thì sao đây?

Tốt hơn là cứ tìm sẵn lý do để giải thích sự hiện diện của Rocco Lampone. Phải bịa ra là một công tác 3 người làm một lúc mới xong. Nghĩa là phải chơi kịch, từ giọng nói đến nét mặt. Phải làm mặt lạnh, ra vẻ hơi bức mình với nó thôi. Không giận dữ cái kinh... để đa nghi như nó cũng chẳng biết đường nào mà mò. Mà thân thiện như mọi lần cũng không được: nó sẽ đoán biết ngay có cái gì đây. Một thằng khôn như Paulie thì phải để cho nó bắn khoản tự hỏi: “Không biết có gì không?” thì mới chắc ăn.

Tự nhiên thấy thằng Rocco ngồi lù lù, lại ngồi băng sau nữa thì nó phải hoảng chắc! Tội gì nó ngồi đánh vật với “vô lăng” đợi thằng kia rảnh tay thật? Dám hỏng hết kế hoạch chỉ vì chi tiết nhỏ nhặt này... nhưng không lẽ giờ chót lại thay đổi hết, tìm một thằng nào khác? Thời buổi này đâu cho phép tìm thêm một thằng phụ tá cộng tác vào những vụ “chết người” này? Càng nhiều đàn em thì càng dễ bị: lỡ có chuyện ra tòa, nó khai tùm lum thì sao? Tốt hơn bớt trước thằng nào... đỡ lo thằng ấy... Điểm gay go nhất trong vụ Paulie là giết thật kín nhưng xác phải hử. Phải chùi xác nó ra mới có tác dụng cảnh cáo những thằng có mầm mống phản bội trong đầu để chúng hết hồn: “Cứ coi gương thằng Paulie”... Phải vậy đối phương mới ngán: cánh nhà Corleone đâu có hiền như chúng tưởng? Và chính thằng Sollozzo cũng phải chùn,

không ngờ bọn này phăng ra nhanh thế và có biện pháp quyết liệt, tức tốc đến thế. Ít ra cũng phải dùng xác thằng Paulie để gỡ lại phần nào uy lực. Không lẽ chúng vừa mần Ông Trùm chết hụt mà đã bắn loạn, đã rét hết cả đám?

Nếu cho Paulie “đi tàu suốt” như thường lệ, không để lại một tí tang tích thì dễ quá! Chỉ cần thả xuống biển cho cá ăn... hay vùi đại dưới mấy đám đồng lầy bên New Jersey thì trời kiếm. Thiếu gì địa điểm thủ tiêu, thiếu gì phương pháp tân kỳ?

Bây giờ mà bịa chuyện 3 thằng phải chia nhau kiếm gấp một căn nhà thật kín đáo làm căn cứ, lập tổng hành dinh để khai chiến đánh lớn là có sẵn ngay thì trăm phần trăm Paulie phải tin! Chuẩn bị sẵn sàng để trải nệm mà?

Trái nệm là một truyền thống Mafia. Có trái nệm là có đổ máu. Thế nào cũng phải lo kiếm một chỗ kín, một căn nhà trống để các chiến sĩ tập hợp lại... trái nệm ở đỡ. Một phần vì chết chóc là công việc của người lớn với nhau, đàn bà con nít phải để ra ngoài, đâu có thể bắt chết lây? Giết cả đàn bà con nít thì giết đến bao giờ? Nhưng lý do chính là vì trước và trong khi đại chiến bên nào cũng bắt buộc có căn cứ mật để che mắt địch quân... lỡ có m can thiệp bậy vô thì sao?

Xưa nay công việc kiếm chỗ trái nệm không do một tay caporegime tin cẩn – hoặc vài đàn em thân cận – chịu trách nhiệm thì còn ai? Bữa nay Clemenza xách hai đàn em đi sắp đặt trái nệm thì hợp lý và đúng điệu quá trời. Đàn em Paulie sẽ mau mắn phục vụ hết mình.

Còn được xếp cho làm vụ “tối mật” này tất còn đầy đủ tín nhiệm. Vậy là lại có quyền bắt thêm mớ bạc – một mớ bạc rất lớn – của Sollozzo vì cung cấp ngay boong địa điểm đối phương đang chuẩn bị trải nệm đâu phải chuyện tầm thường?

Rocco đến sớm một chút. Lập tức có mục giải thích và phân phối công tác. Rõ ràng Clemenza thấy khuôn mặt nó sáng lên khi có lời cảm tạ công ơn cất nhắc của xếp. Công việc vậy là phải hoàn thành tốt đẹp...

Nhưng Clemenza vẫn thân mật vỗ vai:

– Từ hôm nay trở đi thì lương mày sẽ tăng nhiều, rất nhiều. Cái đó mình tính sau vì mày biết hiện có nhiều công việc gấp quá, quan trọng quá!

Rocco vội khoát tay ra điều cái vụ đó thì quá chắc rồi, xếp khởi nói. Clemenza bèn đưa nó vô phòng riêng, mở két sắt kín lấy ra một khẩu súng đưa cho Rocco và căn dặn:

– Mày phải xài thứ này cho chắc ăn. Súng không số, không kiểm kê... có điều tra cũng cóc ra! Chơi xong là để lại trong xe nó. Xong việc thì mày tự tiện đưa vợ con xuống Florida du hí một thời gian, ăn chơi cho ngon đi. Tạm thời cứ xài tiền túi, rồi tao sẽ hoàn lại đủ. Nhớ ở lữ quán nhà Miami Beach để có gì tao còn biết chỗ liên lạc gấp.

Có tiếng gõ cửa. Mụ vợ Clemenza thò đầu vô báo có Paulie Gatto tới. Nó cho xe đậu sẵn ngoài cửa chờ. Rocco theo chân xếp bước ra.

Lúc mở cửa xe lên ngồi bên cạnh nó, Clemenza làm mặt lạnh. Thay vì chào hỏi lão chỉ ậm à ậm ừ đưa tay ngó đồng hồ làm như hơi bức mình vì có việc gấp quá mà nó đến trễ.

Khuôn mặt lưỡi cày của Paulie ngược lên, mắt nó ngó xếp đăm đăm và chột dạ rõ khi thấy Rocco Lampone khơi khơi mở cửa xe, bước lên ngồi băng sau. Nó thắc mắc hỏi:

– Bữa nay sao lại có cả mày? Ngồi băng dưới mày phải xích qua bên một chút chớ? Mày chắn cha nó kính chiếu hậu.

Nó nói đúng quá nên Rocco ngoan ngoãn né qua một bên, ngồi sau lưng xếp vừa lúc Clemenza cần nhả giải thích:

– Thằng Sonny điên đầu rồi. Nó

hoảng quá chắc. Chưa gì hết đã bắt tao lo trái nệm! Bây giờ tui mình phải kiếm một căn ngon lành ở mé Tây, Paulie và Rocco, tui bây lo người sẵn, lo sắp đặt đủ thứ trước... để có lệnh và anh em chỉ việc kéo đến. Có đứa nào biết một căn lâu thật ngon không?

Không cần phải nhìn, Clemenza cũng biết Paulie mừng như mở cờ trong bụng. Cá đã cắn câu chỉ vì mãi nghĩ đến món mồi Sollozzo sắp cung ứng nên quên phắt mất hiểm họa Rocco ngồi sát bên. Mà quên cũng phải. Nãy giờ thằng Rocco chơi vai trò rất trội, nó bơ bơ ngó qua cửa sổ, nó có để ý đến cái quái gì đâu?

Paulie nhún vai trả lời:

– Cái đó còn phải nghĩ một chút.

Clemenza nói vắn tắt:

– Mày vừa lái xe vừa nghĩ. Bữa nay mình lên New York...

Paulie cho xe băng vùn vụt, và vào giờ ấy đường cũng ít xe nên chập choạng tối đã tới. Dọc đường chẳng buồn nói chuyện. Clemenza biểu lái đến khu cao ốc Washington thử kiểm và ba căn rồi bảo ngừng xe đợi ở đại lộ Arthur. Thăng Rocco cũng ở lại trong xe đợi luôn.

Một mình Clemenza xuống xe, thả bộ lại nhà hàng Vera Mario kêu một đĩa xà lách bíp tết bò con. Một giờ sau mới thùng thình trở lại xe.

Mở cửa bước vô là cần nhân:

– Đ.M... lại có thay đổi giờ chót. Tạm đình cái vụ trái nộm. Paulie và tao về Long Beach lãnh công tác khác. Còn

Rocco... mà ở New York thì tụi tao thấy mà xuống đây cho tiện.

– Ấy, đâu được? Xe tôi còn để nhà xếp lúc này mà? Tưởng xong vụ này về lấy... chớ mẹ vợ tôi sáng mai phải cần gấp.

– Vậy chịu khó về Long Beach với tụi tao rồi tạt về nhà tao lấy xe sau.

Trên đường về Long Beach cũng chẳng thằng nào buồn trò chuyện. Gần đến đoạn đường rẽ vô thị xã, Clemenza đột nhiên nói:

– Paulie, ngừng xe lại cho tao làm cái vụ kia cái đã.

Thầy trò đi với nhau bao nhiêu lâu, thân cận quá rồi nên Paulie còn lạ gì cái vụ kia? Clemenza hồi này có tuổi, có bụng nên uống vô chút rượu ưa đi đái

hoảng. Đang lái xe phom phom cũng phải kiểm chỗ tốp gấp cho xếp “trút bầu tâm sự” là thường!

Nó bèn lách xe vô khoảng đất trống dẫn vô đám sinh lầy rồi tốp lại. Clemenza lật đật bước xuống, đi thẳng lại bụi cây xả một bãi thật sự. Xong đâu đấy lão lẹ làng đi trở lại, đưa tay mở cửa xe. Cặp mắt đảo rất nhanh nhìn hai đầu đường. Không thấy một ánh đèn pha.

Lão vẫn tắt “Làm đi” thì tiếng súng nổ chát chúa, nổ nghe nhức đầu. Thân hình thẳng Paulie như bốc lên, đổ vật trên vô lăng xe, rồi lăn xuống nệm. Clemenza hấp tấp nhảy lui lại, làm như không muốn để cho máu, óc và xương sọ nó văng phải.

Rocco Lamponne từ băng sau nhảy ra, liệng khẩu súng ra thật xa, cho mất hút

giữa đám sinh lầy. Có chiếc xe chờ sẵn sau bụi cây kế bên. Rocco lẹ làng bước tới mở cửa, luồn tay dưới ghế lấy ra một chiếc chìa khóa công tắc. Nó nhanh nhẹn ngồi sau vô lăng, mở máy cho xe vọt gáp. Thay vì quay trở lại đường cũ, nó cũng về New York nhưng lái vòng qua một ngã khác xa hơn nhiều, xa hơn rất nhiều...

7.

KHÔNG ĐÂY HAI MƯƠI BỐN GIỜ ĐỒNG HỒ TRƯỚC KHI Ông Trùm bị ám sát, thằng người nhà thân tín nhất, dễ nể nhất chuẩn bị tiếp xúc đối phương. Dĩ nhiên phải là đêm tối và dĩ nhiên phải do Ông Trùm sắp đặt chớ? Luca Brasi đã được lệnh ngầm tiếp xúc và bắt tay vô việc này cả tháng trước. Nó la cà đi nhậu ở mấy quán rượu của nhà Tattaglia, lại bắt bồ với một con điểm có cỡ nữa. Nó chán đời, nó bắt

mãn... Bao nhiêu năm phục vụ gia đình Corleone mà cứ lết đệt mãi.

Cỡ một tuần sau khi xì tin ra thì ông chủ quán tức cậu út Bruno bèn tới gặp liền. Trong gia đình Tattaglia thì Bruno bề ngoài không hề làm việc nhà, tức nuôi đi. Có điều quán của cậu út rất đông “nghệ sĩ trình diễn” và chiêu đãi cẳng dài. Nhiều em bé deluxe New York xuất thân từ quán này.

Cuộc tiếp xúc rất mau lẹ, thẳng thắn. Bất mãn với cánh Corleone thì sẽ có việc làm ngay, một chân “giám sát” thì làm gì chẳng có? Vì mê em bé quá, muốn gần gũi nên Luca Brasi cũng muốn làm lắm chớ? Những mục dò dẫm cứ thế mà tiến hành.

Tuy nhiên Luca chỉ nhận làm với một điều kiện rõ ràng: không đả động

tối, không chống lại Bố Già Corleone cổ kính.

Cậu út Bruno thuộc đám mới lên, tối kỵ “mấy anh già vợ vắn, nhà quê” kiểu Luca Brasi nhưng cũng ráng tiếp xúc thử. Đến Vito Corleone hay ông thân sinh cậu cũng là cái thá gì kia mà?

– Ô hay sao ông già tôi lại muốn ông chống lại Ông Trùm Corleone nhỉ? Thời buổi này đường ai nấy đi chớ chống đối nhau như ngày xưa thì ăn giải gì. Nếu ông cần một chỗ làm ngon lành thì tôi sẵn lòng giới thiệu với ông già. Công việc của ông bao giờ chẳng cần những người biết làm và dám làm như ông? Nếu muốn thì ông cứ việc đến.

Luca Brasi nhún vai:

– Tôi hiện giờ cũng chưa đến nỗi phải đi tìm việc.

Theo đúng kế hoạch, Luca làm ra vẻ muốn làm và từng có ít nhiều kinh nghiệm ma túy nên nếu có làm thì phải cũng có tí gì làm ăn riêng. Chỉ cốt để “đánh hơi” xem đứng sau lưng nhà Tattaglia, thằng Sollozzo có tính toán gì không, có định chơi cánh Corleone không. Việc cứ dây dưa tới 2 tháng mà vẫn chưa thấu thập được tin tức gì nên Luca báo cáo lại là không nghe nói Sollozzo có mưu toan. Tuy nhiên Ông Trùm ra lệnh tiếp tục giữ đường dây, không đi đâu mà vội.

Ngay buổi chiều hôm trước Ông Trùm bị sát hại Luca Brasi cũng mò lại quán và được Bruno tới ghé tai cho biết:

– Tôi có người bạn muốn tiếp xúc với ông.

– Rất sẵn sàng... Biểu hân tới đây...

– Đâu được. Hắn muốn gặp riêng kia.

– Ai vậy?

– Một người bạn. Hắn có một đề nghị muốn nói với ông khuya nay được không?

– Được. Lúc nào, ở đâu?...

Bruno Tattaglias ngẫm nghĩ rồi nói:

– Quán sẽ đóng cửa 4 giờ sáng.

Tại sao không hẹn gặp ở đây ngay giờ ấy... lúc tụi nó sắp công tác dọn dẹp? Nó hẹn gặp lúc 4 giờ sáng là nó đã điều tra kỹ về lối sống của mình rồi. Luca Brasi nghĩ vậy.

Vì Luca Brasi khác người ở chỗ quen lệ 4 giờ chiều mới ngủ dậy, rồi giải trí bằng cách đánh bạc cò con với mấy anh

em nhà hay “dắt” một em nào đó. Thỉnh thoảng đi coi hát, vô bar nhậu một mánh và không bao giờ chịu ngủ trước tờ mờ sáng. Như vậy cái hẹn 4 giờ khuya đâu có gì ngược đời?

Chiều hôm đó, sau khi y hẹn Luca trở về nhà, một căn phòng ở trọ trong gia đình một bà con có họ xa ở trong khu nhà ga Đại lộ số 10. Nó ở riêng một mình hai phòng nhưng muốn vô phòng nó thì bắt buộc phải đi qua nhà ngoài nên Luca Brasi khoái địa điểm này. Vừa có không khí gia đình lại vừa an ninh bảo đảm. Muốn thịt Luca Brasi ở nhà đâu phải dễ?

Nó biết “người bạn” của Bruno lắm chứ? Khuya nay thế nào thằng đường Thổ chẳng ló đuôi chôn? Nếu nó hé cho biết điều gì thì tốt quá. Còn món quà mừng Giáng sinh nào Ông Trùm khoái bằng?

Luca Brasi sửa soạn kỹ. Giường nó phía dưới có một ngăn kín, nó kéo ra lấy chiếc “áo lót”. Thú áo đỡ đạn dày cộm, nặng kinh khủng. Mặc vô rồi mới đến sơ mi, vét tông. Nhiều lần đã định phôn về Ông Trùm thông báo gấp cái hẹn khuya nay nhưng không dám. Bố Già tuyệt đối ít chịu xài điện thoại. Ông lại giao công tác này cho một mình nó, ngay đến Tom Hagen và cậu cả Sonny cũng không được quyền biết đến thì thông báo với ai?

Luca Brasi lúc nào chẳng kè kè khẩu súng trong người? Đâu phải súng lậu mà súng có giấy tờ đảng hoàng. Cái giấy phép mang súng của nó có lẽ mắc nhất thế giới vì khó cấp nhất. Mười ngàn đô la, thần thế lắm mới có. Nhưng vẫn phải có vì không lẽ tay súng số 1 của gia đình Corleone lại không có súng hay xài súng lậu để rớt tới là ở tù?

Khuya nay nếu mọi việc xong hết và cần đến súng thì Luca Brasi phải xài một khẩu khác, thứ súng “an toàn” nghĩa là không có gốc nào để phăng ra kìa! Nhưng mới lần sơ ngộ thì có lẽ chưa cần nổ. Cứ lắng nghe và kể lại cho Ông Trùm là tốt rồi.

Luca Brasi trở lại quán nhưng không nhậu nữa. Một mình nó thả bộ đến đường số 48, chén một bữa ở Pasy, nhà hàng chuyên bán toàn món Ý. Nơi đây bán suốt đêm, ông khách quen có quyền kê cà đến sáng! Gần đến giờ hẹn Luca Brasi mới mò tới, lúc quán vừa đóng cửa người làm bắt đầu về.

Chủ quán Bruno đích thân ra đón, đưa nó vô cái bar vắng ngắt bên cạnh phòng ăn. Luca Brasi đưa mắt nhìn ra cả một khoảng mông mênh bàn ghế để lỏng chổng và ở giữa là sàn nhảy đánh

si bóng láng. Giàn nhạc trống trồn, mấy cái micrô đứng trơ trụi.

Luca tới ngồi quây rượu, ông chủ Bruno ngồi phía trong bồi tiếp. Nó nhất định từ chối, không chịu uống mà chỉ đốt thuốc hút. Biết đâu lỡ người hẹn gặp không phải Sollozzo thì sao?

Đúng lúc đó nó đề cao cảnh giác thì từ bóng tối đầu phòng đằng kia Sollozzo thủng thỉnh bước tới. Nó ngồi cạnh Luca. Thằng Bruno bưng rượu lại. Sollozzo gật đầu rồi lên tiếng:

– Chắc ông bạn biết tôi là ai rồi?

Luca gật đầu cười lạnh. Tao biết mày là con chồn ở hang và bây giờ con chồn lộ ra. Tao biết mày là thằng dễ nể và chơi với mày là phải coi chừng kịch liệt... nhưng có vậy mới thú!

– Ông biết tôi sắp thừa chuyện gì không?

Luca Brasi lắc đầu.

– Tôi đề nghị một chuyện làm ăn, làm ăn lớn... làm ăn bạc triệu. Ngay chuyển đầu phần ông đảm bảo là 50 ngàn đô la. Tôi muốn nói ma túy chỉ có ma túy mới ngon ăn như vậy!

– Ủa, sao lại đề nghị với tôi? Chắc ông muốn nhờ chuyển lời lên Ông Trùm?

– Không, Ông Trùm tôi đã nói rồi nhưng ông không chịu nghe. Ông từ chối thẳng. Dĩ nhiên không có ông tôi cũng vẫn làm và làm được chớ? Nhưng tôi cần một tay chì, rất chì để đứng đằng sau yểm trợ cho công việc làm ăn. Tôi biết ông có chỗ không hài lòng với gia đình Corleone và có thể bỏ đi làm ăn nơi khác.

– Nếu quyền lợi đúng mức.

Cặp mắt Sollozzo nãy giờ nhìn nó chòng chọc. Hình như nó đã có quyết định rồi.

– Quyền lợi thì cứ như con số tôi vừa nói. Ông suy nghĩ vài ba bữa cho chín chắn rồi ta sẽ gặp nhau sau.

Nói dứt là Sollozzo chìa tay ra bắt nhưng Luca lờ đi, làm như không thấy mà cứ chăm chú vào điều thuốc vừa gắn lên môi. Bên kia quây rượu, Bruno bèn mau mắn chìa bật lửa ra. Coi, bật lửa chưa tới đã rớt cái đập. Ra nó cố tình buông để nắm cứng lấy tay mặt Luca Brasi. Hai tay giữ một, kềm cho chặt.

Luca có phản ứng ngay. Người nó tuột ra khỏi ghế và vặn mình một cái là vượt. Nhưng hai tay Sollozzo lập tức kẹp

cứng tay trái, đúng chỗ cổ tay. Hai thằng 4 tay giữ nó cũng khó quá! Nó vùng vẫy và chắc sẽ sút cái một nếu đúng lúc đó nhân vật thứ 3 không xuất hiện.

Từ khoảng tối phía sau lưng Luca một thằng vọt ra, cấp tốc “đi một đường dây lưa” quanh cổ hung thần. Sợi dây lẹ làng xiết lại, xiết gọn. Còn thở sao nổi?

Mặt Luca tím, tím bầm. Sức vùng vẫy ở hai bên tay đi đâu mất. Sollozzo và Bruno Tattaglias hai thằng nắm hai bên bồng nhàn nhã quá. Gân như khỏi cần xuất lực mà chỉ đứng yên, đứng ngay người ngó thẳng cô hồn phía sau nghiêng rảnh xiết cứng sợi dây, xiết cứng nữa.

Đột nhiên mặt sàn ướt sũng nước và cả phòng bỗng thối hoảng. Cút đá văng tứ tung. Người Luca Brasi nhũn ra, gối lỏng và sụm xuống. Bruno và Sollozzo

vội buông nó ra gấp để một mình thằng em ghì chặt lấy và hạ người thấp dần theo cái thân xác nặng nề. Nó xiết chặt đến nỗi sợi dây lụa vắn tuốt luột vô cần cổ, không trông thấy đâu nữa kia mà? Đôi mắt Luca lồi ra, như muốn nhảy khỏi tròng. Làm như nó ngạc nhiên, ngạc nhiên lắm và vừa kịp ngạc nhiên là chết.

Phải thủ tiêu nó gấp. Bây giờ tuyệt đối chưa thể lộ tí gì về nó.

Buông xong khẩu lệnh vắn tắt, Sollozzo quay phắt đi, biến vào bóng tối.

S.

X NGÀY HÔM SAU GIA ĐÌNH
CORLEONE BẬN TÍU TÍT.

Michael ngồi ôm máy điện thoại suốt ngày giùm Sonny và Hagen thì lo kiếm cho ra một thằng trung gian mà Sollozzo chịu tiếp tế để chuẩn bị cho hai bên gặp nhau. Công việc đâu phải dễ vì Sollozzo đã nghi hơn bao giờ hết: chỗ nào cũng thấy đầy những người của Tessio và Clemenza nghe ngóng dò xét tin tức nó. Dĩ nhiên nó “lặn” rất kỹ, cũng như bọn

chủ chốt cánh Tattaglia đại gì thò mặt ra cho bọn Sonny làm thịt?

Clemenza đảm trách thằng Paulie còn Tessio phải lo tìm cho bằng được Luca Brasi vì đêm Ông Trùm bị ám sát nó cũng không về nhà. Vậy ắt có chuyện chẳng lành nhưng Sonny vẫn không tin bọn Sollozzo có thể mua được hay chơi được nó bất ngờ.

Bà Trùm lên hẳn New York ở đậu nhà bà con ít hôm để vô nhà thương chăm sóc cho tiện. Cậu rể Carlo cũng xưng phong xin giúp đỡ “việc nhà” nhưng được nhắc lời hãy cứ lo làm tròn vụ làm ăn hàng ngày là phụ trách biên đề, biên sổ số trọn một khu có nhiều dân Ý ở trung tâm Manhattan. Trong khi đó Connie ở chung với Bà Trùm để phụ giúp công việc.

Còn Fred vẫn phải nằm tĩnh dưỡng ở nhà, vẫn phải chích thuốc an thần. Có lần đến thăm nó tận giường, cả Sonny và Michael cùng ngạc nhiên, không ngờ người Fred xanh lè, bết bát đến vậy:

– Coi nó còn tệ hơn Ông Già nữa!

Thấy Sonny chê Fred quá, Michael nhún vai. Ngoài mặt trận nó từng thấy thiếu gì thằng vì quá sợ mà mất tinh thần tệ hại nhưng không ngờ ông anh thứ hai hồi nhỏ đô con, khỏe mạnh là vậy mà xuống mau đến thế. Ai chẳng biết thằng Fred coi bố nó như trời, dù ổng chê nó yếu, nhát gan nên không có mảy may hy vọng làm lớn?

Xế chiều có phôn của Johnny Fontane từ Hollywood gọi sang. Sonny la lối:

– Đâu được? Mà về thăm ổng không

tiện chút nào đâu. Ông còn mệt lắm, và lại thấy mày đến là bọn nhà báo sẽ làm ào ào chắc chắn bất lợi cho mày, ông không chịu đâu. Chừng nào ông về nhà mày tới thăm có phải hơn không? Được thế nào tao cũng nói lại.

Sonny gác máy, quay sang Michael:

– Bố mà biết thằng Johnny đòi từ Hollywood bay về thăm thì bố khoái lắm.

Lát nữa có thằng thủ hạ Clemenza kêu Michael xuống bếp nghe phon, máy riêng của gia đình xài. Thì ra Kay gọi tới hỏi thăm. Nghe giọng nàng thiếu tự nhiên, có phần giả tạo. Không lẽ nàng không tin là “bố anh Mike” lại có thể là một tướng cướp, một Ông Trùm vừa bị đối phương thanh toán?

– Ông già bệnh tình thế nào, anh?

– Ông sẽ qua khỏi.

– Lúc anh vô nhà thương thăm ông già cho em vô theo với nghe?

Michael cười xòa gạt đi. Có lẽ Kay nhớ lại có lần nghe nó kể đối với người Ý những vụ thăm viếng đi lại như vậy quan trọng lắm.

– Nhưng trường hợp này lại khác! Em mà lò dò vô với anh đụng đầu cha nhà báo nào tới săn tin thì dám có tên trong “Tin Trong Nước” tờ Daily News lắm đó. Đại để sẽ có tin “cô con gái một dòng họ danh giá Huê Kỳ mê con lão tướng cướp “Bàn Tay Đen” đấy! Liệu ông già bà già em có chịu không?

– Ba má em đâu có đọc Daily News! Nhưng được rồi... Anh bình yên chứ? Anh không có gì nguy hiểm chứ?

– Ô, anh thì ăn nhậu gì ở trong nhà? Thứ gà chết mà tụi nó theo dõi, đe dọa làm chi cho mất công! Nhưng em yên chí đi, mọi việc xong đâu vào đấy cả rồi. Khỏi có chuyện gì nữa đâu. Bất quá chỉ như một tai nạn vậy mà? Chùng nào gặp nhau anh sẽ nói sau.

– Nhưng bao giờ gặp mới được chứ?

– Thì tối nay nghe? Anh sẽ tới phòng em rồi tụi mình đi chơi trước khi anh vô bệnh viện thăm ông già. Nói thiệt là anh chán cảnh ngồi nhà canh tê lê phôn lắm rồi. Anh sẽ tới em... nhưng chứ có cho ai hay nghe? Khi không đụng một thằng phó nháy chặn đường, chụp hình cả hai đứa mình đăng báo là phiền lắm đấy.

– Bộ anh giỡn sao?

– Phiền nhất là đối với ba má em kìa!

– Yên chí! Em đợi anh. Mà anh có cần mua quà Giáng sinh gì không?

– Không. Mình em đợi... và sẵn sàng là đủ. Trong máy tiếng Kay cười nghe khanh khách.

– Thì... sẵn sàng! Có bao giờ em không sẵn sàng với anh nào?

– Có vậy mình mới là bồ bịch chứ?

– Bồ lắm! Em yêu anh lắm! Anh thử nói yêu em coi nào?

Michael lúng túng đưa mắt ngó 4 thằng cô hồn đang ngồi lù lù, ngồi đầy cả bếp. Nói “yêu em” thế nào được? Đành “ô kê” rồi gác máy.

Trở về văn phòng, Michael gật đầu chào Clemenza lúc lão đang dở tay nấu một nồi xốt cà chua khổng lồ. Vừa bước vô nghe Sonny hỏi đến lão, nó cười đáp:

– Đang o bế một thùng spaghetti...
làm như thú cho lính ăn vậy!.

Sonny gất lên:

– Bảo lão ấy làm ơn vô đây gấp, liệng
mấy thứ vớ vẩn ấy đi! Bao nhiêu chuyện
cần quá mà? Bảo cả Tessio nữa...

Vài phút sau, đông đủ mọi người
Sonny hỏi vặn tắt:

– Xong cái vụ đó chưa?.

Clemenza gật đầu:

– Rồi! Khởi thấy nó nữa...

Họ đối đáp vặn tắt, giản dị có vậy mà
Michael nghe như có luồng điện chạy
qua! Vậy là Paulie Gatto không còn nữa!
Thằng Paulie người nhà đã bị ông thầy
Clemenza bụng bự thủ tiêu êm rồi!

Đưa mắt qua Hagen, Sonny hỏi:

– Vụ tiếp xúc Sollozzo mày tiến hành đến đâu rồi?

Nó lác đầu giải thích:

– Thằng này coi bộ nguội cái vụ điều đình. In hình nó cũng không có vẻ lo ngại nữa. Có thể chỉ vì nó chơi rất kỹ để mấy thằng đàn em của mình mất hút nó luôn. Nó không tin bất cứ sứ giả nào mình nhờ làm trung gian.

– Nó phải hiểu là nó bắt buộc phải điều đình chứ? Nó liều chơi ông già mà ông còn sống sót là nó xui tận mạng rồi!

– Thằng Sollozzo quả thực chì. Có lẽ nó là đối thủ chì nhất mà cánh mình đụng độ hồi nào đến giờ! Nó nghi tụi mình chơi trò kiên trì đợi ông già bình phục... hay nó sợ tụi mình giàn xếp chơi nó?

– Đương nhiên nó phải nghĩ vậy... nhưng nó vẫn chẳng có cách khác hơn là điều đình. Tao đã đưa ra hạn định nội ngày mai.

Một đàn em Clemenza gõ cửa bước vô báo cáo:

– Ra-đi-ô loan tin cóm vừa tìm ra xác thằng Paulie. Chết gục trong xe.

Clemenza gật đầu:

– Biết rồi. Bỏ vụ đó đi...

Thằng đàn em trợn tròn mắt ngạc nhiên nhưng nhìn xếp một cái là biết ngay. Nó thản nhiên như không có chuyện gì, lật đật bước ra.

Công việc lại tiếp tục. Sonny hỏi bệnh tình ông già thì Hagen đáp:

– Ông không có gì đáng ngại...

nhưng phải mấy bữa nữa mới nói được. Ông bị cú này nặng lắm, phải mổ nên còn lâu mới lại sức. Bà già và Connie châu chực sẵn sóc tối ngày. Chung quanh phòng ông đầy những cốm chìm và giàn ngoài là bọn đàn em Tessio nằm phòng hờ. Ít hôm nữa ông bình phục, lúc bấy giờ ông muốn gì sẽ ra lệnh. Trong khi đó mình vẫn phải kèm Sollozzo, không cho nó làm hoảng. Vậy tao mới đề nghị mình thử điều đình.

– Trong khi chờ đợi thì Clemenza và Tessio vẫn tiếp tục “chiếu cố” nó. Biết đâu chừng may mắn một chút là mình giải quyết mọi vấn đề cái rụp?

– Không có vụ may mắn đó đâu, Sonny! Sollozzo là thằng khôn lắm. Nó biết chấp nhận điều đình là nó ở thế kém làm sao trên chân mình nổi? Nên nó cố kéo dài thì giờ. Theo tao nghĩ để

kéo mấy cánh New York về phe nó đấy. Để tụi mình không dám làm hoảng, dù sao cũng phải đợi Ông Già đích thân ra lệnh!

– Ủa, sao mấy cánh kia lại làm vậy nhỉ?

– Thì họ không muốn có đồ máu lớn. Đồ máu lớn thì cánh nào cũng lãnh đủ. Báo chí, chánh quyền sẽ nhảy vô. Vả lại họ cũng đói nữa và Sollozzo mang mỗi lợi tận miệng mà? Cánh nào cũng được chia phần hết! Mình chưa cần đến mỗi lợi ma túy vì mình có sòng bạc nhưng những cánh khác đâu có gì? Họ biết khả năng Sollozzo lắm chớ? Nó là “cây tiền cây bạc” của họ... thì tại sao họ lại để cho nó chết lảng vậy kìa?

Chưa bao giờ Michael thấy mặt Sonny lì lợm đến thế! Cặp môi nó trề ra, da

mặt nó xám ngoét. Nó gằn giọng:

– Đói no gì thầy kệ tụi nó. Xía vô chuyện này là không xong với tao!

Nghe giọng hằn học của Sonny, cả Tessio và Clemenza cũng đứng ngồi không yên. Hai lão nhấp nhồm không khác gì mấy thằng chỉ huy đơn vị xung kích nghe ông tướng đòi cương quyết triệt một trận căn cứ quá hiểm, hy sinh bao nhiêu cũng cứ đành vậy! Hagen đành phải lên tiếng:

– Coi, cái lối giải quyết của mày ông già đâu có chịu? Ông sẽ hạ một câu: “Không đáng, chẳng bõ” liền! Đồng ý là nếu ông già ra lệnh thịt thằng Sollozzo thì thằng nào xía vô mình cũng chơi hết! Nhưng đây đâu phải vấn đề trả thù... mà thuần túy chỉ là chuyện làm ăn.

Nếu mình nhất quyết chơi Sollozzo mà cánh khác nhào vô can thiệp thì sẽ có một vụ giàn xếp. Chẳng hạn họ sẽ né đi... để mình sẽ đền bù họ cách khác sau này. Phải đặt vấn đề bình tĩnh, tỉnh táo như vậy chớ đừng nóng lòng làm hoảng.

– Đồng ý! Tao cũng hiểu vậy chớ? Chỉ cần lúc mình nhất quyết chơi nó thì đừng thằng nào xen vô...

Sonny nói vậy nhưng mắt nó vẫn quắc lên dễ sợ. Nó quay sang hỏi Tessio:

– Có tin gì về Luca chưa?

– Có thể. Vì một thằng khôn như nó không thể không e ngại thằng Luca. Nó cóc thèm để ý đến nữa thì rất có thể nó đã nắm được rồi.

– Coi, nếu thật vậy thì tao ngán quá. Tao ngán nhất vụ Luca chơi lại mình. Về

vụ này ý kiến hai ông caporegime thế nào?

Clemenza vẫn cái điệu chậm rãi:

– Chuyện phản bội thì xét ra thằng nào cũng có thể phản lăm. Như thằng Paulie đấy? Nhưng riêng thằng Luca Brasi thì khỏi lo. Nó là týp chỉ đi một chiều, xưa nay nó chỉ biết có một mình Ông Trùm, nó chỉ sợ có một mình ổng. Làm như trên đời không còn một ai khác khả dĩ nó có thể nể vì đôi phần vậy. Tao nhất quyết Luca không làm phản. Mà khôn như nó, đa nghi như nó thì Sollozzo sức mấy cho vào bẫy nỏ? Thằng Luca có tin ai bao giờ? Nó cái gì cũng nghi hết... bao giờ cũng cảnh giác tối đa. Khỏi có vụ nó bị lừa! Theo tao thì nó đi đâu xa ít ngày đó. Mai mốt sẽ có tin chắc...

Sonny ngó qua Tessio. Lão caporegime cáo già nhún vai:

– Thằng nào chẳng có thể phản? Tính thằng Luca kỳ cục lắm. Biết đâu chừng Ông Trùm không làm nó bất mãn điều gì? Có thể vẫn bị như thường chớ? Theo tao thì Tom nói đúng: mình phải phòng bị cả trường hợp cùng mạt nhất!

– Thôi được. Bây giờ chắc chắn Sollozzo biết vụ Paulie rồi. Nó sẽ phản ứng gì đây?

Clemenza nghiêm giọng:

– Chắc chắn nó phải suy nghĩ để hiểu rằng cánh Corleone mình đâu có dễ chơi! Cũng hên cho nó hôm nó chơi trộm Ông Trùm đấy...

– Đâu phải chuyện hên xui? Nó phải sắp đặt cả mấy tuần lễ trước. Nó phải rình

ông già ở văn phòng hàng ngày, theo dõi từng tí một. Rồi nó mới mua đứt thằng Paulie, dám cả Luca Brasi luôn. Nó vô thằng Tom đâu có hụt? Nghĩa là cái gì nó cũng sắp đặt ngon lành cả. Phải nói nó không hên... mà xui tận mạng! Phải nhìn nhận là hai thằng cô hồn của nó chơi chưa tới, vả lại Ông Già phản ứng quá lẹ đi. Bằng không thì mạng ông còn gì và thế nào tôi chẳng phải cộng tác với nó làm ăn chung? Vậy là nó thắng rồi, thấy không? Có muốn chơi được nó, trả thù cũng phải đợi 5 hay 10 năm sau! Chú mày phải nhớ rằng mình trót chủ quan khinh địch, nên mới đánh giá nó thấp như vậy...

Một đàn em bùng thức ăn vô. Một đĩa spaghetti bụi, mấy chai rượu chát. Michael lặng lẽ ngó họ vừa ăn vừa bàn tính. Nó chịu. Ăn không vô. Hagen cũng

vậy. Song Sonny và hai lão caporegime đớp ào ào, vét nước xốt kỹ. Đúng là một trò hề!

Theo Tessio thì Sollozzo đâu thêm quan tâm đến mạng thằng Paulie? Nó biết trước chắc và dám nó còn chịu vậy là khác. Chẳng gì cũng phải đỡ chi thêm một mạng thừa! Còn sợ thì khỏi! “Ở trường hợp mình, mình sợ không nào?”

Michael cũng bàn góp và lý luận như sau:

– Về cái vụ này tôi chỉ amatør. Như căn cứ vào con người Sollozzo như mấy ông vừa nói và cộng thêm sự kiện đột nhiên nó giãn ra không chịu tiếp xúc với người của mình thì tôi tin chắc nó đang âm thầm tính một cú gì tuyệt lắm. Một đòn độc mình không thể ngờ tới và chừng nó tung ra là ăn chắc, mình hết

đỡ. Phần thắng về nó, mình chỉ có khóc. Ngược lại, nếu mình phăng ra trước thì nó mệt!

Sonny miễn cưỡng đồng ý:

– Cái đòn độc mày nói tao đã nghĩ rồi. Tao vẫn nghi là giờ chót nó sẽ đưa Luca Brasi ra để chơi mình. Nên tao đã có tối hậu thư để Luca phải xuất hiện, buộc lòng phải xuất hiện. Cũng có thể thằng Sollozzo đã ngấm ngấm liên kết được tất cả mọi phe, mọi cánh New York để bất thành linh tụi nó hè nhau ra mặt chính thức chơi lại mình. Thế là mình buộc lòng phải cộng tác, phải vậy không Tom?

Quan điểm của tao cũng vậy. Chúng nó ra mặt liên kết thì mình đành đợi ông già có thái độ sau vậy chớ đâu dám vọng động? Chơi lại tất cả mọi phe mọi cánh

thì chỉ có mình ông. Vì ông có cái mà chúng nó thiếu, chúng nó ham số một là... thế lực chính trị. Ông sẽ phải hóa giải bằng những móc nối với các cấp thẩm quyền.

Có một điều tao biết chắc là thằng Sollozzo khỏi dám héo lánh đến đây, đến cái nhà này...

Clemenza tuyên bố nghe ngon thật nhưng có điều hơi việť vị: cái thằng phản bội đầu tiên chẳng phải học trò ruột của lão sao? Sonny giương mắt ngó rồi quay sang hỏi Tessio:

– Ở bệnh viện chú cho canh chừng kỹ đấy chứ?

Tiếng “dĩ nhiên” Tessio buông ra nghe chắc ăn quá! Nãy giờ lão có ngỏ lời hay cho biết ý kiến của một cách rõ ràng,

chắc chắn vậy đâu? Lần này lão “nắm vững vấn đề” thiệt tình:

– Tao cắt cử tụi nó chia nhau canh chừng từ ngoài vào trong, từ trong ra ngoài và thường trực 24 trên 24! Ngoài ra bọn cớm cũng bao gắt lắm chứ bộ? Mấy thằng cớm chìm lúc nào lại chẳng châu chực ngay cửa phòng bệnh để chờ ổng tỉnh táo là vô thắm vấn liền? Ấy là ổng còn bất tỉnh, thử còn phải đút ống dưỡng khí, ăn uống còn toàn bằng ống đấy! Cũng may là khỏi phải đề phòng nạn đầu độc bằng miếng ăn thức uống vì bọn Thổ Nhĩ Kỳ thiện nghệ món này làm! Tóm lại, tụi nó vô phương chơi ổng ở đây!

Sonny ngả người ra chiếc ghế xoay:

– Nếu vậy hay! Còn tôi... tôi chẳng sợ rồi. Vì lẽ giản dị là cho tôi “đi” thì tụi

nó làm ăn với ai... trong cái nhà này? Hay nó chơi thằng Michael? Thằng Sollozzo dám vô mày làm con tin để điều đình lắm chớ?

Michael nghe nói vậy đã chán hết hy vọng gặp em bé tối nay. Đời nào Sonny cho nó mò ra khỏi nhà? Nhưng Hagen không đồng ý:

– Đâu có cái vụ đó! Vô thằng Michael thì tụi nó làm lúc nào chẳng được? Có điều thằng Michael đâu có dính vô công chuyện nhà này. Đụng đến một thằng vô can như nó là trái luật giang hồ, đứa chủ xướng sẽ bị tẩy chay ngay. Thằng Sollozzo mà làm thằng Michael thì ngay cánh Tattaglias cũng chơi lại nó! Tao chỉ sợ ngày mai đây các cánh New York sẽ cử một thằng đại diện chung đến ép mình phải chấp nhận đề nghị của thằng Sollozzo mới là mết. Đấy mới là đường

độc của thằng đường Thổ... chớ vô thằng Michael thì nó vô làm gì!

Michael nghe nói bèn thở ra nhẹ nhõm:

– Nếu vậy may quá! Tối nay tao định lên New York có chút chuyện.

Sonny cật vấn liền:

– Chi vậy?

– Ủa, tôi vô thăm bố không được sao? Có nhiều chuyện phải làm lắm chớ?

Hệt như tính ông già, Michael chẳng nói toạc sự thật bao giờ! Chẳng bao giờ mấy người biết cái vụ nó hẹn hò với Kay. Nó cũng chẳng nói cho Sonny. Nó không giấu mà không muốn nói, không thích nói vậy thôi.

Giữa lúc đó, bên ngoài coi có tiếng người bàn tán xôn xao. Clemenza đứng dậy bước ra ngoài coi có chuyện gì. Lúc trở lại “văn phòng”, tay lão xách theo một vật lạ. Một áo lót chần mà mọi người nhận ra ngay của Luca Brasi. Bên trong áo gói nguyên một con cá chết thật bự.

Lão cất tiếng chua chát:

– Thằng đường Thổ thế là đã biết tin Paulie Gatto.

Cũng không kém chua chát, Tessio nói như than:

– Và Luca Brasi ra sao thì giờ đây tại mình cũng chẳng lạ gì!

Sonny lặng lẽ đi làm một hơi ulyt-ky và đốt một điếu xì gà. Không biết vụ con cá chết này có ý nghĩa quái gì, nó cất tiếng hỏi. Người đáp là Thomas Hagen,

gã consiglieri gốc Ái Nhĩ Lan:

–À, đấy là một lối đưa tin đúng truyền thống Sicile. Luca Brasi giờ đây cũng là một con cá chết nằm đâu đó dưới đáy biển sâu.

9.

TỐI HÔM ĐÓ MICHAEL LÊN
NEW YORK GẶP KAY MÀ
trong lòng rầu rĩ. Nó cảm thấy bị lôi cuốn
vào việc nhà “lại bức mình bị Sonny cử
vào việc canh điện thoại”. Phiên nhất là
bọn họ bàn gì với nhau và bằng lòng để
nó được dự nghe những bí mật, chẳng
hạn những vụ giết người. Ra điều đủ tin
nhiệm!

Nhìn thấy mặt Kay nó cũng có mặc
cảm lừa dối, không thành thật mỗi khi

nói về gia đình. Michael cũng có nói qua thật nhưng bao giờ cũng nửa đùa nửa thật như kể chuyện xinêma chớ chẳng phải nhân vật có thật. Trong khi đó ông bố bị bắn gục giữa đường và ông anh cả thì sắp đặt kế hoạch giết người! Sự thật là vậy nhưng kể cho em bé nghe sao được? Nó nói “bất quá chỉ là tai nạn” và mọi sự xong cả rồi... trong khi biết bao nhiêu chuyện sắp nổ bùng!

Bây giờ mới là lúc lo đối phó. Dù Sonny đã công nhận là nguy hiểm nhưng xem ra tụi nó vẫn đánh giá thấp đối phương, Michael không thể không thắc mắc về ngón đòn hiểm: với một thằng liều lĩnh và cáo già như Sollozzo thì phải coi chừng yếu tố bất ngờ. Quả thực là Michael lo lắm nhưng cả 4 thằng chuyên nghiệp Sonny, Hagen, Tessio, Clemenza cùng cho là đã “nắm vững tình hình”

một thằng thì vô can, amato như nó còn biết nói gì? Vả lại có cho nó cả đồng mề đay gấp mấy lần số mề đay Thế Chiến II của nó thì Michael cũng chẳng ham nhập trận!

Sự hờ hững làm Michael có mặc cảm bất hiếu với Bố Già. Ô hay, ông bố đẻ bị bắn nát người mà nghe giải thích “chỉ là một tai nạn thuần túy nghề nghiệp” nó lại có vẻ thông cảm hơn ai hết mới kỳ lạ. Làm như một đời quyền thế như ông thì phải chịu như vậy đó.

Michael xưa nay vẫn muốn tách rời gia đình, tự lập cuộc đời nhưng nè lúc sóng gió thế này thoát ly sao nổi? Nó bắt buộc phải ở lại, bắt buộc phải làm một cái gì vì nghĩa vụ con cái nhưng đặc biệt chỉ làm những vụ phi quân sự, nghĩa là khỏi có trách nhiệm với những vụ chiến đấu chém giết.

Từ nhà lên New York, Michael đi xe hơi có đàn em Clemenza hộ tống, xuống xe có người nhìn trước nhìn sau cho đến khi nó bước vô lữ quán. Kay đợi sẵn ở dưới nhà, hai đứa dẫn nhau đi ăn tối.

– Chùng nào anh đi thăm ông già?

– Tám rưỡi hết giờ vô thăm. Anh đợi mọi người về hết đã. Ông nằm phòng riêng có y tá riêng nên anh có thể ở lại một lát. Dù chẳng để làm gì cũng ở lại vì ông đã tỉnh táo, đã nói được gì đâu?

– Tự nhiên em thấy thương ông già, nhất là bữa đám cưới ông coi bộ hiền lành đấy chứ? Làm sao tin nổi những chuyện mấy ông nhà báo vẽ vờ! Em chắc không đúng sự thật quá!

– Thì anh cũng tin vậy!

Michael chỉ vẫn tắt có vậy. Dù với Kay là người mà nó thương yêu, tin tưởng cũng chẳng cho biết điều gì về ông già hoặc gia đình. Nàng vẫn là người ngoài. Khi Kay hỏi:

– Anh có dính vô vụ đánh lớn nay mai?

Thì nó cười hể hể, đứng lên mở nút áo vét ra:

– Coi đi... có súng đầu mà đánh lớn?

Lúc trở lên phòng đã khá trễ nhưng hai đứa vẫn uống chung nhau một ly cốc tay. Michael đặt nàng trên đùi. Lốp lụp lót trong thật mịn mà làn da Kay còn mịn màng hơn nhiều.

Hai đứa nằm bên nhau mơ mơ màng màng cho đến lúc Michael chợt nhòm người vùng dậy:

– Chết cha... gần 10 giờ rồi. Phải đến nhà thương cấp tốc chứ?

Nó lật đật chạy vô phòng tắm để lau mặt, chải đầu. Kay chạy theo đứng phía sau ôm choàng ngang lưng nũng nịu nói:

– Chừng nào tụi mình làm đám cưới?

– Bao giờ chẳng được? Đợi ông già bình phục, tình hình yên tĩnh một chút... Chắc em phải giải thích cho ông bà già trước quá!

– Giải thích cái gì?

Vừa ngó gương chải đầu, Michael vừa cà rớn:

– Đại để em phải nói con gặp một chàng trẻ tuổi gốc Ý, đẹp trai, hào hùng. Sinh viên Dartmouth ngon lành. Từng phục vụ Tổ quốc trên chiến trường. Có

Anh dũng Bội tinh, Chiến thương Bội tinh, đảng hoàng, chăm chỉ. Có điều ông thân sinh ra chàng là một tay tổ Mafia, từng giết người như bỡn và hối lộ nhà nghề. Vừa bị “thanh toán nát bay người”. Cam đoan không có vụ “cha nào con nấy”. Cha tướng cướp thật nhưng con chịu khó làm ăn vô cùng. Liệu em có thuộc lòng bằng ấy bài không?

Kay buông chàng ra, đứng dựa cửa phòng tắm, cất tiếng hỏi:

– Bộ ông tay tổ Mafia thiệt... và ông dám giết người thiệt sao?

– Sự thật anh đâu biết! Mà có biết ai biết được đâu? Nhưng nếu có thực anh cũng chẳng ngạc nhiên!

– Bao giờ mình lại gặp nhau anh?

– Bây giờ em nên về nhà suy nghĩ lại

cho chín chắn. Quên hết mọi chuyện vớ vẩn đi rồi nghỉ Giáng sinh xong chúng ta sẽ gặp nhau trở lại trường. Chừng ấy hãy nói...

Kay “đồng ý” và đứng ngó Michael đi khuất, trước khi chui vô thang máy chàng còn vẫy tay chào. Chưa bao giờ nàng có cảm giác gần gũi, gần bó tha thiết với Michael đến thế. Giá có ai bảo hai đứa sắp phải xa nhau 3 năm đằng đẳng. Kay đâu chịu tin. Và chịu sao nổi kìa?

Từ tắc xi lật đặt chui ra, Michael ngạc nhiên vì đường phố vắng ngắt mà bên trong nhà thương cũng chẳng thấy một mạng nào. Vậy mà gọi là “có canh chừng” thì chết thật! Mấy thằng đàn em Tessio, Clemenza đi đâu cả? Không học West Point ra nhưng ít nhất hai lão caporegime cũng phải biết đặt người chỗ nào

ở một địa điểm như thế này chứ? Ngay hành lang cũng chẳng có thang nào đâu?

Giờ này 10 giờ 30, còn ai thăm viếng gì nữa? Hoảng quá Michael khỏi vô Phòng Đợi hỏi. Biết số phòng Ông Già rồi, nó nhảy đại vô thang máy của nhân viên phóng thẳng lên lầu 4. Kỳ quá, chẳng ai hỏi han gì đến nó cả! Đứng ngay trước phòng ông già cũng chưa thấy mặt con y tá mướn riêng để săn sóc ông và hai thằng cớm chìm thường trực ngày đêm để chuẩn bị lấy cung cũng đi đằng nào mất biệt!

Thế này thì bọn đàn em Tessio, Clemenza cắt gác biến đi đâu? Cửa phòng bệnh mở toang mà Michael ló đầu vô chẳng thấy ma nào, ngoài một bóng người lù lù nằm trên giường. Nhờ ánh trăng vàng úa hắt qua khung cửa sổ, nó nhận ra khuôn mặt đau khổ của Ông Già, bộ ngực phập

phồng lên xuống coi bộ mệt mỏi quá! Từ chiếc tủ kê đầu giường, mấy ống dưỡng khí ngòng ngoèo chạy chui vào lỗ mũi ống và dưới chân giường là cái chậu để nhận đồ dơ do cơ thể ống bài tiết ra, cũng do mấy ống thông hơi dẫn xuống. Ngó một lát coi ống vẫn còn thở, Michael yên chí quay trở ra và đụng đầu con y tá.

Michael tự giới thiệu:

– Tôi là con Ông Già... Tôi muốn thăm bố tôi một lát. Mấy ông cảnh sát vẫn canh chừng đây đi đâu cả?

Con nhỏ mặt còn non choẹt nhưng coi bộ rành nghề, biết bốn phận lắm. Nó chững chạc giải thích:

– Người bệnh mệt vì quá nhiều người vô thăm, vượt ra ngoài thể lệ bệnh viện. Cách đây chừng 10 phút, cảnh sát

vô mời ra hết. Mấy ông thường phục vẫn canh chừng ở đây thì có điện thoại của Ty Cảnh sát kêu cách đây lối 5 phút. Tôi đưa máy cho họ nghe thì không hiểu có chuyện gì họ cũng lật đật về luôn. Nhưng ông yên chí đi, tôi ngồi ngoài canh chừng Ông Già cũng được. Có gì trong phòng là tôi biết ngay. Tôi để ngỏ cửa vì vậy mà!

– Cô chịu phiền cho tôi ngồi với bố tôi một lát có được không?

– Ít phút thì được. Xong, ông nhớ ra ngay. Luật lệ nhà thương là vậy, có gì tôi bị la.

Michael trở vô, kiểm điện thoại, nhẹ nhàng nhắc lên nhờ tổng đài bệnh viện cho gọi ra ngoài. Nó quay số phôn nhà, số phôn đặt ngay trong văn phòng ông ở Long Beach để thông báo gấp cho Sonny.

– Sonny đấy hả? Kỳ quá, tôi ghé bệnh viện thăm bố mà chẳng thấy ai hết trời! Người của Tessio không có một thằng, mà cớm chìm cớm nổi cũng tuyệt không thấy một đứa. Nghĩa là ông già hoàn toàn nằm trơ một mình, hoàn toàn chẳng có ai bảo vệ. Tại sao vậy kia? Vô lý quá, dám sắp có chuyện.

Giọng Michael run run mà đầu dây đằng kia hơi thở thằng Sonny nghe cũng hồi hộp, căng thẳng dữ. Ít phút sau mới nghe tiếng nó:

– Nghe tao nói đây. Cái vụ này đúng là đòn thằng Sollozzo...

– Tôi cũng nghĩ thế. Nhưng nó làm cách nào mà cớm vô xua hết cả mọi người ra, kể cả người của Tessio? Và mấy thằng an ninh chìm cũng lật đật đi hết... tại sao vậy? Không lẽ thằng cáo già Sol-

lozzo đã mua đút Sở Cảnh sát New York? Nếu vậy thì mình nguy lắm.

– Đúng, nguy lắm! Nhưng mày đừng bắn lên chớ? Cũng may mà tình cờ mày có mặt đúng lúc. Vậy mày ở trong phòng khóa cứng cửa lại và khỏi đi đâu hết. Tao sẽ điều động người của mình tới ngay trong vòng 15 phút. Tao sẽ phon ngay bây giờ. Mày nghe tao cứ ở trong phòng với bố, chớ có sợ hoảng.

– OK. Sợ quái gì mà sợ?

Michael gác phon lên. Tự nhiên chẳng cảm thấy sợ hãi gì hết mà chỉ thấy cả một nỗi căm hờn dâng lên trong con người nó, lần đầu tiên. Tụi nó sắp đặt chơi thế này là tận tình, không nổi giận sao được? Đầu óc nó quyết định nhanh như máy, nhưng quyết định theo ý nó...

Chớ nghe thằng Sonny sao được? Michael bấm chuông kêu y tá vô.

– Tôi nói điều này cô đừng sợ nghe! Ông già tôi bây giờ phải chuyển đi chỗ khác, chuyển liền tức thời. Sang phòng khác lầu khác cũng được. Nhờ cô tháo gấp mấy ống thông hơi kia... để tôi đẩy giường đi được không?

– Con nhỏ trở mặt ngạc nhiên:

– Ô hay, sao khi không di chuyển kỳ cục vậy? Bác sĩ biết là chết.

Michael đành lẹ làng giải thích:

– Chắc cô có đọc báo nói về ống chớ? Cô thấy không, đêm nay tự nhiên chẳng có ai canh gác hết! Lại có tin chúng sắp cho mấy thằng tới đây ngay bây giờ để... cho ống đi luôn. Mình không di chuyển gấp là không kịp. Vậy cô sẵn lòng giúp tôi chớ?

Phải nhìn nhận là Michael có biệt tài chỉ huy. Nó mới có vắn tắt có vậy mà đang ngơ ngác sợ hãi, con bé y tá đồng ý liền:

– Mình đâu cần phải tháo ống? Đẩy giường đi... và đẩy cái tủ theo được mà?

Michael bắt tay vô việc liền. Thật nhanh nhẹn, nó đẩy tuốt giường ông già sang một căn phòng trống ở cuối hành lang. Con nhỏ trợ giúp rất đặc lực nên Michael căn dặn:

– Cô nhớ ở trong phòng với ông. Chờ “viện binh” tới ngay bây giờ... chờ đi ra dám “bị” oan lắm!

Giữa lúc ấy tự nhiên ông già lên tiếng. Dĩ nhiên giọng ông còn ồ ề, ngượng ngịu nhưng chẳng yếu chút nào:

– Michael đẩy hả? Có chuyện gì vậy con?

Mừng quá nó cúi sát xuống mặt giường, nắm lấy tay ông:

– Con đây bố! Bố đừng sợ nghe! Bố cứ nằm yên, bố đừng cựa cựa... có ai gọi bố đừng lên tiếng nghe! Tội nó tính “thịt” bố... nhưng có con ở đây, bố yên chí, bố khỏi sợ!

Dĩ nhiên Ông Trùm đang đau đớn lắm và chết ngất từ chiều hôm qua, vừa hồi tỉnh dậy có biết chuyện gì đâu? Nghe thằng con đứng bên giường nói vậy thì cũng biết đại để vậy... những vẫn cố ráng mỉm cười để trả lời tỉnh khô:

– Ô hay, sao bố lại sợ nhỉ? Từ năm 12 tuổi đến giờ... thiếu gì thằng muốn giết bố mà bố sợ quái gì chúng?

10.

BỆNH VIỆN TƯ, TƯƠNG ĐỐI NHỎ NÊN CHỈ CÓ MỘT CỬA. Michael đứng trên lầu nhìn xuống quan sát thấy rõ, muốn vô bắt buộc phải đi hết những bậc thang cuốn, không còn một lối nào khác. Hết bậc thang là ra tới ngoài đường lúc bấy giờ còn đèn sáng nhưng vắng tanh không có lấy một chiếc xe.

Thời giờ gấp rút nó chạy như bay như biến xuống 4 tầng lầu, xuống dưới

nhà, chạy thẳng ra cửa, ngó hai bên thì xe hồng thập tự cũng không có!

Michael đốt một điếu thuốc, bước ra đường, tỉnh táo mở nút áo vét phanh ra, đứng dựa cột đèn cố ý để ai cũng phải thấy. Mắt nó ngó lia và chột giật mình vì từ Đại Lộ số 9 có bóng người lăm lăm bước tới. Rõ ràng là một thằng đàn ông, tay ôm gói đồ dài dài, lại mặc đồ trận nữa! Mớ tóc dài đen lóng, khuôn mặt thằng này ngó quen quen nhưng nó tới sát bên cột đèn Michael vẫn chưa nhận ra là ai. Nó đứng sừng sững trước mặt, tay chìa ra tính bắt tay và giọng đặc sệt tiếng Ý nhà quê:

– Cậu Michael... cậu không nhớ cháu ạ? Cháu là rể ông Nazorine, chủ lò bánh. Cháu là Enzo đây. Cháu nhờ Ông Trùm vận động mới được như thế này.

À, nhớ ra rồi. Michael bèn đưa tay bắt. Enzo hỏi ngay:

– Thưa cậu... cháu muốn vô thăm Ông Trùm chút mà giờ này trễ rồi, không biết họ có cho không?

Michael cười:

– Không được đâu! Mai mốt tôi sẽ nói lại là chú có tới được rồi.

Có chiếc xe rú máy từ đầu đường kia chạy vọt tới nơi. Michael lưu ý ngay bèn nói nhanh:

– Bây giờ chú lo về đi. Sắp có chuyện lộn xộn... bọn cớm dám kiếm chuyện khó chịu lắm đấy.

Cu cậu nghe tiếng “cớm” mặt đã tái nhợt. Cớm mà kiếm chuyện thì làm sao nhập quốc tịch Mỹ được? Bị tổng về xử

chắc! Nhưng Enzo chỉ hoảng có lúc đầu, lắc đầu quây quây:

– Cháu khỏi về! Nếu lộn xộn thì cháu phải ở lại chớ? Chỗ Ông Trùm đối với chúng cháu thì về sao được?

Michael nghe mùi lòng. Biểu nó về mà nó nhất định đòi ở lại thì... ở lại cũng chẳng sao! Có hai đứa bao giờ cũng an toàn hơn một? Biết đâu chừng bọn cô hồn của Sollozzo tới toan làm ẩu chột thấy hai thằng đứng gác ngoài cửa nên dám khớp mà đông luôn? Một thằng thì chúng khỏi sợ!

Nghĩ vậy Michael mời Enzo hút thuốc, tự tay mỗi lửa. Hai thằng đứng dựa cột đèn hút thuốc trong đêm vắng. Ành đèn chiếu hắt từ nhà thương ra coi tụi nó thật kỳ dị. Chưa hút xong điếu thuốc thì có chiếc xe đen mui kín xuất hiện. Nó

vọt tới và chạy sát lề, chạy ngang chỗ hai đứa đứng làm như muốn ngừng lại.

Michael cúi thấp đầu, liếc thật nhanh mấy thằng trong xe. Người nó nổi gai ốc. Xe ngừng lại thiệt nhưng chỉ một tích tắc vọt ngay. Rất có thể người trên xe đã nhận ra nó! Michael đưa mời Enzo thêm điều thuốc và để ý thấy tay cu cậu run run.

Cỡ 10 phút sau còi hụ ầm ỉ, chiếc xe cảnh sát trở tới, thẳng trước cửa nhà thương. Theo sau còn hai chiếc nữa. Chỉ một loáng sau cửa vô đây những côm nổi côm chìm. Michael mừng mở cờ trong bụng bước tới. Thằng Sonny can thiệp cũng nhanh đấy chứ?

Ô hay, khi không hai thằng mang sắc phục đảng hoàng nắm cứng lấy Michael. Một thằng khác chạy lại lục soát khắp

người. Một gã đồ sộ mang lon vàng Đại úy xuất hiện. Bọn đàn em dạt ra. Trông gã to con, chững chạc, cỡ tuổi trung niên song rất lạ. Mặt đỏ bừng bừng, giận dữ, gã xông tới Michael la lối:

– Tao đã cho hốt hết mấy thằng đầu trộm đuôi cướp mà sao còn lọt mày? Mày là thằng nào? Mày lảng vảng ở đây làm gì?

Gã cồm chồm đứng sau lưng báo cáo:

– Người hăn không có gì, đại úy.

Michael đứng yên ngó, chăm chăm ngó cặp mắt xanh sáng loáng. “Hăn là Michael Corleone, con trai của Ông Trùm”. Michael lên tiếng:

– Lạ nhỉ... khi không thấy mấy thầy chú đang canh gác kỹ vậy mà đi đâu mất hết. Dám có lệnh đổi gác bắt tử lắm.

Lão đại úy hùng hổ trợn mắt:

– Thứ chó chết của mày mà dám sửa bậy vô công việc của tao? Tao cho lệnh tụi nó rút đây. Canh gác cho mấy thằng ăn cướp hả? Có giết nhau chết tao cũng đ... cần, ông già mày bị chúng nó quất trước mặt tao... tao cũng thây kệ! Cút cha mày đi! Không phải giờ thăm nuôi cấm hẻo lánh đến đây...

Dù bị chửi vào mặt tàn nhẫn vậy. Michael vẫn chỉ ngó lão, dăm dăm. Nó nghĩ nhanh như điện chớp.

Cứ điệu bộ hùng hổ của thằng đại úy này thì đúng bị thằng Sollozzo mua đứt... Lão hốt bằng hết bọn người của Tessio, ra lệnh rút bọn cớm chìm đang canh gác để nó ngang nhiên vô “kết thúc” ông già. Lão quơ một cú hết sạch, nhưng nào ngờ Michael lò dò tới, lại thêm thằng Enzo

nữa! Trên chiếc xe lúc này dám có thằng Sollozzo. Thấy bóng Michael nó đành vọt luôn, hông ăn và bức bối cự lão đớp bạc mà làm hư việc nên mới có màn la lối ngang ngược này!

Vì vậy Michael cưỡng lại:

– Tôi không đi đâu hết nếu ông không cho người bảo vệ ông già tôi đằng hoàng.

Lão không thèm nói mà ra lệnh cho thằng cớm chìm:

– Mày nắm đầu nó cho tao.

Gã cớm ấp úng:

– Trình đại úy, nó đâu có vũ khí? Nó là anh hùng TQLC. Nó không dính dáng vô mấy vụ này! Sợ báo chí moi móc...

Lão đại úy hét lớn:

– Thây kệ nó. Tao biểu mày nắm đầu nó!

Rất tỉnh táo, Michael hỏi xỏ:

– Vậy là thằng đường Thổ đã muốn ông thít ông già tôi? Nó chi bao nhiêu mà làm dữ vậy?

Uất quá, lão gầm lên:

– Năm đầu nó.

Hai thằng mang sắc phục bèn chia hai bên giữ Michael thật chặt. Quả đấm khổng lồ của lão tung lên xáng ngay mặt nhưng Michael kịp né qua một bên nên lãnh trọn cú nháng lửa ngay gò má. Michael nghe như lựu đạn nổ trong đầu, miệng nó tóe máu và lổn nhổn những răng gãy. Rõ ràng nó có cảm giác treo quai hàm, chân nó khuỵu xuống, nếu không bị giữ đã bị té rồi.

Đau lắm nhưng Michael vẫn tỉnh táo. Gã cồm chồm nhảy ra, ngăn lão đại úy:

– Đại úy, nó bị nặng đấy!

Lập tức lão vênh váo:

– Tao đụng nó hồi nào? Nó tấn công tao và nó té. Tụi bây không hiểu vậy sao? Nó chống cự lại, nó không cho bắt mà?

Mắt Michael hoa lên nhưng vẫn kịp thấy mấy chiếc xe lao tới vun vút. Mấy bóng người nhảy ra. Gã luật sư quen của Clemenza chạy tới trước mặt đại úy, thông báo một cách đồng dặc:

– Xin cho hay là gia đình Corleone đã mướn một công ty trình thám tư bảo vệ an ninh cho Ông Trùm. Những vị thám tử tư này có giấy phép mang vũ khí đeo hông. Nếu đại úy câu lưu họ thì sáng

mai xin mời ra biện lý cuộc giải thích lý do.

Luật sư quay sang Michael:

– Còn ông, ông có cần vô đơn thưa kẻ nào vừa bạo hành?

Michael ấp úng mãi mới bật ra một câu ảm ố. Hàm nó bể rồi, cất tiếng nói khó quá:

– Không... Tôi trượt chân... Tôi té...

Lão đại úy ngó Michael một phát thật hách song nó vẫn cười nhạt. Tội gì để lộ luồng phần nộ, uất ức đang làm tê dại cả đầu óc, thân xác nó? Tội gì để người ta biết nó nghĩ gì, nó định làm gì sau khi lãnh cú đấm vừa rồi? Bố Già in hệt vậy! Michael chỉ kịp nghĩ đến đây là vừa ngắt đi.

Sáng mai nó tỉnh dậy trên bệnh viện, chỗ gò má bên đã kẹp lại và mất một lúc 4 cái răng hàm trên bên trái. Hagen đang ngồi bên.

– Thế nào... phải đánh thuốc mê kia à?

– Chớ sao? Bác sĩ phải mổ hàm trên để lấy ra bằng hết những mảnh xương vụn mà? Bên nào mày cũng ngắt đi trước!

– Tao chỉ bị có vậy thôi?

– Đúng. Nên Sonny muốn mày về Long Beach. Ngay bây giờ có nổi không?

– Được chớ? Ông Già ra sao?

Hagen lúng túng:

– Bây giờ yên chí rồi. Có thám tử tư canh chừng và chung quanh còn nhiều người của mình. Để về nhà nói...

Người lái xe đưa hai đứa về Long Beach là Clemenza. Tuy đầu nhức nhưng Michael nôn nóng muốn biết sự thực đêm qua nên Hagen phải kể lại:

– Mày có nhớ thằng cớm chìm nhảy ra bênh mày hồi hôm? Người của Sonny, thằng Philips đó. Nó cho biết rất rõ về thằng đại úy Mc Closkey. Vô cùng nham nhở, chỉ thích tiền và từ hồi mới vô lính đã “nhám tay” nặng. Mình cũng phải chi tiền thàng cho nó nhưng Mc Closkey thuộc tít tham, không thể tin nổi. Chắc Sollozzo phải chi nặng lắm nên thành linh nó viện lý do hết giờ để đuổi hết bọn đàn em Tessio mà thằng nào có súng còn bị hốt về bót. Rồi khi không nó ra lệnh rút cả ê-kíp an ninh chìm đang canh Ông Già về làm công tác khẩn. Sẽ có ê-kíp khác thay thế có điều chúng cố tình tà tà tới trễ để rộng chỗ cho bọn

Sollozzo nhào vô thịt ổng. Độc chưa? Theo Philips thì thằng Mc Closkey dễ nể ở chỗ không bao giờ nó chịu thất bại. Hồng một lần thì thế nào nó cũng chơi lại bằng được. Chắc thằng Sollozzo cho nó ăn đấm và còn hứa hẹn ghê gớm lắm!

– À, vụ của tao có báo đăng không?

– Khởi! Mình ém mà bọn cớm cũng lo nhận chìm luôn.

– Còn cu cậu Enzo?

– Nó láu lắm. Cớm đến nhà là nó tà tà lĩnh. Có phải nó cùng đứng với mày lúc xe thằng Sollozzo chạy ngang?

– Đúng thế. Cái thằng vậy mà được lắm!

– Sẽ có người chiêu cổ nó. Còn mày thế nào? Tao thấy chỗ gò má kỳ cục thế nào ấy.

– Không sao! Mà nói thẳng Đại úy tên gì?

– Nó là Mc Closkey. À, cũng nên cho mà biết tin này cho đỡ tủi. Người của mình vừa quất xong thằng Bruno Tattaglia, đúng 4 giờ sáng nay.

– Ô hay, sao bảo cánh mình tạm thời nằm êm?

– Thằng Sonny điên lên về vụ đêm qua ở nhà thương. Nó tung đàn em ra khắp New York và New Jersey, cứ chiếu theo “danh sách” của nó mà bắn. Mà thử hỏi lại với nó coi chớ tao kèm hết nổi. Vụ này vẫn chưa cần đánh lớn mà.

– Tao sẽ nói. Sáng nay có hội hả?

– Đúng. Vì đã tiếp xúc được với Sollozzo. Nó muốn điều đình. Có thằng được cử đi lo sắp đặt rồi. Nghĩa là chúng

mình thắng. Thằng Sollozzo biết là không nuốt nổi nên chỉ mong toàn mạng. Có lẽ cái chết của thằng Bruno làm nó khờ, nó biết mình dám đánh và đánh thật chớ khỏi nhịn nhục nữa... Về vụ Luca Brasi thì mình biết rồi: Nó bị chơi hồi khuya thì chiều hôm sau tụi nó mới bắt ông già. Luca bị ngay trong quán thằng Bruno.

– Phải vậy tụi nó mới dám đụng đến ông.

Về đến cư xá Long Beach là thấy ngay tình trạng chiến tranh. Cửa vô không ngăn dây xích mà cả một chiếc xe tổ bố nằm chình ình chắn lối. Hai bên hai thằng gác. Hai căn bìa cửa sổ trên lầu mở tung. Vậy là Sonny đã thủ sẵn!

Clemenza ngừng xe, cả ba đi bộ vô, hai thằng gác là người của lão. Chẳng

chào hỏi mà chỉ ậm ừ ra dấu. Cười nói, hỏi han là miễn! Tới cánh cửa lớn thì lão chưa gọi đã mở: thằng gác đã để ý quan sát từ lâu. Vô “văn phòng” có Sonny, Tes-sio ngồi đợi.

Sonny đứng dậy nựng chỗ đầu bệ của Michael, khen “đẹp” rồi rít. Nó gạt phăng, ra mua-rô ngồi rót một ly scotch uống cho cái cảm bể bết nhức nhối.

Cũng vẫn 5 đứa hội họp trong phòng nhưng lần này không khí khác hẳn. Sonny không lì lì bực bội nữa mà vui cười hể hả. Làm như nó bắt buộc phải nhập trận rồi nên vút hết thắc mắc, chẳng ai cản lại nổi. Với nó thì sau vụ Ông Già suýt chết lần nữa, ở nhà thương thì chẳng có điều đình gì nữa.

– Mày vừa đi thì có phen của “sứ giả”, Tom! Thằng đường Thổ đề nghị

điều đình. Thằng cáo già! Nó vừa chơi
đấy đã bắn tin nghị hòa được rồi. Không
lẽ mình cứ ỳ ra thụ động?

– Thế mày trả lời...?

Sonny vùng cười lớn:

– Thì tao bảo muốn sao cũng được,
muốn bao giờ cũng được. Tao chẳng đi
đâu mà vội, cả trăm đàn em tao đã gài
sẵn cho nằm đấy đường rồi. Nó muốn
kéo dài bao nhiêu lâu thì kéo. Có điều
đừng thò mặt ra, ló một sợi tóc cũng chết
cha nó với tao!

– Mà nó đề nghị cụ thể những gì?

– Nó chỉ đích danh, yêu cầu tụi mình
cử thằng Michael tới tiếp xúc nghe đề
nghị của nó. Dĩ nhiên thằng trung gian
phải bảo đảm sinh mạng Michael còn nó
thì chẳng dám đặt vấn đề bảo đảm. Bảo

đảm thế quái nào được? Nhưng nó yêu cầu người của nó đưa thằng Michael đến địa điểm do nó chọn. Sau khi nghe nó nói thì Michael ra về thông thả. Nó giữ bí mật nơi gặp gỡ nhưng cho hay trước là đề nghị của nó rất biết điều, chắc chắn mình sẽ chấp thuận...

– ... Nhưng còn cánh Tattaglia? Còn mạng thằng Bruno bỏ hả?

– Cánh Tattaglia bọc xuôi theo Sollozzo, không gọi vụ Bruno ra nữa. Kể như huê! Chúng dám chơi Ông Già thì một thằng của chúng phải nạp mạng.

– Mình phải tới coi nó đề nghị cái gì.

Dù Hagen lên tiếng rất thận trọng nhưng Sonny vẫn gặt phất. Nó lắc đầu quây quây, bắt chước điệu bộ ông già:

– Thôi ông consiglieri! Khỏi điều đình, đề nghị gì hết. Tao không có gì để nói đi nói lại với thằng Sollozzo! Chùng thằng sứ giả trở lại thì tao sẽ trả lời thằng: nạp thằng Sollozzo... bằng không thì đổ máu lớn. Nệm sẽ trải ra và đạn bay đầy đường. Chùng đó thì thằng nào cũng đau hết.

– Đời nào các cánh khác chịu đổ máu lớn? Tốn kém lắm!

– ... Vậy thì nạp mạng thằng Sollozzo, có vậy!

Sau khi buông vắn tắt, Sonny quay sang Hagen:

– Mà mày khỏi cần cố vấn về cái vụ điều đình nghe Tom! Quyết định tao đã có rồi và bốn phen của mày là giúp tao thắng. Mày hiểu chớ?

Hagen cúi đầu suy nghĩ một lát rồi lên tiếng:

– Tao đã tiếp xúc với người của mày đảng bót. Ra thằng Mc Closkey bị Sollozzo mua đứt và nó chi nặng lắm. Nó còn hứa hẹn cho “ăn chia” vào vụ ma túy sau này nên thân danh đại úy cảnh sát mà chịu làm cận vệ cho nó. Nghĩa là Sollozzo đi đâu cũng cặp kè Mc Closkey một bên. Đi gặp Michael cũng phải có nó ngồi cạnh, có vậy thằng Đường Thổ mới dám lộ mặt ra. Dĩ nhiên nó đâu cần mặt sắc phục, nhưng sủng lúc nào chẳng kè kè và như vậy thì chơi thằng Sollozzo sao nổi. Đụng vào nó là có chuyện với Mc Closkey mà xưa nay cha thằng nào dám nổ một thằng Đại úy Cảnh sát rồi rút êm? Đụng đến một Sĩ quan Cảnh sát giữa New York thì không riêng họ nhà cớm phản ứng tàn nhẫn mà cả nước sẽ

ồn ào phản đối. Toàn thể giới giang hồ sẽ nghệt thở, chịu hết nổi và cứ cánh Corleone mình đổ vạ! Lúc bấy giờ tội mình sẽ thành một thứ hủi, chẳng ai dám gần. Ông Già có tạo được bao nhiêu thế lực chính trị cũng vứt đi, họ sẽ lờ cái một! Mà đã tính trước cái hậu quả đó chưa, Sonny?

Cả hai ông caporegime Tessio và Clemenza cùng ngồi thừ người, ngồi đổ mồ hôi hột, lặng yên kéo khói xì gà. Chẳng dám có ý kiến gì vì sợ sẩy một chút thì mạng dám đi luôn. Dân dao búa, chịu trận bao giờ chẳng lãnh đủ trước? Rốt cuộc Michael phải lên tiếng:

– Mình có thể đưa Ông Già về nhà điều trị không Tom?

– Không thể được. Ông còn cần nhiều thứ săn sóc, còn bắt buộc phải nằm lại.

Có thể phải giải phẫu nữa không chừng.
Tao đã tính rồi mà không thể!

– Như vậy mình chơi thằng Sollozzo tức thời. Chờ đợi là chết với nó vì thua keo này nó sẽ bày keo khác. Mình không biết đường nào mà đề phòng trong khi nó nhất định thịt Ông Già bằng được. Nó phải thịt vì tình hình bất lợi cho nó rõ. Nó thấy trước mắt, đảng nào cũng bị... thì chơi Ông Già biết đâu chừng lật ngược tình hình? Nó lại có thằng Đại úy Cảnh sát yểm trợ sát sạt như vậy thì nguy hiểm cho ông lắm. Không thể đợi được...

Sonny đưa tay gãi cằm:

– Mà nói đúng. Mình không thể chờ đợi, không thể để nó thí mạng Ông Già.

Hagen đặt vấn đề:

– Nhưng còn thằng Mc Closkey đó.
Giải quyết cách nào?

Sonny quay sang Michael mỉm cười:

– Ủ, mày tính sao về Mc Closkey?

Michael chậm rãi lý luận:

– Mc Closkey là một ca đặc biệt, một quá độ phải không? Nhưng nhiều khi... biết là quá độ mình vẫn cứ phải làm. Chẳng hạn nếu bó buộc phải nổ Mc Closkey thì mình vẫn nổ chứ? Nhưng mình nổ một thằng cớm bản, một thằng cớm bán đứt lương tâm, dính vô áp phe ma túy để ăn chia chớ chẳng phải một sĩ quan cảnh sát gương mẫu, làm công vụ đảng hoàng. Mình có móc nối sẵn với báo chí thì phải mớm cho chúng nó đủ sự kiện để chúng vạch ra những thói nát

rành rành của thằng cớm bắn Mc Closkey. Nghĩa là mình chuẩn bị dư luận chu đáo để phản ứng sẽ tới yếu đi phần nào... Tôi nói vậy nghe được không?

Michael ngừng lại để nhìn từng mặt dò hỏi. Tessio và Clemenza làm ra vẻ quan tâm nhưng vẫn ngồi im. Một mình Sonny nói như reo lên:

– Mày bàn nghe được đấy. Nói tiếp đi... Ông Già chẳng thường nói: “Miệng trẻ nhiều khi linh lắm sao?”. Rồi sau đó làm gì... Michael?

Thấy Hagen nhìn nó gật đầu mỉm cười, Michael đỏ mặt tiếp:

– Sollozzo muốn tôi đến gặp nó thì tôi đi. Chỉ có 3 thằng: Sollozzo, tôi và Mc Closkey ngồi một bên chớ gì? Mình cứ hẹn cỡ hai ngày, nó giữ bí mật địa điểm thì mình cố dò tìm bằng được. Buộc nó

phải gặp gỡ ở một chỗ nào công cộng... chớ đi vô nhà riêng thì khỏi! Một bar rượu, một nhà hàng nào đó vào giờ đông khách thì khỏi sợ thằng nào làm ẩu, phải không?

Thấy không? Thằng Sollozzo sẽ yên chí lớn... đời nào mình dám nổ một thằng đại úy cảnh sát! Trước lúc gặp gỡ nó vẫn phải đi kiểm cách củ soát cả người tôi. Vậy mình phải lo “đặt” đồ nghề ở ngay địa điểm họp, giấu sẵn đâu đó. Tôi sẽ chớp lấy để thỉnh linh cho cả hai thằng đi luôn.

Cả bốn thằng cùng giật mình nhìn Michael trừng trừng. Hai lão caporegime sững sờ. Hagen không lạ mà chỉ hơi buồn. Sonny lơ mắt ngó nó rồi cười ngặt nghẽo, cười sắc súa. Nó cười tưởng đến nghẹt thở vỡ bụng, đưa tay trở Michael:

– Lạ không này! Một thằng học trò, nhóc con là mày... xưa kia không muốn dính vô bất cứ chuyện gì của nhà bây giờ đòi khơi khơi nổ một lúc hai đũa! Nổ cả đại úy cảnh sát chỉ vì bị nó đâm bể mặt! Vậy là mày trả hận chó đâu phải giải quyết chuyện làm ăn? Coi, mới bị có một cú ngay mặt mà đòi thịt hai mạng... bộ mày giỡn chơi?

Hai lão caporegime có hiểu gì đâu? Cứ tưởng cậu cả Sonny bật cười chế giễu thằng em út bốc đồng bấy nên ngó Michael coi bộ thương hại. Hagen lẳng lặng không nói trong khi Michael đưa mắt nhìn quanh và Sonny ôm bụng cười sặc sụa:

– Mấy tính hạ cả hai thằng... thiệt sao em? Không có mề đay đâu, ghế điện đấy! Đây đâu phải chiến trường nổ súng âm âm, quân thù cách cả cây số? Nó ở sát

nách mày, mày phải nhìn thấy trông mắt nó trợn ngược lên. Ngón tay mày nhấn cò là chân mày phải mau mau nháy qua một bên, nếu không muốn óc nó văng ra tứ tung, dính đầy cả vô bộ đồ lớn kia! Đấy, nổ là phải như vậy... chớ đâu phải để trả hận một cú đấm của một thằng còm?

Cho đến lúc ấy Sonny vẫn còn cười ngạo. Nhưng đột nhiên Michael đứng phắt dậy, gắt:

– Đừng mở miệng cười nữa!

Giọng nó nghiêm lạ. Làm Tessio, Clemenza không dám cười nữa thật. Người nó đâu có vạm vỡ, cao lớn gì nhưng trông Michael thật dễ sợ, in hệt Bố Già hồi nào! Mặt nó không còn chút máu, cặp mắt nó lì lợm làm như nếu Sonny còn cười nó dám xông tới đập

chết liền tại chỗ. Khởi nói nếu tay nó sẵn súng thì mệt với nó rồi!

Quả nhiên Sonny khựng lại khi giọng Michael cất lên hằn học, gay gắt:

– Mày tưởng tao không dám làm hả?

Sonny vội cải chính:

– Coi, tao đâu cười... mày không dám? Tao biết mày dám chứ? Tao chỉ bật cười vì khi không có chuyện thay đổi tức cười vậy thôi. Chớ hồi nào đến giờ tao vẫn biết mày là thằng lì, mày lì còn hơn ông già nữa kia! Cả nhà xưa nay chỉ có mình mày dám cưỡng lại ổng, phải không? Hồi nhỏ, mày có chút xiu mà mày dám chơi tay đôi cả với tao, còn thằng Fred với mày thì có tuần nào không đập lộn.

Vậy mà thằng cáo già Sollozzo cứ

tưởng đầu mày là thằng yếu, mày để cho thằng cớm đập mà không dám phản ứng và mày không muốn dây dưa đến những vụ đánh đấm ở nhà này! Nó tưởng đầu nuốt sống mày như không và thằng cớm thì cứ đinh ninh mày là thằng chết nhát...

Ngừng lại một chút, Sonny ôn tồn nói:

– ... Nhưng mày là con của bố, khỏi có ai biết ngoài tao! Mấy bữa nay, từ hôm ông bị chúng chơi... tao vẫn có ý chờ mày tự ý chui ra khỏi tháp ngà, vứt bỏ cái vỏ trí thức dăm dớ bấy lâu nay. Tao vẫn chờ mày đổi lột để sát cánh cùng tao thịt bằng hết những thằng dăm chơi ông già, dăm đụng đến nhà mình! Hà hà... chỉ nhờ có một cú đấm thôi như thế này mà được việc quá!

Sonny ra điệu bộ coi thật tức cười làm tất cả cùng cười ồ lên, Michael lắc đầu giải thích:

– Không, nếu tao làm vụ này thì chỉ vì mình kẹt. Mình không thể chờ coi thằng chó chết Sollozzo ám hại ông lần nữa... Mà cả nhà này chỉ có một mình tao là có thể tới gần nó. Nếu chơi nó mà phải thịt luôn một thằng đại úy canh sát thì tao sợ rằng mày có kiếm cả năm cũng không có thằng nào dám đâu! Mày làm thì được chứ Sonny? Nhưng mày còn vợ con, còn phải điều khiển công việc cho đến ngày bố bình phục. Thằng Fred đâu còn hồn vía gì? Chỉ còn mình tao. Tao làm là hợp lý quá rồi chứ đâu phải vì một cú đấm bể mặt?

Sonny chạy lại ôm Michael:

– Mày lý luận vậy mà đúng boong.
Phải không Tom?

Hagen nhún vai đáp:

– Trên lý thuyết thì vững đấy! Tao đồng ý vì tao cho rằng thằng Sollozzo không thật lòng muốn gặp mình điều đình mà nó chỉ chờ cơ hội làm cú nữa. Con người của nó như vậy, thành tích của nó cho thấy. Nếu nó định thịt ông già thì mình đành phải chơi nó trước, dù có phải nỗ lực cả thằng Mc Closkey. Vấn đề là thằng nào đứng ra chơi nó sẽ khó sống lắm. Sao lại cứ phải thằng Michael?

Sonny nói khẽ:

– Tao chơi được.

Nhưng bị Hagen gạt ngay:

– Mà y thì có 10 thằng Mc Closkey làm cận vệ nó cũng chẳng dám cho lại gần cả cây số! Vả lại mà y còn phải tạm thời gánh công việc nhà đầu liều mạng được, Sonny? Để hỏi Tessio và Clemenza coi có thằng nào dám lãnh vụ này không? Một thằng thật chì. Dĩ nhiên mình phải bảo đảm vật chất cho nó sau này...

Clemenza từ chối:

– Không được! Thằng cáo già nó biết mặt hết. Còn tao và Tessio đi thì thấy mặt nó đã lặn gáp còn làm gì được?

Hagen đề nghị hay là thử chọn một thằng amatơ, chưa phải người nhà nhưng chơi có nét thì hai lão caporegime cũng lắc đầu quầy quậy. Tessio giễu một câu:

– Cử một thằng amatơ đi sao được? Kể như nó đang đá chân đất bắt lên đá Hội tuyển tranh cúp vậy!

Rút cuộc Sonny đi đến kết luận:

– Vụ này phải cử Michael đi! Có cả triệu lý do, song lợi hại nhất ở điểm tụi nó vẫn tưởng đầu thằng này chết nhất. Còn tôi, tôi đảm bảo Michael làm được, làm ngon lành là khác! Đó là chi tiết tối quan trọng vì với thằng Sollozzo mình chỉ có một cơ hội mà thôi. Bây giờ mình phải dồn nỗ lực yểm trợ cho Michael. Địa điểm tụi nó giấu thì mình phải cấp tốc tung người ra, buộc tụi nó phải nghe ngóng, phăng ra bằng được, với bất cứ giá nào. Phải biết chắc chỗ đó rồi mới giấu được “đồ nghề” chứ?

Sau đó Clemenza phải kiểm cho ra một khẩu “an toàn” nhất, nòng thật ngắn. Đạn chì, nhồi thuốc lấy, phải có sức công phá tối đa. Nghĩa là thật dữ. Khởi cần phải chính xác vì mình chơi gần quá mà? Kể như dí sát vào đầu chúng mà

nổ và nổ xong là buông súng tức khắc, buông ngay lập tức. Khởi lo để lại dấu tay. Mình đã có đồ thoa sẵn ở nòng cũng như ở cò súng cho trơn lu. Quan trọng nhất là chớ để nó vô được quả tang mà đang cầm súng, mà còn cầm súng. Bao nhiêu nhân chứng mình cũng cóc cần, miễn là mà buông được súng ra. Ngược lại thì trời gở! Nhớ chưa Michael? Sẽ có người bảo vệ mà, đưa mà đi cấp tốc và mà có quyền “lặn” luôn, chừng êm xuôi hết mới ló ra. Có thể mà phải biến một thời gian khá lâu, nhưng chớ có giở trò từ biệt, nhẩn nha con nhỏ đó. Gọi điện thoại cũng khỏi! Chừng mà ra khỏi xứ này, an toàn rồi... tội tao sẽ có tin cho nó sau. Mà cứ in vậy mà thi hành.

Nói đến đấy, Sonny ngó thẳng em út cười mỉm rồi ôn tồn nói tiếp:

– Ngay từ bây giờ mày khỏi đi đâu hết. Mày phải ở cạnh Clemenza và chú ấy đưa khẩu nào mày ráng sử dụng cho quen tay. Nếu cần phải bắn tập. Còn mọi việc khác sẽ có người lo cho mày hết. Yên chí chưa?

Tự nhiên Michael nghe một luồng khoái cảm rạt rào chạy ngang cơ thể. Nó phải “chỉnh” thẳng anh một cú. Nó quắc mắt lên:

– Bộ mày phải dạy tao “phòng gian bảo mật” nữa sao? Bằng không tao sẽ chạy lại nó nắm tay dạn dò, từ biệt chắc? Bỏ mấy cái trò sơ đẳng con nít ấy đi chớ?

– À, xin lỗi chú mày... Tao cứ nghĩ mày amatơ nên dặn cho chắc ăn!

Michael vùng nói lớn:

– Mày nói sao? Tao mà... amatơ?

Ông Già truyền cho mày cái gì thì tao cũng lãnh vậy... chớ tao đui, tao điếc sao? Tao cũng chơi ngon lắm chớ bộ?

Hai anh em nhìn nhau cười ha hả làm mọi người cũng bật cười theo. Hagen tự động lãnh chân rót rượu, pha cho mỗi đứa một ly. Mặt nó râu râu. Vậy là con nhà văn sắp phải giở võ đến nơi. Một thằng học Luật đẩy mình nay phải chơi luật rừng đây! Nhưng trong thâm tâm nó tự an ủi:

– Bể nào cũng đỡ khổ ở chỗ mình còn nắm được phần nào chủ động!

11.

XGÔI NGAY BUYA-RÔ
TRONGBÓT, ĐẠỊ ÚY CẢNH
SÁT Mark Mc Closkey mân mê ba chiếc
phong bì dây cột, bên trong toàn cuống
giấy biên đề. Lão nhăn nhó, phải chi biết
được ám hiệu của mấy thằng bao đề này
thì đỡ khổ biết mấy! Hồi hôm đi hành
quân tảo thanh, lão đã ghé ngang một ổ
chơi đề của cánh Corleone và chớp được
bao nhiêu cuống “tang vật” là nhét hết cả
vô đây.

Thằng chủ đề chắc chắn sẽ phải lạy để chuộc bằng được ba cái phong bì quý giá này. Không có cuống để so... thằng nào cũng chìa giấy biên ầu ra đòi chung thì tiền đâu ra mà chung cho đủ? Vậy là toàn quyền ra giá... nhưng nó ghi lằng nhằng điều này thì biết tổng số tiền có biên cỡ bao nhiêu mà đòi? Nếu tiền quyền năm chục ngàn đô la thì cho chuộc năm ngàn là điều rồi. Nhưng biết đâu ngân này cuống dám một trăm ngàn... vài trăm ngàn? Đòi năm giấy lớn để mà “hồ” với nó sao?

Mc Closkey nắn nắn mở giấy bên trong. Tốt hơn là cứ để cho nó rét, nó chạy tới nắn nỉ lạy van xin chuộc thì có quyền bắt thóp, đớp của nó một cú cho ra gì chớ? Cứ để nó bắn lên xin nạp!

Lão nhìn đồng hồ trên vách. Sắp tới giờ hẹn đưa thằng đường Thổ đi gặp đại

diện cánh Corleone rồi! Muốn đi đâu thì đi, lo cởi bộ đồ lính để mặc thường phục cái đã. Xong ngay. Lão nhắc phon gọi về nhà tối nay đi công tác, đừng chờ cơm. Mụ vợ đâu biết công tác gì, ngay tiền lão đưa về chi tiêu cũng tưởng lương lính kia mà? Mc Closkey mỉm cười thú vị. Bà mẹ lão ngày xưa cũng in hệt! Lão được ông bố đích thân “truyền nghề” từ hồi còn bé tí, nghề lính là cha truyền con nối mà!

Hồi đó ông bố đội cảnh sát có lệ mỗi tuần dẫn thẳng con lên sáu đi một tua, hết buya-rô trong sở đến tất cả mọi cửa hàng trong vùng trách nhiệm. Hai bố con “đi tuần” đến tiệm nào chủ tiệm chẳng xoa đầu chú nhỏ khen ngoan rồi mở két lấy tiền lẻ biếu chú 5 đô, 10 đô la tiền mới? Chú nhỏ mỗi lần được cha cho đi tuần như vậy là đầy túi tiền mới nên càng yêu nghề lính, mai sau “nhất định làm lính

giống bố” nên các chú, các bác trong bót lấy làm khoái chí, châu lương nào chẳng lì xì cho cháu tí tiền lẻ xài chơi! Có điều tối đa chú Mc Closkey cũng chỉ được bố phát cho 5 cắc, còn bao nhiêu phải gởi vô băng hết để sau này lấy tiền ăn học lên Đại học.

Ông bố tính xa như vậy nhưng cậu con ham làm lính hơn theo Đại học nhiều! Hết Trung học, đủ tiền là hăm hở nhảy vào ngành cảnh sát tức thì. Làm lính mà bắt bạc ngon lành thì cần quái gì mấy cái bằng Đại học?

Cậu Mc Closkey ham vô nghề lắm nên được mặc bộ sắc phục vô là phải biết! Phục vụ gương mẫu, nghề nghiệp trên hết. Mấy thằng ma cà bông đứng đường thấy bóng cậu cớm trẻ là lặn gáp và hết giờ cậu đi tuần mới dám thò mặt

ra. Cậu có ông bố để noi gương “phục vụ bắt bực”!

Với giới giang hồ, nghĩa là dân làm ăn không hợp pháp lắm trong vùng trách nhiệm thì cậu Mc Closkey vô cùng điệu nghệ ở chỗ đi đúng sách “ai sao ta vậy”. Cứ anh em trong “lít” chi bao nhiêu thì cậu cũng cứ bằng đó mà đưa. Con số đã có sẵn, khỏi thềm đòi hỏi chấm mút thêm mà đại kỳ vụ kiếm chuyện đòi “ăn bản”. Do đó công vụ chạy vo vo, chẳng ai phiền trách thừa kiện nên làm gì không lên lon mau?

Thời gian qua... Cậu Mc Closkey lập gia đình rồi lần lượt có 4 mặt con. Từ trung sĩ nhảy lên trung úy, đại úy... Nghề nghiệp thăng tiến rõ, nhưng cả 4 đứa con đều phải lên Đại học, không được nhảy vô lính. Có tốn kém thật nhưng lương

nhà nước không đủ thì ông bố Đại úy đã có cách cho con cái khỏi thiếu một thứ gì. Giới giang hồ trong quận của Đại úy Mc Closkey chỉ phải “chi nặng” thêm chút đỉnh, nặng hơn bất cứ một quận nào khác vì cái phí khoản Đại học đặc biệt này.

Số tiền “ngoại tài” hàng tháng được Đại úy Mc Closkey kể như một phụ cấp, chẳng kể bản sạch. Coi, nếu không thì lấy đâu cho đủ để nuôi 4 thằng con leo lên Đại học? Lương lính ít, phụ cấp gia đình nghèo nàn thì bắt vợ nhịn, con thất học hay sao đây?

Đâu phải tự nhiên mà có “ngoại tài”? Muốn được ăn no đủ thì ngoài bộ áo lính cũng phải mang thân ra phục vụ, phải đánh đấm và lâu lâu cũng phải nổ để lãnh tiền của các “thân chủ” cho đáng chó? Trong đời lính của Mc Closkey hồ

sơ ghi thiếu gì những vụ đụng độ nặng với du đảng “bắt địa”, anh chị đứng bên và ma cô nuôi điểm? Phải nhìn nhận là những vụ “mất trật tự” này lão đẹp mau lắm. Không lẽ phục vụ hết mình, bảo đảm trật tự cho cả một khu vực xã hội đặc lực như vậy mà chỉ có quyền trông cậy ở đồng lương chết đói của nhà nước?

Trong gia đình Tattaglias thì Đại úy Mc Closkey quen với Bruno, bạn học của một thằng con lão ở Fordham. Gia đình Mc Closkey lâu lâu có quyền tới hộp đêm du hí miễn phí một châu. Đầu năm dương lịch hay có dịp mời mọc thế nào chủ quán Bruno cũng nhớ đến gia đình ông Đại úy bồ bịch. Có thiệp mời, ngồi bàn danh dự, lại còn được giới thiệu trang trọng với quan khách và đám nghệ sĩ nổi tiếng tới giúp vui. Đổi lại lâu lâu có chuyện nhờ vả, chẳng hạn giấy phép

hành nghề cho các em chiêu đãi.

Nguyên tắc làm ăn của Mc Closkey là không bao giờ thất mắ đến công việc của “thân chủ”. Không hỏi tại sao, để làm gì... Khi Sollozzo đến nhờ lão vô hiệu hóa hàng rào an ninh của một lão già tên Corleone hiện đang nằm trên giường bệnh thì Đại úy Mc Closkey gạt đầu liền và hỏi “Bao nhiêu?” Nó nói mười ngàn đô la là ô-kê ngay, khỏi nghĩ ngợi. Phải vậy mới xứng với sinh mạng triệt một tay Mafia gộc, thế lực qua mặt Al Capone ngày nào! Mà triệt được còn đỡ cho xã hội Mỹ nhiều lắm.

Do đó Mc Closkey làm liền, làm thật chu đáo. Lãnh tiền trước mà? Chừng thằng Sollozzo gọi lại trách “làm ăn thế nào mà ngay trước cửa còn 2 đứa đứng khơi khơi” thì ông Đại úy nổi giận. Đã đích thân đi xúc từng thằng cô hồn về

bót lại rút cả ê-kíp gác rõ ràng mà bây giờ phải trả lại tiền thì còn cái đầu nào hơn? Nồi đầu mang 10 ngàn bỏ băng rồi mà lại phải rút ra trả bèn trút hết vào cú đâm bể mặt thằng Michael.

Nào ngờ đã không phải trả lại tiền mà Sollozzo còn đề nghị làm ăn lớn làm Mc Closkey hứng chí. Làm gì cũng được hưởng hồ làm gác đờ co! Miễn có tiền còn nguy hiểm thì khỏi lo. Bố bảo một dân chơi cũng chẳng dám rờ tới một ông đại úy cảnh sát giữa New York! Một thằng mafia chì nhất cũng phải đứng yên một chỗ nếu một thằng cớm hạng bét muốn kiếm chuyện hành hạ. Còn một thằng cớm bị giết? Lập tức bao “tai nạn” sẽ đổ lên đầu giới giang hồ: Năm bảy thằng bỗng bị bắn bỏ khơi khơi vì những lý do vớ vẩn như chống cự nhà chức trách hoặc chạy trốn... Chịu sao thấu?

Yên chí lắm Mc Closkey chuẩn bị lên đường. Sao hồi này nhiều chuyện tốn tiền thế? Bà chị vợ bên Ái Nhĩ Lan vừa lặn cổ ra chết. Lại tốn tiền làm ma, biết bao nhiêu tiền thuốc men rồi!

Còn những ông chú bà bác ở nhà quê gửi thư dài dài sang xin tiền thằng cháu làm ăn bên Mỹ nữa? Cái gì cũng tiền, mà không có không xong! Được cái vợ chồng lão mỗi dịp về làng là bà con trông vọng cứ như vua chúa. Hè sang năm về thăm quê thì tốt quá, vừa hết giặc xong lại gặp lúc vừa có ít tiền “ngoại tài” này...

Đi ngang bàn giấy thằng đội trực nhật, Mc Closkey dặn hờ nếu có việc cần gấp thì tới kiếm ở đâu. Cái vụ này sợ gì phải giấu? Sợ gì ai? Không lẽ một ông Đại úy Cảnh sát mà không có quyền hẹn gấp một thằng mật báo viên để lấy một tuy-ô gì đó?

Ra khỏi bót, lão đi bộ một khoảng trước khi kêu tắc-xi đến chỗ thang Sollozzo hẹn trước

*

Vấn đề lo cho Michael biến khỏi nước Mỹ không tầm tích là do Tom Hagen đảm nhận hết từ sổ thông hành giả, thẻ thủy thủ đến chỗ ăn nằm kín đáo trên một chiếc tàu chở hàng ghé qua Sicile. Có người tức tốc lái máy bay sang trước để lo sắp đặt một chỗ trú ngụ an toàn ở một miền quê, có Ông Trùm địa phương đích thân che chở.

Ngay lúc Michael “xong việc” nhẩy ra thì trước quán rượu đã có chiếc xe thật ngon chờ sẵn mà chân tài xế do Tessio tình nguyện. Xe bên ngoài cũ rích, máy móc cực kỳ tốt, mang bảng số giả. Thứ xe đặc biệt chỉ để xài vào những vụ quan

trọng, chẳng có cách nào nhận diện nổi.

Trước khi lên đường, Michael được Clemenza đưa khẩu súng nhỏ xíu tập sử dụng cho quen tay. Một khẩu 22 nòng ngắn, xài thứ đạn chì đặc biệt, vô lỗ nhỏ xíu nhưng trở ra toác hoác. Không chính xác lắm nhưng cách năm bước thì không thể trật nổi! Cò hơi cứng một chút nhưng vặn vài con ốc là ngon. Xài làm chi hãm thanh cho mệt? Cần phải cho nó nổ lớn để khỏi có vụ tự nhiên một thằng đi đường chẳng biết quái gì cũng nổi máu anh hùng xông vô can thiệp hoảng là hư hết việc! Phải nổ chúng mới hoảng.

Dù Sonny từng căn dặn nhưng Clemenza vẫn luôn miệng dượt:

– ... Xài xong là cho súng rơi. Nhớ là buông xuôi tay xuống đã, rồi mới thả súng cho nó rớt nhẹ bên cạnh. Để người

ngoài vừa ngó thấy cú tưởng đâu mình còn súng trong tay, cóc dám vô. Tụi nó chỉ ngó lom khom cái mặt mày! Rất tự nhiên nhanh chân bước ra. Chớ có chạy. Không nhìn tận mắt thằng nào hết mà cũng không ngó lảng đi đâu hết. Vững tin là chúng nó hết hồn, chẳng điên dại mà nhào vô. Đi tà tà ra, lên xe đàng hoàng, cửa mở sẵn mà? Có Tessio lái thì yên chí đi, đừng sợ ai! Không có tai nạn xe cộ! Cái vụ này tưởng vậy mà không có gì khó đâu. Nào, bây giờ mày thử đội cái nón này tao coi?

Vừa nói lão vừa chụp lên đầu Michael một cái nón nỉ. Cả đời có đội nón bao giờ, Michael nhăn mặt thì lão giải thích:

– Cần lắm đấy. Có cái nón là đỡ lắm: nếu cần phải cho nhân chứng nhận diện! Mày đừng lo dấu tay, khỏi có chắc. Báng

súng, cò súng đều trét thứ đồ nghề đặc biệt, nhưng chớ có rờ mó bậy vào những bộ phận khác nghe?

Michael chỉ thắc mắc một điều. Không hiểu Sonny đã dò ra địa điểm mật của Sollozzo chưa? Clemenza lắc đầu:

– Có dễ gì? Nó cáo già mà! Nhưng mày yên chí đi. Bể nào mày cũng đi về an toàn vì con tin là chính thẳng trung gian. Mày về rồi mới thả nó ra.

– Ủa, sao lại có thẳng chịu làm con tin ngu vậy?

– Để lấy tiền. Nhiều lắm lắm chớ bộ giỡn sao? Có phải ai cũng làm được đâu? Phải uy tín. Đối với Sollozzo mạng nó phải quý hơn mạng mày chắc. Có vậy tụi mình mới tin là nó không dám hại mày để liên lụy đến thẳng kia. Tóm lại phần

mày chẳng lo ngại gì hết. Tụi tao mới là... lãnh đủ!

– Tới cỡ nào?

– Khủng khiếp! Sẽ có đổ máu tùm lum giữa hai cánh Corleone – Tattaglia mà tụi nó còn nhiều cánh khác ủng hộ. Chắc chắn sẽ có màn thây ngã chôn không kịp...

Như một triết nhân. Clemenza suy luận:

– ... Có điều mười, mười hai năm là phải có đổ máu lớn một lần. Kể như một dịp để tẩy bớt thứ máu dơ, máu vô dụng! Bề nào cũng phải đổ máu một lần vì không chặn ngay từ đầu, tụi nó tĩa dần mình rồi cũng nuốt sống luôn chớ đâu có tha? Như Hitler vậy, nếu chặn lại ngay từ hồi Munich thì đâu nó có thể làm điên đảo toàn thế giới?

Nghe lão nói, Michael nhớ lại một lần duy nhất, trước Thế chiến II bùng nổ năm 1939, Bố Già cũng từng lý luận in hệt. Phải chi hồi đó mafia nắm bộ Ngoại giao thì làm gì có chiến tranh! Ý nghĩ làm Michael mỉm cười.

Clemenza đưa Michael trở về cư xá, về nhà Ông Trùm đại bản doanh hiện thời của Sonny. Không hiểu nó còn ở lì một chỗ bao lâu trong “văn phòng”, trên bàn bữa bãi cơm còn dư lại và nguyên ½ chai uýt-ky. Căn phòng Ông Trùm giữ ngăn nắp là vậy bây giờ trông bừa bãi như nhà trọ. Michael đánh thức nó:

– Coi, sao mày không ăn ở cho sạch sẽ một chút mà để dơ dáy cỡ này?

Sonny ngồi dậy ngáp dài:

– Bộ mày ông tướng đi khám trại hả?

Vụ đặt súng cho mày chắc không xong vì bây giờ vẫn chưa biết tụi nó đưa mày đi đâu họp. Tụi nó giữ kín quá!

– Nếu vậy tao dắt luôn trong người được không? Có chắc gì tụi nó củ soát người tao và nếu mình dắt cho kỹ, cho thật khéo thì chắc đâu đã mò ra? Mà nói cho cùng tụi nó mò ra thì cũng làm gì tao? Bất quá tụi nó “giữ giùm” đến lúc tao ra về chớ có sao đâu nào?

– Đâu được! Với thằng Sollozzo thì phải chơi cho chắc, không thể nói như mày! Nổ được là nổ liền, không ngần ngại. Nó trước, thằng cóm sau vì Mc Closkey chơi chậm, không đáng ngại bằng. Mày có dư thì giờ quá mà! Clemenza đã chỉ cho mày cách buông súng chưa?

– Cỡ 1 triệu lần!

– Thế gò má còn đau không?

Sonny hỏi và đứng lên ngó. Michael vẫn tắt:

– Đau chớ.

Rồi cầm chai uýt-ky dở trên bàn tu một hơi. Có chất men vô thấy dịu ngay, nguyên nửa mặt bên trái nó ê ẩm, nhức nhối. Chỉ trừ mấy chỗ kẹp sắt có thuốc tê là cứng ngắc.

– Thôi mày, rượu từ từ chứ Michael? Lúc này...

– Im đi! Đứng lên mặt dạy dỗ. Tao từng chơi nhiều thằng bánh gấp mấy lần Sollozzo và từng ở thế yếu hơn nhiều. Nó đã là cái thá gì? Nó có bích kích pháo, cà nông hạng nặng không? Nó có phi pháo yểm trợ... nó có mìn cả bãi không? Bất quá chỉ là một thằng lấu cá, có thằng cớm

gộc ngồi một bên chớ gì? Khi đã quyết định chơi thì tội nó phải chết, khỏi có vấn đề gì hết. Quan trọng là mình quyết định và tội nó thì chết đến đít chưa hay.

Hagen bước vô gập đầu chào rồi tới mở tủ, lấy chiếc máy điện thoại đặc biệt ra. Nó quay lại mấy lượt rồi nhìn Sonny lắc đầu:

– Chẳng có tin gì hết. Thằng Sollozzo không rí rãng.

Có chuông reo. Sonny nhắc phon lên, giơ tay ra hiệu yên lặng. Nó cầm bút ghi mấy chữ rồi trả lời vắn tắt:

– Được... sẽ y hện.

Sonny gác phon cười hể hể:

– Thằng khốn Sollozzo chơi kỹ thật. Nó tính khỏi còn sót điều gì! Đúng 8 giờ

tối nó và Mc Closkey sẽ đón Michael ở trước cửa quán Jack Dempsey. Rồi đi đến một nơi khác nói chuyện. Hai thằng nói với nhau bằng thổ ngữ Sicile và thằng Mc Closkey thì nó cam đoan là “tiếng Ý” cũng cóc biết chữ gì ngoài Soldi là lính. Nó còn điều tra mày xài qua loại thổ ngữ được kia mà, Michael?

– Cũng may là cóc phải nói lâu!

Hagen nhắc:

– Còn thằng “trung gian” đến chưa? Phải nắm con tin rồi mới để thằng Michael đi được chớ?

Clemenza xác nhận ngay:

– Đúng thế, “con tin” đang ngồi đánh các tê với 3 thằng đàn em tin cẩn của tao, trong nhà tao. Đích thân tao phôn về tụi nó mới cho đi!

Sonny mệt mỏi ngồi ngả ra ghế bành:

– Bây giờ chỉ còn vấn đề địa điểm. Nay Tom, mình có người gài bên cánh Tattaglias mà vẫn chịu, không moi nổi tin sao?

– Chịu luôn. Thằng Sollozzo cấm có hé môi, vậy mới quý quyết! Nó chẳng cần thằng vệ sĩ nào. Mình thằng Mc Clo-skey đủ rồi. Về cái vụ này bao nhiêu súng cũng chẳng bằng một màn bí mật. Đúng lắm.

– Có lẽ mình phải cho người theo dõi Michael rồi tới đâu thì tới vậy...

– Không được! Một là tụi nó cho rơi mảy hôi? Hai là đời nào nó chịu cho mình bám theo? Nó sẽ củ soát vụ “đuôi” trước!

Lúc bấy giờ đã 5 giờ chiều. Sonny

nóng ruột mặt mày nhăn nhó, đưa đề nghị:

– Hay mình đành chơi rừng vậy? Đợi xe nó vừa xê lại đón là thằng Michael quất bừa một loạt vào để thằng nào ngồi trong lãnh đủ?

Hagen lắc đầu:

– Không được. Có chắc gì Sollozzo có mặt trên xe lúc này bây giờ? Thằng khác thì sao? Có phải chưa gì hết mà mình đã lỗ nặng không? Trời, phải làm cách nào biết được chỗ nó dẫn Michael đến!

Clemenza bỗng dưng có ý kiến:

– Hay là mình thử đặt lại vấn đề. Tại sao nó phải chơi quá kỳ như vậy?

Michael nôn nả giải đáp ngay:

– Vì nó không thể chơi trò may rủi mà phải nắm chắc “an ninh tối đa” cái đã. Nó “phòng gian bảo mật” được đến đâu hay đến đó chớ đâu thể “đánh đu” với mình? Nó đánh hơi thấy nguy hiểm nên có “bùa” Mc Closkey bên cạnh mà vẫn chưa trọn tin.

Bỗng nhiên Hagen búng tay “tách” một cái rồi nói như reo:

– Có vậy mà cũng quên! Thằng Philips, người của mày ở đằng bót! Sonny, sao mày không phen cho nó một cú hỏi dò coi? Nó là nhân viên thì phải biết xếp Mc Closkey giờ đó ở chỗ nào để có việc khẩn còn kịp liên lạc che chở chứ? Phải rồi, thằng cớm phải biết chỗ nó sắp tới... mà ở đằng bót thì nó có sợ gì mà không cho biết địa điểm? Phải không, gọi thằng Philips liền đi!

Sonny nhắc điện thoại, quay số và nói khe khẽ vào ống. Nó đặt máy xuống:

– Nó sẽ gọi lại cho mình.

Cả bọn chờ đến nửa giờ mới có phon của thằng cớm. Sonny hồi hải ghi mấy chữ rồi cúp máy. Mặt nó căng thẳng ra “Rồi”, vậy là chắc ăn. Trừ khi ở nhà... ngoài giờ làm việc muốn đi đâu xếp Mc Closkey cũng phải cho biết để tiện kiểm. Xếp cho hay từ 8 đến 10 giờ tối nay có việc gì cứ lại đăng quán Luna Azura trong khu Bronx. Có ai biết quán này?

Tessio hớn hờ:

– Có tao đây! Luna Azura thì tao rành quá! Một chỗ tuyệt đẹp cho mình chơi. Quán nhỏ, chia từng ngăn ngồi cho ấm cúng. Thức ăn chiến. Kín đáo. Thực khách chẳng ai buồn để ý đến ai. Tuyệt diệu!

Nói rồi lão đứng phắt dậy, bẻ vụn mấy điều thuốc lá ra để lập “bản đồ hành quân” ngay trên buya-rô Sonny.

– Đây là cửa ra vào nghe Michael? Chơi xong là mày tà tà đi ra, quẹo tay trái, tới góc đường quẹo trái nữa. Thấy mày là tao bật pha lên cho xe vọt tới, mở cửa sẵn để mày nhào lên. Có gì nguy hiểm thì mày sẽ la lên tao sẽ nhào vô tiếp cứu... Còn Clemenza phải cho người đi “đặt” gấp khẩu 22 đi. Trong cầu tiêu của quán này có cái khe không ai để ý tới, ở giữa vách tường và bồn nước xả cầu. Lấy băng keo dính cứng nó phía sau bồn nước là tha hồ chắc, Michael nhớ sau khi xét người mày không thấy gì... tội nó sẽ ỷ y. Đang ngồi ăn nhậu mày làm bộ nhăn nhó mót đi tiểu. Lại ấp úng xin phép đứng lên thì cha chúng nó cũng chẳng biết gì! Đi ra, có đồ nghề trong tay là mày

nổ liền, khỏi cần chờ. Nổ ngay, đừng ngồi vô bàn. Chơi vào đầu, mỗi đứa 2 phát. Rồi đông lẹ lẹ...

Sonny gật gù ngồi nghe coi bộ đồng ý lắm. Nhưng vẫn phải dặn Clemenza:

– “Đặt” súng chú phải lựa thằng nào thật đàng hoàng, tín nhiệm 100% nghe? Đừng có để thằng em tôi vô rồi ra tay không là không được đâu!

– Yên chí đi! Khẩu 22 này sẽ nằm đó liền tức thời!

– Nếu vậy thì hay. Nào, tiến hành!

Tessio và Clemenza lật đặt đi trước. Hagen đề nghị đích thân lái xe đưa Michael lên New York, tới nơi hẹn song Sonny không chịu:

– Mà phải ở đây. Thằng Michael

chơi xong là tới lượt tội mình mệt. Tao cần mày ở đây. Đã lo “mớm” đầy đủ cho mấy thằng nhà báo của mình chưa Tom?

– Kể như xong. Đã có móc nối sẵn... Tin tức bài vở sẽ ra đều, đúng như ý mình.

Sonny đứng lên, lại trước mặt Michael, đưa tay ra bắt:

– Thôi, mày lên đường đi! Tao sẽ lựa lời nói với má và con nhỏ của mày cũng sẽ có tin đúng lúc. Ô-kê?

– Ô-kê. Tao sẽ vắng mặt cỡ bao lâu?

– Ít ra một năm.

Đứng bên cạnh Hagen lên tiếng:

– Ông Già có thể thu xếp mau hơn nhưng mày cứ kể một năm đi. Có thể rất nhanh... hay rất chậm, tùy thuộc nhiều

yếu tố. Ăn thua gì mấy thằng nhà báo viết bài? Ăn thua ở phản ứng của bọn cớm. Ăn thua ở thực lực của mấy nhánh kia. Còn nhiều thứ có thể xảy ra nhưng chắc chắn nhất là tụi mày sẽ khó sống, nghệt thở lắm lắm.

Michael nắm tay Hagen:

– ... Ăn thua ở mày cố lo giùm tao. Chớ tái diễn vụ 3 năm xa nhà nữa thì tao khổ lắm đấy!

– Nếu mày ngại thì... mình thay đổi chương trình liền bây giờ còn kịp chán! Mình thiếu gì biện pháp khác? Hà tất cứ nổ thằng Sollozzo?

– Biện pháp thì thiếu gì thật... nhưng tao đã suy nghĩ kỹ rồi. Cả đời chán ầm nệm êm thì lâm nguy cũng phải gồng mình chớ?

– Đồng ý vậy. Nhưng chớ để tình cảm lẫn vô. Đừng vì một cú đấm mà liều mạng, chắc mày hiểu vậy? Tình cảm và công chuyện làm ăn...

Tom ngược nhìn lên và đây là lần thứ hai nó thấy khuôn mặt Michael lạnh tanh, in hệt Ông Trùm. Nó nói chững chạc:

– Tom, mày mà còn phân biệt tình cảm với công chuyện làm ăn? Trên đời này cái quái gì chẳng là làm ăn, và tình cảm với làm ăn chẳng qua chỉ là một. Gọi là làm ăn thì gọi chớ tình cảm vẫn nằm sẵn ở trong. Mày biết tao học ở đâu không? Ở Ông Trùm, ở Bố Già, bố tao đấy.

Ổng người lớn, ổng ngon lành ở chỗ nhận ra lẽ tình cảm bên trong bất cứ mọi sự việc. Một thằng bạn già bị sét đánh,

một thằng con cứng đầu nhào vô TQLC rõ ràng là việc cá nhân. Kẹt chút tình cảm lại là việc của ông. Ông xem ra biết hết và lo hết. Một khi coi như chuyện rủi ro cá nhân thì tai nạn đầu có nghĩa lý gì nữa? Tao hiểu vậy hơi trễ nhưng còn hơn không chớ? Nếu cái mặt bể thì việc riêng của tao thì vụ Sollozzo thật Ông Già còn là việc của ai? Cũng của tao vậy!

Nhờ mày nói lại Ông Già là tao học được ở ông rất nhiều và hoan hỉ có vụ này đến đáp lại. Ông cho tao hưởng nhiều, ông xứng là cha hiền, đúng vậy...

Michael ngừng dặn dò, ngó ngay mặt Hagen hỏi:

– ... Nhưng có vụ này tao chưa hiểu. Ông Già đối với tụi tao hiền khô. Tao cũng như Sonny, Fred có mấy khi bị ông đập? Mà Connie thì chẳng bị la bao giờ.

Nhưng với người khác thì sao Tom? Tổng cộng ông đã thiệt cỡ bao nhiêu mạng?

Hagen nhìn lảng ra chỗ khác, thông thả đáp:

– Michael, có một cái mày chưa học được ông. Đó là khoa nói. Có bao giờ ông nói như mày, hỏi như mày đâu? Trên đời này thiếu gì việc bắt buộc phải làm và làm xong là phải quên luôn, khỏi nhắc tới? Lý luận giải thích làm gì? Có giải thích, lý luận được đâu? Cứ làm và quên phứt.

Trán Michael Corleone cau lại. Nó nghiêm giọng hỏi:

– Tao hỏi thật mày, trên cương vị consiglieri mày có đồng ý để thằng Sollozzo sống là nguy hiểm cho ông già, cho cả mình?

– Đúng.

– Đúng hả? Tao phải giết nó.

*

Trước cửa nhà hàng Jack Dempsey, Michael đứng đợi này giờ. Tám giờ thiếu 5. Nó sắp đến đón, thằng Sollozzo đúng hẹn lắm. Biết vậy nhưng Michael vẫn cứ để dư cả 15 phút.

Từ nhà sang New York, nó cố quên những lời vừa nói với Hagen. Nếu nó nói sao tin vậy thì cuộc đời của chính nó bắt buộc phải lái theo một chiều, không thể có một lối thoát nào khác? Mai đây đời nó sẽ ra sao? Coi, cứ biết tối nay, lát nữa đây này. Cứ nghĩ vẫn vợ, dấm dớ thì chết liền tại chỗ, hết mai! Phải vứt bỏ hết để chỉ còn nhớ có hai đứa: một thằng cáo

già và một thằng cớm gộc. Gò má Michael bỗng nhức nhối. Cũng may! Phải đau đớn thế này mới khỏi quên...

Tám giờ, sắp đến giờ hát mà khu Broadway chẳng bao nhiêu người. Có lẽ vì lạnh. Đột nhiên có chiếc xe đen mui kín cúp cua chạy tới, chạy sát lề. Thằng lái xe nhào người sang đẩy cửa kêu “Lên đi”. Không biết nó là ai, Michael nhanh nhẹn lên. Bỗng sau nguyên cặp Sollozzo – Mc Closkey.

Thằng đường Thổ nhào người lên đưa tay bắt. Bàn tay rắn chắc, ấm nhưng khô khan.

– Rất mừng gặp anh bạn tối nay để ta giải quyết công việc cho xong. Mình phải làm lại... chớ để tình hình này nguy quá.

– Tôi cũng muốn sắp đặt cho êm tối nay. Tôi không muốn ông già bị thêm nữa!

Sollozzo lên tiếng rất chân thành:

– Không có vụ đó đâu, anh bạn! Tôi dám thề trên đầu mấy đứa con tôi đấy. Chỉ mong anh bạn thông cảm... chớ đừng nóng nảy bốc đồng như ông anh Sonny thì mình chẳng có cách nào nói chuyện được!

Tự nhiên Mc Closkey cũng nhòai người lên thân mật vỗ vai Michael:

– Không... cậu này người đàn ông hoàng! Xin lỗi về vụ lộn xộn tối hôm ấy nghe Michael? Tôi nóng bậy quá... mà hồi này hình như có tuổi ưa nổi sùng bất tử, không dấn nổi. Đến phải cởi trả áo lính chớ điệu này tinh thần căng thẳng

chịu hết nổi. Càng ngày càng chịu không nổi.

Thằng đều. Lão vừa cười nham nhở vừa đưa bàn tay vỗ vai, rờ rẫm coi bộ thân tình để đầu cho hết... nhưng bàn tay thô bỉ sục sạo một vòng củ soát nghề nghiệp khắp người Michael, những chỗ có thể dắt súng được là không bỏ sót. Thằng lái xe liếc sang cười nhạt. Nó cho xe chạy miết ra xa lộ ngoại thành, lúc lách ra lúc lách vô rất tự nhiên nhưng thằng nào lái xe bám theo là bại lộ liền!

Ô hay, nó cho vọt lên cầu Washington. Vậy là qua bên New Jersey? Vậy là ngay thẳng cho tin Sonny cũng hử?

Nó cho xe phom phom lên dốc cầu rồi lên cầu thật, bỏ lại sau lưng thành phố chói chang ánh đèn. Michael cố giữ mặt tỉnh bơ. Điều này thằng đường Thổ dám

cho nó sang cánh đầm lầy New Jersey ngủ với giun... hay chỉ là một thay đổi chương trình giờ chót của nó để đánh lạc hướng tất cả mọi người?

Xe chạy tới phân nửa cầu.

Thình lình thẳng lái xe biểu diễn một phát quay đầu xe độc đáo, người Michael muốn lật nhào một bên. Đang chạy ngon trớn nó xoay một phát vô lăng cho xe chồm qua lằn ranh nổi giữa cầu và khi trả lại tay lái thì chiếc xe đã quay đầu ngược hẳn lại, hướng về phía New York như không có chuyện gì xảy ra.

Ở băng sau, cùng một lúc Sollozzo và Mc Closkey quay đầu lại ngó coi có chiếc xe nào cũng bất thần xoay một vòng 180 độ tương tự? Khỏi có. Xe tà tà xuống cầu nhằm đúng hướng Bronx. Nó còn lách thử qua vài con đường nhỏ chẵn ngang

để chắc chắn không có đuôi bám đã nên cú vòng vo chạy đến 9 giờ. Sollozzo hoan hỉ đưa gói thuốc mời, rút một điếu hút và khen thẳng tài xế:

– Mày chạy ngon đấy!

Đúng 10 phút sau xe ngừng trước một nhà hàng nhỏ, ở giữa một khu phố tầm thường của kiều dân Ý, ngoài phố vắng tanh, bên trong quán loe hoe vài khách ăn khuya.

Michael đã sợ thẳng tài xế cùng bước vô là hỏng hết, nhưng may quá nó được lệnh ở ngoài xe. Cái vụ mang theo tài xế này cũng hơi bất hợp lệ vì như đã ước định qua trung gian, chỉ có 2 người nói chuyện với nhau và gã cầm ngồi bên mà thôi. Nhưng thấy kệ nó ngồi ngoài, Michael cố tình lờ đi. Vậy là quá đẹp, tội gì để tội nó nghi ngờ?

Ba người ngồi ở chiếc bàn tròn độc nhất chính giữa quán, Sollozzo không chịu vô những bàn có ngăn kín. Cả quán còn có hai người khách, không biết có phải người của nó bố trí không? Mà bố trí cũng chẳng đỡ kịp!

Mc Closkey hỏi quán này có gì hấp dẫn không thì Sollozzo đề nghị:

– Thử gọi món bê con coi? Số một New York!

Gã bồi trong quán xách lại chai rượu chát, mở nút. Nó chậm rãi rót ra 3 ly đầy nhưng lạ quá, Mc Closkey không uống. Lão phân bua:

– Có lẽ dân Ái Nhĩ Lan chỉ mình thằng tôi chê rượu! Tôi sợ thì đúng hơn. Bao nhiêu người chỉ vì nhậu mà chết cả cuộc đời!

Sollozzo quay sang Mc Closkey giải thích:

– Xin lỗi đại úy trước nghe. Câu chuyện giữa anh bạn Michael và tôi tối nay... tụi tôi xài tiếng Ý. Chẳng phải có gì quan trọng muốn giấu giếm mà chỉ vì có những danh từ làm ăn nói tiếng Anh không trôi vạy thôi. Tôi chỉ muốn thuyết phục anh bạn dàn xếp nội đêm nay cho xong mọi chuyện lộn xộn bất lợi cho tất cả mọi người mà? Đại úy đồng ý chứ?

– Ô, có gì đâu! Hai người muốn nói với nhau cái gì thì nói. Tôi chỉ “nói” với cái đĩa bíp tết spaghetti này!

Thế là Sollozzo giở thổ ngữ Sicile ra nói:

– Xin anh bạn hiểu cho những gì đã xảy ra giữa Ông Trùm và tôi hoàn toàn

chỉ do vụ làm ăn mà ra. Ông Trùm là người tôi hăng ngưỡng mộ và chỉ mong có ngày được ổng sai bảo. Đó là một sự thật. Có điều ổng cổ quá, ổng không chịu làm ăn theo thời thế, ổng không chịu đi vào ngành ma túy, dù ai cũng phải thừa nhận rằng chẳng có thứ gì sinh lợi lớn bằng! Ông Trùm nhất định không làm và bảo tôi: “Tôi không thể làm ăn với ông được nhưng phần ông cứ làm đi chứ?”

Ổng nói vậy... nhưng sự thực đâu có giản dị thế? Tôi phải hiểu “cứ làm đi chứ” thế nào được, mình dân giang hồ mà? Không lẽ ổng nói ngay “Anh không làm chuyện đó được” đó thôi.

Xin nói thực tôi kính mến và e ngại thế lớn của Ông Già thiệt... nhưng không thể vì ổng không muốn mà phải bỏ dở một công cuộc làm ăn sinh lợi, đó là lẽ tự nhiên. Do đó mới xảy ra chuyện

đáng tiếc... Chắc anh bạn không lạ gì các cánh New York ủng hộ tôi, dù họ chưa công bố. Nhưng cánh Tattaglias thì đi hẳn với tôi, cùng ăn cùng chịu. Bây giờ không hòa giải gấp thì thế nào cũng có đụng độ lớn: Cánh Corleone sẽ phải chống tất cả mọi phe nhóm khác. Nếu Ông Trùm còn mạnh thì có thể chống được đấy. Nhưng giờ đây cỡ Sonny thay thế sao nổi và consiglieri Hagen sức mấy mà được như Genco Abbandando ngày nào?

Đó là lý do tôi đề nghị tạm hòa, tạm ngưng chống đối nhau chờ Ông Trùm bình phục đặng đích thân ông thương nghị sau. Tôi đã thuyết phục cánh Tattaglias đồng ý bỏ qua vụ Bruno để tránh đổ máu nữa. Trong thời gian này tôi vẫn phải có ít việc làm ăn kiếm sống, trong ngành của tôi. Tôi không đề nghị cánh

Corleone hợp tác làm ăn mà chỉ xin mấy ông đừng phá. Có vậy thôi, rồi sau này chuyện gì chẳng giải quyết được? Đề nghị của tôi có bấy nhiêu, tôi chắc anh bạn đủ thẩm quyền đại diện cánh Corleone để ta nghị hòa với nhau chứ?

– Xin cho biết thêm về đề nghị khởi sự làm ăn của quý ông. Nghĩa là trong công cuộc làm ăn đó, gia đình tôi giữ vai trò gì... và được hưởng những gì đã chứ?

– Nghĩa là anh bạn muốn biết chi tiết đề nghị của tôi?

– Quan trọng nhất là điểm tôi muốn có những đảm bảo chắc chắn rằng sinh mạng ông già tôi khỏi bị đe dọa nữa...

Sollozzo đưa cả hai tay lên than:

– Trời đất! Tôi mà đảm bảo gì được? Trái lại mạng tôi đang bị săn đuổi là khác.

Tôi đã bị hụt giò... mà anh bạn còn đề cao quá đáng!

Chỉ cần nghe đến đây là Michael cảm chắc Sollozzo chỉ cần gặp mặt lần này để cố tình kéo dài thời gian vài ba bữa nữa. Nó rình thít ông già và nhất định làm bằng được. Có điều khoái nhất là cho đến bây giờ thẳng đường Thổ vẫn liệ nó vào hạng chết nhất! Một khoái cảm nhẹ nhàng trong người, nó thấy gầy gầy sừng sọc. Michael làm bộ bồn thần để Sollozzo cất tiếng hỏi:

– Coi, sao thế?

Nó ấp úng, lúng túng mãi mới trả lời:

– Tôi uống rượu không quen... Mới bấy nhiêu đó đã mắc tiểu tiện... Xin phép, tôi vô đi tiểu chút... được chứ?

Sollozzo ngó ngay mặt nó:

– Mặc đái hả?

Rồi nửa đùa nửa thực đưa tay sang rà rà chỗ bụng dưới Michael. Nó bèn làm bộ bực mình nhưng Mc Closkey trấn an:

– Khỏi mò! Nó không có gì đâu, củ soát rồi. Kinh nghiệm quá mà?

Sollozzo rõ ràng không khoái những vụ đi tiểu tiện này. Không hiểu tại sao... nhưng không yên tâm. Nó đưa mắt nhìn gã ngồi bên bên, cặp lông mày nhướn lên hướng về phía phòng vệ sinh. Lập tức thằng đó sẽ gạt đầu ý hấn đã coi qua rồi, trong đó không có ai. Biết vậy Sollozzo cũng chấp nhận một cách miễn cưỡng:

– Đi lẹ lên nghe!

Rõ ràng nó nghĩ thấy một cái gì khác lạ...

Michael đứng lên, đi về phía phòng vệ sinh. Vô trong nhà là lại bốn tiểu xả lệ lệ một bãi cho đỡ tức bụng rồi thông thả bước tới cầu tiêu, đưa tay mò phía sau bốn nước xả cầu. Có ngay! Khẩu 22 nòng cụt, nằm ngoan ngoãn nhờ lớp băng keo. Nó giựt ra, nhét vô cặp quần, cài nút áo lại. Clemenza biểu xài súng khỏi sợ dẫu tay nhưng sau khi ra la-va-bô rửa tay, vuốt tóc nó lấy khăn tay chùi kỹ chỗ vòi nước...

Mở cửa bước ra đi trở lại bàn, nó thấy ánh mắt Sollozzo nhìn trừng trừng. Michael tươi cười:

– Giờ muốn nói gì thì nói.

Mc Closkey lúi húi đớp đĩa bíp tết spaghetti vừa mang ra. Gã ngồi bên này giờ hồi hộp đã thở ra khoan khoái.

Michael ra ngồi bàn. Nó nhớ Clemenza dặn đi ra là nổ liền nhưng không hiểu vì có linh tính hay vì chết nhát mà chưa dám. Rõ ràng nó có cảm giác bây giờ mà có một cử động khác lạ là bị quất sùm ngay. Ngồi xuống yên chí hơn nhiều, ít ra không đến nỗi chân run run đứng hết nổi.

Sollozzo vươn người tới nói. Nhờ khuất cái mặt bàn, Michael khẽ mở nút áo, ngồi nghe ngoan ngoãn nhưng thực sự có biết nó nói gì? Mạch máu chạy quá mạnh, nghe chỉ thấy ù ù...

Bàn tay mặt ở dưới bàn từ từ rút khẩu súng nhét cặp quần ra cầm tay. Đúng lúc đó gã bồi bước tới, đứng bên chờ và Sollozzo quay mặt ra kêu thức ăn Michael lập tức đứng lên tay trái hất bàn, tay mặt đưa khẩu súng kê sát đầu thẳng đường Thỏ. Phản ứng của nó đã lẹ. Mi-

chael vùng đứng lên thì nó đã né. Không kịp. Làm sao chơi lại tuổi trẻ?

Michael nhấn cò. Viên đạn đi ngay màng tang và lúc chui ra phía bên kia đã phá một lỗ toang hoác. Máu, óc, xương sọ nó văng tùm lum đầy áo gã bồi. Khỏi cần phát thứ hai. Đầu Sollozzo ngheo một bên, ánh mắt nó là ánh mắt người chết, rõ ràng nhìn đời lần cuối.

Một giây đồng hồ sau, mũi súng hướng về Mc Closkey. Lão kinh ngạc ngó Sollozzo gục, không ngờ có chuyện. Làm như lão không dính dấp gì tới, không tin bản thân lão cũng lâm nguy. Mắt lão giương lên ngó Michael, cái nĩa xiên miếng bíp tết còn cầm tay. Dường như lão có vẻ bức bối... tại sao nó dám làm ngay trước mặt mình và không hiểu tại sao còn chưa vùng chạy hoặc nạp súng đầu hàng cho rồi.

Michael mỉm cười nhìn lão và xiết cò. Viên đạn đặt đúng chỗ cổ họng bự như cổ trâu nhưng chưa đủ sức kết thúc Mc Closkey. Lão thở ằng ặc làm như mắc nghẹn miếng bíp tết quá lớn rồi học lên phun phè phè những tia máu li ti. Rất tỉnh táo, Michael thản nhiên đẩy tới phát nữa, nhằm giữa cái đỉnh đầu có mớ tóc bạc phát phơ.

Đột nhiên chỗ nào cũng thấy máu. Michael quay phắt sang thẳng ngối dựa vách. Nó ngối một đồng, ngối chết điếng không hó hé cục cựa mà quay nhìn chỗ khác, hai tay đặt ngay ngắn trên mặt bàn. Gã bồi ôm đầu chạy vô bếp, mặt trắng nhợt, mắt thất thần, hoảng hốt. Rất tự nhiên. Michael đưa mắt quan sát: thẳng Sollozzo ngối chết gục đầu trên bàn nhưng cả cái thân xác nặng nề của Mc Closkey đã nằm vạt ra trên sàn nhà.

Michael nhẹ nhàng buông súng, cho nó rớt trên mình Mc Closkey, lăn xuống sàn không tiếng động. Cả hai thằng có mặt trong phòng có thấy nó thấy lúc nào? Nó mau chân đi ra, đẩy cửa. Xe thằng Sollozzo còn đậu đây nhưng không thấy dạng tài xế. Nó quẹo tay trái tới góc đường quẹo nữa... và chóa mắt vì pha đèn sáng rực của một chiếc xe cà tàng đang phóng tới, cửa xe mở toang. Nó nhảy lên, sập cửa là cả chiếc xe vọt cấp kỳ. Tessio ôm vô lăng, mặt lạnh như tiền.

– Mày làm xong Sollozzo chưa?

“Làm xong chưa”! Làm như “làm” xong một con nào vậy. Lão hỏi kỳ cục quá. Michael lạnh lùng:

– Cả hai thằng.

- Chắc không đấy?
- Ốc tụi nó văng tùm lum.

Trên băng xe đầy đủ quần áo thay. Xe lao vun vút. Cỡ 20 phút sau Michael tà tà ngồi trong ca bin một chiếc tàu hàng sửa soạn nhổ neo sang Ý. Cỡ hai giờ sau tàu hướng mũi ra biển cả, bỏ lại phía sau cả một đô thị New York sáng rực ánh đèn hỏa ngục...

Michael thấy nhẹ cả người. Vậy là thoát. Cảm giác nhẹ nhõm, khoan khoái in hệt ngày nào... sư đoàn nó đổ bộ lên đảo đánh cận chiến ác liệt và vì một vết thương nhỏ, nó được cáng xuống xuống cấp tốc chở ra tàu bệnh viện ngoài khơi. Thoát khỏi hỏa ngục. Đúng vậy, phong ba sắp nổi dậy âm âm nhưng nó có ở đây đâu mà lo?

Ngay sau ngày Sollozzo và đại úy cảnh sát Mc Closkey bị hạ sát, toàn thể giới giang hồ New York được cấp báo ngưng hết làm ăn! Khỏi có sòng bạc, ổ điểm nào được hoạt động. Phải tộp bằng hết... cho đến ngày tìm ra thằng khốn đã dám nổ một sĩ quan cảnh sát. Cả thành phố bố ráp tùm lum, tảo thanh liên miên. Dân giang hồ bắt buộc lặn hết.

Ngay sau đó cánh Corleone được các phe nhóm bạn cử đại diện tới. Liệu đã sửa soạn nạp thằng sát nhân chưa. “Coi, cái vụ này đâu có ăn nhập gì với tụi tôi?” Thế là cư xá Long Beach ăn bom. Trong đêm tối một chiếc xe lạ phóng tới, thả một trái nổ ngay trước cửa rồi vọt mất. Cũng trong đêm đó, hai gã đàn em thân tín cánh Corleone bị hạ một lượt. Đang ngồi ăn nhậu trong một nhà hàng

Ý trong khu Greenwich thì bị quất sùm.
Đó là khởi đầu cuộc Ngũ gia đại chiến
của mafia năm 1946.

12.

MAI TỐI NGHE... JOHNNY FONTANE ngoắc tay ra hiệu cho gã quản gia. Gã da đen cúi đầu chào, rút lui khỏi căn phòng ăn rộng mênh mông ngó thẳng ra Thái Bình Dương. Hiệu lệnh không có vẻ chủ tớ mà thân mật, đại để tối nay mắc khách về sớm đi.

Khách tối nay là Sharon Moore, một con nhỏ tốp chịu chơi khu bụi đời Greenwich Nữ Ước qua Hollywood đóng một vai nho nhỏ trong cuốn phim

do một tên tuổi lớn sản xuất. Nó đi thăm phim trường và bắt gặp Johnny đang đóng phim cho lão Woltz. Con nhỏ dễ thương, duyên dáng và láu lỉnh nên được anh Johnny mời về nhà chơi, dùng cơm tối. Johnny Fontane mời về nhà chơi thì còn hân hạnh nào bằng!

Nghe danh Johnny hào hoa, em Sharon cứ tưởng đàn đàn anh phải tấn công hăng lắm nào ngờ đàn anh kỳ món thuế thịt Hollywood. Con mỗi phải có điểm gì hấp nhãn, trừ khi nhậu say vô thấy gái lại khác. Huống hồ 35 tuổi, một đời vợ ly dị, một đời vợ ngoại tình và em bé bám theo cả đàn thì Johnny còn tha thiết gì? Thấy em Sharon hay hay thì gạ vậy thôi...

Trên bàn đầy thức ăn. Johnny còn lạ gì mấy em quen bóp bụng để dành tiền ăn diện, có dịp đớp thả dàn là phải biết! Rượu cũng sẵn, đủ thứ. Sâm banh ướp

lạnh, uýt-ky, cô-nhắc, và bao nhiêu thứ khai vị. Món ăn sắp sẵn, Johnny chỉ việc rót rượu.

Ăn xong, nó đưa em bé sang phòng khách: một phòng thênh thang, có tấm vách thủy tinh trong suốt nhìn ra biển. Nó lấy cả chồng đĩa Ella Fitzgerald đặt lên chiếc hi-fi rồi ra nệm ngả người cạnh em. Hai đứa nói chuyện tâm tình, chuyện lãng nhăng... toàn những chuyện ngày xưa chuyện xấu đẹp, vui buồn. Lắm cảm thật, nhưng với Johnny như vậy mới gọi hứng.

Nằm dài ra bên nhau, êm ái thú vị biết mấy! Johnny khe khẽ hôn môi. Em nhận cái hôn nhưng không thích tiến thêm thì tạm thời cứ sơ sơ mé ngoài vậy đó. Xa xa ngoài kia mặt Thái Bình Dương êm ả gợn gợn ánh trăng.

– Sao không chơi đĩa của anh?

Giọng nó nũng nịu, vuốt ve lạ.

– Đâu cần khoe, em?

Nhưng Sharon nài nỉ.

– Thì không khoe... nhưng dành riêng cho em nghe được không? Hay anh hát cho em nghe như trên xi-nê anh cất tiếng ca làm bao nhiêu cô rạo rục lên, chết mê chết mệt đó!

Johnny bật cười. Hồi còn trai trẻ cái mục “anh hát em nghe” này nó biểu diễn biết bao nhiêu lần! Giọng cao cất lên là các em rạo rục bằng thích, giờ hết điệu bộ màu mè con gái, mắt sáng lên như đầu dây có sẵn máy quay phim. Bây giờ thì hết ham. Cả tháng nay sợ thử giọng. Vả lại cóc ở trong nghề các em đâu biết... kỹ thuật phụ họa nó quan trọng như

thế nào, có phải muốn ca lúc nào cũng được? Giờ nghe lại đĩa mình, nghe giọng lả lướt quyến rũ, làn hơi phong phú, trẻ trung ngày nào quả có thể lắm, khác gì anh kép già sói đầu, bụng bụi cho chiếu lại những hình ảnh hào hùng của buổi thiếu thời?

Johnny thú thật:

– Giọng anh bây giờ dở lắm. Nghe mình hát chán không thể tưởng tượng.

– Nghe nói cuốn phim đang đóng anh hy sinh mọi quyền lợi. Anh đóng không lấy tiền phải không?

– Đúng. Cát-xê tượng trưng, danh dự thôi!

Nó đứng dậy rót rượu thêm cho em, đưa điếu thuốc chữ vàng bật lửa cho em mỗi. Sharon thông thả kéo khói, lót từng

ngụm brandy. Johnny ngồi bên, ly của nó rõ ràng đậm hơn. Nó cần nhiều chất men cho máu chảy phùng phùng, cho bùng lên...

Đó là một sự ngược đời. Thông thường phải cho em say để mình tỉnh táo. Cần phải cho người đẹp bốc. Nhưng người cần bốc lại là Johnny!

Vì hai năm nay nó quá phung phí sức lực, cần có hơi men hỗ trợ. Hai năm nay cứ thấy em nào vừa mắt là mời đi ăn nhậu du dương vài hôm, rồi tặng em món quà đích đáng để... cho em de cái một, khỏi lộn xộn. Thiếu gì em tự an ủi được sống những giây phút thần tiên với Johnny Fontane? Gái đẹp nhiều như vậy thì yêu đương gì? Nhưng chối bỏ sao nổi, một khi các em duyên dáng, mặn mà và tự nguyện đồng như vậy?

Johnny tối kỵ những tốp núi lửa chỉ chờ “cơ hội” gần gụi một lần để mấy ngày sau kháo ẩm lên:

– Johnny Fontane hả? Tao vừa ngủ với nó xong. Yếu xèo. Còn thua tao xa.

Lại có những thằng chồng không lạ gì con vợ ngủ với nó mà mặt vẫn cứ nhơn nhơn ra được, thiếu điều muốn bảo thằng nó rằng ai chớ ông đại tài tử đại ca sĩ Johnny Fontane thì chấp nhận được! Đó là những vụ lạ nhất trong đời nó.

Nó khoái nghe giọng ca Ella Fitzgerald. Rõ ràng, chắc nịch. Ca ra ca, nó hiểu giọng ca rành mạch của ca sĩ này hơn hết mọi thứ và cảm thông thì còn ai cảm thông bằng? Nằm dài ra nệm nghe hơi rượu bốc hừng hực, rõ ràng Johnny muốn cất tiếng ca theo Ella, khỏi cần

nhịp điệu gì hết... nhưng có mặt người lạ làm sao thử thách? Một tay nâng ly rượu, một tay nó vuốt ve đùi con nhỏ, luôn dưới lùa tìm đến sự ấm áp, mềm dịu của lớp đùi non. Làn da nõn nà vẫn có mãnh lực kêu gọi thiết sự! Chán chê thừa mứa đàn bà đến như nó vẫn không khỏi rung mình rạo rục. Cũng may mà nó còn rạo rục... chớ cứ như giọng ca khi không đi đâu mất biệt thì hỏng!

Johnny khẽ đặt ly rượu xuống bàn, quay mặt lại đối diện Sharon. Mực vuốt ve, tiếp tục nhưng nó tiến hành chậm rãi, chững chạc... Chắc chắn nhưng vẫn nhẹ nhàng, êm dịu. Tuyệt không hối hả, hăm hở. Môi vẫn gấn môi, tay Johnny lần tìm lên khoảng ngực có làn da vô cùng mềm mại, dịu mát như tơ. Con nhỏ có hôn trả những cái hôn vừa đủ thân tình nhưng chưa đến độ mê say. Johnny cũng vậy.

Nó ghét những tốp đàn bà con gái sớm bốc như kiểu chiếc mô-tơ điện! Chỉ cần một nháng lửa xẹt đúng chỗ là máy chạy vo vo, rung lên từng bộ phận một.

Bàn tay Johnny tự động chạy theo đường cũ, quen lệ rồi...

Dĩ nhiên phản ứng mỗi đứa mỗi khác. Có đứa làm như không hề hay biết, chẳng hề cảm thấy có sự đụng chạm giữa lúc đang hôn mải miết đam mê. Có đứa giật mình, uốn cong người. Có đứa vùng cho anh vài cái tát tai, nhất là hồi Johnny còn chưa có tên! Đó là cả một công trình, cả một kỹ thuật.

Phản ứng của Sharon thật bất thường. Phải nói là kỳ dị. Cái gì nó cũng chấp nhận, cho phép hết. Không hề phản đối, chống cự. Có điều gỡ nụ hôn ra là nó khẽ ngả người về phía sau để nhẹ nhàng

đưa tay ra bắt ly rượu làm một hơi dài. Thản nhiên như vậy nhưng rõ ràng một yêu cầu tối. Johnny biết điệu. Vụ này đã từng có mà? Nó cũng nâng ly rượu, đốt thuốc hút.

Giọng Sharon thật ngoan và dễ thương:

– Không phải tại em không thích anh đâu. Anh dễ thương hơn em tưởng nhiều! Cũng không phải em sợ hay chưa thử, nói thực đấy. Em phải bốc mới thấy hứng, còn không thì...

– Và anh không làm em bốc?

Johnny mỉm cười hỏi, coi bộ chẳng có gì buồn hết làm con nhỏ lúng túng...

– Sự thực thì hồi anh lên... em còn nhỏ xíu. Em mê giọng ca, mê anh đóng phim lắm chứ? Mê lắm lắm... nhưng có

điều mình không cùng một thế hệ. Phải chỉ mình cùng một trang lứa thì xong ngay.

Nghe nó nói, Johnny không thấy ham mấy nữa. Con nhỏ duyên dáng, láu lỉnh thật. Nó không mê anh Johnny đến độ hiến dâng hay sẵn sàng nạp thuế thịt để tiến thân sau này. Nó là thứ đàn hoang. Nó không như con nhỏ hồi nào, đi với nhau lu bù nhưng đã nuôi sẵn định ý. Có ham đến mấy cũng từ chối để tự hào với mình hay với chúng bạn: “Biết sao không? Johnny Fontane mê tao, gạ tao quá xá ... nhưng tao thêm vào!”

Có lẽ vì cảm thấy già rồi nên Johnny không bức bối. Không ham thì càng đỡ mệt. Nó tỉnh bơ uống rượu nhìn trời. Sharon thở thê:

– Anh đừng buồn em nhe, Johnny?

Tại em hơi quê, em chưa hạp cái lối sống Hollywood.

Nó mỉm cười vuốt má con nhỏ. Đưa tay kéo cái váy lụa xuống cho nó trùm quá đầu gối, nó nói dịu dàng:

– Buồn gì mà buồn? Lâu lâu cũng phải có vụ yêu đương chay tịnh lành mạnh một chút chứ!

Sự thực Johnny có cảm thấy thoải mái sau vụ “làm ăn” thất bại chính bởi vì nó khỏi phải hùng hục đóng vai trò si tình đòi yêu, đã nhập trận là phải gạ gẫm yêu bằng được. Phải chiến thắng đàn bà con gái bằng được như trên màn ảnh. Cái lối yêu thật mệt mỏi!

Sau một tua rượu và một châu hôn sơ sài nữa là Sharon đứng dậy đòi về. Lịch sự như thường lệ, Johnny hỏi:

– Lần khác mình sẽ gặp lại nhau nghe em.

Thì con nhỏ đáp thẳng băng, thành thực:

– Thôi, mất thì giờ của anh... và chẳng đi đến đâu hết! Cảm ơn anh! Mai sau về già biết đâu chừng em chẳng có quyền kể lại cho đám con cháu nghe rằng ngày xưa đã có lần tao và Johnny Fontane hai đứa ở với nhau một phòng gần trọn đêm và chẳng có gì xảy ra.

... Chẳng có gì xảy ra vì tao nhất định không chịu. Nhất định... là chúng nó khỏi tin!

Hưng chí Johnny khôi hài:

– Không tin thì để anh cấp cho em cái giấy chứng nhận? Viết tay đằng hoàng.

Con nhỏ lắc đầu cười. Johnny tiếp:

– ... Hay có thằng nào dám nghi ngờ lời em thì em phen cho anh một cú? Anh sẽ vạch mặt chúng! Anh sẽ bảo rằng anh đã rượt bắt em cả đêm trong phòng mà em nhất định không chịu là không chịu.

Đùa quá hóa ác thật! Con nhỏ hơi nhăn mặt khiến Johnny biết ngay là đã đi quá lố. Nói như vậy có khác nào bảo thằng nó rằng tại tao không muốn nên không thèm gạ gẫm tới, bằng không mà phải bị rơi? Hay vì mày người ngợm chẳng ra gì nên tao không thèm? Nghĩa là nếu có kể lại con cháu nghe thì phải thêm vô: “Tao còn giữ gìn được hôm đó vì Johnny coi bộ không tha thiết lắm.”

Cảm thấy hơi thương hại, nó vỗ về con nhỏ:

– Đùa đấy thôi em! Có phải cứ đụng gặp cô nào là làm cô ấy đau? Có chuyện gì cần đến em cứ phôn cho anh một cú.

Sharon chỉ “Dạ” rồi rút lui.

Đêm còn dài quá biết làm gì cho hết? Dĩ nhiên Johnny có quyền sử dụng cái mà lão Woltz gọi là xưởng thịt, đám đào non Hollywood lúc nào chẳng sẵn sàng gật? Nó muốn một bạn chung chăn gối và tâm tình kia! Tự nhiên nó nghĩ đến con vợ đầu tiên Virginia. Phim quay sắp xong, nó sẽ rảnh rang nhiều. Có quyền về thăm, săn sóc mấy đứa nhỏ chớ?

Sự thực nó cũng e ngại Virginia. Nó đâu đã đủ tư cách đối phó với những quân săn gái, mấy thằng bánh bao cổ đeo băng được để tán tỉnh gạ gẫm? Tụi này làm được là dám khoe âm lên “Tao vừa quất con vợ thằng Johnny Fontane,

con vợ chính của nó.” Tuy nhiên dù sao Virginia cho đến giờ vẫn còn giữ gìn được, chưa thằng nào dám ấm ớ. Còn con Margot thì thôi... khỏi nói!

Johnny bèn nhắc phon lên. Tiếng Ginny nó nhận ra ngay. Nó đã nhận ra từ năm lên 10, từ năm hai đứa cùng học lớp Nhì với nhau kia mà?

– Ginny hả? Có bận gì không? Về thăm bây giờ được không?

– Được. Bọn nhỏ ngủ cả rồi... tôi không muốn đánh thức.

– Không sao, tôi muốn nói chuyện với cô kia.

Đầu dây đăng kia có chút ngập ngừng. Làm như nó cố trấn tĩnh để giữ giọng bình thản, không cần quan tâm cho lắm.

– Có chuyện gì đấy? Có quan trọng không?

– Không, bữa nay phim vừa quay xong. Tôi muốn về thăm cô và tụi nhỏ một chút. Có chắc tụi nó ngủ hết chưa?

– Anh muốn về thì về. Tôi cũng mừng cho anh đóng được phim đó.

– Cám ơn. Nửa giờ nữa tôi sẽ tới.

Ngồi trong tắc-xi ngó vô căn nhà xưa ở Beverly Hills, nó ngẫm nghĩ lời Bố Già. Thằng đàn ông có quyền sống theo ý mình muốn. Cái khó là biết mình muốn gì. Nó muốn gì, chẳng hạn.

Ginny đón nó ngoài cửa. Người nó nhỏ nhắn, xinh đẹp, mớ tóc nâu nâu rõ ràng gái Ý. Đúng tít nội trợ và vợ hiền, khỏi có anh nào chàng màng. Đối với Johnny đó là điều quan trọng. Dù tình

yêu không còn nữa! Nó không còn thấy khoái cảm gì trong vụ ăn nằm với vợ cũ. Có lẽ vì chán chường nhau quá. Giữa hai đứa bây giờ tuy chưa phải kẻ thù nhưng Ginny vẫn hận, chẳng bao giờ tha thứ.

Ginny pha cà phê, dọn mấy cái bánh nhà làm. Johnny cởi áo, cởi giày nằm dài ra đi-văng, mệt mỏi quá. Ginny ngồi trước mặt, cười ngón ngoén:

– Lạ quá!

– Cái gì lạ?

– Johnny Fontane mà chịu “thất nghiệp” một đêm, không có em nào mà không lạ sao?

– ... Thì Johnny Fontane cũng phải có lúc mệt mỏi, hết hứng chớ? Có một em lúc nãy, nhưng bị em đá đít còn mừng nữa!

Ít khi Johnny nói thẳng thừng như vậy. Nó cũng ngạc nhiên thấy vợ cũ có vẻ tức tối:

– Không biết chừng nó làm bộ màu mè vậy để anh kết thêm!

Ginny làm như còn ghen tức nữa mới lạ!

– Kết cái gì! Chán đến mang tai rồi, mệt mỏi quá. Bây giờ mất giọng ca rồi làm sao mà bữa bãi mãi được? Cũng phải giữ sức khỏe.

– Thảo nào! Trông anh hồi này đỏ da thắm thịt đấy. Hơn hình chụp nhiều.

– Đâu có? Thêm nhiều mỡ, sỏi đầu thêm mới đúng. Chỉ còn trông cậy ở cuốn phim này, nếu không lên nổi thì giải nghệ về nhà mở quán ăn mất. Có cô đỏ da thắm thịt thì có. Không chừng cô đi đóng phim lại hay!

Johnny nói vậy thôi chớ làm gì nó chẳng biết vợ cũ 35 tuổi và ở đất Hollywood này đàn bà tuổi 35 có giữ gìn đến đâu cũng vẫn bị liệt vào hạng “lão bà”. Chỉ vì mấy con nhãi con xinh như mộng đổ về đây nhiều quá, đứa nào cũng trẻ đẹp, căng nhựa sống chỉ cần một năm hai năm thử thời vận. Có đứa lộng lẫy đến đứng tim đàn ông, nếu đừng mở miệng, nếu đừng để sự thèm khát tên tuổi làm nhạt nhòa đôi mắt đẹp như nhung.

Một trung niên thiếu phụ làm sao cạnh tranh cho nổi? Có duyên dáng, lịch thiệp, thông minh đến đâu cũng đành phải chịu thua tuổi trẻ, nghĩa là đầu hàng tuổi thanh xuân mơn mớn. Phải chi những thứ gái non không nhan nhản thì một thiếu phụ xinh xắn như Ginny cũng có nhiều hy vọng lắm chớ? Nhưng với anh Johnny Fontane thì chúng sẵn sàng

quá, đâu đến lượt Ginny đóng phim?

Vì vậy, nghe Johnny Fontane nói chuyện “đi đóng phim”, Ginny làm gì không biết nó nói lấy lòng? Bản chất của Johnny là vậy, dù lên bao nhiêu, dù bao nhiêu nàng chạy theo, nó vẫn quý trọng đàn bà. Lúc nào cũng sẵn sàng khen đẹp, khen duyên dáng, mau mắn bật lửa cho người đẹp hút thuốc, mở cửa nhường đi trước. Với bất kỳ cô nào, dù không biết đến tên, dù chỉ tình nghĩa một đêm Johnny cũng thực lòng quý mến. Chịu đựng khéo đến như vậy thì làm sao không nhiều cô chết mê chết mệt?

Còn lạ gì tính nết nó nên Ginny mỉm cười:

– Thôi, cho tôi xin đi ông! Ông “ngọt” với tôi 12 năm nay... tôi còn lạ gì mà phải bốc?

– Không, tôi nói thực đấy! Tôi chỉ mong được như cô hồi này...

Johnny gật gù nằm dài ra đi-văng trông có vẻ mệt mỏi thật nên Ginny không cãi nữa... mà hỏi một câu an ủi:

– Cuốn phim có khá không? Liệu có mang lại cho anh cái gì không?

– Nhất định có chứ? Nhờ nó tôi có thể lên trở lại cái một. Nếu bắt được một Oscar và chịu khó vận động thì có thể chẳng cần phải ca hát, tôi cũng có thể thành công lớn. Nghĩa là có thể chu cấp cho cô và các con thêm chút nữa.

– Mẹ con tôi đủ rồi. Thừa là khác!

– Tôi cũng muốn săn sóc tụi nhỏ nhiều hơn nữa. Nghỉ ngơi một chút cũng là vừa. Chẳng hạn mỗi thứ Sáu mỗi về nhà ăn cơm với tụi nó, xa đến đâu, bạn

bao nhiêu cũng về. Rồi mấy ngày nghỉ cuối tuần bố con đi chơi với nhau, rồi nghỉ hè nữa...

Ginny bước tới đặt cái gạt tàn lên trên ngực cho nó gạt tàn thuốc.

– Vụ đó tôi đồng ý. Anh biết không, sở dĩ tôi không đi lấy chồng là vì tôi muốn anh còn được làm cha chúng nó.

Ginny nói thật tỉnh táo, tuyệt không xúc động nhưng nằm ngó nhìn lên trần nhà. Johnny cảm thấy hết nổi cay đắng chất chứa, sự oán hận giằn vặt đã có lần nó đổ lên đầu thằng chồng bỏ vợ bỏ con xé giấy giá thú để chạy theo một con diêm... để rồi sự nghiệp bắt đầu suy sụp theo.

Để lảng sang chuyện khác, bất thần Ginny hỏi:

– Có người vừa điện thoại cho tôi...
đố anh biết ai đấy?

Cái trò đố biết, úp mở là Johnny không khoái. Nó nằm yên, không trả lời, không đoán. Rốt cuộc Ginny phải xì ra:

– Bố Già anh đấy!

Johnny ngồi nhòm dậ:

– Bố Già? Quái lạ, ông có xài phon bao giờ? Mà ông nói gì?

– Ông biểu tôi phải giúp anh. Là anh có thể lên trở lại, anh đang lên... anh cần phải có người trọn tin anh. Tôi có hỏi tại sao tôi phải làm vậy thì ông nói... vì anh là cha sắp nhỏ, có vậy thôi. Ông nói nghe dễ thương hết sức vậy mà báo chí đăng những chuyện ghê gớm gì đâu không!

Ginny cũng thuộc tít ghét tê-lê-

phôn. Trong nhà bắt buộc phải có thì chỉ để dưới bếp một, trong phòng ngủ một còn bao nhiêu cho gỡ hết. Chợt nghe điện thoại reo dưới bếp. Nó chạy xuống nghe, và trở lại liền, vẻ ngạc nhiên còn hiện rõ trên khuôn mặt:

– Điện thoại của anh mới lạ! Tom Hagen kêu... biểu có chuyện quan trọng lắm.

Johnny lật đật chạy xuống bếp nhắc phôn lên:

– Johnny nghe đây, Tom.

– Ông già muốn tao gấp máy, thu xếp vài công chuyện cho máy khi cuốn phim vừa quay xong. Ông biểu tao phải đáp phi cơ sang Los Angeles ngay sáng mai. Máy ra phi trường đón tao được chớ? Rồi tao phải trở về Nữ Ước liền,

mày khỏi phải sợ uống một đêm vui vẻ vì có mặt tao...

– Bậy nào, Tom! Cái gì mà uống một đêm vui vẻ! Mà ở lại đêm tao còn mừng chứ! Tao sẽ tổ chức một chầu gặp mặt vui vẻ và giới thiệu vài nhân vật có cỡ Hollywood...

Johnny muốn vậy thực tình. Hắn chỉ sợ Bố Già trách hay bà con phàn nàn lên chân rồi không thềm nhớ đến ai, có gặp chỉ sợ mất mặt với khách sang... nhưng Hagen từ chối:

– Tao phải lên phi cơ về ngay thật. Sáng sớm cũng phải về. Mà nhớ ra phi trường đón tao chuyển 11 giờ 30 từ Нью Ước sang nghe?

– Chắc chắn tao sẽ ra.

– Mà cứ ngồi nguyên trên xe. Nhớ

cho thằng nào ra đón. Lúc thấy tao ra khỏi máy bay nó sẽ đưa đến xe máy.

Johnny OK rồi gác phen, đi ra phòng khách. Ginny ngược nhìn muốn biết chuyện gì xảy ra.

– Ông Già muốn giúp tôi một vài việc nữa. Cái vụ đóng phim này cũng ổng lo giùm mới được... mà chẳng hiểu ổng làm cách nào hay tuyệt! Nhưng sự thực mình chẳng muốn ổng dính dáng thêm vô nữa.

Johnny ngả người ra đi-văng. Một mối thiệt tình. Ginny bèn đề nghị:

– Khuya rồi, nếu một anh chẳng cần về nhà mất công. Anh có thể ngủ đỡ ở phòng vẫn dành cho bạn bè được mà? Sáng mai anh có thể ăn sáng với bọn nhỏ. Về bây giờ thật buồn. Anh không thấy sợ

cô đơn hả? Tôi không muốn anh phải cô độc... một mình một nhà ở đẳng ấy.

– Tôi có ở nhà bao nhiêu đâu mà sợ?

– Cái đó tôi biết, anh khỏi nói! Để tôi đi dọn phòng cho anh.

– Ủa, mình không cùng phòng được sao?

Ginny đỏ mặt “không”. Cả hai đứa cùng cười, không hận nhau nữa dù không ngủ chung phòng.

Sáng mai Johnny ngủ dậy quá trễ. Có lẽ gần trưa rồi, nếu không ánh nắng đâu có chiếu xuyên qua màn hình cái điệu kia? Nó đánh tiếng lớn:

– Ginny... dậy rồi! Có còn được điểm tâm không đây?

Có tiếng vọng vào:

– Chờ chút... Có ngay!

Mà có ngay thật. Có lẽ Ginny đã sửa soạn chu đáo sẵn, chỉ đợi nó dậy là mang vô. Nó vừa châm hút điếu thuốc đầu tiên trong ngày thì cửa phòng bật mở, hai đứa con gái tà tà đẩy cái xe vô.

Chao, hai đứa con gái lớn! Johnny ngồi sững sờ cảm động. Tụi nó lớn kh-iếp, mà càng lớn càng xinh. Những con mắt mở lớn sáng long lanh, ngạc nhiên... chỉ chờ một hiệu lệnh là nhảy vô ôm lấy bố. Tóc chúng để dài, cột đuôi ngựa vắt vẻo. Dép da trắng, quần ngang người tằm khăn làm bếp lối các bà già ngày xưa thấy dễ thương hết sức! Hai đứa đẩy xe tới, đợi bố kêu. Johnny vội dụi điếu thuốc, mở rộng vòng tay là chúng reo lên, nhảy vào lòng.

Johnny ôm chặt hai con, áp má vào những cái má mồm mồm hồng hào và cà bộ râu chưa cạo lởm chởm vô cho chúng nhột. Lúc bấy giờ Ginny mới vô đẩy tiếp cái xe tới tận giường. Nó chỉ việc nhích người lên chút xíu mọi việc đã có người hầu. Ginny ngồi mép giường đổ cà-phê, trét bơ vô bánh...

Hai đứa nhỏ ngồi sang một bên ngó bố ăn. Coi, tụi nó lớn bộn rồi, hết chơi trò ném gối mà bố cũng hết tung lên đỡ nổi! Chóng quá, mới ngày nào... Sắp sửa đến cái tuổi ra ngoài đường có thằng chọc ghẹo, phá phách rồi đây!

Tụi nó há mồm để bố đút từng miếng bánh, sì sụp hút cà phê của bố! Hết như ngày nào Johnny còn theo ban nhạc đi ca, bận rộn tối ngày nên ăn uống chẳng có giờ giấc. Mò được về nhà lúc nào là Johnny khoái mấy bố con ăn chung. Hồi

đó tụi nhỏ thích dầu 7 giờ sáng được ăn bít-tết khoai chiên, chiều tối mới trứng gà chiên thịt muối thì lạ lùng quá, không thích sao được?

Johnny cứng con lắm. Đó là một vụ chỉ mẹ chúng nó và mấy anh em thân thích biết. Đó là nỗi khổ tâm cực độ khi phải ly dị nhau và rời khỏi mái nhà này. Johnny đã tranh chấp kịch liệt để giữ nguyên vẹn quyền làm cha và đã làm đủ mọi cách để Ginny phải chấp nhận sự thực này: Tôi không muốn thấy cô đi lấy chồng khác chẳng phải vì ghen hoặc không muốn cô sung sướng. Mà chỉ vì mấy đứa con tôi, tôi không muốn thằng nào làm cha chúng nó.

Chính vì lẽ đó tờ cam kết cấp dưỡng đã gài Ginny vào điều kiện tài chính: còn ở vậy nuôi con thì còn thừa tiền mà đi lấy chồng là khỏi. Có quyền hiểu ngầm

rằng bắt bồ ở một chỗ nào khác cũng vẫn được, miễn đừng chính thức vác một thằng nào về nhà bắt mấy đứa nhỏ gọi bằng cha! Về khoản “bồ” thì còn lạ gì tính nết Ginny? Mấy thằng đi đực Hollywood có đánh hơi thấy bà vợ lớn Johnny Fontane là cả một mỏ vàng kịch sù chạy theo tán tỉnh chắc chắn chỉ có lỗ vốn. Nó thuộc tốp ái tình lạc hậu, như mấy bà già xưa!

Ấy thế mà nổi lại duyên xưa thì khỏi có. Hai đứa cùng không muốn vì không lạ gì nhau. Ginny chịu sao nổi tính nết hoang đàng đi bợm của một thằng chồng cứ thấy con nào trẻ đẹp hơn vợ mình là mê? Còn ai lạ gì đóng phim với cô nào là Johnny quất cô ấy, ít nhất cũng một lần? Nếu nó chạy theo sắc đẹp như điên thì mấy cô cũng chịu anh chàng bồ trai bằng thích!

Ginny xua mấy đứa nhỏ đi, hối thúc:

– Anh mặc quần áo lên phi trường đón Tom là vừa.

Johnny đợi đến lúc này mới cho biết:

– Cô biết sao không? Tôi đang làm thủ tục ly dị. Lại sắp độc thân.

Johnny mặc quần áo vô. Từ hôm đám cưới Connie, hai đứa chẳng đồng ý là nó có quyền để ở nhà này mấy bộ đồ để những lúc cần là có ngay hay sao? Ginny ngó nó mặc quần áo, không buồn để ý vấn đề ly dị mà chỉ hỏi:

– Còn hai tuần nữa đến Giáng Sinh rồi. Anh có về nhà không... để tôi còn lo sửa soạn?

Nghe nó hỏi, Johnny ngẫm nghĩ. Từ hồi nào đến giờ, Giáng Sinh đối với nó

là mùa làm ăn, được mời đi ca hát liên miên. Nhưng đúng ngày lễ là bao giờ cũng ở nhà với vợ con. Năm ngoái nó đã mắc sang Tây Ban Nha đeo theo con đào hát bóng nên xa nhà rồi. Nếu năm nay không về thì lại phải đợi đến sang năm chắc?

– Được, tôi sẽ về nhà đêm Giáng Sinh và trọn ngày hôm sau.

Johnny không nhắc đến đêm Giao Thừa vì đã có thông lệ. Khoảng thời gian ngắn ngủi giữa năm cũ và năm mới dành để đi lông bông, ăn nhậu thả giàn với mấy thằng bạn thân. Đâu thể để vợ con dính vô những vụ đi hoang này?

Lúc Johnny khoác áo vét vô, Ginny đứng bên vuốt áo, phủi bụi dùm. Nó thích ăn diện chừng chặc. Ginny để ý thấy nó hơi cau mặt khi thấy cổ sơ-mi ủi không

đúng ý thích mà cặp khuy măng-xét để ở nhà từ hồi đó nay xài đỡ chẳng hài lòng chút nào. Bộ khuy có vẻ “ăn diện”, bây giờ không đúng một Johnny nữa. Ginny cười mỉm:

– Anh đừng ngại. Ai chứ Tom không để ý đến những cái vụ này đâu!

Johnny được ba mẹ con đưa ra tận xe. Hai đứa con gái đi hai bên, mỗi đứa nắm một tay bố vững vãi, mẹ tà tà đi sau. Ginny lấy làm mừng vì nó có vẻ hạnh phúc tràn trề. Johnny nhắc bổng từng đứa lên, hôn mỗi đứa một cái. Hôn phớt vợ cũ một cái tạm biệt, nó nhảy vào xe. Xưa nay Johnny đâu có chịu những màn từ biệt bịn rịn, lắm cẩm?

* * *

Vụ ra đón Hagen ở phi trường đã có thằng bí thư phụ trách báo chí của nó lo liệu trước. Johnny về nhà đã thấy chiếc xe cho mượn với tài xế chờ sẵn. Cùng với một gã đàn em nữa, cả bọn lên xe ra phi trường.

Đúng như Hagen đã dặn, vừa thấy dạng nó là Johnny sai thằng bí thư chạy ra đón. Hagen bước vô xe, sai một cái bắt tay là lo chạy một mạch về nhà.

Chỉ còn hai đứa ở phòng khách. Tuy có thân thiện đến mấy thì giữa hai đứa vẫn có một cái gì lạnh nhạt.

Johnny vẫn không quên hồi còn bị Bố Già giận, chính thằng Tom đã chặn đầu nó mấy lần. Mà Tom dù biết vậy cũng lờ đi, coi như đó là một trong những bốn phận chính đáng của một thằng consigliori. Vẫn biết là chỗ bà con thân thuộc

song có phải muốn phá khuấy Ông Trùm lúc nào cũng được đâu?

– Ông già sai tao qua đây để giúp mày một vài việc. Tao muốn làm cho xong, trước Giáng Sinh.

– Phim xong rồi. Thằng cha đạo diễn người đứng đắn, đối với tao tử tế. Nó quay đảng hoàng và tao là vai chánh... không lẽ cắt hết cả, vứt đi cho lão Woltz và hãng đốt bỏ 10 triệu đô-la? Bây giờ phim thành công hay thất bại ăn thua ở khán giả coi tao đóng có khoái hay không mà thôi.

Hagen nhóng hỏi:

– Đối với một thằng diễn viên thì giải Oscar có quan hệ tối yếu cho tương lai, sự nghiệp thiệt sự... hay chỉ là một trò quảng cáo, nghĩa là có hay không

cũng chẳng ăn thua gì? Tao không nói đến vấn đề vinh quang, tên tuổi. Cái đó ai chả ham!

Johnny cười lớn:

– Ai chẳng ham có tên tuổi thật, trừ Bố Già! Và mày nữa. Một cái Oscar đâu phải trò quảng cáo, mày? Nó ghê gớm lắm chứ? Bắt được Oscar là kể như lên trong vòng 10 năm đi, tha hồ kén chọn vai trò với hãng mà quần chúng cứ thấy tên là đi coi ào ào. Dĩ nhiên không phải có Oscar là có đủ mọi thứ, nhưng nó quan trọng nhất trong sự nghiệp diễn viên. Năm nay tao cũng dám bắt một cái lắm, chẳng phải tao diễn xuất hay ho gì... nhưng vì xưa nay quần chúng chỉ coi tao như ca sĩ mà cuốn phim này tao đóng cũng có nét lắm.

– ... Nhưng ông già biểu tao rằng cứ như hiện tình thì mày cóc có tí ti hy vọng gì!

Johnny Fontane gân cổ cãi:

– Mày nói thế đâu được? Phim đã chiếu đâu... cắt-xét còn chưa xong mà? Ông Già đâu có ở trong nghề mà biết? Bộ ổng sai mày đi 5 ngàn cây số sang đây chỉ để nói với tao có vậy?

Nó uất ức thật sự nên giọng nói nghe như muốn khóc. Hagen phải lựa lời giải thích:

– Johnny, tao đâu biết quái gì về điện ảnh? Tao chỉ nhắc lại lời ổng, mày nhớ vậy! ổng có mang vụ làm ăn, nghề nghiệp của mày ra thảo luận với tao nhiều lần, coi bộ ổng lo cho mày, cho tương lai mày. Theo ổng thì mày còn phải cần ổng

giúp nên ông muốn lo cho mày một lần cho xong. Đó là lý do tao được cử sang đây. Ông già muốn mày với cao lên, chớ đừng nghĩ mình chỉ là một ca sĩ, chỉ là một diễn viên. Mày phải coi như mình là chủ, mình có thể lực thử coi?

Johnny rót rượu ra ly cười hề hề:

– Thế lực! Nếu tao hụt cái Oscar năm nay thì thế lực dám bằng hai đứa con gái tao lắm. Giọng ca tao đâu còn nữa? Phải chi còn thì còn xoay sở đỡ được! Nhưng tại sao ông già biết chắc tao cần? Trời đất, ông phải biết nên ông mới nói chớ? Có bao giờ ông lầm đâu mà không tin?

Hagen đốt một điếu xì gà nhỏ:

– Có tin Jack Woltz không chịu chi tiền để vận động Oscar cho mày. Đúng hơn là lão rỉ tai những thằng có thẩm

quyền bỏ phiếu lơ mày đi. Thay vì vận động cho mày, lão chỉ tung tiền quảng cáo phim. Cho dù phim có kém vì mày hựt giải lão cũng chỉ thua thiệt phần nào. Chỉ chết mày! Nghe nói lão còn sắp xếp để mày không hy vọng được đề nghị tranh giải nữa kia! Bằng đủ mọi thủ đoạn hối lộ: tiền, gái, hứa hẹn cho việc...

Johnny nhún vai. Nó rót ống ọc huyết-ky vào ly nốc một hơi.

– Nếu vậy thì tao chết chắc!

Hagen nhếch mép, chán chường ngó nó:

– Mày uống làm gì nhiều thế? Rượu đâu có chữa lại được giọng mày?

Tự nhiên Johnny bật một câu:

– Thôi... đi cha mày đi!

Khuôn mặt Hagen thoáng lạnh tanh.
Nó không nổi giận mà chỉ nhỏ nhẹ:

– Thôi được... Tao chỉ nói chuyện công việc thôi vậy!

Biết quá lỗ lời, Johnny bèn cầm ly rượu đứng dậy ra trước mặt Hagen:

– Xin lỗi mày, Tom. Tao không định nói thế... tao cáu mày lằng xẹt. Tại tao... ức thẳng khốn nạn Jack Woltz quá. Tao chỉ muốn giết nó mà tao không dám nói với ông già. Nên tao sửa bữa với mày...

Không hiểu có kịch không mà giọng Johnny nghẹn ngào có nước mắt cần thận. Nó cầm ly ứt-ky liệng vô vách nhưng vì đuối sức và phần vì gặp thứ ly dầy tổ bố nên không những đụng vô tường đã không bể mà còn tà tà lăn trở ra vừa vịn tới chân cu cậu. Nó bực bội há

miệng ngó rồi la “Trời đất” và phát cười ha hả.

Nó chậm rãi đi sang bên kia ngói xuống ghế, đối diện với Hagen.

– Mày biết không, đời tao đã lên hương một thời! Tao bỏ vợ bỏ con đâm xuống dốc ngang. Giọng mất, đĩa bán ế, mất việc ở hãng phim. Bố Già buồn... tao phôn không thèm nghe, xin gặp không thèm tiếp. Tao bức bội, giận hờn mày là thằng kỳ đà cản mũi, dầu tao biết là mày chỉ làm theo lệnh ổng. Tao không thể giận ổng... nên trút bậy sang mày. Nhưng mày vẫn lẳng lặng được thì tao phục. Tao xin lỗi mày, tao chuộc lỗi bằng cách nghe lời mày. Từ nay tao không nhậu nữa. Cho tới ngày tìm lại được giọng ca. O.K. chứ?

Nghe Johnny năn nỉ hứa chừa rượu,

tự nhiên Hagen hết giận. Vì nó thành thực. Một thằng đàn ông 35 tuổi như nó phải có một điểm gì được nên Ông Già mới thương như vậy chứ! Nó làm như sợ mất lòng Hagen là thế nào cũng có chầu kẻ vạch với Bố Già và Bố Già mà ghét thì nó chết luôn nên Johnny sợ cuống cuống. Điều đó làm Hagen bức mình. Ông Trùm đâu phải thứ người nghe kẻ vạch, đang thương hóa ghét vì một lời của đệ tam nhân?

– Bỏ chuyện ấy đi! Sao mày phải ngán thằng cha Woltz phá? Nó phá cách nào Ông Già cũng đỡ cho mày được hết, tin tao đi. Năm nay Oscar sẽ về mày, nhưng ổng biểu mày cần phải làm lớn hơn lên cao hơn chứ một cái giải mà làm gì! Mày có đủ tư cách, đủ năng lực tự mình đứng ra làm phim, từ đầu đến cuối hoàn toàn độc lập!

– Mày nói là ông sẽ lo cho tao bằng được một giải Oscar?

– Ô hay, nếu mày tin là thằng cha Woltz phá mày được thì tại sao Ông Già lại không làm ngược lại nổi kia? Để cho mày vững lòng tin tưởng làm ăn, tao cho mày hay một điều chớ tiết lộ với ai. Ông Già mạnh hơn Jack Woltz nhiều lắm. Mày muốn biết ông làm cách nào bắt cho mày Oscar hả? Ông nắm hết mọi nghiệp đoàn trong ngành điện ảnh, trực tiếp hay gián tiếp. Ông nắm đầu gần hết những thằng giám khảo chớ có gì lạ? Dĩ nhiên nghề nghiệp mày cũng phải vào hạng xuất sắc mới được. Mưu trí của ông thì lão Woltz sánh sao nổi? Ông đâu cần dí súng vào đầu người ta... hay dọa đuổi sở để buộc họ phải bỏ phiếu cho mày. Vì ông, họ sẽ bỏ phiếu cho mày. Như vậy mày đã tin là có Oscar chắc chưa?

– Tin chớ, mày nói là tao tin. Còn vụ làm phim thì sự thực tư cách, năng lực tao có chớ... nhưng tiền đâu? Nhà băng nào cho vay? Mỗi cuốn phim là bạc triệu chớ đâu ít?

Hagen nói vắn tắt:

– Bắt được Oscar rồi là mày phải có kế hoạch sản xuất 3 cuốn phim đi. Đào kép, chuyên viên phải là nhất nước, xuất sắc nhất. Mày toàn quyền và tha hồ tuyển chọn, bất cứ ai. Mày cứ tính từ 3 đến 5 cuốn đi...

– Mày nói dữ quá! Làm bằng ấy phim là 20 triệu đô-la nghe?

– Đồng ý. Chừng cần tiền, mày tiếp xúc với tao. Tao sẽ cho tên một nhà băng California để mày đến mượn vốn. Đừng thắc mắc, cho mượn vốn làm phim là

nghề của họ mà! Mà cứ hỏi tiền theo đúng thủ tục thông thường, đúng nguyên tắc làm ăn. Họ sẽ chấp thuận. Nhưng trước lúc đó mà phải tới tao, cho tao biết qua con số và kế hoạch đã. OK?

Johnny ngẫm nghĩ lúc lâu rồi rụt rè hỏi:

– Còn gì nữa không?

– Mà muốn nói... còn phải làm gì để đền đáp cái sự cho mượn vốn 20 triệu ấy phải không? Dĩ nhiên còn chớ!

Không thấy Johnny thắc mắc hỏi tới, Hagen nói rõ:

– ... Mà còn phải làm cái điều mà Ông Già muốn mà làm cho ổng. Dĩ nhiên lúc ấy chính ổng sẽ nói với mà.

– Đúng vậy, phải chính ông nói ra mới được. Chớ mà hay thằng Sonny biểu tao, bắt tao làm là không được á!

Hagen mỉm cười. Thằng Johnny coi vậy mà khôn đáo để. Nó dư biết Bố Già thương nó, đời nào đích thân đòi hỏi nó phải làm một điều vô lý hay nguy hiểm? Không khi nào! Nhưng nếu Sonny thì lại khác. Biết vậy Hagen nói ngay:

– Cho mà hay trước là Ông Già đã cấm tao và thằng Sonny triệt để không được chen vô công việc của mà dưới bất cứ hình thức nào... để mà có thể bị liên lụy hay mang tai tiếng. Còn ông thì dĩ nhiên là không rồi! Mà yên chí đi... tao đảm bảo rằng nếu ông muốn nhờ vả mà điều gì thì ông chưa nói ra mà đã xin làm trước kia!

Johnny OK. Nếu vậy thì hay quá!

– Mày phải nhớ điều này. Sở dĩ Ông Già giúp mày là vì ông tin tưởng, ông biết mày làm ăn được. Nhà băng bỏ tiền ra cho mày làm phim thì họ sẽ có lời và ông cũng có lời luôn. Tiền bỏ ra là tiền đầu tư, tiền làm ăn chứ chẳng phải tiền cho mày ăn chơi vung vít. Mày là con đờ đừ ông thương nhất thật... nhưng 20 triệu bỏ ra đâu phải chuyện chơi? Đó là điều ông cần lưu ý mày nhất.

– Mày nói lại là ông đừng e ngại. Lão Jack Woltz mà làm phim được mà lại còn chủ nhân ông có cỡ nữa... thì ai làm cũng phải được.

– Ông Già cũng nghĩ vậy đó! Bây giờ mày có sẵn xe cho tao ra phi trường được chưa? Những gì cần nói tao đã nói hết rồi. Nhớ là lúc làm giao kèo thì phải lo mướn luật sư. Tao không rành địa hạt này nhưng trước khi ký kết hãy cho

tao coi qua xem có gì trở ngại cho máy không. Về vụ thợ thuyền, nhân viên đình công máy cũng khỏi lo. Đỡ tốn lắm lắm cho ngân quỹ sản xuất đấy! Nếu thằng kế toán ghi cái vụ chi phí chống đình công thì máy có quyền gạch bỏ cái một.

– Tao có cần đưa máy kiểm soát trước cái gì khác nữa không? Như chuyện phim, đạo diễn, tài tử chẳng hạn?

– Đâu có! Những cái đó máy toàn quyền mà? Chỉ có một người có thẩm quyền phản đối một vụ gì, đó là Bố- Già. Nếu có thì ông sẽ nói thẳng với máy. Nhưng tao không tinh là ông sẽ đặt vấn đề! Ông không rành về điện ảnh, vả lại chẳng bao giờ xía vô công chuyện một khi đã tin và giao cho ai.

– Tốt lắm. Để tao lái xe đưa máy ra máy bay. Máy nhớ cảm ơn Ông Già dùm

tao. Tao cũng muốn phôn lại hỏi thăm và cảm ơn ông lắm nhưng ông có xài điện thoại bao giờ đâu? Tại sao kỳ vậy nhỉ?

Hagen nhún vai:

– Đúng, tê-lê-phôn thì ông khỏi xài! Cũng bắt đắ dĩ lắm mới rờ tới. Tại ông không muốn bị chúng râu tiếng nói và dùng kỹ thuật “pha trộn” tối tân để một câu chuyện tầm thường có thể biến thể thành một tang chứng gây phiền phức sau này vậy mà? Biết đâu đấy? Xưa nay ông không muốn để lộ bất cứ một sơ hở nhỏ nhất nào để bằng vào đó bọn cớm có thể làm khó.

Lúc hai đứa ngồi xe ra phi trường, Hagen mới nhận ra rằng thằng Johnny khôn hơn nó tưởng nhiều! Nội cái vụ đích thân lái xe đưa đi cũng đủ là một bằng chứng. Nó đã biết sử dụng chiến

thuật mua lòng người, chiến thuật “ruột” của Bố Già! Nó còn là một thằng dám phục thiện và thành thực nữa. Johnny đâu phải týp vì sợ hãi mà phải ngỏ lời xin lỗi ai? Khỏi có! Nó là thằng ngang tàng xưa nay và cũng chỉ vì nết ngang mà luôn luôn có chuyện với các ông chủ hãng và cả các em nữa. Hình như ngay Ông Trùm là Bố Già nó, nó cũng có sợ. Chỉ có nó và thằng Michael là dám không sợ ông!

Hagen thấy gần gũi nó hơn. Bề nào hai đứa cũng còn phải gần gũi nhau, làm ăn với nhau trong mấy năm tới. Tội gì mà lạnh nhạt? Rồi đây nó còn phải làm một vụ nào đó để trả ơn Bố Già, một vụ chắc chắn ông sẽ không nói ra, không ép buộc nhưng không hiểu Johnny có đủ thông minh để đoán ý ông, làm cho ông hài lòng không?

Ở phi trường Hagen không bằng lòng để Johnny cùng ngồi đợi máy bay nên nó lo về trước. Về nhà cũ để còn rộng thì giờ sắp đặt công việc. Thấy nó trở về Ginny lạ lắm. Johnny biết là kế hoạch Hagen vừa nói có tính cách vô cùng quan trọng, thay đổi cả cuộc đời nó. Từng là tài tử lớn thật nhưng mới 35 tuổi đầu đã xuống chân, xuống thật sự. Dù có bắt được Oscar thì cũng có nghĩa lý gì, nếu giọng ca mất đứt? Một thứ tài tử hạng nhì, không thực quyền, không tiền!

Giả thử nó là chủ nhân ông thực sự thì con nhỏ duyên dáng láu lỉnh, phóng túng hồi hôm đâu có cho nó de nửa vời? Bây giờ nhờ thế Bố-Già nó có thể mượn tiền làm ăn, làm chủ lớn như bất cứ thằng chủ hãng phim nào ở Hollywood. Nó dám làm vua Hollywood luôn, làm một thứ ông Trùm cũng không chừng.

Johnny mỉm cười hài lòng.

Dĩ nhiên nó có quyền ở lại nhà này vài tuần, hay hơn nữa. Hàng ngày tà tà dẫn con đi chơi, rủ mấy thằng bạn về. Không rượu không thuốc lá và giữ sức thử coi. Biết đâu có giọng trở lại? Nếu vậy thì sung sướng quá! Có tiền của Bố-Già giúp nữa thì Johnny sẽ là chúa ở đất Mỹ này. Nó sẽ không phải lo còn giọng mất giọng mà khán giả khoái hay không cũng chẳng cần. Vì sự nghiệp của nó dựng bằng tiền sẽ mọc rễ chắc chắn. Nó sẽ có quyền và có thể của một thằng có nhiều tiền.

Ginny dọn cho nó căn phòng bên, hai đứa sống chung nhà như bạn chớ vợ chồng thì khỏi. Không bao giờ! Mấy tên nhà báo kịch trường điện ảnh cũng như đám quần chúng hâm mộ cứ trút tội bỏ vợ bỏ con lên đầu Johnny. Họ đâu biết,

vì dĩ nhiên chỉ hai đứa biết với nhau, là trong vụ ly dị chính Ginny mới là đáng trách.

Vì cho đến khi tên tuổi sáng chói ở bộ môn ca nhạc cũng như điện ảnh, Johnny đâu dám nghĩ đến việc bỏ phế gia đình? Nó người Ý chính gốc, cổ hủ là khác. Trăng gió, dĩ bợm là chuyện dĩ nhiên nghề của nó bắt buộc phải vậy nhưng bỏ vợ thì không! Johnny người mình đây, đẹp trai thật nhưng không phải tốp cú thấy đàn bà là nhào vô. Nó tìm đến đàn bà như một khám phá mới, bất ngờ.

Xưa nay Johnny vẫn thích đi với những em bẽ ngoài hiền hậu, ngoan ngoãn, làm như chưa hề biết đàn ông là gì. Trái lại, nó cũng thích những tốp bẽ ngoài nổng ngáo dạn dầy làm như từng ngủ với trăm thằng nhưng thực sự lại

nhát nhúa, sợ đàn ông hơn cái gì hết. Mấy em này ưa có điệu bộ thật sếch-xy thật văm cứ như chơi bóng rổ vậy, nhưng chừng nhập trận là phải tấn công cả mấy giờ, mất bao nhiêu công phu khó nhọc mới chịu và chừng đó mới khám phá ra em còn con gái!

Các đàn anh Hollywood ưa chê Johnny quê mùa hủ lậu, thời buổi này mà còn có thói ham những em còn con gái. Họ chơi nhiều trò ma mãnh mà một đứa con gái hăng đến đâu cũng chẳng thể bằng một thợ thổi chuyên nghiệp. Song Johnny thì khác, nó khoái hướng dẫn một con nhỏ chưa biết gì trong vụ hưởng thụ mùi đời. Phải đi đúng cách thì còn gì tràn trề cho bằng niềm sung sướng hưởng thụ đầu đời. Và thằng hướng dẫn cũng sung sướng biết mấy!

Đối với Johnny thì còn niềm khoái

trá nào bằng được một em quỳnh quít níu chặt! Có em nào giống em nào đâu, mỗi người một vẻ từ chân cẳng đến thân hình và cả nước da nữa! Em trắng toát, em ngăm ngăm, em nâu hồng, em đen bóng. Có bao giờ Johnny quên nổi con bé da đen, người từng mang lại cho nó khoái cảm một đời người chỉ gặp đôi lần? Em là gái nhà lành, con gái của thằng ca sĩ đen hát chung với nó một phòng trà Detroit.

Chao ôi, môi nó ngọt mùi mật ong pha lẫn chất hồ-tiêu nóng bỏng. Làn da đen mới dịu mát, ướt rượt làm sao. Toàn thân nó mang lại trọn vẹn sự khoái cảm trời dành cho đàn ông và nó lại còn... con gái nữa.

Johnny quả không khoái những kiểu cách yêu đương ma mãnh hiện đang là mốt trong giới ăn chơi Hollywood. Một

em đẹp đến đâu mà tự nguyện hạ mình hầu hạ quá đáng thì nó cũng hết hứng! Cũng chỉ vì những lối yêu kiểu cách mà nó và con vợ thứ nhì Margot cắn đắng nhau hoài. Một đảng chịu cổ điển còn một đảng thì phải ngược đời, gần như Johnny phải vật lộn với nó mới yêu theo lối thông thường được! Có lẽ vì vậy Margot mới chê nó quê một cục và cả Hollywood kháo nhau “đàn anh Johnny coi vậy mà làm ăn như con nít!”

Không khéo vì vậy mà con nhãi hồi hôm mới cho anh Johnny rơi. Nhưng bây giờ thì cóc cần em nữa. Sự thực nếu nó không hứng thì chẳng bỏ công. Johnny xưa nay vẫn kinh nghiệm là chỉ cảm thấy sung sướng với những em thích yêu thật sự. Vừa bén mùi đời còn tuyệt! Kỵ nhất là những tốp gái mới nứt mắt ra đã bừa bãi: 15 tuổi đã biết đàn ông và 20 tuổi thì

nghiêm nhiên cao thủ. Theo Johnny thì mấy em đào hát Hollywood đều thuộc tít này và nhiều em còn có nhan sắc kia!

Lúc Ginny mang cà phê bánh ngọt vô Johnny kể sơ sơ cho nghe công việc làm phim độc lập với vốn nhà băng cho mượn. Nó mừng ra mặt, không ngờ Bố Già thế lực mạnh đến thế. Công việc làm ăn quan trọng như vậy mà chỉ cử Tom Hagen sang nói khơi khơi một buổi là xong hết. Mà Tom còn giúp đỡ về mặt pháp lý sau này nữa.

Vậy là Johnny Fontane sắp có dịp lên nữa mà lần này lên mạnh, lên làm chủ lớn. Ginny xăng xái dọn dẹp và cảm động thiệt tình khi nghe nó nói:

– Tôi cần làm việc tối nay, phải phân

đi nhiều chỗ, lo tiến hành gấp công việc. Cô nên nhớ là tôi sẽ dành phân nửa quyền lợi trong vụ này cho sắp nhỏ, đứng tên chúng nó.

Trên bàn viết của nó để sẵn hai thứ thuốc: Một hộp thủy tinh tròn, đầy thuốc lá chữ vàng đặc biệt và một hộp đựng xì-gà, thứ xì-gà đen nhỏ điều dài dài của Cuba. Johnny ngồi bật ngựa ra ghế xoay, sử dụng phon như máy. Trước hết phải có truyện phim. Nó kêu một thằng nhà văn cũng trạc tuổi, khởi sự viết thật chặt vật nhưng bây giờ cả nước biết tên. Thằng này cũng mon men sang Hollywood thử thời vận, tưởng đâu có tác phẩm lớn là có thể làm cha nào ngờ bị coi rẻ rẻ, như bất cứ thằng viết truyện phim nào! Đến các em đào hát cũng đá là hết hy vọng. Johnny từng chứng kiến một màn mất mặt thê thảm của nó và nhớ mãi. Chẳng là nó

bắt được một em đào non văm nổi tiếng, đưa em đi coi cá ngựa và chắc chắn sắp có một đêm vui. Nào ngờ đang ngồi nhà hàng có thằng diễn viên đưa tay ngoắc là em bé cho đại-văn-hào rơi tức thì. Một thằng hề giấu hạng bét mới là đau! Thì ra cái xã hội Hollywood vốn nặng trình diễn: với các em thì nhà văn có tác phẩm lớn, được chủ nhân ông Jack Woltz mua bản quyền làm phim cũng chẳng bằng một anh hề sân khấu.

Sau cú đá đít đau điếng ông nhà văn đau khổ trở về Nữ Ước. Nay Johnny Fontane phen qua thăm hỏi, cảm ơn đã dựng một nhân vật thật cừ cho nó biểu diễn tài nghệ. Luôn thể nó cho ông nhà văn đi tàu bay một phát rồi mới hỏi thăm đang viết gì, tác phẩm đang thành hình ra sao. Được ông tài tử lớn Hollywood bốc tận tình nên nhà văn bèn hứng chí

đi một đường giới thiệu dài. Johnny đốt điều xì-gà ngồi nghe, gật gù thưởng thức và đưa đề nghị:

– Truyện khá đấy chứ? Chừng nào xong... cho coi một bản được không? Thì cứ gửi qua đây. Biết đâu chừng bạn còn lãnh một mớ ngon lành hơn bạn phát bản quyền cho lão Woltz nhiều!

Nghe giọng hối hả của nó Johnny biết ngay là cu cậu đã bị Jack Woltz bóc lột đầu, tiền bản quyền tiếng là nhiều song ăn chẳng bao nhiêu. Johnny hứa sau lễ Giáng Sinh sẽ qua Nữ Ước bàn thêm công việc làm ăn. Dĩ nhiên hai đứa sẽ có chầu ăn nhậu và sẽ có vài em rất hách. Còn muốn gì hơn, nhà văn bèn OK gấp.

Sau đó Johnny phôn đến ông đạo diễn, ông cameraman (người quay phim) cuốn phim vừa hoàn thành để cảm ơn.

Đại khái biết lão Woltz rất kỵ nó mà họ còn tận tình giúp đỡ thì quý hoá quá. Bây giờ nó sắp có chuyện làm ăn riêng, nếu họ muốn “anh em giúp đỡ nhau” thì cứ việc phen tới.

Khó nhất là vụ đối phó với Jack Woltz. Áp dụng chiến thuật mua lòng, Johnny cảm ơn lão cho đóng cuốn phim vừa rồi và hứa sẵn sàng làm ăn nữa, nếu muốn chỉ một cú phen là sẽ chạy tới ngay. Hãy để lão yên chí vậy, xưa nay Johnny Fontane là người có sao nói vậy, có môi miếng bao giờ? Lão đâu ngờ nó cũng có thể làm chủ được, nó đang chuẩn bị làm ăn riêng và chừng biết rõ sự thực thì chắc chắn lão sẽ có châu bật ngựa!

Xong gần ấy công việc, Johnny ngồi thong thả kéo khói. Ở bàn bên cạnh có chai uýt-ky nhưng lỡ hứa với Hagen, lỡ hứa tự kiểm chế rồi nên nó không muốn

uống. Còn phải tốp cả khói nữa kìa. Đâu phải cứ tốp hết rượu chè, thuốc lá là giọng ca trở lại? Chưa chắc. Nhưng dù sao nhịn đi vẫn hơn, nhất là lại sắp có cơ hội làm ăn lớn.

Cả nhà yên lặng quá. Vợ con nó ngủ say hết rồi. Ngồi trầm ngâm suy nghĩ, Johnny nhớ lại những ngày thê thảm bỏ vợ bỏ con để chạy theo một con điểm hạng bét là con vợ bây giờ. Một con đàn bà thật tệ, nhưng xét lại nó cũng còn được ở một vài điểm khác. Johnny mỉm cười một mình. Cuộc đời nó đỡ khổ chính ở điểm này. Đối với đàn bà con gái không bao giờ nó ghét hận. Đúng hơn là chẳng thể hận được họ, dù là con vợ cũ, con vợ điểm hay những ả nhân tình. Chẳng việc gì mà hận, ngay cả con bé nhãi con Sharon Moore từng cho nó rớt hồi hôm qua

để ra cái điều “thèm vào ngủ với thằng Johnny Fontane!”

* * *

Đời nó từng theo ban nhạc đi ca hát mọi nơi, từng là danh ca radio, sân khấu và nhảy sang địa hạt điện ảnh cũng thành công. Nó quả đã sống tùy sở thích, đàn bà con gái hạp nhãn là bắt những vẫn có một đời sống riêng, hoàn toàn riêng. Cho đến ngày nó mê đào Margot Ashton, hoàn toàn điên đầu vì nó. Cả một sự nghiệp sụp đổ, giọng ca mất, gia đình vợ con cũng tiêu. Mất hết, mất không còn gì cả.

Xưa nay, Johnny vẫn là người hiểu biết, hào phóng. Lúc ly dị Ginny nó đã cho hết, có từ chối gì đâu? Để cấp dưỡng

hai đứa con gái, nó đã chia hẳn một phần lợi tức. Bất cứ một số tiền nào nó kiếm được, các con cũng phải có một phần. Hồi còn ở với con vợ cũ, làm ra tiền như vậy nó đã làm quá bốn phần làm chồng: họ hàng bên vợ cần gì là giúp hết, giúp tận tình. Ngay cả bạn bè cùng đi học với con vợ hồi nhỏ nó cũng chẳng từ chối bao giờ. Nó không hề lên mặt đại danh ca đại tài tử. Kỵ nhất là “lên ca cho bà con nghe chơi” mà hồi hai con em vợ đi lấy chồng nó cũng phải hát dùm đám cưới. Có thể nói đối với vợ cũ, Johnny chẳng từ chối điều gì, trừ cái khoản để cho vợ xỏ mũi!

Khi cuộc đời xuống dốc về đủ mọi phương diện thì Johnny bỏ về sống ít ngày với vợ con. Chán chương đến cùng độ. Nhưng ngày nào tình cờ phát giác giọng ca mất, nghe thử đĩa hát vừa thu

thấy tồi tệ quá cứ đổ tội cho bọn chuyên viên thâm âm cố tình phá hoại. Hôm đó nó đã đập đĩa cái thể không ca hát nữa, trừ hôm đi ăn đám cưới Connie. Cái đêm biết nó mất giọng, nét mặt vợ cũ đột nhiên sáng lên thật tàn nhẫn. Vồn vện có một giây thôi những rõ ràng Ginny sung sướng, hả hê lắm. Làm gì Johnny không biết và nhảm thế nào được? Ginny bỏ thái độ đó ngay nhưng chẳng làm gì hơn là thương hại một cách lơ là.

Johnny làm thỉnh chấp nhận. Nói gì con vợ chính thức, đến mấy con nhân tình “ruột” xưa nay, thỉnh thoảng vẫn còn đi lại thân mật mà nghe tin Johnny mất giọng chúng còn hả dạ, vui mừng in hệt kia mà? Nó có thử lần lượt đến với 3 con thì cả 3 đứa cùng tàn nhẫn in nhau, dù Johnny vẫn bồ-bịch và mới đây thôi em nào chẳng nhờ cậy, xin xỏ, nhận quà

tặng tính ra đầu có dưới cả trăm ngàn đô-la mỗi đứa?

Đó là khoảng thời gian Johnny phải suy nghĩ và có một thái độ về lòng dạ đàn bà. Một là vẫn trọn tin nơi các em, khỏi oán hờn thù ghét. Hai là phải làm như hầu hết những thằng tai to mặt lớn ở Hollywood này, thấy gái đẹp là gạ gẫm bắt liên. Phải lợi dụng quyền thế, tiền bạc để săn gái bằng được nhưng đá đít các em cũng sẵn sàng, khỏi chung thủy tình cảm. Vì đàn bà là vậy.

Tâm hồn Johnny vốn đặc biệt ở chỗ biết vậy nhưng vẫn không thể không yêu. Biết lòng dạ các em phản trắc nhưng nếu không có các em, Johnny nghe như có gì thiếu thốn, mất mát vậy. Ngay những người đàn bà mà nó yêu thương nhất, thấy đời nó sắp tàn còn ngấm ngấm cầu mong sao cho nó khốn khổ khốn nạn

nữa chớ nói gì đến trung thành, thương xót? Nhưng biết sao hơn, đàn bà là vậy thì Johnny đành phải chấp nhận như vậy. Đành phải lời đi để tiếp tục yêu đương, chịu đựng. Bể nào còn được đến bù lại ở chỗ tự do, không bị ràng buộc một đứa nào mà còn hưởng thụ đàn bà ở giữa thời xuân sắc nhất. Và có phóng đảng, không trung thành cũng chẳng hề thối mắc, chẳng cảm thấy tệ bạc gì hết ngay với Ginny, dù đã không bao giờ chấp nối trở lại. Trong cuộc xuống dốc thâm của đời nó, Johnny rốt cuộc chỉ còn lại một điểm: nó đâm ra lì lợm, chai cứng trước sự đau khổ của các em, đó chính nó gây ra.

Mệt mỏi, buồn ngủ quá nó tính đi ngủ thì chợt một ý nghĩ sáng lóe lên. Nó nhớ đến Nino Valenti. Phải nâng đỡ thằng bạn nghèo hèn này: đó chính là

điều BỐ-Già khoái nhất, muốn nó làm nhất. Lập tức Johnny nhắc phon gọi Nữu Ước, hỏi Sonny số máy Nino Valenti. Dĩ nhiên giọng thằng Nino vẫn nhừa nhựa rượu như bất cứ lúc nào.

– Nino hả? Mà có thể tính chuyện sang đây làm ăn với tao không? Tao cần một thằng như mày, một thằng bạn có thể tin được.

Nino cà rớn:

– Làm ăn với mày hả? Liệu mày trả tao nổi không? Mày nhớ là tao đang làm ở đây cuối tuần bắt 150 đô ngon lành, chỉ có việc tà tà lái xe, dọc đường có quyền bắt bò lạc lu bù đấy nhé?

– Tạm thời lương mày 5 trăm đô một tuần. Các em đào chịu chơi ở đây thiếu gì? Nếu có thể... mày còn hát cặp với tao.

– Vậy hả? Nếu có thể... để tao suy nghĩ lại coi. Tao còn phải hỏi ý kiến luật sư của tao, còn phải hỏi thằng cha kế toán và thằng cha chủ xe nữa chứ?

– Đừng cà rồn mày! Tao cần mày sang đây thật. Sáng mốt mày đáp phi cơ qua ký giao kèo một năm đã, mỗi tuần 500 đô-la. Nếu mày chớp của tao một em nào, tao bắt buộc phải đuổi thì mày sẽ có một năm tiền bồi thường đuổi sở. OK không?

Nino ngẫm nghĩ một lúc lâu, giọng nó tỉnh rượu:

– Johnny, mày nói thực hay chơi đó?

– Ủa, sao lại nói chơi? Mày chỉ việc đến văn phòng đại diện của tao ở Nữ Ước. Sẽ có giấy máy bay và tí tiền lẻ cho mày. Sáng mai tao phôn cho tụi nó sớm,

chiều mày tới là vừa. Sẽ có người ra đón mày ở phi trường đưa về nhà tao.

Không thấy nó trả lời ngay nhưng lúc nó lên tiếng thì chẳng thấy hơi rượu đâu nữa. Nino “OK... Johnny” nhưng giọng nó vẫn có vẻ gì nghi ngờ, không tin tưởng chút nào. Johnny gác phen đi ngủ. Nó cảm thấy thư thái, hân hoan. Từ ngày đập bể đĩa cái, chưa bao giờ nó sung sướng vậy.

13.

XGÔI TRONG PHÒNG VI
ÂM LỚN, Johnny Fontane
cầm cuốn sổ thủ tính chi phí. Mấy thằng
nhạc sĩ lục tục bước vô, toàn những mặt
cũ, quen biết từ ngày nó mới tập-toe
bước vào làng ca nhạc. Lão nhạc trưởng
dặn dò từng đứa, phát mỗi đứa một tập
nhạc. Nhạc trưởng Eddie Neils đứng số
1 về trình diễn nhạc pop và những lúc
Johnny xuống chân, lão đối xử rất tử tế.
Ngay vụ làm ăn với Johnny bữa nay cũng

là nể nang, cảm tình lắm chớ Eddie đâu có rảnh rang mấy khi?

Nino Valenti ngồi trước dương cầm gõ phím dượt loạn. Một ly uyết-ky hạng nặng to tổ bố để bên cạnh. Thây kệ cho nó nhậu, giọng thẳng Nino tỉnh hay say cũng vậy mà bữa nay đâu đã cần nó trở tài?

Thế theo lời yêu cầu của Johnny, nhạc trưởng Eddie Neils nhận viết phần hoà âm cho mấy bản tình ca cổ của dân Ý và Sicily, đặc biệt chú trọng đến bài hò đối đáp, mục trình diễn “ruột” của cặp Johnny-Nino. Hai đứa đã “đấu khẩu” tuyệt diệu hôm đám cưới và tặng Bố Già đĩa hát này làm quà Giáng Sinh thì ổng khoái nhất! Bán trên thị trường cũng chạy phải biết, dù chẳng thể tới số triệu. Nhưng điều làm Johnny khoái chí nhất là nó đoán ra thâm ý Bố Già. “Nếu mày

muốn trả ơn tao thì dễ quá! Mà mày thử giúp thằng Nino một lần coi? Nó cũng con-đỡ-đầu của tao như mày vậy.”

Johnny để xấp giấy tờ trên ghế, ra đứng cạnh cây dương cầm. Nó nháy Nino:

– Ê, thằng nhà quê.

Nino ngừng lên nhìn, cố tạo một nụ cười nhưng coi nó mệt mỏi thế nào ấy. Johnny bèn vỗ vai cổ vỗ:

– Bữa nay ráng nghe mày? Tao hứa bắt cho mày một em hách nhất nước.

Nino nốc một hơi ulyt-ky hỏi lại:

– Em nào? Văn hay vận?

– Bậy nào! Deanna Dunn đang hoàng. Bảo đảm tuyệt diệu.

Cu cậu chịu bằng thích nhưng còn vờ vịt hỏi lại:

– Chớ vắn, vện không có hả?

Đúng lúc đó ban nhạc bắt đầu dạo đoạn mở đầu bản hò đối đáp. Johnny lắng tai nghe. Eddie Neils cho ban nhạc chơi phần hòa âm đặc biệt xong mới bắt vô hò. Johnny chăm chú theo dõi từng câu, từng đoạn để sắp xếp sẵn trong óc lát nữa phải uốn éo, gò gẫm những chỗ nào. Nó cẩn thận vậy thôi chớ bữa nay gần như một mình Nino trình diễn, nó chỉ phụ họa theo.

Nó kéo Nino dậy, hai đứa ra đứng trước máy vi âm. Đúng lúc phải bắt vô nó ra dấu nhưng Nino vô hụt. Chơi lại vẫn cứ hụt! Cu cậu lúng túng đỏ cả mặt làm Johnny phải giễu:

– Bộ mày tính kéo dài thì giờ để bắt thêm tiền phụ trội hả?

– Tao quen đệm mandoline... không có ngừng ngừng thế nào ấy!

– Mày thử cầm ly rượu đi. Làm như vừa hát vừa nhậu coi?

Không ngờ ly rượu được việc quá! Nino vừa hát vừa nhậu thiệt và giọng ca nó cất lên dễ dàng mà lại hay nữa. Johnny chỉ cần hòa theo, phụ họa cho nổi bật giọng ca chính, chẳng khó nhọc gì. Có thằng ca sĩ nào thích phụ họa bao giờ, nhưng Johnny không ngờ nó đeo theo và nâng giọng Nino lên điệu nghệ thế. Mười năm kinh nghiệm có khác!

Đến phần điệp khúc, Johnny mới cất giọng. Cũng may vừa hát xong là nó nghe đau nhói chỗ cổ họng. Đoạn điệp khúc hấp dẫn đến nỗi toàn ban bỗng nổi

húng. Mấy bố nhạc công nhà nghề này dễ gì còn nổi húng được vì một đoạn nhạc? Nhưng bữa nay bắt vô điệp khúc tự nhiên họ hăng lên chơi lia lịa và chân bố nào cũng giập nhịp rầm rầm. Gã chơi trống gõ một hồi kết thúc tuyệt diệu.

Chơi hết bài này qua bài khác, vừa hội ý vừa nghỉ ngơi họ làm 4 giờ liên tiếp. Eddie tới bảo Johnny:

– Giọng chú mày nghe đỡ lắm rồi. Có thể chuẩn bị vô đĩa đấy. Tao có sẵn một bài mới toanh chú mày chơi thật tuyệt.

Johnny lắc đầu:

– Coi vậy mà không được đâu! Chỉ lát nữa đây là cất tiếng nói còn khó hướng hồ gân cổ hát! Liệu mình bữa nay có phải sửa nhiều chỗ không?

– Có, sáng mai Nino phải tới phòng vi âm sửa lại vài chỗ. Nó vấp vài lỗi nhưng tao không ngờ giọng nó cừ đến thế. Còn những đoạn mày ca tao thấy chỗ nào không được tao sẽ bảo bọn chuyên viên lo dùm cho. OK?

– Chừng nào nghe thử được?

– Tối mai. Mang tới nhà chú mày?

Johnny OK và khoác tay Nino bước ra khỏi phòng vi âm. Đi về nhà nhưng nhà nó, không phải nhà vợ. Đã xế chiều rồi, nó buộc Nino phải đi xối nước và ngủ đờ một phát cho hết say rượu. Mười một giờ tối nay phải tỉnh táo, còn có mục hấp dẫn mà?

Đó là buổi gặp gỡ đặc biệt của Hội Những Tâm Hồn Cô Đơn. Trong đám hội viên thiếu gì những đệ nhất nữ minh

ting cả triệu khán giả ái mộ? Họ cô đơn nên phải có những buổi họp mặt đặc biệt để kiếm những tâm hồn bạn. Mấy mụ này đâu còn trẻ trung lại có địa vị đảng hoàng đâu dám cặp bầy bạ? Có cần đến mấy cũng phải tạo những cơ hội đặc biệt như thế này.

Nino cứ thắc mắc về giọng ca Johnny còn hay mất mà Johnny thì chỉ mong nó thật tỉnh táo tới họp mặt để cho những tâm hồn cô đơn ấy biết rằng thằng bạn nhà quê của Johnny Fontane đâu phải đồ bỏ? Không biết chừng nó còn hứng nhiều, nó làm mấy mụ chịu quá, sẵn sàng giới thiệu đi đóng phim cũng nên! Tội gì... vừa được người vừa được việc?

Nói sao thì nói, Nino vẫn cứ rút một ly làm cạn rồi mới hỏi lại:

– Bao giờ tao không hứng? Nhưng mày liệu có giới thiệu được Deanna Dunn cho tao thiết không?

Về vụ này, Johnny xác nhận:

– Sao lại không kia? Mày khỏi lo!

* * *

Hội Những Tâm Hồn Cô Đơn là một hội có thiết, một thứ câu lạc bộ riêng của đào kép Hollywood, thứ lớn. Đâu phải của con nít? Hội họp bạn mỗi tuần một lần, vào tối thứ Sáu ở tư thất của Roy Mc Elroy, tùy viên báo chí, đúng hơn là cố vấn giao tế của công ty điện ảnh quốc tế Jack Woltz.

Nhà là nhà của Roy thật nhưng ý kiến tổ chức phải nói là của chính lão Woltz.

Một số đào kép “cây tiên” của lão đầu còn trẻ trung gì? Không có mấy thằng chuyên viên ánh sáng và mấy thằng làm mặt lạnh nghề o bế thì đến già khú đế cả đám mất! Có tuổi là có chuyện, mấy ông kép, bà đào đâm hết bén nhảy, đóng phim hết linh. Cỡ tuổi họ làm sao nói chuyện yêu đương thơ mộng nữa? Làm sao những bà đào thủ nổi những vai lẳng lơ, quyến rũ để bắt đàn ông chạy theo? Thực tế là bố thằng nào dám săn một em đào khi em sắp sồn sồn, em lại có danh, có tiền nghĩa là em thực sự lớn?

Để cho những cô đào sồn sồn đỡ mất công đi kiếm “bạn” tùm lum, ông chủ Jack Woltz có sáng kiến mỗi tối thứ sáu tạo cơ hội cho những tâm hồn cô đơn sáp lại gần nhau. Hãy cứ thủ gập gờ một đêm đã, có duyên với nhau và hợp nhau thì “bạn đời” mấy hồi? Rút kinh

nghiệm là những đêm họp bạn dễ biến thành đập phá và “liên hoan” tập thể khiến cớm phải nhào vô làm biên bản ề mặt nên ông chủ Woltz trao cho cố vấn giao tế Mc Elroy phụ trách vụ tổ chức ở nhà riêng để có chuyện lộn xộn là áp dụng chủ nghĩa lo lót ngay tại chỗ.

Tội nghiệp nhất là những gã kếp trẻ người ngợm ngon lành nhưng chưa tạo được tên tuổi, chưa từng được đóng vai nào xứng đáng. Đi họp bạn vui chơi tối thứ Sáu cho đỡ cô đơn mà nhiều khi thành cục hình méo mặt. Nhưng không dự cũng không xong vì bao giờ hăng cũng nhân dịp cho chiếu cuốn phim mới ra lò nhất để người nhà dự khán trước. Đành phải đi coi phim mới ra sao! Mấy em đào non không được dự và có cho phép dự chưa chắc đã dám.

Hội có cổ lệ đúng nửa khuya là chiếu phim. Nino Valenti được bồ Johnny Fontane đưa lại đúng 11 giờ khuya.

Mới thoát trông cổ vấn giao tế Mc Elroy hớn hở đứng bên cửa đón tiếp bà con ai chẳng khoái. Đồ sộ, ăn diện chững chạc, hoạt bát đến như hấn là cùng. Thấy mặt Johnny ló vô, Mc Elroy trợn mắt ngạc nhiên:

– Ô hay... mày hả? Mày mà tới đây làm gì?

Sau cú bắt tay, Johnny vô đề:

– Tao đưa thằng bạn nhà quê ghé coi chơi cho biết. Xin giới thiệu Nino.

Ông cổ vấn giao tế bèn xiết chặt tay, ngăm Nino từ đầu đến chân:

– Chết mất... Người ngợm thế này đến bị tội nó nuốt sống thôi!

Hai đứa được hướng dẫn ngay vô sân sau. Gọi là sân sau nhưng thực sự là cả một dãy phòng riêng có cửa kính nhìn ra vườn và hồ tắm. Bà con hiện diện đến trăm mạng, đứa nào cũng ly rượu cầm tay. Cả khu sân sau ánh sáng đã được mấy thằng chuyên viên canh rất điệu nghệ để nịnh da, tôn thêm nhan sắc quý bà. Nino để ý thấy thấp thoáng mấy cô đào già danh nổi như cồn lúc hăn còn bé tí. Những thần tượng quyến rũ của một thời thơ ấu! Chao ôi, khi thần tượng xuất hiện bằng xương bằng thịt thì còn gì thê thảm cho bằng. Mớ tuổi đời chồng chất đã biến họ thành những món đồ cổ. Giở điệu bộ uốn éo càng để lộ của giả, chẳng hấp dẫn nổi ai. Nino đã làm hai ly rồi nhưng vẫn mon men tới một cái bàn rượu chất như núi. Johnny luôn luôn theo sát một bên. Cho tới lúc sau lưng

hai đĩa cất lên giọng oanh vàng thỏ thẻ của đào Deanna Dunn.

Giọng vàng Deanna thì Nino có bao giờ quên được mà cả triệu thằng đàn ông phải nhớ như in. Hai lần bắt Oscar, đắt khứa nhất trong hàng ngũ đại minh tinh Hollywood chớ phải chơi sao? Trên màn bạc Deanna diễn xuất độc như vậy thì có thằng đàn ông nào cưỡng lại nổi! Nino bỗng hết hồn vì chưa từng nghe người đẹp đối thoại lạ lùng như vậy, trong bất cứ một cuốn phim nào.

– Ê, Johnny sao mà kỳ thế? Sao mà cho tao làm có mỗi một lần... làm tao phải mất công đi ông thầy trị bệnh thần kinh đấy. Sao không lại cho tao bis cái coi, Johnny?

Deanna chìa má ra cho Johnny hôn. Nó than thở:

– Coi đêm ấy về đàn em đầu đúng một tháng đấy! Đã có đàn anh Nino đây, anh em họ đấy. Dân miền quê, mạnh mẽ lắm bà chị. Mong bà chị không thất vọng.

Deanna Dunn lạnh lùng ngó qua:

– Mà hắn có thích coi thứ phim mới ra lò của tụi mình không đã?

Johnny được dịp cười ha hả:

– Hắn đã được coi bao giờ đâu mà thích hay không? Sao bà chị không cho hắn nhập môn?

Lúc Johnny bỏ đi, một mình ở lại với người đẹp, Nino phải lo làm một ly đúp cho đỡ lóng ngóng. Định chơi dờ lơ là làm cao nhưng sao khó quá! Khuôn mặt Deanna Dunn sắc nét, đúng là tiêu biểu cho vẻ đẹp đặc biệt Mỹ. Nhân dáng ấy muốn quên cũng không nổi vì

đã quen quá nhiều, qua đủ thứ vai trò trên màn bạc. Khi cười khóc, lúc giận hờn nũng nịu, đau khổ nhục nhã cũng có mà kênh kiệu cao kỳ cũng nhiều. Chỉ có vai diễn là nàng không thềm đóng nên chưa biết ra thế nào! Run rẩy trong vòng tay của người tình đầu hay nhắm mắt thở hơi cuối cùng thì Nino từng coi Deanna Dunn biểu diễn tới năm bảy lần năm bảy cách khác nhau. Cứ nhắm mắt tưởng tượng cũng biết nàng làm gì, nói gì thật... nhưng không thể ngờ câu đầu tiên của Deanna ở ngoài đời, nói riêng cho một mình nó nghe lại có thể là:

– Cậu biết không, cả cái Hollywood này chỉ có một vài thằng như Johnny. Còn lại toàn thứ người ngợm ù lì, bết bát chẳng làm ăn gì nổi. Có bơm vô cả xe thuốc trắng tinh bổ thận cũng cứ ỳ ra.

Deanna nắm tay Nino kéo phắt qua

một góc phòng cho khỏi đụng chạm, cho hết giành giựt. Nàng tỏ vẻ gợi chuyện tâm tình gạn hỏi từng câu, làm như chú ý lắm nhưng rõ ra vẫn giữ cung cách của một bề trên ban phát ái tình cho kẻ dưới. Một tiểu thư khuê các yêu gã chần bò hay tài xế chẳng hạn! Điều này cứ như nàng từng biểu diễn thì chắc chắn gã tình nhân sẽ bị đá đít đau khổ nếu hẳn là Spencer Tracy. Nhưng ngược lại nếu là Clark Gable thì sẽ có một châu “em bỏ hết mọi thứ để đánh đổi lấy một mình anh.”

Có hơi rượu vô thì Nino cần quái gì. Nàng hỏi thì nó kể. Kể hết, kể tùm lum chuyện bần bề thân thiết giữa nó và Johnny, hai đứa chơi với nhau thế nào, ca hát hội hè ra sao... Coi bộ Deanna khoái chí lắm. Nhưng khi nàng tỉnh bơ hỏi:

– Cậu có biết thằng Johnny làm cách

nào mà lão già Woltz phải cho nó đóng cuốn phim vừa rồi” thì Nino nhả mặt, lắc đầu quây quây.

Đã đến giờ chiếu phim mới ra lò, cuốn phim mới nhất của hãng Woltz rồi. Deanna nhanh nhẹn dắt Nino vào phòng chiếu rộng mênh mông như một đại sảnh đường bát bưng. Rải rác có tới 50 tấm nệm thứ hai người nằm, trải lối biệt lập riêng rẽ không ai nhòm ngó dính dáng tới ai. Bên cạnh mỗi cái nệm là một chiếc bàn con thấp bày rượu khai vị, nước đá, gạt tàn thuốc... Nino mời cho người đẹp điều thuốc và pha hai ly rượu. Hai đứa ngồi im. Đèn bỗng tắt ngấm.

Trong bóng tối lù mù, Nino có ý chờ đợi một cái gì ghê gớm, đời bại lảm lảm... như tin đồn đại. Vậy mà đâm hoảng vì Deanna bỗng khởi sự yêu nó dữ dằn quá, tởm quá mà không hề đánh tiếng,

hỏi han gì hết! Sau phút bàng hoàng, Nino ngồi uống rượu, coi phim. Có thấy gì đâu, hơi rượu cũng khỏi có! Quả thực nó thấy hứng thú hơn bao giờ hết nhưng phải nhìn nhận rằng chỉ vì cảm giác được hầu hạ bởi người đẹp thần tượng ngày nào.

Tuy nhiên thằng đàn ông bên trong nó vẫn bị xúc phạm. Khi cô đào lừng danh thế giới Deanna Dunn yêu nó xong, khoan khoái dọn dẹp giùm nó thì Nino thủng thỉnh đưa ly rượu và điều thuốc mỗi sẵn. Sau đó có ý kiến:

– Cái thứ phim mới ra lò này coi cũng hay đấy chứ?

Nino nghe thân hình nàng đung phải nó trên nệm. Người đẹp không hó hé, bộ định bắt nó ngợi khen chắc? Khỏi. Nó vớ đại chai rượu, không cần biết thứ rượu

gì, rót ra làm một ly. Điều này nó dám bị coi như một thứ dĩ đực, dĩ đực thụ động còn gì? Thứ đàn bà này tởm quá! Nó cố coi xi-nê cỡ 15 phút rồi nó sang bên, không muốn đụng chạm đến người mụ nữa.

Sau cùng mới nghe giọng Deanna ồ ề, thâm thì:

– Coi, điệu bộ làm quái gì? Cậu bé sướt mướt mà. Gớm thật!

Làm xong ngụm rượu, Nino mới giờ giọng ngang tàng thường lệ:

– Thế mà đã gớm à? Tình trạng bình thường đó. Còn gớm nữa kìa!

Bấy giờ mới nghe tiếng cô đào cười khanh khách.

Họ im lặng cho đến lúc đèn bật sáng.

Nino không thể dần nổi tò mò đưa mắt nhìn quanh. Cứ như mấy khuôn mặt mà hắn ngó thấy thì nhất định nơi đây phải vừa có một châu khiêu vũ âm thầm và quái lạ Nino không trông thấy mà cũng chẳng nghe thấy gì. Mấy con mẹ ngồi gần đấy Nino để ý thấy mắt như sáng rực cả lên.

Bà con lục tục rời phòng chiếu. Không nói một tiếng Deanna lẳng lặng chạy tới một lão già mà Nino biết ngay là một kịch sĩ nổi tiếng. Nhưng gặp hắn nơi đây chỉ thấy toàn những nét giả tạo! Nino nâng ly rượu lên ngẫm nghĩ. Đúng lúc đó Johnny xề lại.

– Vui thú không mày? Khá chứ!

– Cũng cóc biết. Nhưng nó lạ lắm. Nó khác hẳn. Vậy là từ nay tao có quyền khoe âm lên với bà con mình là tao từng

bị Deanna Dunn yêu kinh khủng. Phải không?

– Về nhà mẹ còn kinh khủng nữa kìa! Mẹ có mời mẹ về nhà chơi không?

– Không, có lẽ tao mãi coi ciné quá?

Nino không thấy Johnny cười. Nó có vẻ đứng đắn. Nó cho biết:

– Mẹ cóc biết làm ăn gì hết. Uống quá! Được bà chị Deanna giới thiệu cho một tiếng thì đỡ khổ biết mấy? Mẹ biết không, ngay tao đây này, nhiều khi cứ tưởng tượng ra nhớ lại những con mẹ bắn đến phát tởm mà tao vẫn phải gần... tao còn hết hồn kia mà!

Nino giờ cao ly lên múa, cái giọng nhừa nhựa rượu gần như hét toáng lên:

– Họ bắn thật nhưng họ là đàn bà, họ làm đàn bà!

Đứng tuốt góc đằng kia, Deanna nhận ra tiếng nó, và quay lại ngo hai đứa. Nino bèn cất cao ly rượu lên chào. Bực bội Johnny phải sửa:

– Mà y vẫn cứ nhà quê nhà mùa như thường!

– Vậy đó... mà nhất định không đổi...

Nó nhoẻn miệng cười, cái cười dễ thương của một thằng nát rượu. Nhưng Johnny không lạ gì nó giả vờ say, mượn rượu để có thể loé lên những gì lúc tỉnh không thể nói được trước mặt “ông chủ” mới. Nó bá cổ thằng Nino, thân mật nói:

– Mà y là thằng khôn chúa! Mà y bắt được của tao cái giao kèo một năm chắc nên mà y muốn nói gì, muốn làm gì tao cũng không thể đuổi mà y chớ gì?

– Mà y không đuổi được tao?

– Không!

– Vậy thì cắt cha mày đi!

Johnny ngạc nhiên và phát cáu lên khi thấy Nino há họng cười. Nhưng nó ráng nhịn, mấy năm nay nó đã khôn ngoan hơn và từ ngày xuống chân đã tế nhị, biết điều hơn. Nó hiểu tại sao thằng Nino không lên nổi, tại sao nó phá hỏng những dịp làm ăn của chính nó. Nó là thằng không thiết gì đến thành công, ai giúp đỡ còn cho là mất mặt.

Johnny nắm tay Nino lôi ra khỏi “hội quán”. Chân nó đi không vững nên phải ghé tai dỗ dành:

– OK... Thế thì mày hát để cho tao bắt bạc vậy. Tao không làm xếp mày nữa, mày muốn làm gì thì làm vậy? Đồng ý không, đồ nhà quê! Tao mất giọng thì

mày ca giùm tao để cho tao kiếm ăn vậy.
Chịu chưa?

Nino tỉnh táo liền nhưng cổ tình lú lười như còn say:

– Tao hát giùm mày, Johnny... Ngày giờ này tao ca ngon hơn mày. Mà bao giờ tao ca không ngon hơn mày hả Johnny?

Johnny đứng lại ngẫm nghĩ. Thì ra là thế. Thằng Nino vẫn cho là nó ca ngon hơn. Sự thực nếu nó còn giọng ca thì thằng nhà quê này sánh sao nổi. Ngay từ hồi nhỏ hai thằng còn đi ca chung cũng vậy. Dưới ánh trăng, nó nhìn thằng bạn cũ, buột miệng chửi thế:

– ĐM. Đi cha mày đi!

Hai đứa cùng cười rũ rượi, in hệt hồi xưa còn nhỏ.

Nghe tin Ông Trùm bị bắn Johnny vừa lo cho sinh mạng Bố Già vừa sợ công việc quay phim đột ngột bỏ dở. Muốn sang Nữ Ước thăm không được, ông già không muốn nó bị dây dưa mang tiếng. đành phải đợi. Cỡ một tuần sau mới có người của Hagen đến cho hay công việc cứ tiến hành, nhưng làm mỗi lần một phim thôi.

Johnny cứ để Nino sống tùy ý thích, muốn làm gì thì làm. Nó giao du tốt đẹp với cả đám đào non Hollywood. Thỉnh thoảng Johnny có rủ đi chơi đêm tay đôi nhưng nhòm ngó và đời sống của nó thì tuyệt không. Lúc hai thằng bàn nhau vụ Bố Già bị bắn, Nino mới cho Johnny hay:

– Có lần lái xe chán quá, mệt quá tao đã mở miệng xin Bố Già cho làm một chân gì trong việc nhà để kiếm nhiều tiền một chút. Mà biết Bố Già biểu tao sao

không? Ông biểu mỗi người mỗi phần số và phần số của tao là làm nghệ sĩ. Nghĩa là tao không thể làm gang-tơ được.

Johnny ngẫm nghĩ, công nhận ngay Bố Già quả biết người biết của. Thành Nino mà dính vô bất cứ công việc gì trong giới giang hồ thì có chuyện quanh năm và sớm muộn cũng đến bỏ mạng. Chỉ vạ miệng mà bỏ mạng chắc. Nhưng phần số Nino mà nghệ sĩ là thế nào? Đúng là Bố Già muốn mình nâng đỡ, dẫn dắt nó vô nghề. Ông muốn mình, ông buộc mình trả ơn cách đó mà không nói ra thôi. Đúng vậy, đúng là điều ông mong muốn nhất. Nhưng giờ này ông bị bắn gục, cả nhà đang có chuyện lộn xộn thì sức mấy Johnny chơi lại Jack Woltz để bắt Oscar năm nay? Phải có ông vận động làm áp lực mới xong mà ngày giờ

này cánh Corleone còn bao nhiêu việc cấp bách!

Trong khi đó phải bắt tay làm phim. Thằng nhà văn đúng lời hẹn đã vác bản thảo sang Hollywood và hai đứa đã mang ra bàn bạc kín với nhau. Một truyện phim tuyệt hảo, Johnny không mong gì hơn. Trong phim nó không phải hát. Một chuyện tình ướt át với những bóng hồng thấp thoáng rất sếch-xy. Lại có một vai trò “cắt may” sẵn cho thằng Nino, giống hệt như Nino từ nhân dáng đến hành động, ngôn ngữ. Lãnh vai trò này có lẽ Nino khỏi cần diễn xuất.

Johnny tiến hành công việc thật mạnh. Nó không ngờ mình cũng rành rẽ công việc sản xuất phim như vậy nhưng vẫn phải mượn một thằng giám đốc sản xuất rất cừ nhưng cóc ai dám mượn chỉ

vì có tên trong sổ đen. Nó không lợi dụng điểm này để bắt bí mà trả lương đúng mức với lời căn dặn:

– Nếu anh là người biết điều thì làm ơn tiết kiệm ngân sách dùm.

Đã căn dặn vậy nên lão giám đốc đề nghị một khoản chỉ làm Johnny ngạc nhiên. Lão đề nghị phải lo lót thẳng đại diện nghiệp đoàn. Đảng nào cũng phải chi, ai cũng phải chi bằng không sẽ có không biết bao nhiêu chuyện lộn xộn về vấn đề tuyển mộ và giờ phụ trội. Biết chắc lão không xoay xỏa, Johnny mới yêu cầu lão mời ông đại diện nghiệp đoàn tới nói chuyện.

Lúc Billy Goff tới, Johnny nói ngay:

– Tôi cứ nghĩ rằng nghiệp đoàn có liên hệ với mấy người bạn tôi đấy. Họ

biểu tôi khỏi lo bất cứ chuyện gì về nghiệp đoàn.

– Ai biểu ông như vậy?

– Ai biểu thì ông bạn biết rõ quá mà! Tôi không nói tên rất nhưng chắc chắn tôi đã nghe như vậy.

– Tình hình thay đổi. Trước khác giờ khác... Bạn ông đâu còn ảnh hưởng quái gì ở miền Tây này nữa mà nói?

Johnny nhún vai:

– Thế đợi tôi vài ngày được không? OK?

– Được chứ! Làm gì không được, Johnny! Có điều điện thoại Nữ Ước can thiệp không ăn thua gì đâu, tôi cho hay trước.

Đó là ý kiến Billy Goff. Sự thực diễn

ra khác hẳn. Johnny phân cho Hagen biết... và nó trả lời không được chi, một xu cũng không chi.

– Ông già mà hay mày chi cho nó một xu thôi thì mày biết đấy. Mày làm vậy là làm ông mất mặt... ông không chịu đâu. Bây giờ cũng vậy.

– Mày cho tao nói chuyện với ông chút được không? Không được hả? Hay mày nói lại giùm tao vậy? Để tao còn bắt tay vô việc liền chứ?

– Bây giờ chẳng ai nói được hết. Ông còn mệt! Nếu cần làm gì thì tao sẽ biểu thằng Sonny làm giùm mày. Chớ có thí một xu cho thằng láu cá đó. Có gì thay đổi tao sẽ cho mày hay liền!

Johnny gác phen lên. Không yên tâm chút nào hết. Không giải quyết được vụ

nghiệp đoàn thì tổn tiền kinh khủng và công việc còn bê trễ ghê gớm. Đã có lúc nó đã tính chi ngầm cho thằng Goff 50 ngàn đô cho xong. Hagen nói là một chuyện và Bố Già ra lệnh lại là một chuyện. Về vụ này nó có toàn quyền mà? Tuy nhiên Johnny quyết định đợi vài ngày coi.

Mấy ngày chờ đợi khỏi tổn 50 ngàn đô-la. Hai đêm sau, đại diện nghiệp đoàn Billy Goff bị kẻ lạ mặt bắn chết queo trong nhà riêng ở Glendale. Vậy là hết rắc rối. Khỏi sợ nghiệp đoàn tranh chấp! Cái chết của Billy làm Johnny lạnh mình. Đây là lần đầu tiên Bố Già ra tay gần gũi nó nhất, dễ sợ nhất.

Trong mấy tuần lễ liền sau đó vì bận bù đầu về việc phân cảnh, sắp đặt công việc cho máy chạy, Johnny quên phứt vụ mất giọng. Nghe nói trong danh sách các diễn viên được đề nghị tranh Oscar có

tên nó, Johnny lấy làm buồn vì không được mời trình diễn bài ca bắt Oscar trong buổi dạ hội phát giải truyền hình. Nhưng rồi nó nhún vai, khỏi cần. Bố Già còn nằm đấy thì bắt Oscar sao nổi. Có tên trong danh sách tranh giải cũng ngon rồi.

Dĩa hát của nó và Nino vừa thâu bán chạy không ngờ, vượt xa những dĩa mới của nó nên Johnny biết phần lớn là công của Nino. Nó đành phải nghỉ hát một thời gian. Đúng như ước định mỗi tuần nó về nhà một lần với Ginny và các con, không bao giờ sai hẹn nhưng dĩ nhiên vẫn chỉ là bạn. Trong khi đó con vợ đào hát đã sang Mỹ Tây Cơ xoay được bản án ly dị, do đó Johnny lại độc thân.

Kỳ cục nhất là hồi này các em đào non nhiều quá, dễ quá mà Johnny không ham. Nó chỉ khoái mấy con đang lên và

vù nhưng mấy em này không rở tới được nên nó cảm thấy ê mặt. Làm việc nhiều cũng có cái hay: xong việc về nhà một mình làm một ly rượu, đặt mấy cái đĩa cũ lên nghe lại giọng mình và ca theo vài đoạn. Giọng nó hồi ấy hay thiệt tình, nghệ sĩ thiệt tình và không ngờ quyến rũ tới cỡ đó. Vậy mà nó đã làm hư cái giọng vàng chỉ vì rượu, vì khói thuốc và vì gái.

Lâu lâu Nino cũng ghé chơi để làm ly rượu, cùng nghe lại giọng ca Johnny ngày xưa. Nó sẽ vênh mặt lên:

– Coi, tao đó! Liệu mày có hát được như vậy không?

Lúc bấy giờ Nino sẽ nở nụ cười tình, lắc đầu và thành thực chấp nhận:

– Làm sao bằng nổi? Không bao giờ bằng nổi!

Một tuần lễ trước khi Johnny khởi sự quay phim là Đêm Dạ hội phát giải Oscar. Nó ngỏ ý mời Nino cùng đi dự. Nino nhất định lắc đầu. Johnny phải nài nỉ:

– Chỗ anh em với nhau tao đã nhờ cậy mày điều gì bao giờ? Yêu cầu mày đi cùng với tao. Có lẽ chỉ mình mày là còn thực sự thương hại tao nếu tao hụt giải. Nên tao mới tha thiết...

Nino ngăn người ra một lát mới gạt gù:

– Được, nếu vậy tao đi với mày. Cho mày hay là nếu hụt giải thì mày phải lờ đi, phải nhậu say cho quên hết. Mày phải nhậu. Còn tao, tao sẽ không rờ tới một giọt để tỉnh táo ở bên cạnh mày, có gì tao sẽ khiêng mày về. Yên chí đi! Vậy là bố bịch chớ còn gì?

– Đúng, bồ bịch là phải vậy!

Giữ đúng lời hứa, đêm Dạ hội Nino tới đưa Johnny đi. Nó tỉnh táo, không nhậu một giọt thật. Không hiểu tại sao dịp long trọng này Johnny lại không mời một con nhân tình nào đi cùng? Hay con vợ Ginny? Không lẽ con này cũng không còn tha thiết gì đến nó? Nino thấy thèm rượu quá!

Đối với Nino thì cả đêm dạ hội chỉ là một sự nhàm chán, cho đến lúc ban tổ chức loan báo tên nam diễn viên bắt giải xuất sắc năm nay. Nghe tên Johnny Fontane là nó vỗ tay loạn, nhảy cẫng lên. Johnny đưa tay ra là nó nắm thật chặt. Nó biết thằng bạn đang cần một bàn tay bạn, một người thật sự thân thiết trong giây phút vinh quang này. Chỉ buồn tại sao Johnny không có một thằng nào hơn nó!

Sau đó là cả một cơn ác mộng. Cuốn phim của Jack Woltz đoạt tất cả mọi giải lớn nên buổi tiếp tân do hãng tổ chức đầy ngột những nhà báo săn tin và những quân săn người, cả đực lẫn cái. Nino vẫn giữ lời hứa tỉnh táo để lúc nào cũng có mặt bên cạnh Johnny. Nhưng đi đến đâu cũng bị các bà các cô vô lý, kéo đi một lát nên Johnny rút cục cũng say mềm. Con đào bắt giải cũng bị chiếu cố in hệt nhưng coi bộ nó khoái chí nên làm ngon lắm, tỉnh táo hơn Johnny nhiều. Chỉ có một thằng đàn ông không thèm để ý đến nó. Đó là Nino.

Vào giờ chót, có thằng nào đó thỉnh linh đưa ra một đề nghị độc đáo. Tại sao đệ nhất nam diễn viên và đệ nhất nữ diễn viên năm nay không “cá cặp” với nhau ngay tại chỗ cho bà con làm khán giả coi chơi? Bà con hoan nghênh rần rần. Con

đào bị lột tức khắc và mấy mụ sồn sồn hè nhau xông tới Johnny Fontane. Nhưng Johnny đã có bồ Nino Valenti bên cạnh. Tụi nó say cả rồi, đâu chơi lại đàn anh Nino tỉnh như sáo người duy nhất không nhậu trong đêm đó? Lập tức Nino giành lấy Johnny lúc bấy giờ đã nửa kín nửa hở để vác bừa lên vai, chạy như bay như biến ra xe hơi. Lái xe đưa Johnny về nhà Nino không khỏi ngậm ngùi: Nếu thành công là như vậy đó thì nó không ham thành công chút nào hết.

14.

XÃM 12 TUỔI, ÔNG TRÙM TRÔNG ĐÃ NGƯỜI LỚN BỘN. Người dong dỏng, nước da ngăm đen. Corleone vốn là tên làng, một làng quê nghèo đảo Sicily coi na ná một làng châu Phi. Tên cha mẹ đặt là Vito Andolini nhưng vì có chuyện phải bỏ quê hương, thay tên đổi họ sang Mỹ làm ăn nên giữ lại tên làng cho khỏi mất gốc. Cả đời Vito Corleone rất hiếm chuyện tình cảm như vậy.

Thời buổi đó, vào khoảng sắp bước qua thế kỷ 20, dân Sicily quả có hai chính phủ: nhà nước La Mã ở xa nên yếu xèo, trên đảo mấy ông Mafia mạnh hơn nhiều. Ông bố của Vito có việc tranh chấp với một dân làng. Hắn mang ra nhờ mấy ông Mafia phân xử. Bị xử ép, bố Vito đâu có chịu và sau một châu gậy gỗ, lỗ tay đập chết gã đại diện Mafia địa phương.

Cỡ tuần lễ sau thì ông đền mạng, người nát ra vì đạn lupara [thứ súng thô sơ bắn phát một, đạn ghém thông thường là chì; kiểu shotgun có thể làm lấy được]. Một tháng sau ngày đưa đám ma bố thì đến lượt Vito bị “hỏi thăm sức khỏe”. Nó sắp lớn đến nơi, không lo triệt trước đi thì chắc chắn có hậu họa. Mấy năm nữa thế nào nó chẳng kiếm cách trả thù cha? May cho Vito là nó được họ hàng bà con

che chở rồi kiếm cách gửi tuốt sang Mỹ lánh nạn.

Sang đất Mỹ, Vito nường nấu trong gia đình Abbandando và để đổi lấy cơm ăn nhà ở, thằng bé 12 tuổi phải làm công việc nhà trong cái quán chạp phô đại lộ số 9, khu chợ Địa Ngục cũ.

Năm 18 tuổi Vito lấy vợ, một cô bé cùng gốc Sicily vừa sang đến đất Mỹ mới 16 tuổi đầu nhưng đã có tài quán xuyến, tề gia nội trợ rất khá. Hai vợ chồng son đi ở phòng mướn ở xóm lao động đại lộ số 10, xế đường số 15 cho gần chỗ làm. Hai năm sau, đứa con trai đầu lòng là thằng Santino ra đời.

Hồi đó trong xóm có một đàn anh tên Fanucci. Gã to con, trông rõ ra dân chơi người Ý, quanh năm bận đồ lớn thứ mặc tiền màu nhạt, nón phải là nón nỉ

màu mỡ gà. Thấy mặt Fanucci là bà con ngán hết: nghe nói gã có chân trong Bàn Tay Đen, thối thân của Mafia, một tổ chức chuyên dọa nạt những dân có máu mặt để bắt địa. Tuy nhiên vì dân xóm toàn gốc Ý và coi bộ hung dữ không vừa nên Fanucci chỉ bắt nạt được mấy ông già bà cả không có con lớn trong nhà. Mấy chủ tiệm thỉnh thoảng cũng phải chi cho gã chút đỉnh để khỏi có chuyện lộn xộn. Mỗi làm ăn chính của Fanucci là những dân chơi có thành tích, mấy ổ bao đề và sòng bạc nhỏ chứa bài lấy xâu. Lâu lâu gã cũng tới bắt địa còm quán chạp phô Abbandando làm thẳng Genco sùng lăm, mấy lần nằng nặc đòi để nó giải quyết nhưng đều bị cha mẹ cấm triệt để. Những chuyện đó Vito Corleone biết hết nhưng lơ đi, kể như chuyện thiên hạ, dây dưa tới làm chi?

Có lần Vito tình cờ chứng kiến một vụ để theo mà Fanucci là nạn nhân. Có 3 thằng mới lớn lập mưu cho gã vào bẫy, lấy dao rạch một đường “quai nón” từ tai bên này sang tai bên kia. Dĩ nhiên mũi dao vô không sâu lắm, chết sao được... nhưng đau gần chết và máu tuôn có vòi. Vito thấy Fanucci ôm mặt máu chạy về và nó quên sao được cảnh đàn anh lấy cái nón nỉ mỡ gà vừa chạy vừa bung cầm, làm như gã phải hứng thật đàng hoàng cho máu khỏi tuôn xuống ướt bộ đồ lớn hay văng ra đầy đường vậy.

Tưởng đâu vụ để theo sẽ làm gã mất mặt, nào ngờ cuộc đời Fanucci lại lên mới lạ! Số là 3 thằng kia là thứ trai mới lớn, ức gã bóc lột quá đáng nên nổi máu anh hùng, cảnh cáo dữ dằn vậy cho gã sợ chứ chúng đâu đã dám giết người?

Fanucci mới là thằng dám. Vì mấy tuần sau chính thằng nhóc cầm dao rạch cổ gã bị bắn chết làm gia đình hai thằng kia hoảng hồn, mau mau chạy tới năn nỉ gã bỏ qua và họ bằng lòng chung một số tiền bồi thường miễn Fanucci hứa không trả thù nữa. Sau vụ này Fanucci có quyền bắt địa nặng hơn và sòng bạc nào trong xóm cũng phải cho gã ăn chia răng rắc! Những vụ này Vito Corleone cũng biết cả nhưng... vẫn là chuyện thiên hạ.

Hồi Đệ Nhất thế chiến, kẹt đường tiếp tế nên dầu ô-liu bỗng khan hiếm, quán chạp phô Abbandando phải nhờ cậy Fanucci mới có dầu ăn bán chợ đen. Còn cá Salami, dăm-bông, pho mát chính cống Ý nữa. Nghiễm nhiên gã trở thành có phần hùn trong tiệm và kéo ngay một thằng cháu vô làm, cho Vito Corleone

nếm mùi thất nghiệp. Một thằng cần cù, kiêu hãnh, nhẫn nhục như Vito cũng bị đá dít!

Năm đó vợ Vito lại vừa sanh thêm thằng con thứ hai, thằng Frederico thành thử nhà 4 miệng ăn, không có việc làm thì đói đến nơi. Dù Genco là bạn thân nhất, Vito cũng phải lên tiếng chửi:

– Ông già mày đối với tao tệ quá.

Genco then đỏ mặt nhưng long trọng hứa với bạn là đừng lo đói, thế nào nó cũng có cách xoay của ông già một mớ thực phẩm mang tới cho. Vậy mà Vito khẳng khái từ chối, chê bẩn. Con mà ăn cắp của cha mẹ đâu được?

Nhưng đối với đàn anh Fanucci thì Vito hăm lăm: mọi sự đều do thằng này mà ra. Vậy thì tạm thời nán giận đã, rồi

mày biết tao. Vito xoay sở mãi mới được vô làm phu hỏa xa. Chỉ được ít tháng lại chết đói dở: hết chiến tranh, công việc ít mà người thất nghiệp đông, có tháng nào làm được quá vài ba ngày? Mấy thằng cai người Mỹ, người Ái Nhĩ Lan có coi dân phu ra gì? Mở miệng nói là chửi lên đầu nhưng Vito cố làm mặt lạnh, làm như không biết tiếng Anh dù nói đơ đớ và hiểu chẳng sót một tiếng.

Một buổi tối đang ngồi ăn cơm trong nhà Vito nghe có tiếng gõ cửa cấp bách. Có ai gọi ở cửa sổ phía trong, ở chỗ trông ra dãy nhà sau cách nhau có một khoảng trống thông hơi. Kéo tấm màn qua một bên, nó ngăn người khi thấy thằng cha hàng xóm Peter Clemenza đang vươn người khỏi cửa sổ, chìa ra một gói dài dài bọc vải trắng. Giọng nó hồi hỏ, hấp tấp:

– Ê, nhà quê! Cầm dùm ta cái này chút... chừng tao hỏi hãy đưa trả. Lẹ lên mày?

Vito nhanh nhẩu đưa tay ra đỡ. Mặt thằng Clemenza lúc bấy giờ bắn quá, sợ sệt quá nên Vito chạnh lòng, không nỡ từ chối. Nhưng lúc mang xuống bếp mở ra coi mới rụng rời: 5 khẩu súng mới toanh, còn dầu mỡ đàng hoàng. Vito bèn dấu tuốt vô kẹt tủ trong phòng ngủ. Sau này mới biết tối hôm đó nhà Clemenza bị cớm bao vây, lúc chúng gọi cửa âm âm vô xét nhà mới gõ cửa sổ nhờ thằng cha nhà quê hàng xóm giữ gìn “gói đồ”.

Dĩ nhiên Vito ngậm miệng mà con vợ cũng chẳng dám hó hé sợ lộ ra là chồng có cháu ở tù lây. Hai bữa sau mới thấy mặt Clemenza. Nó vừa được cớm thả ra. Nó thản nhiên hỏi:

– Gối đồ của tao mày còn giữ dùm
đàng hoàng không?

Vito gật đầu. Tính nó ít nói, lạnh lùng
vậy đó. Clemenza được nó mời lên nhà
chơi, lôi ra nguyên vẹn bọc đồ và uống ly
rượu chất. Nó thông thả làm từng ngụm
một, thản nhiên ngó Vito hỏi:

– Mày có mở ra coi không?

Vito điềm nhiên lắc đầu:

– Tôi chẳng để ý chuyện người.

Hai đứa ngồi uống với nhau tối
hôm đó, hấp chuyện quá. Một thằng
phục phịch ngó đã tức cười mà kể
chuyện có duyên. Một thằng lăm lì ít
nói nhưng nghe bao nhiêu cũng được.
Vậy là chuyện dứt không ra! Mấy hôm
sau Clemenza nói nếu chị thích một cái
thảm trải nhà thì anh ấy đi theo tôi về

lấy. Nó đưa Vito vô một căn nhà hách quá, có cột đá bọc cửa đằng hoàng. Lấy chìa khóa mở cửa ra bên trong nhà trang hoàng còn hách hơn. Mỗi thằng một đầu cuốn cái thảm lên. Chao ôi, cái thảm len đỏ quý quá, không ngờ anh bạn mới tốt bụng như vậy! Mỗi đứa một đầu khiêng ra cửa còn nặng...

Lúc ra về thì chuông reo. Clemen-za đang lom khom khiêng một đầu bèn liệng ngay xuống, chạy ra cửa sổ ngó và... rút súng nhét trong bụng ra. Bấy giờ Vito mới chứng hững là đang khiêng cái thảm của người khác, nghĩa là vô nhà người ta ăn trộm đồ. Chuông cửa lại reo lên, nó chạy ra đứng sát bên Clemenza. Ngó ra thì thấy một bố cớm mặc sắc phục đằng hoàng. Hai thằng cứ đứng yên nhìn ra. Vị cảnh sát nhận chuông thêm một phát nữa rồi mới nhún vai, lắc đầu trước

khi tà tà bước mấy bậc thang đi xuống.
Clemenza khoái chí:

– Nào, bây giờ tụi mình về.

Thế là mỗi đứa lại xách một đầu, bình tĩnh đi ra theo. Vị cớm vừa khuất dạng ở góc đường là hai thằng hì hục đẩy cánh cửa nặng tổ mẹ, tà tà khiêng tấm thảm về nhà Vito. Cỡ nửa giờ sau thì tấm thảm đã được cắt xén lại cho vừa khít khao với căn phòng khách nhỏ xiu. Trái luôn cả phòng ngủ cũng còn đủ. Vụ cắt xén này anh bạn Clemenza nghề quá: nó móc túi lấy ra linh kính đủ thứ dao kéo... đồ nào việc đó! (Cả đời Clemenza chỉ thích mặc quần áo rộng thùng thình, sờ chỗ nào cũng thấy túi để đủ chỗ chứa đồ nghề!)

Thời gian qua... gia đình Corleone càng ngày càng đói. Tấm thảm quý vẫn nằm đó nhưng cắt ra ăn đâu được? Công

việc không có để mà làm nữa. Để vợ con khỏi chết đói, Vito thỉnh thoảng đã phải ngửa tay nhận mấy gói đồ ăn của thằng Genco kia mà?

Một hôm, Clemenza đưa lại giới thiệu bạn Tessio, người cùng xứ sở, cùng xóm chớ phải đâu xa? Hai đứa cùng nói quý mến nết Vito lắm, chịu tư cách của nó lắm và còn thông cảm rằng cả nhà Vito đói đến nơi. Họ đề nghị Vito nhập băng “làm ăn” chung với nhau cho vui! Công việc cũng nhẹ nhàng, chẳng có gì khó khăn vì mỗi làm ăn xưa nay mà? Có cái xưởng may đồ phụ nữ thật lớn ở đường số 31. Những xe vận tải tới đó “ăn hàng”, toàn là đồ tơ lụa len dạ phụ nữ mắc tiền không! Băng Clemenza, Tessio chuyên đưa súng vào hòng tài xế, đuổi tụi nó xuống để “lái giùm” nguyên xe tới một địa điểm nào đó để từ từ “xuống

hàng”. Thông thường là một nhà kho bồ bịch.

Công việc giản dị có thể vì mấy thằng tài xế chết nhát vừa thấy họng súng đã run như cây sậy, khỏi đuổi cũng nhảy ra lẹ lẹ. Bây giờ có Vito lãnh chân lái xe thì đẹp quá, khỏi phải mất công đi kiếm mà có khi kiếm không ra. Năm 1919 đã có mấy đứa có bằng lái xe vận tải, mà Vito từng cầm tay bánh chiếc xe giao hàng cho nhà Abbandando mà?

Theo tụi nó nói thì có hàng là có mối bao gần hết. Còn ít hàng lẻ thì tiêu thụ lấy, đi bán dạo, đi hết nhà này sang nhà khác ở những khu có nhiều người xứ sở mình. Đại lộ Arthur vùng Bronx, đường Mulberry hay xóm Chelsea ở Brooklyn... chẳng hạn. Chẳng bao giờ ế cả, mấy bà mấy cô nhà nghèo lấy tiền đâu ra

may những món sang trọng này ở ngoài tiệm?

Ngẫm nghĩ một lát Vito đành nhận lời. Vợ đòi con đòi mình thất nghiệp... chỉ cần lái một cuộc xe kiếm ra một lúc những một ngàn đô-la, phần riêng của nó? Tuy bó buộc phải vô bằng, Vito cũng nhận ra bọn Clemenza, Tessio làm ăn cái lối này coi bộ sinh tử quá, kế hoạch tổ chức vớ vẩn và lối tiêu thụ hàng hóa thì điên khùng! Nghĩa là làm ẩu, làm đại... nhưng cả hai xem ra cùng đang hoảng. Thằng Clemenza mập mập có thể tin được còn Tessio người nhỏ thó thì khôn ngoan phải biết!

Vụ ăn hàng xuôi rớt. Lạ quá, Vito chẳng thấy sợ sệt gì khi hai thằng bạn dí súng đuổi tài xế xuống để chính nó lên thay tay. Không ngờ Tessio, Clemenza

tỉnh táo đến thế. Không vội vàng nóng nảy mà còn cà rồn thẳng lái xe là nếu biết điều, ngoan ngoãn sẽ gởi biếu con vợ nó vài món đồ mặc chơi! Sau cú làm ăn này, phần Vito đáng lẽ 1 ngàn chỉ còn có 7 trăm. Đi bán dạo từng nhà coi bộ kỳ cục quá, thà bán rẻ nhưng bán phứt một lần cho xong. Năm 1919 thì 700 đô cũng làm một sản nghiệp.

Sáng hôm sau Vito đựng đầu đàn anh Fanucci. Vẫn bộ đồ vía, vẫn nón nỉ mỡ gà! Cái theo “quai nón” không thềm giấu còn cố tình chìa ra cho thiên hạ thấy cả một đường bán nguyệt trắng hếu dễ sợ. Cặp lông mày chổi xể, mặt mũi thô bỉ nó cười trông vừa bản vừa giễu.

Giọng nó đặc sệt dân Sicily:

– À, chú mày. Bà con nói chú mày vừa phát lớn, cả hai thằng nhóc kia nữa!

Chú mày chơi vậy mà coi được? Đất này là đất của tao, tụi bay không cho tao liếm láp chút nào? Phải chia chác đi chớ?

Làm gì nó không biết ý định chấm mút của đàn anh! Tính Vito ít nói nên đợi đàn anh cho biết cụ thể hơn. Fanucci cười nhe bộ răng vàng, chìa luôn cái theo thông lọng quanh cổ và lam như nục nội lăm, nó lấy khăn tay lau mặt, mở phanh nút áo vét cho thấy khẩu súng nhét cặp quần rồi mới gật gù cho biết:

– mấy thằng nhãi hồi này lộng quá. Riêng chú mày muốn biết điều thì nạp 500 đô đi... tao hứa bỏ qua.

Vito vẫn mỉm cười. Nụ cười ngây thơ, chân chất làm đàn anh Fanucci ớn ớn lạnh. Đàn anh bèn nạt thêm:

– Bằng không thì chú mày sẽ bị cớm vô tức thời, mình tù tội vợ con chết đói hết! Thôi, cứ kể như mày vợ ít hơn đi. Lần đầu đưa tao 3 trăm đủ rồi, nhưng ba trăm là ba trăm, khỏi lộn xộn đấy!

Lúc bấy giờ Vito Corleone mới ra tiếng. Điềm đạm, lễ độ đúng mức, thừa gởi dàng hoàng với bậc trên trước... chớ đâu dám cáu giận vô phép?

– Sự thật tiền là tiền chung của cả 3 đứa. Để tôi nói lại với hai thằng kia.

– Ủ nhỉ, còn hai thằng kia! Chú mày cứ nói thẳng với tụi nó rằng tao muốn vậy đó... Thằng Clemenza biết điều lắm. Chỗ quen biết cả, chắc chắn nó sẽ hiểu ngay. Chú mày theo Clemenza làm ăn được đấy.

Vito làm bộ lúng túng:

– Cái nghề này tôi mới vô... chưa biết gì hết. Nếu có sơ sót ông là bề trên, ông chỉ bảo cho.

– Tốt lắm, chú mày nghĩ vậy là phải. Chớ bọn nhãi bây giờ không biết trên trước gì hết! Lần sau có gì hay hay nhớ đến ta nghe? Làm gì tao chẳng giúp được một tay?

Đàn anh Fanucci coi bộ chịu lắm, nắm tay chú em Vito thật thân thiết. Sau này Vito mới biết sở dĩ hôm ấy nó chịu nhẫn nhục nổi, không phát khùng lên khi đàn anh tính lột một phần số tiền mà nó phải liều mạng sinh mạng và tự do ra đổi là vì nó nhớ đến cái chết thê thảm của ông bố ở quê nhà ngày nào. Nóng giận không đi đến đâu hết, chỉ mau chết! Đâu phải nó ngăn đàn anh Fanucci? Trong thâm tâm nó còn muốn cười vào mặt cái thằng già ngu muội. Một thằng ngon

như Clemenza đòi nào chịu nạp cho nó một xu? Bộ nó tưởng dễ ăn? Có một tấm thảm bữa đó mà nó còn rút súng ra sẵn sàng nổ thẳng cớm mà! Còn thằng Tessio nữa: nhỏ người song là týp rắn độc chó đồ bỏ?

Ngay tối hôm đó gặp nhau đằng nhà Clemenza, dân-mới-vô-nghề Vito Corleone được thêm một bài học “nghề nghiệp.” Thằng Clemenza chửi thề um lên. Tessio cần nhẫn quá xá nhưng ngay sau đó hai thằng đã bàn nhau mỗi thằng hai trăm đô không hiểu đàn anh Fanucci có chịu nhận không? Tessio bảo chắc được nhưng thằng mập gặt đi ngay:

– Không xong đâu! Thằng khốn nạn đó làm gì không biết mỗi thằng mình kiếm bao nhiêu, chính thằng mua đồ của tụi mình cho nó con số chó ai? Nó không chịu dưới 3 giấy đâu, tin tao đi. Thôi thì

tụi mình chi cha cho nó cho xong!

Dĩ nhiên là Vito ngạc nhiên lắm nhưng làm ra vẻ thản nhiên hỏi lại:

– Ô hay, sao tụi mình phải chi? Hắc có làm gì cho mình, trong vụ này? Tiền mình kiếm ra sao lại chia vô lý vậy? Mình mạnh hơn nó... mình có súng mà?

Clemenza ôn tồn quay qua thẳng nhà quê giải thích:

– Thằng Fanucci có bồ bịch thứ dữ, gốc bụi lắm. Nó lại quen nhiều cớm, lúc nào nó chẳng có thể tố mình để lấy điểm? Có vậy nó mới là xếp sòng khu này. Và lại đất này là của nó, Maranzalla OK rồi.

Hồi đó nhắc đến tên Maranzalla là phải biết! Báo chí đăng dài dài, đàn anh là tay tổ, là thủ lĩnh một nhóm giang hồ dao búa chẳng cái gì không dám làm,

từ mở sòng, bắt địa đến ăn hàng lớn... Clemenza rót ra mấy ly rượu chát nhà làm. Vợ nó bung lên nào bánh mì, nào trái ô-liu, xúc-xích, salami rồi nhắc ghế ra nhà sau góp chuyện với mấy mục hàng xóm. Nó mới ở quê nhà sang vài năm nay, đâu đã biết tiếng Anh tiếng Mỹ?

Ba thằng ngồi uống rượu nói chuyện. Mãi đến lúc bảy giờ Vito Corleone mới có cảm giác trời cho nó một bộ óc vô cùng thông minh mà nó chưa bao giờ dùng tới. Nó không ngờ mình sáng suốt, tính toán nhanh và đúng đến thế! Những sự kiện về con người đàn anh Fanucci liên tiếp diễn ra, khởi sót một chi tiết nhỏ...

Bữa đó đàn anh bị ba thằng rạch cổ, vùng chạy lẹ lẹ. Vừa chạy vừa lấy cái nón nỉ úp chặt vào cằm, cố chặn không cho máu tuôn ra. Thằng cầm dao bị bắn bỏ nhưng hai thằng kia chung tiền chuộc

mạng nên đàn anh vui lòng bỏ qua... Vậy là đàn anh bịp, đàn anh cóc có gốc mà chưa chắc đã dám bồ với cớm! Dân chơi ngon đời nào ngựa tay nhận tiền chuộc mạng? Tui bay đã dám đụng đến tao thì cả 3 thằng phải đi luôn. Vậy mới là Bàn Tay Đen! Đúng là nuốt không trôi tha làm phúc chớ dễ gì hạ thêm hai mạng nữa khi tụi nó đã phòng bị? Fanucci biết chơi, láu cá ở chỗ đó. Nó cậy khỏe và liều mạng thì làm gì không bắt địa được mấy gã chủ tiệm chết nhất, mấy sòng bạc chơi cò con trong xóm lấy xâu? Có một sòng thằng chủ nhất định không chi một xu cho nó mà hồi nào đến giờ có hề hấn gì đâu?

Vậy là Fanucci chỉ một mình. Bè cánh khỏi có. Hoặc cùng lắm chỉ quen biết mấy thằng bắn mướn, có chuyện nhờ vả phải xì tiền ra, tiền mặt. Nhận định chắc

như vậy nên cuộc đời Vito Corleone mới rẽ qua một ngã khác. Đó là phần số, là con đường định mạng.

Cái vụ phần số này Vito Corleone từng nhắc lại hoài. Ai cũng có mà muốn làm khác cũng không được. Phải chi đêm hôm ấy Vito chịu đóng 300 đô cho Fanucci thì lại đến đi làm thư ký hăng buôn và ngày giờ này không hơn gì một chủ tiệm چاپ phô. Nhưng phần số của nó là Ông Trùm Mafia nên một sự tình cờ nào đó đã đưa đẩy, dẫn dắt đàn anh Fanucci tới đúng lúc để Vito Corleone lao đầu vào đúng con đường định mạng.

Ba thằng làm xong chai rượu chát thì Vito mới ngáp ngừng nói:

– Nếu phải chung cho Fanucci thì... tại sao không đưa tôi để tôi nạp cho hắn một thể? Hai anh chỉ phải chi mỗi người

200 đô thôi... mà tôi cam đoan là tôi đưa hần sẽ nhận... nhận một cách vui vẻ. Tôi cam kết làm xong vụ này mà các anh sẽ hài lòng chắc.

Clemenza đưa mắt ngó, loáng lên một tia ngờ vực. Làm Vito phải lạnh lùng xác nhận:

– Đã là chỗ bạn bè tin cậy... tôi không bao giờ nói láo. Mai anh gặp Fanucci thử hỏi coi? Thế nào hần chẳng đòi nhưng chớ có đưa tiền ra... mà anh đừng gây gổ. Cứ nói đã đưa cho tôi và tôi sẽ tự tay nạp lại đủ số! Bao nhiêu cũng gặt, chịu hết. Đừng nằn nì xin bớt... tôi cũng chẳng ra giá với Fanucci đâu! Tội gì mình chọc giận một kẻ có thể hại mình như chơi, phải không?

Sáng mai Clemenza hỏi Fanucci để biết đàn anh muốn ăn thật chớ chẳng

phải thằng em Vito dám bịa chuyện nói láo. Sau đó mới tới tận nhà, đưa cho nó 200 đô. Rồi vừa ngó lom lom vừa hỏi:

– Nó bắt tao nạp đủ 300 đô... mà mày làm cách nào để nó chịu xuống giá hay vậy?

– Cái đó anh khỏi lo. Đã có tôi lo dùm anh... còn e ngại gì?

Lát sau Tessio cũng tới. Nó yếu hơn Clemenza nhưng khôn hơn, bén hơn và đa nghi hơn thấy rõ. Nó đánh hơi ra bên trong vụ này phải có một cái gì, nhất định có cái gì không ổn những chưa biết rõ nên e ngại ra mặt. Nó e dè ngỏ ý:

– Mày ỷ y với thằng khốn Bàn Tay Đen ấy là chết với nó lúc nào không biết nghe? Nó hiểm lắm, tin không được đâu! Nếu mày muốn lúc đưa tiền tao tình

nguyện ở bên cạnh mày để sau này có gì còn ra tòa làm chứng.

Vito khỏi cần. Khỏi trả lời mà chỉ lắc đầu gọn. Nó nói với Tessio thật chững chạc:

– Anh nhể Fanucci tôi sẽ đưa đủ tiền cho hể, tối mai 9 giờ ở nhà tôi. Mình phải tiếp khách ở nhà, phải có cái gì mời mọc ăn nhậu mới có cảm tình, xin hạ giá mới được chứ?

– Không ăn thua gì đâu! Thằng Fanucci chỉ tiền. Khỏi bớt một xu...

– Tôi sẽ nói chuyện phải quấy với hể.

Bốn chữ nói chuyện phải quấy sau này thường được nhắc đi nhắc lại nhiều lần trong đời Vito Corleone. Nó như một khẩu lệnh chuẩn bị đánh lớn, ăn thua đủ.

Vì với Ông Trùm Corleone thì nói phải quấy không xong là tất nhiên phải đổ máu và đổ máu lớn chớ còn gì nữa?

Chập tối hôm đó, Vito biểu vợ cơm nước xong dẫn hai thằng con nhỏ đi lối xóm chơi, cấm chúng nó về nhà còn nó thì phải ngồi canh cửa. Chừng nào kêu mới được về. Nó sắp có câu chuyện cần nói riêng với ông Fanucci, không ai được nửa chừng phá khuấy!

Con vợ sợ xanh mặt thì Vito quắc mắt lên. Nó tính la nhưng không nỡ. Chỉ nói nhẹ nhàng rằng bộ cô lấy một thằng chồng khùng hả? Con vợ im thin thít vì sợ quá, sợ thằng chồng chớ sợ gì Fanucci! Mới có từ sáng đến giờ mà coi Vito ghê quá, làm như nó đang lột xác từng giờ để biến thành một người khác, hoàn toàn khác.

Một con người nguy hiểm, đụng phải là chết. Xưa nay Vito ít nói thật nhưng dịu dàng, biết điều chớ đâu có hùng hổ như đàn ông con trai Sicily? Chỉ mới một ngày mà nó đã lột xác, bỏ lại thằng đàn ông hiền lành để choàng vô bộ áo giáp an toàn vô cùng kinh khủng. Năm ấy Vito đã 25, vô giới giang hồ thì tuổi đó là trẻ rồi nhưng bù lại nó tiến mau, tiến mạnh đến độ không ngờ.

Hôm đó Vito Corleone đi tới một quyết định ghê gớm: phải hạ thằng Fanucci. Bắn bỏ nó là thấy dư ra 700 đô-la, đã không tốn 300 đô phải nộp mà còn lời 400 của hai thằng Clemenza, Tessio. Bằng không thì 700 đô-la này nhảy sang túi nó. Cái mạng thằng Fanucci có ra gì mà đáng 700 đô? Giả thử đưa ra 7 tờ giấy trăm mà cứu được mạng nó, bằng không Fanucci chết chắc thì Vito cũng lắc đầu

kia mà? Không ớn nghĩa, không bà con ruột thịt mà một tí cảm tình với nó cũng không thì tại sao lại phải thòi ra một lúc những 700 đô cho Fanucci kia?

Nó không muốn đưa mà thằng khốn nhất định dùng áp lực cưỡng đoạt số 700 đô đó thì để thằng Fanucci sống làm gì? Thiếu một thằng người như nó xã hội có hề hấn gì đâu?

Dĩ nhiên đó là cả một vấn đề. Anh em, bè cánh nó trả thù. Nó cũng nguy hiểm không vừa và còn cảnh sát và ghế điện nữa chứ? Nhưng đời Vito Corleone có xa lạ gì với cái chết! Mạng nó đã kể bỏ từ năm 12 tuổi, ông bố bị bắn chết là nó phải bỏ nhà trốn biệt sang đây lánh nạn, tên họ cũng phải đổi luôn. Những năm cơ cực, cam lạng nhìn đời đã cho Vito thấy rõ một điều. Nó thực sự trội hơn

người ở mưu trí và can trường mà chưa sử dụng đầy thôi.

Lần đầu tiên sử dụng ưu điểm đó, nó do dự lắm. Nó lấy ra 700, đếm đàng hoàng nhét kỹ trong bóp và đút cẩn thận vô túi quần bên trái. Túi quần bên mặt thủ khẩu súng lục mà Clemenza đưa cho hôm cùng đi ăn hàng.

Đúng 9 giờ tối Fanucci mò tới. Vito xách ra hũ rượu chát cũng của Clemenza cho. Đàn anh đặt chiếc nón nỉ trắng lên bàn, nói ca-vát cho mát, chiếc ca-vát màu cà chua hoa sặc sỡ. Tối nay nóng quá, đèn hơi lù mù và nhà im lặng như tờ. Nhưng khuôn mặt Vito lạnh tanh. Để tỏ thiện chí nó lấy mớ bạc ra đưa trước, ngó đàn anh đếm kỹ và nhét tuốt vô chiếc ví da bụi. Đút túi quần xong, Fanucci làm hộp rượu, nói tỉnh khô:

– Mới có 700 đô. Còn thiếu tao 200 nghe chú mày?

Vito trình bày hoàn cảnh túng thiếu, thất nghiệp và thật sự là kẹt quá mới xin đàn anh cho khất vài tuần. Đàn anh thế nào chẳng bằng lòng. Với một lúc 700 đô rồi thì còn 200 nữa trước sau cũng có, còn chạy đi đâu? Vito đã tính trước như vậy và nói ra là đàn anh cười ha hả:

– Chú mày láu quá! Chú mày làm ăn kín đến nỗi ở xóm này bao lâu mà tao đâu biết? Bảnh đấy! Tao có thể bắt áp phe cho chú mày, tha hồ ngon...

Nghe đàn anh hứa hẹn, Vito gạt đầu vâng dạ, cung kính rót rượu thêm. Nhưng đàn anh đâu thể nói chuyện đông dài mãi, Funucci đứng lên vỗ vai chú em:

– Tao về đây, không có gì buồn chớ

chú em? Nói cho chú em mừng là nhờ vụ này anh em mình biết nhau, tao có thể làm nhiều thứ giúp chú em lắm đấy!

Vito đứng lên tiến chân đàn anh, đưa ra tận ngoài đường cho ai nấy cùng thấy rõ là giờ này ông Funucci đã về đảng hoàng. Lên trên nhà hé cửa sổ nhìn ra, nó thấy đàn anh đi tà tà queo qua đại lộ số 21, nghĩa là sắp ghé về nhà cất tiền cho chắc ăn. Hay cất khẩu súng cũng nên. Nhanh như cắt, Vito trèo lên gác thượng rồi cứ truyền mấy nóc nhà kề nhau mò xuống. Đẩy bung cánh cửa sau ra, nó nhanh chân ra cửa trước. Bên kia đường là khu nhà đàn anh Funucci.

Đó là một cư xá toàn nhà hai ba tầng thứ rẻ tiền cất biệt lập. Cỡ vài chục căn trên khoảng đất trống mênh mông của Sở Hỏa xa, trông hoang vắng rờn rợn nên người tử tế hay nhất gan đâu dám

ở chỗ này? Chỉ có mấy ông làm Hỏa xa độc thân, mấy dân phu hay các em điểm binh dân. Mấy người này chập tối là ra quán nhậu hoặc chui vô nhà ngủ chớ đâu có lối xách ghế ra trước cửa ngồi nói dóc với nhau như mấy mục nội trợ Ý bên đại lộ số 10? Từ bên nhà lầu băng qua đường, Vito xô cửa đi tuốt vào tới hành lang nhà Funucci mà có đụng đầu ai... hoặc có ai thấy?

Nấp sát vách, nó rút súng đợi. Từ hàng ba, Vito ngó chăm chăm về đại lộ số 10 qua khe cửa và nhẹ nhàng mở chốt an toàn, cho đạn lên nòng. Chưa bắn thử thứ này lần nào nhưng súng thì nó quen xài từ năm lên 9, từng theo bố xách lupa-ra vô rừng săn thú. Nó phải xài lupara ngon thế nào nên mấy cha Mafia hồi đó mới ngán, mới tìm cách diệt trước thằng nhỏ 12 tuổi chớ? Trong hành lang tối

thui nhìn ra, Vito nhác thấy chiếc nón nỉ trắng đang băng qua đường sắp vô nhà. Nó bèn rời cánh cửa, lùi lại vài ba bước.

Cho chắc ăn, Vito tựa vai vào cầu thang, chĩa súng sẵn ra cửa. Nó đẩy cửa vô là nổ. Cánh cửa bật mở, cả khuôn người Funucci đồ sộ, trắng toát, nồng nặc hơi rượu lọt vào đúng tâm. Nó nhấn cò. Cánh cửa mở, tiếng nổ thoát được ra ngoài mà còn rung rinh cả nhà. Funucci lặng người, một tay níu cánh cửa, một tay vùng rút súng. Nó vùng mạnh quá khiến sút nút áo vét để lộ khẩu súng nằm cạp quần, mà cũng cho thấy luôn một vết đỏ loè trên ngực áo sơ-mi trắng máu tuôn ồ ộc. Rất cẩn thận như y tá luôn kim vào gân máu, Vito nhắm đúng chỗ đo đỏ đẩy tới phát nữa.

Funucci lập tức ngã khụy xuống đẩy cánh cửa bật mở. Nó gào một tiếng rùng

ron như kíp giũ trên sân khấu. Ít nhất Vito cũng nghe 3 tiếng gào dễ sợ như vậy trước khi nó xích tới, kê sát màng tang đàn anh đẩy phát kết thúc bể óc. Từ lúc Funucci đẩy cửa ra đến lúc thân hình đồ sộ của nó nằm một đồng chận ngang cánh cửa vòn vẹn 5 giây đồng hồ.

Rất cẩn thận, Vito móc túi Funucci lấy chiếc ví da nhét trong sơ-mi rồi đi trở ra, băng ngang đường. Leo tới nóc nhà nó ngó xuống thấy cái xác vẫn còn nằm chắn cửa, chưa có ai tới. Từ trên lầu có hai cánh cửa sổ mở ra, mấy cái đầu ngó xuống rồi thụt mau vô. Tối mò ai nhìn thấy mà lo? Vả lại dân xóm này đâu phải thứ nhiều chuyện mỗi chút mỗi đi thừa cảnh sát?

Chỉ lấy lời khai, đi làm chứng cũng quá mất công! Họ sẽ đóng chặt cửa, làm như không nghe tiếng súng, để mặc

Funucci nằm đến sáng mai, nếu tình cờ tuần cảnh không đi ngang.

Vito theo đường cũ truyền nóc nhà, tới đúng nhà mình từ từ leo xuống. Vô nhà đóng cứng cửa lại mới lấy cái bóp da ra kiểm soát. Bảy trăm đô còn nguyên, thêm tờ giấy 5 và vài tờ 1 đô-la. Trong một ngăn còn có đồng 5 đô-la tiền vàng rất có thể Funucci mang trong người lấy hên. Nhưng Vito đoán đúng: đàn anh chỉ là tốp dân chơi hạng bét. Găng-tơ thứ bánh có bao giờ mang tiền theo trong người?

Phải thủ tiêu ngay khẩu súng và cái bóp da. Ngay từ hồi đó Vito cũng đã biết để trả lại đồng tiền vàng, không ham những thứ có thể gây họa đó! Nó leo lên sân thượng, liệng chiếc ví da thật xa cho nó rớt xuống khe hốc nào đó. Khẩu súng cũng bị đập bể làm mấy mảnh, quăng

mỗi mảnh một nơi. Từ tầng lầu 5 liệng xuống, chúng rớt êm và lặn vô mấy đồng rác rến mỗi ngày mỗi đầy thêm thì có trời kiếm!

Sự thực tay chân Vito có hơi run song nó bình tĩnh lắm. Sợ quần áo dính máu, nó chạy vô phòng tắm ngâm bộ đồ một hồi trong bồn nước rồi đổ xà bông bột, thuốc giặt đồ vô chà xát một hồi. Xả nước bộ đồ xong nó còn chà xà bông cả bồn giặt cho kỹ luôn! Sau khi liệng bộ đồ vô mớ quần áo vợ vừa giặt xong để mai phơi, Vito thay đồ sạch sẽ mở cửa xuống nói chuyện tâm phào với vợ con và bà con lối xóm.

Vito Corleone đã sắp đặt kỹ như vậy đấy... nhưng xét ra quá thừa! Xác Funucci mãi sáng hôm sau cảnh sát mới phát giác và có ai hỏi gì tới Vito đâu? Nó đã lo dựng vở tiền chân ông Funucci để bà con

cùng thấy rành rành nhưng rốt cuộc có ma nào đả động tới vụ nạn nhân lên nhà Vito Corleone chơi tối hôm đó? Mãi sau này mới biết bọn cớm đâu có ưa đàn anh Funucci, nó bị bắn bỏ còn mừng nữa! Hồ sơ hình cảnh được ghi như một vụ thanh toán nội bộ giữa bọn côn đồ nên mấy gã dân chơi có thành tích trong vùng bị gọi lên hỏi qua loa cho xong... chớ ai dám nghi kẻ xuống tay hạ sát Funucci lại có thể là Vito Corleone?

Vito qua mặt cớm dễ ợt nhưng làm sao giấu nổi hai người anh em Clemenza và Tessio? Cả tuần sau hai đứa cùng lánh mặt. Đúng hai tuần sau nữa mới dám đến nhà... hai đứa rủ nhau cùng đến và cùng ngán rõ! Vito vẫn tỉnh bơ như không có chuyện gì, rót rượu chát mời.

Mãi sau, Clemenza rụt rè mở lời:

– Ít bữa nay mấy thằng chủ tiệm đại lộ số 9 khỏi đóng tiền... Không biết đóng cho ai nữa! Mà mấy sòng bạc xóm này cũng vậy.

Vito Corleone giương mắt ngó, không hé răng. Tessio đành phải ra lời:

– Tụi mình có thể lãnh mấy mối đó. Họ sẽ chi cho tụi mình...

Vito nhún vai:

– Ô hay, sao lại tụi mình? Tôi không muốn biết đến những vụ đó.

Đột nhiên, Clemenza cất tiếng cười ha hả. Hồi đó chưa có bụng giọng cười của nó cũng có vẻ “mập” lắm rồi. Nó vắn thẳng nhà quê Vito:

– Tụi mày không muốn biết đến... thì cho tao xin lại khẩu súng hôm nọ đi? Mày có cần đến đâu mà giữ?

Vito đứng lên, móc túi lấy bạc bó đếm 5 giầy 5 đô đưa cho Clemenza và mỉm cười nói:

– Tôi liệng bỏ từ hôm đó! Đây, bồi thường bạn...

Nụ cười mỉm của Vito vốn dễ sợ ở chỗ nó lạnh tanh, không đe dọa gì nhưng ai nấy đều rớn ốc. Chỉ có một mình Vito là hiểu được cái cười đó, vả lại chỉ mỉm miệng cười trong những vụ hung hiểm ghê gớm, có cười là có chuyện! Vì cả đời Vito có mấy khi cười đâu, lúc nào cũng chỉ lì lì, trầm lặng. Vả lại ai chẳng thấy miệng nó cười nhưng mắt nó có cười bao giờ? Nhưng hồi đó chính Vito cũng chưa hiểu tác dụng nụ cười của nó khủng khiếp thế nào.

Hôm đó Vito cười cười và móc tiền

ra bồi thường khẩu súng mà Clemenza ngán, cóc dám nhận. Không nhận thì Vito lấy lại đút túi, không nói không rằng. Hiểu nhau quá rồi, chẳng cần nói gì. Nó không hạ Funucci thì còn ai? Có ai dám hé răng mà mấy tuần sau lối xóm còn ai không biết? Vì biết nên bà con ngán Vito Corleone, ngán quá! Nó lại không thêm lãnh mối của Funucci để lại nên càng rét nữa.

Bỗng một hôm con vợ Vito dẫn về nhà một bà hàng xóm, một người cùng xứ sở mẹ góa con mồ côi, một bà mẹ ở vậy nuôi con vô cùng gương mẫu! Tháng tháng thẳng con trai 16 tuổi đưa nguyên phong bì lương về cho mẹ, con bé gái thợ may 17 tuổi cũng vậy. Cả nhà còn phải lãnh nút về đơm mướn suốt đêm với giá rẻ mạt mới mong khỏi đói. Bà góa

phụ Colombo gặp một chuyện khó khăn không giải quyết nổi nên phải chạy tới ông Vito Corleone cầu cứu.

Con vợ nó có lời nói trước nên Vito cứ tưởng đâu bà Colombo sang hỏi vay tiền. Nếu vậy có ngay nhưng không phải. Chỉ vì một con chó, con chó cưng của thằng con nhỏ, ông chủ phố than phiền đêm hôm nó sủa dữ quá, cả xóm bức bối. Vậy phải liệng đi bằng không thì kiếm nhà khác mượn. Vì tiếc con vật và thương con nên cứ giấu lén nuôi khiến mất lòng ông chủ phố. Nên đuổi chó rồi vẫn cứ bị đuổi nhà, nếu không dọn ra đã có cảnh sát xức.

– Nhưng tại sao bà lại đến nhờ tôi?

– Tại bà nhà biểu tôi cứ thử nói với ông!

Ra con vợ nó ghê thật. Nó làm như chẳng để ý gì đến công việc của chồng mà cũng chẳng hề hỏi đang thất nghiệp mà tiền lấy đâu ra nhiều thế. Mặt nó lúc nào cũng lặng ngắt! Vito thử đề nghị:

– Nếu bà cần chút ít tiền thì tôi giúp.

– Không... Tôi đâu cần tiền? Tôi chỉ muốn khỏi bị đuổi nhà. Ở đây bà con hàng xóm quen rồi, toàn người xứ sở mình. Nếu dọn đi chỗ khác thì mẹ con tôi khó sống quá! Chỉ xin ông Corleone nói dùm một tiếng, ông chủ phố thế nào cũng chịu.

Nếu nói một tiếng mà cả gia đình Colombo được ở lại vì ông chủ phố nào cũng chịu thì Vito có tiếc gì một lời nói?

– Được, sáng mai tôi nói với ông chủ phố...

Vito liếc nhìn thấy con vợ mỉm cười, làm như sung sướng lắm. Nó biết nhưng lờ đi.

– Chủ phố là ông Roberto phải không? Nếu vậy chắc được vì ông Roberto cũng là người tốt. Hoàn cảnh bà đáng giúp lắm chứ? Vậy bà yên tâm về làm ăn nuôi con đi. Sáng mai gặp ông Roberto... tôi sẽ nói chuyện phải quấy với ông!

* * *

Chủ phố Roberto ngày nào chẳng tới ngó qua 5 dãy nhà cho mượn xóm này? Nhưng là người tốt thì chưa chắc vì nghe nói tiền cất từng dãy nhà cho mượn toàn do áp-phe mộ phu mà có. Nghĩa là ông chủ từng đi khắp miền quê mộ dân phu cung cấp cho các đồn điền, xí nghiệp.

Ông chủ là người miền Bắc lại có học thức thì đám cù lần mù chữ, thất học miền Nam có coi ra gì? Nhất là bọn đầu bò đầu bấu ở Naples, ở Sicily!

Đối với ông chủ thì chúng chỉ là thứ con sâu cái kiến, thứ vô trách nhiệm ăn đâu ỉa đấy, sân trước sân sau là để liệng rác tuốt và có thấy gián phá chuột gặm cả dây nhà cũng làm lơ đừng ngó! Thực ra Roberto đâu phải người xấu mà là chồng tốt cha hiền. Có điều đầu óc lúc nào cũng điên lên vì tiền. Tiền kiếm được sợ ít, tiền bỏ ra làm ăn sợ mất và tiền tiêu ra sợ uổng. Tối ngày chỉ có lo tiền mà quạu quọ.

Vì vậy, đang đi đường bị Vito Corleone lễ phép chặn hỏi chút chuyện, ông chủ bức lắm. Nhưng với đám dân miền Nam thì tụi nó có hỏi gì chẳng nên làm chúng mất mặt ngang có ngày ăn dao

oan. Ông chủ biết vậy nên dù thằng cha này coi bộ hiền lành cũng không dám để lộ bức bối mà chỉ dừng lại nghe một cách khó chịu.

– Bà hàng xóm Colombo bên cạnh nhà tôi là người đàn ông, hoàn cảnh mẹ góa con cô chật vật, tội nghiệp lắm. Chỉ vì con chó sữa bậy mà mất lòng ông chủ nên vừa bị đuổi nhà. Bây giờ phải dọn tới xóm lạ thì khó sống lắm nên bà ấy nhờ tôi thừa lại với ông chủ nhủ lòng thương cho ở lại. Ông chủ là người nhân đức xưa nay chắc phải có chuyện hiểu lầm mới ra nông nổi vì con chó đã phải cho đi rồi. Vậy người cùng xứ sở với nhau, mong ông nghĩ lại...

Ông chủ Roberto ngó thẳng người cùng xứ sở. Nó người tầm thước, rắn rỏi. Coi không đến nỗi đầu trộm đuôi cướp, chỉ phải cái nhà quê rõ. Vậy mà cũng

dám xưng cùng xứ sở! Ben nhún vai:

– Căn nhà của mẹ Colombo hả? Tôi bằng lòng cho người khác mượn rồi, tiền nhà cao hơn... đâu thể vừa sai lời với người ta vừa mỗi tháng chịu mất với mẹ một số tiền?

– Mỗi tháng bao nhiêu đô?

Thấy nó gật gù coi bộ hiểu biết và hỏi vậy ông chủ phố đáp gọn “5 đô-la”. Bịp, thứ nhà ọp-ẹp ở khu đất nhà ga này mỗi căn 1 tháng 12 đô-la đã là cao. Ai điên trả thêm 5 đô 1 tháng? Vậy mà Vito Corleone móc túi lấy ra bó bạc đếm đủ 6 tờ giấy 5 đô:

– Đây ông cầm lấy 30 đô, 6 tháng tiền phụ trội. Ông khỏi nói với bà Colombo, hết 6 tháng cứ tôi mà đòi. Mà nếu trả thêm tiền nhà thì nuôi chó được chó?

– Không được! Mà anh là thằng nào mà lớn lối dữ. Coi chừng, đối với tôi mà giỡn mặt là nát xương!

– Ô hay, cái này là tôi năn nỉ ông chủ mà? Ông làm ơn cầm giùm tôi số tiền này, như tôi đề nghị đi. Tôi đâu dám lớn lối? Chỉ mong ông ra ơn nhận tiền giùm. Chừng được thì tốt lắm, bằng không ông nhất định đuổi nhà thì sáng mai ông cho xin lại tiền. Nhà ông thì ông toàn quyền muốn cho ở hay không tôi đâu dám nói? Còn ông thích cho ai nuôi chó... thì tôi cũng ghét chó như ông vậy!

Thấy ông chủ chưa chịu, Vito cố nhét tiền tận tay. Còn vỗ vai rất thân mật cho hay thêm:

– Ông chủ chưa biết tôi đấy thôi! Tôi là người ơn nghĩa phân minh, nhờ ông làm việc này không bao giờ quên. Ông

cứ hỏi mấy người quanh đây là biết ...

Sự thực ngay lúc bấy giờ ông chủ Roberto cũng đã đoán biết phần nào. Nên buổi chiều đi hỏi thăm lối xóm về thằng cha Vito Corleone xong là không đợi sáng mai mà ngay buổi tối hôm đó đã tới gõ cửa liền. Ông chủ xin lỗi đêm hôm còn tới quấy rầy và được bà Corleone mời ly rượu lo cảm ơn rồi rít. Sau đó mới xin ông Corleone vui lòng bỏ qua cái vụ hiểu lầm đuổi nhà. Dĩ nhiên mẹ con bà Colombo có quyền ở lại và muốn nuôi chó cứ việc nuôi. Mấy bà con lối xóm cũng dân-ở-muốn chớ là cái thá gì dám phàn nàn nó sửa bậy? Sau cùng ông móc ra 30 đô ban sáng, đặt lên bàn. Và đi đến kết luận là:

– Thấy ông khi không còn dám bỏ tiền ra giúp bà ta... tôi thấy mắc cỡ quá. Tôi người Công giáo, tôi cũng có lương

tâm chớ! Thôi, tiền nhà tôi đề nghị giữ nguyên vậy, khỏi tăng nữa!

Ông chủ đóng kịch khéo quá nên Vito Corleone cũng phải đáp lễ. Vở kịch tử tế diễn ra thật hay. Vito thét gọi lấy thêm rượu thêm bánh và nắm tay ông Roberto khen tốt bụng. Còn ông chủ thì nhờ biết ông bạn Vito Corleone mới hay thế gian này vẫn còn người tử tế!

Chuyện vẫn một lúc ông chủ phố Roberto cung kính xin phép ra về. Ra khỏi nhà rét run cầm cập vì hú vía, suýt chết! Lên xe điện về nhà, leo lên giường ngủ liền và 3 hôm sau mới dám thò mặt xuống dưới mấy dãy nhà cho mượn.

Kể từ hôm đó Vito Corleone nghiêm nhiên được lối xóm kể như một “nhân vật” phải kính nể! Lại có tin đồn nó có gốc Mafia bự, ở tuốt bên Sicily! Một

thằng chủ sòng bài lá gần đó mau mắn tới thăm, đề nghị nạp tiền tuần 20 đô-la, kể như tiền “quen biết”. Mỗi tuần Vito chỉ cần tà tà tới sòng một hai lần cho bà con thấy mặt. Có thấy mặt họ mới yên chí chơi vì đã có Vito “bảo vệ” còn ai dám phá?

Mấy ông chủ tiệm bị du đãng phá phách cũng tới nhờ Vito can thiệp. Có can thiệp là có tiền mà thời buổi đó ở Нью Ước mỗi tuần kiếm 100 đô-la là quá rồi. Clemenza, Tessio vì là anh em và cộng sự viên nên cũng được Vito Corleone tự ý chia cho một phần.

Sau đó mới tới vụ nhập cảng dầu ăn, làm chung với Genco Abbandando. Đàn anh Genco ở trong nghề đã lâu nên lo việc chọn hàng nhập cảng, giá cả và tồn trữ. Tìm mỗi tiêu thụ là phần việc Tessio, Clemenza. Hai đàn anh chia nhau đến

từng tiệm chấp phô, thực phẩm người Ý mời mua dầu ô-liu nhãn hiệu Genco Pura (Có bao giờ Vito Corleone chịu mang tên ra làm nhãn hiệu dầu?) Hết vùng Manhattan sang Brooklyn, sang Bronx ... Vì bỏ ra nhiều vốn hơn cả nên Vito phải là chủ lớn, với một nhiệm vụ gay go. Chủ tiệm nào chê không chịu lấy hàng của Tessio, Clemenza thì Vito đích thân xuất hiện để chinh phục bằng tình cảm.

Mấy năm sau Vito Corleone lo khuếch trương công việc làm ăn và hài lòng thấy cơ sở mỗi ngày mỗi phát triển lớn. Nhãn hiệu Genco Pura có hồi đã bán chạy nhất trong số các thứ dầu ăn của Ý kia mà? Vì vậy dù có thương vợ con Vito cũng chẳng có thời giờ rảnh chăm sóc. Công việc bận bù đầu: phải cạnh tranh với các đối thủ bằng đủ mánh lới: hạ giá,

chiếm mỗi tiêu thụ, nuốt dần thằng yếu để hạ thằng khỏe. Muốn loại bằng hết đối thủ để độc chiếm thị trường ở một nước tự do tranh thương như nước Mỹ thì dùng những thủ đoạn thông thường đâu có được? Hãng Genco Pura mới ra sau, vốn không nhiều, không chịu tốn tiền quảng cáo (ông chủ Vito chủ trương chẳng có thứ quảng cáo nào hiệu nghiệm bằng lối cổ điển quảng cáo mồm, rỉ tai) và sự thực là dầu cũng chẳng hơn gì các nhãn hiệu khác thì làm sao bán một mình một chợ nổi?

Đó là lý do Vito Corleone phải tận dụng cái mác “nhân vật phải kính nể” để phụ họa cho chủ trương “ruột” là biết điều trong công việc làm ăn.

Ngay từ hồi còn trẻ Vito Corleone đã nổi tiếng “con người biết điều”. Không đe dọa mà chỉ đưa ra những lý lẽ không

thể cãi chối, cưỡng lại. Và cho thấy ngay ai nấy cùng có ăn, khỏi người nào thua thiệt. Nhưng để phát triển làm ăn, Vito nhất định không chấp nhận cạnh tranh mà chủ trương độc quyền.

Chẳng hạn ở Brooklyn có mấy thằng lái buôn dầu có cỡ nhưng cứng đầu, không chịu chấp nhận ý kiến Vito, kiên nhẫn thuyết phục mọi lẽ lợi hại cũng vô ích. Đành giơ tay lên “đầu hàng” vậy. Nhưng nếu tao nói mày không nghe thì để chú em Tessio nói... bằng những thứ khác!

Lập tức Tessio sang Brooklyn lập tổng hành dinh và giải quyết vấn đề cái một. Dầu của nó chất trong kho thì đốt, di chuyển thì đổ bỏ. Dầu từ tàu chất lên xe hơi thì cho chảy lênh láng, biến mấy con đường bến tàu thành hồ, thành ao.

Một thằng gốc người Milan tin ở pháp luật như bốn đạo tin Chúa bèn đi thưa cảnh sát. Người cùng xứ sở mà làm vậy là vi phạm luật omerta. Cảnh sát chưa thấy đâu thì thằng đi thưa đã biến mất để lại 1 vợ 3 con. Mấy thằng con lớn lên đành phải sáp nhập vào hăng Genco Pura vậy.

Cứ phát triển làm ăn như thế đó thì mấy lúc mà khá? Khi nước Mỹ bắt đầu cho bán rượu lúp thì từ một công thương gia tầm thường, Vito Corleone nhẩy cái một thành Ông Trùm trong giới giang hồ, nghiêm nhiên thủ lãnh cánh Corleone. Chỉ gặp gầy trong khoảng thời gian vài năm.

Tất cả khởi đầu rất khởi khởi. Hồi đó hăng dầu ô-liu Genco Pura mới vồn vện 6 chiếc xe chở dầu. Một bọn buôn rượu lậu nhờ Clemenza giới thiệu với Vito

Corleone bàn việc chở huyết-ky từ Gia Nã Đại sang phân phối trong vùng Nữu Ước. Dĩ nhiên mấy thằng lãnh công tác phân phối phải là thứ tin cậy, kín đáo và dám chơi dữ. Họ muốn Vito Corleone bao cả xe lẫn người và chịu trả giá cao đến độ ông chủ hãng dầu ra lệnh tốp chở dầu ăn để lãnh hết vụ chuyên chở rượu. Họ trả giá thật hậu nhưng vẫn không quên hù nhẹ một phát. Với con người như Vito thì có đe dọa thẳng thừng hay chửi vào mặt cũng chẳng vì vậy mà bỏ qua mỗi lợi. Hắn mỗ xẻ và thấy ngay chỉ đe dọa láo, do đó coi nhẹ hắn cả bọn.

Làm ăn đã ra tiền Vito Corleone còn hiểu biết thêm, kinh nghiệm thêm và giao thiệp rộng thêm. Nếu nhà băng lo làm giàu thì hắn lo thấu ơn nghĩa để một mai có ngày cần đến. Một thứ đại ân nhân của những gia đình Ý nghèo nàn,

lãnh rượu về nhà bán kiếm thêm chút lời, ulyt-ky cứ 15 cents một ly. Đứa con út của góa phụ Colombo chịu lễ thêm sức thì nhận ngay làm con đỡ đầu, cho hẳn một món đồ vàng 20 đô-la.

Chuyên chở rượu lậu thì tránh sao khỏi đụng đầu cóm? Để thủ thế sẵn, Genco được lệnh mượn ngay một ông thầy kiện bồ bịch với rất nhiều cò và thẩm phán. Tổ chức Corleone bắt đầu có cả một danh sách những viên chức phải lo lót tiền tháng. Khi thấy cái “lít” lo lót này quá dài, ông thầy kiện sợ thân chủ tổn tiền đề nghị cúp bớt thì Vito Corleone lắc đầu:

– Khỏi. Cứ người nào đáng lo là mình lo, bây giờ họ chưa giúp thì sau này họ sẽ giúp. Tôi tin ở tình bạn và bốn phận mình là phải biểu lộ tình bạn trước.

Với thời gian cơ sở Vito Corleone lớn dần: nhiều xe hơn, “lít” lo lót dài hơn và bọn đàn em của Tessio, Clemenza dĩ nhiên phải đông hơn nữa. Người đông thì làm ăn lộn xộn, nếu ông chủ không phân chia hệ thống đảng hoàng. Do đó, Tessio và Clemenza mới chính thức lãnh chức caporegime, mỗi đứa chỉ huy một toán và Genco Abbandando được phong consiglieri. Giữa Vito Corleone và đám đàn em là nhiều trái độn để Ông Trùm chỉ phải ra lệnh cho Genco hoặc một trong hai caporegime, khỏi ai trông thấy nghe thấy để làm nhân chứng!

Ngay caporegime Tessio cũng được lệnh tổ chức biệt lập, chịu trách nhiệm trọn vùng Brooklyn. Rõ ràng Vito Corleone muốn tách rời hai đàn em, nếu không có gì cấp thiết thì gặp nhau cũng kỵ nữa. Tessio được giải thích là sự tách

rời không ngoài vấn đề bảo vệ an ninh cho tổ chức nhưng một người thông minh như hắn làm gì không hiểu ngầm rằng Ông Trùm phòng ngừa trước nạn hai thằng đàn em mạnh nhất liên kết nhau để hạ bệ đàn anh hay đặt vấn đề yêu sách! Tessio được toàn quyền hoạt động trong vùng Brooklyn nhưng vùng Bronx của Clemenza còn phải chịu sự kiểm soát chặt chẽ của Ông Trùm. Clemenza bề ngoài vui nhộn thật nhưng Tessio hơn ở khoản liều, độc và vô kỷ luật nên lúc nào cũng phải kèm cho chặt!

Thời buổi kinh tế khủng hoảng còn giúp Vito Corleone lên nữa, nghiêm nhiên có quyền xưng danh Ông Trùm từ đây. Dân Nữ Ước đói cả đám, người tử tế kiếm việc lương thiêng không ra. Nhiều đảng tai to mặt lớn đành muối mặt lãnh đồ cứu trợ của nhà nước, miễn

vợ con khỏi đói. Nhưng người của Ông Trùm Corleone khỏi lo đói đã đành mà lúc nào cũng tiền đầy túi lại khỏi lo mất sở! Nhữn nhận đến như Vito cũng không thể không kiêu hãnh: thằng nào làm cho ta, làm đảng hoàng và phục vụ tận tình không kể đến bản thân thì chắc chắn sẽ no ấm. Có lẽ kẹt trong vòng lao lý thì vợ con cũng có người chu cấp đảng hoàng, không phải bố thí bữa no bữa đói mà ở tù cũng lãnh lương đủ!

Vito Corleone nổi tiếng nhân đạo đâu phải vì lòng thương người khời khời? Nếu vậy đã thánh thiện! Phải thế nào mới được. Lỡ đi hàng bị cớm vỗ quả tang phải câm họng. Không cung khai tùm lum thì tức khắc vợ con có người chiếu cố. Ra tù còn có người đón, đặt tiệc tẩy trần tại nhà muốn gì có nấy và bà con bè bạn còn xúm lại chia vui. Rất có thể nửa

đêm ông consiglieri hay đích thân Ông Trùm - bắt thành linh hạ cổ tới nâng ly rượu danh dự để chào mừng người hùng trở lại. Sau đó người hùng sẽ có tấm séc hay món tiền còm đủ để đưa vợ con đi du hí cỡ nửa tháng ăn chơi cho bỏ lúc gian khổ. Rồi mới bắt tay vào công việc như xưa. Đó, muốn được hưởng lòng nhân đạo của Ông Trùm là phải như vậy.

Lúc bấy giờ Ông Trùm Corleone mới nảy ý tưởng so sánh. Mình chơi ngon vậy mà mấy thằng lớn đầu thế lực bảnh hơn nhiều nhưng xử sự thì dở ẹt. Chúng lại còn cản đầu nhiều phen. Nếu không ngon sao bà con lối xóm đổ xô tới nhờ vả hoài hoài? Khi nhờ xin sổ cứu trợ, khi năn nỉ gắp một thằng con khỏi tù hay cho nó công việc làm. Người năn nỉ giết tiền lửa, người xin can thiệp chủ phố bớt tiền nhà.

Có người nào tới mà Ông Trùm Corleone không giúp đỡ? Rất tận tình và con lựa lời an ủi cho khỏi tủi lòng vì ngựa tay xin xỏ, vay mượn. Nhờ đức độ hào hùng ấy Ông Trùm được tôn xưng Bố Già, nghiêm nhiên là một thứ cố vấn có việc thắc mắc gì không giải quyết nổi là chạy tới hỏi. Ngay những dịp bầu cử hội đồng, viên chức hay dân biểu nghị sĩ đám dân Ý dốt nát không biết bầu cho ai thường tới hỏi Ông Trùm. Năm một số phiếu đáng kể trong tay làm gì Vito Corleone không được các đảng, các ông thủ lĩnh ve vướn? Cùng lúc đó Vito Corleone còn nhìn xa trông rộng để lo đầu tư lớp tuổi trẻ: gia đình nghèo có con học xuất sắc là thế nào cũng trợ cấp cho học lên Đại học. Mấy năm sau thiếu gì thứ con cháu nhà luật sư, thẩm phán và cả biện

lý, chánh án? Lối chuẩn bị tương lai như vậy thì có thua gì một nhà lãnh đạo quốc gia cỡ lớn?

Chẳng hạn như đang làm giàu nhờ rượu lậu mà khi không nhà nước ban hành luật sản xuất ւýt-ky tự do thì một tay nào khác hẳn sẽ chơi với. Nhưng Vito Corleone thì khỏi. Tính toán sẵn cả rồi! Năm 1933 sứ giả của Ông Trùm đã tiếp xúc với vua cờ bạc Manhattan, Harlem là tay tổ Maranzano.

Hồi đó Salvatore Maranzano làm trời trong giới giang hồ nhờ 2 nguồn lợi vĩ đại là sòng bạc và cho vay lời cắt cổ. Có sòng bài lập tức có một đàn cá mập bu quanh, sòng càng sống càng béo cá. Còn môi trường nào béo bở cho bọn xét-ty bằng chiếu bạc? Đám lao động phu phen càng ít tiền càng hăng thử thời vận và

càng ham tiền góp tiền đúng! Thôi thì đủ mọi hình thức cờ bạc. Từ xì-phé, già-dách đến cá ngựa, cá xe, cá banh. Số đề, xổ số lậu còn đông nữa!

Lợi tức nhiều nhất nên thế lực Maranzano mạnh nhất. Đời nào hần chấp nhận chia hai quyền lợi như Vito Corleone đề nghị dù thêm cánh Corleone là có quyền thêm đất Brooklyn, Bronx lại rõ ràng có thêm vây cánh, thế lực đáng kể! Đã từ chối hần lại coi Ông Trùm không ra gì nữa.

Một phần Maranzano ý ở bồ Al Capone, vua găng-tơ Chicago. Một phần cánh hần tổ chức săn đàn em đông, săn sủng sẵn tiền quá. Hần đâu thể nhượng bộ một thằng lái buôn láu cá chỉ cạy thần thể đám nghị sĩ, dân biểu? Một thằng mới lên... phải chi nó có gốc Mafia đi! Đó là nguyên nhân phát động trận đại chiến

năm 1933, biến cố làm đảo lộn giới giang hồ Nữu Ước.

Ai cũng thấy ngay lực lượng đôi bên chênh lệch quá. Cánh Maranzano đã mạnh còn có những tay súng dữ ác. Nó bồ với Al Capone, đánh tiếng là có viện trợ ngay. Nó đi hản với cánh Tattaglias, đương kim vua dĩ Nữu Ước, vua ma túy! Tư bản, tài phiệt là nó nắm hết: mấy ông to đầu hai ngành xây cất và sản xuất quần áo còn phải mướn người của nó để ra tay đàn áp bọn đầu sỏ nghiệp đoàn người Do Thái, người Ý.

Lực lượng đánh đấm của Vito Corleone có gì ngoài hai toán “dũng sĩ” của Tessio, Clemenza? Tổ chức ngon thật nhưng người ít quá! Thế lực dân biểu, nghị sĩ thì có nghĩa lý gì so với bọn tài phiệt, tư bản đứng hản về phe Maranzano? Nhưng

Vito Corleone có một ưu thế lợi hại. Đó là tổ chức rất bí mật, núp trong bóng tối đánh ra. Thực lực phe Corleone ra sao giới giang hồ có ai hay mảy may? Nhiều cha cứ tưởng Tessio là một cánh riêng, không liên quan gì đến Corleone. Tuy nhiên ưu điểm này có lợi hại đến mấy thì vẫn còn thua quá xa, nên bất thành lình Vito không bung ra một đòn tuyệt vời. Chỉ một đòn mà quân bằng hản tình thế mới thần sầu!

Số là để hạ thằng mới nhảy vô nghề, Maranzano nhờ đàn anh Al Capone cho mượn nguyên cặp hung thần từ Chicago sang. Bạn bè Corleone và bọn đàn em nằm vùng bèn cho Nữ Ước hay và phi báo đích xác chúng sẽ đáp chuyển xe lửa mấy giờ. Ông Trùm cử thằng người nhà Luca Brasi lo tổ chức “đón tiếp”. Còn gì đáng mừng cho Luca bằng, có dịp xả hết

thú tính tích lũy trong con người ác ôn của nó!

Luca mang 3 đàn em ra ga. Một thằng lái tắc-xi hờm bên ngoài, một thằng làm phu khuân vác hành lý giùm hai ông khách ra xe. Hai ông khách vừa nhẩy lên tắc-xi thì Luca và thằng em cũng lên theo, súng đi trước để mời hai bạn Chicago xuống sàn xe nằm. Chiếc tắc-xi vọt tới một nhà kho ngoài bến tàu, địa điểm chọn sẵn. Xuống xe phải khiêng hai ông khách chân tay bị trói ké, hòng la hết nổi vì nhét cứng những khăn lông.

Brasi xách cái rìu để sẵn một bên hỏi thăm một ông trước. Chặt hai phát rồi 2 bàn chân đã. Rồi chặt rụng đầu gối, tiếp theo mới bằm thêm vài nhát cho đứt thân mình. Hồi đó Luca còn sức trai mạnh lắm nhưng có phải vung cú nào

cũng một nhát đứt đầu? Cũng đỡ là xong phần đùì khỏi mất công chặt thêm vì không cần nữa. Vậy mà sàn nhà đã lênh láng máu và bầy nhầy những thịt vụn.

Ông khách thứ hai Luca khỏi phải xuống tay. Trước cảnh chặt thịt, vị hung thần của Al Capone chết khiếp ráng nuốt chiếc khăn lông cho chết nghẹt còn nhẹ nhàng hơn. Xét ra nuốt sao nổi... nhưng rõ ràng cảnh sát mổ tử thi giáo nghiệm đã tìm thấy chiếc khăn lông nằm trong bao tử.

Ít hôm sau có mấy hàng Vito Corleone gửi sang Chicago cho người anh em Al Capone, đại khái nói: “Người anh em chắc đã thấy chúng tôi tiếp đón kẻ thù như thế nào. Hà, cỡ một thằng người Naples lại xía vô vụ tranh chấp giữa hai thằng Sicily? Nếu là bạn thì xin ghi dùm món nợ ân tình, cần đến tụi tôi sẽ có cách

đền đáp. Một tay chơi như người anh em hẳn phải nhận ra lợi điểm có một thằng bạn – thay vì kêu gọi người anh em giúp đỡ, thì tự lo lấy phận mình để rồi một buổi khó khăn nào đó có thể sẵn sàng đứng ra giúp dùm người anh em chớ? Nếu người anh em chẳng thèm coi tui tui là bạn thì thà vậy đi. Có điều phải cho hay trước là thời tiết thành phố bấy hầy không hợp với người Naples, người anh em chớ có léo hánh tới.”

Nội dung “văn thư” xác vậy đó vì sự thực Ông Trùm Corleone vẫn liệt cánh Al Capone không hơn một phường hiếu sát ngốc nghếch. Mật vụ nằm vùng cho hay đàn anh đã mất tay ngôi chính khách phần vì thái độ côn đồ lộ liễu, phần vì đã có mùi làm giàu phi pháp. Đúng thế, quan điểm của Ông Trùm xưa nay vẫn là Al Capone hay phe nào đi nữa mà không

có thể lực chính trị làm hậu thuẫn, không được bà con che đậy, thì cũng bị triệt như bốn. Đúng là Al Capone đang đi vào con đường chết. Và cứ cho rằng lực lượng phe hắc có ghê gớm thực sự thì cũng chỉ ghê gớm quanh quẩn vùng Chicago chớ không hơn.

Đòn chiến thuật của Vito Corleone thần hiệu! Không hẳn thiên hạ ngán ở chỗ chơi quá dữ mà vì phản ứng thật cấp kỳ, ổng làm cái rụp dễ sợ quá. Nếu mật vụ của Corleone ghê gớm như vậy thì giờ đòn gì ra còn dám rước thêm tai họa nữa! Thôi thì tốt hơn là biết điều kết bạn cho rồi, còn có chút nợ ơn nghĩa. Sau đó phe Al Capone bèn có lời phúc đáp bất can thiệp.

Thế là quân bình lực lượng! Toàn thể giới giang hồ dao búa Mỹ quốc sững sờ và đâm nể mặt Vito Corleone quá xá chỉ vì dám hạ nhục cả phe Al Capone. Sáu tháng liền cánh Corleone đánh lớn và Maranzano cứ chạy dài. Sòng già-dách chỗ nào cũng bị cướp. Thằng bao đề số 1 của Maranzano toàn khu Harlem bị hốt nguyên một ngày trâu, vô hết tiền còn mượn luôn tập cuống biên lai giấy biên đề nữa. Mọi cơ sở, mọi ngành đều bị phá tan hoang. Đàn em Maranzano ăn tiền chủ nhân đàn áp cán bộ nghiệp đoàn cắt may thì người của Clemenza nhảy vô binh công nhân làm thịt bằng thích.

Làm sao đỡ nổi, cú nào Maranzano cũng lãnh đủ vì bộ óc Ông Trùm Corleone siêu việt quá, tổ chức cừ quá! Nết hung dữ giết người như chơi của ông địa Clemenza được sử dụng đích đáng

vào việc lật ngược tình thế. Chùng đó mới thấy trọn lực lượng phòng hờ của caporegime Tessio vào dứt trận, nghĩa là thanh toán “mẫu chốt” Maranzano.

Dĩ nhiên trước đó vua cờ bạc cuống quýt cử người đi năn nỉ xin hòa song bao nhiêu sứ giả đều chẳng có cách nào gặp Vito Corleone. Bọn đàn em thấy cơ nguy, không muốn thí mạng bèn rủ nhau lĩnh hết. Đám bao đề, đám xét-ty trở cờ vác tiền chung cho phe Corleone. Trận chiến kể như dứt.

Nhưng Maranzano còn thì còn việc làm cho Tessio. Gã caporegime rắn độc bèn sắp đặt để mấy thằng đàn em thân tín nhất của nó bán đứng thủ lãnh, mang thủ lãnh nạp mạng cho rồi còn làm ăn nữa! Mấy ông đàn em chọn đúng đêm Giao thừa, hết năm 1933 bước qua 1934 để “giao hàng”: chúng bịa chuyện Vito

Corleone bằng lòng gặp đàn anh ở một nhà hàng lớn khu Brooklyn, còn tình nguyện làm cận vệ đưa Maranzano đi phó hội. Chúng hướng dẫn đàn anh vô ngồi bàn nhấm nháp mẩu bánh rồi nhanh chân biến gấp để nhường chỗ cho Tessio dẫn 4 thằng đàn em bước vô. Vụ lấy mạng diễn ra quá gọn: đàn anh Maranzano ăn đạn chì nát người miệng vẫn còn mẩu bánh đang nhai dở.

Lúc bấy giờ mới dứt hẳn. Bao nhiêu mối làm ăn của người quá cố bèn lệ làng nhập một với tổ chức Vito Corleone. Người nào việc ấy in như cũ, khỏi thay đổi. Ông Trùm còn đoạt thêm một chiến lợi phẩm “bên lề” là nắm được nghiệp đoàn công nhân may cắt Nữ Ước.

Công việc làm ăn lên như thế nhưng việc nhà mới làm điên đầu Ông Trùm. Thằng Santino Corleone, đứa con trai

đầu lòng chứ ai? Sonny mới 16 tuổi nhưng ngực nở vai rộng, cao đúng thước tám đáng ngại quá rồi. Thằng Fred ngoan ngoãn, Michael vừa chập chững biết đi. Chỉ có mình nó, mình thằng Sonny luôn luôn gây vạ. Chẳng học hành gì, tối ngày lo đánh lộn làm Bố Già Clemenza ngán quá. Một hôm ông bố đỡ đầu buộc lòng phải cho ông bố đẻ hay một vụ động trời của ông con Sonny: Nó ngu quá, vác súng rử hai thằng bố bịch đi ăn cướp, trời đất!

Ông Trùm dùng dùng nổi giận. Cả đời chỉ giận dữ vài lần. Bèn hỏi có thằng Tom mấy năm nay nuôi trong nhà có dính vô không thì Clemenza lắc đầu. Một chiếc xe được cử đi lôi đầu thằng Sonny tới văn phòng hãng dầu Genco Pura gấp.

Nhưng chịu, đành bó tay không làm gì được nó. Có hai cha con, trong phòng,

Vito Corleone đã phải giở thỏ ngữ Sicily ra chửi, chửi một mách tàn tệ, mất mặt. Rồi hỏi gặng:

– Mà mày có quyền gì làm cái việc ngu xuẩn đến như vậy? Mà tại sao làm vậy mới được chớ?

Sonny nín thinh, lại làm mặt cáu giận.

– Sao mày ngu vậy? Được bao nhiêu mà làm? Hai mươi... hay năm mươi đô? Mày thí thân mày vì bấy nhiêu đó hờ thằng khốn?

Nó không trả lời. Nó làm như không nghe. Sonny buông đúng một câu:

– Con thấy bố hạ Fanucci.

Giờ hai tay kêu “Trời” một tiếng... rồi “À... à... à” gieo mình xuống ghế, Ông Trùm ngồi chết lặng.

Lúc Fanucci về... mẹ bảo con về nhà được. Con thấy bố lên tuốt nóc nhà. Con đi theo. Bố làm gì con thấy hết. Con núp một chỗ, bố thấy cái ví liệng khẩu súng con cũng biết nữa!

Ông Trùm cất tiếng thở dài.

– Nếu vậy thì tao hết nói được mày thực. Bây giờ mày hết muốn học, mày không muốn làm luật sư? Mày không biết một thằng luật sư ôm cạc-táp “làm ăn” còn mạnh hơn cả ngàn thằng bịt mặt có súng?

Sonny nhe răng cười:

– Thôi... Con làm việc nhà.

Thấy nó cười mà bố không nói không rằng, không la mắng mà cũng không cười theo, Sonny thêm vô một câu:

– Con dư sức học bán dầu ô-liu chứ bộ?

Ông Trùm ngồi yên. Chùng lên tiếng chỉ triết lý một câu:

– Thôi thì mỗi người mỗi phần số hết.

Có ý ám chỉ định mệnh đã run rủi thằng con cả vô nghề này nên mới cho nó thấy vụ thằng Fanucci. Vito quay mặt đi, thần thờ nói:

– Sáng mai 9 giờ đúng, mày tới đây. Genco sẽ giao công việc.

Một tay consiglieri ngon như Genco làm gì không biết thâm ý ông xếp? Nên công việc của Sonny chỉ là ngày ngày đeo theo bố làm cận vệ, lúc nào cũng có một bên Ông Trùm để vĩnh tai nghe “lời vàng tiếng ngọc”. Cứ ngồi ngoài nghe

cũng lãnh hội thiếu gì kinh nghiệm làm ăn? Rõ ràng Genco đã sắp đặt cho Sonny có cơ hội gần gũi để đích thân ông bố gián tiếp truyền nghề.

Có ngày nào Vito Corleone không cảnh cáo thằng con lớn về tật dễ nổi nóng? “Mở miệng ra là đe dọa” là sơ hở lớn nhất, điên khùng nhất. Không suy nghĩ, nổi khùng lên cái gì cũng “dám làm” là dễ mất mạng nhất. Con người Vito Corleone không thể như vậy, tuyệt đối cả đời chẳng đe dọa ai, chẳng nổi sùng ầu. Ông bố muốn nhét thằng con lớn vào khuôn khổ kỷ luật đó nên luôn miệng nhắc nhở:

– Trên đời không có cái gì lợi cho bằng mình lỗi một đối phương cứ tưởng mười... và mình bảnh mười mà anh em bồ bịch vẫn đình ninh mới có một.

Về phương pháp, kỹ thuật làm ăn Sonny được danh sư Clemenza uốn nắn chỉ vẽ, từ sử dụng súng đến xiết cổ bằng dây. Vì lo dạy dỗ thật tận tình nên ông thấy lấy làm buồn trò Sonny chê xài dây lối Ý xưa quá, chơi súng như Mỹ gọn hơn, giản dị hơn nhiều. Sonny đi với bố đều đặn, chăm chỉ lái xe và bao nhiêu việc vặt cũng một tay nó làm đỡ. Hai năm liền nó là một tốp cậu cả con ông chủ, làm ăn tà tà, chẳng cần hăng hái, sốt sắng. Trong khi đó thằng bạn mồi côi Tom Hagen nó dẫn về từ đạo đó vẫn học tiếp lên Đại học. Thằng Fred chưa xong trung học và Michael đang ngồi tiểu học, con bé Connie mới lên 4. Nhà đã dọn sang một căn lầu rộng vùng Bronx nhưng Ông Trùm có ý mua trọn khu đất ở bên Long Beach cất nhà, năm ba căn quây quần nhau như dự tính bấy lâu nay.

Vito Corleone là người nhìn xa. Giới giang hồ làm ăn ngoài lề pháp luật ở Mỹ quả năm bè bảy mối. Đô thị nào chẳng có vài ba cánh tranh ăn đụng độ liên miên? Mấy đàn anh lên được là đòi chia đất, lấn đất. Một giang sơn như của Vito Corleone mà không lo thủ kỹ thế nào cũng có thằng nhảy vô phá. Tranh ăn, đâm chém nhau nhiều bao nhiêu chỉ mau chết. Báo chí chánh quyền sẽ vịn vào đó yêu cầu pháp luật thẳng tay trừng trị, cảnh sát sẽ đàn áp mạnh. Dư luận mà phần uất quá độ ắt tự do dân chủ gì cũng tạm thời cúp hết và giới giang hồ sẽ chết nhe răng với nhau.

Đó là lý do lo xong công việc nội bộ, Ông Trùm Corleone muốn đứng ra hòa giải các nhóm đương chiến ở Nữu Ước và sau đó trên toàn quốc.

Đối với Vito Corleone, đó là một sứ mạng và chẳng nguy hiểm gì mà phải ngại. Bèn để ra một năm trời để dọ dẫm, tiếp xúc đủ mặt thủ lĩnh Nữu Ước để cùng thủ vạch kế hoạch chia đất, chia ảnh hưởng. Sẽ tiến tới một liên hiệp, một tổ hợp... nhưng liên kết sao nổi bằng ấy phe nhóm, quyền lợi đụng chạm nhau rầm rầm? Như bất cứ một vị lãnh chúa nào từng đặt để ra luật pháp và trật tự cho xã hội, Ông Trùm Corleone đi đến một quyết định: phải chặt bớt, triệt bỏ bằng hết những phe nhóm không ra hồn. Chỉ một số vừa vặn được quyền tồn tại và lúc ấy mới có thể nói chuyện trật tự, kỷ luật.

Được tồn tại vồn vện năm sáu cánh, năm sáu “họ” có thực lực. Còn bao nhiêu bắt buộc phải giải nghệ. Máy thẳng Bàn Tay Đen bắn mướn các kẹ, bọn cá mập không gốc, bọn bao đê, xổ số không có

thầy chú che chở để làm ăn đàng hoàng là phải “đi” hết. Chậm chạp là bị cánh Corleone coi như có nhiệm vụ quét liên.

Vito Corleone đã tung tối đa lực lượng vào vụ tổng càn quét Nữu Ước. Vậy mà cũng phải mất 3 năm... và cũng hung hiểm ra gì?

Lần gay go nhất tưởng đâu Ông Trùm suýt đi luôn. Máy thẳng chuyên viên đánh đấm gốc Ái Nhĩ Lan xưa nay cứng đầu quen làm ăn lẻ nghe nói bị cánh Corleone bôi tên bèn liều chết xông tới nổ, một ăn hai mất mạng. Hàng rào an ninh của Vito Corleone đốn bằng hết, nhưng vẫn lọt lưới một thẳng. Trước khi ăn đạn nát thân nó cố để bằng được một phát vào giữa ngực tay tổ!

Ông bố nằm dưỡng thương, cậu-cả-con-ông-chủ Sonny Corleone thừa dịp

ra tay, lựa người lập một toán đánh đấm riêng. Caporegime Sonny lắm lý chứng tỏ biệt tài đánh đường phố.

Nó không tính toán như bố mà bắn là bắn tàn nhẫn. Vốn vẹn 3 năm 1935-36-37 Sonny thành danh đao phủ thủ, tay súng khôn nhất, đáng gờm nhất trong giới giang hồ Mỹ quốc, chỉ nhường Luca Brasi ở khoản tàn độc.

Hồi đó còn thằng dân chơi thứ dữ Ái Nhĩ Lan nào lọt sổ là một tay Luca Brasi sục sạo rượt theo “bôi sổ” bằng hết. Có mỗi mình nó xách súng đi làm ăn mà bọn làm-ăn-lẻ bị quất tơi bời, thảm hại quá nên một Ông Trùm có tiếng trong 6 họ lớn Nữu Ước phải lên tiếng can thiệp. Vừa có ý đứng ra bảo vệ, Luca cảnh cáo, bắn chết tươi! Cũng may là sau đó Ông Trùm Corleone bình phục, kịp thời dàn xếp cho yên.

Từ năm 1937 giới giang hồ Nữu Ước hết sóng gió, lâu lâu mới có một vụ hiều lằm nho nhỏ, một vụ nổ súng lẻ tẻ, dù cũng có người chết.

Gặp buổi bình thời Ông Trùm Corleone vẫn không ngừng cảnh giác, như lãnh chúa lo bảo vệ thành trì không cho bọn rợ xâm phạm giang sơn. Cũng phải nhìn ra thế giới bên ngoài để biết Hitler đang lên, Tây Ban Nha mất và Ăng-Lê chạy mặt Đức ở Munich. Điều này phải đại chiến thế giới mà chiến tranh dám gây ra rất nhiều phiền toái. Nhưng vững vàng như giang sơn nhà Corleone thì khỏi sợ. Biết nhìn xa thì chiến tranh còn là dịp làm giàu mau, tha hồ bốc lớn nữa. Miễn là mình thái bình!

Là người viễn kiến, Vito Corleone làm một cuộc du thuyết, vận động toàn quốc. Sứ giả hòa bình trong giới giang hồ

giữa năm 1939 đã có công lập bản thỏa ước giữa tất cả các phe nhóm anh em. In hệt như Hiến Pháp Hiệp-Chủng-Quốc, bản thỏa ước nhìn nhận “chủ quyền” từng phe, từng nhóm... chia đất, chia ảnh hưởng để duy trì hòa bình trong giới giang hồ.

Thế chiến II bùng nổ và năm 1941 Hoa Kỳ tham chiến thì rung động cả nước nhưng giang sơn biệt lập của Corleone còn thái bình hơn bao giờ hết để lợi dụng thời cơ hốt bạc như bất cứ ngành kỹ nghệ sản xuất nào. Bông thực phẩm, bông xăng cũng là tiền, mà giấy phép xuất ngoại cũng ăn có không ít. Cánh Corleone bắt áp-phe đấu thầu cung cấp cho Bộ Quốc Phòng và tha hồ phát bông mua vải cho các hãng cắt may không đủ vải làm. Ông Trùm còn lo cho bọn thủ hạ đang phục vụ cho mình đúng tuổi quân

dịch khỏi phải đi lính đánh nhau ở mãi tận đâu đâu. Thông lưng với bọn quân-y-sĩ, trước khi khám sức khỏe uống bậy vô một thứ thuốc nào đó... hoặc gài bằng được tên nó vào danh sách những thằng được quyền hoãn dịch vì cần thiết cho kỹ nghệ quốc phòng.

Dĩ nhiên Ông Trùm Corleone có quyền vênh mặt: tội bay người của tao, ở trong giang sơn của tao, phục vụ cho tao thì đại chiến cũng có sao đâu? Tin tưởng ở luật pháp, trật tự xã hội như chúng nó thử coi? Cả triệu thằng chết mất xác! Kẹt có chút xiu là giữa lúc đó cậu út Michael bỗng xung phong nhập ngũ để phục vụ tổ quốc. Mấy thằng nhãi con cái nhà lạ quá, cũng rầm rầm tình nguyện. Có thằng dám trả lời ông caporegime rằng “Xứ sở này ban ơn cho tôi nhiều quá”. Nghe thuật lại, Ông Trùm Corleone

quắc mắt: Còn tao đây... tao không ban, tao không tốt? Lẽ ra là bọn nó phải mệt rồi... nhưng không lẽ con mình cũng làm vậy không trừng phạt mà nhè hời tội bọn nó? Đành phải bỏ qua.

Thế chiến II chấm dứt là Ông Trùm Corleone biết đã đến lúc giang sơn mình phải đặt lại vấn đề làm ăn lần nữa cho thích hợp với thế giới bên ngoài. Ông tự tin làm được, khỏi sợ thua thiệt vì từng có kinh nghiệm sống: ít ra cũng có 2 vụ làm Ông Trùm mở mắt!

Trước hết là vụ cướp ngày mà vợ chồng thằng Nazorine là nạn nhân. Lâu rồi hồi đó tội nó mới cưới nhau, lo đi mượn nhà ở riêng và dám để ra hẳn 300 đô-la tiền mồ hôi nước mắt để sắm đủ thứ bàn ghế giường tủ cần thiết cho tổ ấm. Ông nhà thầu cung cấp đồ gỗ chớp tiền lẹ lẹ, hẹn tuần sau giao đồ. Nhưng đồ

làm sao có, khí cũng ngay tuần sau hăng bị tuyên bố khánh tận tài sản, kho hàng niêm phong lại chờ bán đấu giá trả cho chủ nợ. Dĩ nhiên bao nhiêu chủ nợ bu lại nhưng con nợ biệt luôn để khỏi nghe chửi. Đau quá, vợ chồng Nazorine đi hỏi luật sư mới hay cứ việc vô đơn kiện đòi nợ, tòa xử tới xử lui cỡ vài ba năm sau thì hy vọng được hoàn lại tiền và may nhất được cỡ 1 phần 10!

Nghe chuyện Ông Trùm Corleone ngạc nhiên: vậy là nó ma giáo, lách qua pháp luật rồi. Chủ nợ làm gì được? Vila, xe hơi deluxe toàn đứng tên vợ, việc làm ăn là của công ty mà nó chỉ là một trong những người có phần hùn, nghĩa là trách nhiệm cũng có chớ... nhưng vô cùng hữu hạn! Luật pháp là như vậy, nhưng có lẽ nào vợ chồng thẳng thọt làm bánh Nazorine nạp tiền xương máu cho ông nhà

thầu nuôi con ăn học Đại học? Nó sắp bị tuyên bố khánh tận mà còn tỉnh khô nhận 300 đô mà? Việc giải quyết quá dễ: ông consiglieri Genco chỉ đến tận nơi nói phải quấy mấy phút là ông nhà thầu láu cá biết nguy nuốt không nổi... bèn nhả ra đủ số đồ đạc cho riêng vợ chồng chủ nợ Nazorine!

Sau đó là một vụ có hậu quả nặng hơn nhiều. Khoảng 1939, Vito Corleone đã tính dọn nhà ra Нью Ước chọn một vùng ngoại ô hay tỉnh lỵ nào đó cho thanh vắng và chẳng ai biết đến mình. Con cái cũng muốn cho học trường lớn cùng với những con nhà đảng hoàng. Bèn mua luôn cư xá Long Beach nhà có sẵn 4 căn và đất còn nhiều. Năm đó Sonny sắp lấy vợ, vậy vợ chồng nó một căn, ông bà Trùm một, nhà Genco Abbandando một và một căn để trống.

Mới dọn nhà được tuần lễ thì có 3 ông thợ đi cam-nhông đến viếng, tự xưng có bốn phận xem xét ống lò khắp thị xã. Thằng cận vệ của Ông Trùm dẫn vô, đưa xuống nhà dưới xét lò sưởi trong khi ông bà Trùm và Sonny ngồi hứng gió biển ngoài vườn. Ông Trùm Corleone đã có vẻ bất mãn khi bị thằng cận vệ mời vô coi 3 công nhân nhà nước khi không hùng hục giở cái lò bất hợp lệ, làm nát cả cái nền xi măng. Cả 3 ông cùng bự con, hung hăng. Ông xếp còn la:

– Lò nhà này hư hết! Muốn sửa chữa, đặt lại cho đúng luật thành phố thì ông chủ cho xin 150 đô tiền mua các bộ phận thay thế và nhân công. Bằng không Ty Vệ-sinh sẽ không cho phép xài. Đây, có cái giấy này của tụi tôi dán lên thì chẳng ai đòi xét nữa.

Hắn vừa nói vừa nham nhở chìa ra một “lá bùa” đo đỏ. Ông Trùm lấy làm thú vị. Cả tuần nay bỏ bê công chuyện làm ăn, chỉ lo nhà cửa cho xong đã có ý chán ngấy. Bèn cố tình sửa giọng thật là nhà quê.

– Nếu tôi không đưa tiền cho mấy ông... thì cái lò này sẽ ra sao?

– Thì nó cứ nằm y nguyên thế này!

Hắn điểm một cái nhún vai, đưa tay chỉ đồng bộ phận lò sưởi vừa gỡ ra nằm la liệt dưới đất. Ông Trùm bèn hẹn “Chờ tôi đi lấy tiền” rồi trở ra vườn bảo Sonny:

– Mà y vô coi mấy ông thợ làm lò. Họ nói gì tao chẳng hiểu. Mà y vô tính cho xong chuyện...

Dĩ nhiên đâu phải trò đùa mà thôi? Còn là dịp tốt để thử thách chân cẳng

Sonny, xem cậu-cả-con-ông-chủ xử trí thế nào...

Lối xử trí của Sonny chẳng hợp với ông bố chút nào. Nó phũ quá, thiếu chất tế nhị truyền thống Sicily. Nó la búa giọng ào ào, thiếu cái bén nhọn của một mũi dùi nhọn hoắc.

Vì vừa nghe hiểu ý ông xếp muốn gì là Sonny rút súng ra, quát bọn cận vệ tầm quát cho 3 ông một mách mở hàng. Rồi bắt đặt lại lò ngay ngắn, thu xếp cái nền cho gạch. Xét người té ra ba ông chẳng phải người nhà nước mà là thợ làm công cho một hãng sửa chữa nhà cửa quận Suffolk. Nó lấy địa chỉ, tên tuổi ông chủ đoạn thấy 3 ông lên cam-nhông dọa:

– Chớ có để tao thấy mặt ở vùng này. Tao mà gặp thì tụi bay sẽ nằm trên cỏ!

Hồi đó Santino Corleone có lối xử trí công việc gọn gàng như vậy, hiền hơn sau này nhiều và ưa “lành mạnh hóa” địa phương nó sống. Ông chủ hãng sửa nhà phố được Sonny ghét hăm, yêu cầu chớ gọi nhân viên đi xét lò ở Long Beach mà mang họa. Sau khi bắt bớ với ông cò địa phương thì cứ có án mạng, cướp của giết người có dân chuyên nghiệp dính vô là Sonny có ngay bản sao tờ trình. Chưa đầy một năm mà Long Beach đậm hiền nhất nước Mỹ! Máy dân ăn hồ ăn chĩa hay côn đồ anh chị đều được cảnh cáo đi nơi khác làm ăn. Bướng bỉnh nấn ná làm một cú thì được. Tái phạm cú nữa là kể như tuyệt tích! Máy thằng bịp đi bán đồ giả hay đóng kịch vớ vẩn vô dọn đồ ở phương khác tới Long Beach là được khuyến cáo đi chỗ khác chơi thật lịch sự. Cứ ở lại làm càn thì rồi cũng phải đi...

nhưng chắc chắn sẽ đi bằng xe Hồng-thập-tự.

Ngay mấy thằng con ông cháu cha nổi chúng côn đồ tụ họp phá làng phá xóm còn bị mời gấp đi phương khác, đừng ở lại làm dơ Long Beach! Làm gì mà không đô thị gương mẫu?

Vụ “cướp ngày” của những thằng bề ngoài kinh doanh hoàn toàn hợp pháp nhưng bên trong lợi dụng từng sơ hở nhỏ của luật pháp để cướp-cơm-chim khiến Ông Trùm Corleone mở mắt. Một người tài trí như ông phải có đất sống chính thức, có địa vị ngon lành ở ngay trong xã hội lương thiện, hợp pháp mà cậu Vito Corleone ngày nào từng bị cấm cửa. Phải chuẩn bị đủ điều kiện...

Đó là những ngày Vito Corleone sống yên vui trong cư xá Long Beach,

tà tà ngự trị và mở rộng phạm vi hoạt động của giang sơn nhà cho đến ngày thẳng đường Thổ Sollozzo xuất hiện. Vì nó mà gia đình Corleone lại một phen lâm chiến và lần này vừa nổ súng là Ông Trùm gục đầu tiên để vật lộn với Tử thần trên giường bệnh viện.

15.

MỘT THỊ TRẤN NHỎ, HIỀN
HÒA như New Hampshire
thì có cái gì lạ lạ một chút mà thoát khỏi
cặp mắt những bà nội trợ tối ngày lo hé
cửa sổ nhìn ra và những ông bà chủ tiệm
ngồi trông hàng mà mắt để ngoài đường?
Chiếc xe đen mang bảng số Nữu Ước vừa
tốt trước nhà ông bà mục sư Adams có
vài phút mà “cả thành phố đều hay”.

Cô sinh viên Kay Adams đang gào
bài thi trong phòng, tính xuống nhà ăn

cơm trưa cũng lấy làm lạ, hé màn coi. Thấy nó tốp trước sân nhà mình nàng hiểu ngay. Lại thấy mặt hai gã bặm trợn trông cứ như găng-tơ trong xi-nê trong xe nhảy ra là Kay phải bay ngay xuống, đích thân ra mở cửa. Chắc người nhà Michael nên phải lo chặn đầu, chớ để đụng đầu ông già bà già trước. Chẳng xấu xa hèn kém gì mà phải mắc cỡ, chẳng qua ba má nàng hơi cổ một chút, đúng týp trí thức chính hiệu miền Đông, sợ không hiểu sao cô con cứng lại quen biết cả hạng người này.

Chuông vừa reo là Kay đã chắn ngay trước cửa còn nói vọng vào cho bà già hay “Có con mở rồi!” Hai gã đứng lù lù, một thằng đưa bàn tay mặt vô nách áo làm như găng-tơ rút súng làm Kay há mồm ngạc nhiên, nhưng hăn ta chỉ lôi ra chiếc ví, mở bật cho thấy tấm thẻ hành sự.

– Tôi là thanh tra Công an John Philips. Và đây là bạn đồng sự Siriani. Nếu tôi không lầm, cô là Kay Adams?

Kay gật đầu ngó “ông đồng sự” mặt đen thui, lông mày chổi xể rậm đen.

– Chúng tôi muốn hầu chuyện cô vài phút. Về vụ Michael Corleone.

Nàng bèn mời họ bước vô, liếc lên trên lầu thấy ông già thò đầu ra ngó:

– Cái gì đấy con?

Mục sư Adams là cha sở họ Baptist mà còn nổi tiếng học giả. Tóc bạc xám, người gầy gò trông thật trang nghiêm, đạo đức và hiền triết đến độ chính con gái cũng không hiểu nổi bố. Làm như ông lơ là không buồn để ý đến nhưng thực sự yêu thương con ghê gớm nên Kay tội gì phải giấu diếm vụ này?

– Thưa cha, hai ông công an muốn hỏi con về một người bạn trai.

– Sao con không mời vô phòng việc của cha?

– Thưa ông có lẽ để chúng tôi nói riêng với cô Kay tiện hơn.

Thanh tra Philips tưởng đâu ông muốn nghe nên lo chặn trước. Nào ngờ ông già cứ thản nhiên coi như chẳng có chuyện gì mà còn trả lời rất lịch sự:

– Cái đó còn tùy con thôi... Nếu nó muốn... Kay, con muốn nói riêng với họ... hay muốn có cha ở cạnh con? Hay để má con?

– Thôi cha – Con nói riêng được mà?

– Vậy xin mời vô phòng làm việc của tôi tiện hơn. Nếu cần nói lâu thì tiện bữa dùng cơm trưa luôn.

Sau khi nhã nhặn từ chối, họ đi theo Kay vô văn phòng. Nàng ngồi chững chạc trên chiếc ghế da bụi của ông già làm cả hai ông công an cùng ngượng ngùng ngồi ghé mép đi-văng. Khó vô đề quá! Sau cùng thanh tra Philips đặt câu hỏi:

– Cô Kay, xin cô cho biết sự thực. Nội 3 tuần vừa qua, cô có gặp Michael Corleone hay nghe nói hắn ta ở đâu không?

Chỉ một câu hỏi đó là Kay gần biết hết sự việc. Mấy tờ báo lớn Boston chẳng chạy những hàng tit lớn về vụ một đại úy cảnh sát và một thằng cha buôn lậu ma túy tên Virgil Sollozzo vừa bị hạ sát cùng một lúc đó sao? Có tờ còn cho rằng vụ này thế nào cũng dây dưa đến trận đánh lớn của cánh Corleone. Kay rất tỉnh táo lắc đầu:

– Không. Lần cuối cùng tụi tôi gặp nhau là đêm Michael vô nhà thương thăm ông già. Có lẽ đến một tháng rồi.

– Cái vụ gặp gỡ đó tụi tôi có biết hết. Tôi muốn biết sau đó kia...

Dĩ nhiên Kay lắc đầu “Không”. Thanh tra Philips lên tiếng dặn hờ:

– Nếu có gặp Michael xin cho tụi tôi hay gấp. Có chuyện vô cùng quan trọng liên quan đến hẩn. Xin cho cô hay là cô có thể bị “kẹt” nếu tiếp tục tiếp xúc. Còn giúp đỡ hẩn dưới bất kỳ hình thức nào thì nguy hiểm không để đâu cho hết.

Kay ngồi thẳng lên, đồng dặc:

– Coi, sao lại không giúp đỡ kia? Tụi tôi sắp làm đám cưới, tình nghĩa vợ chồng mà?

Thanh tra Siriani giải thích:

– Nếu giúp, cô sẽ bị coi như tòng phạm sát nhân. Hẳn đã hạ sát cả ông đại úy cảnh sát lẫn thằng cha điểm chỉ viên tối hôm đó. Chúng tôi biết rõ Michael bắn.

Kay bỗng cười phá lên. Giọng cười ha hả vô tâm quá, tự tin quá làm hai ông công an ngồi ngẩn ngơ. Nàng nói một hơi:

– Đời nào có chuyện đó! Michael không bao giờ dính vô mấy cái vụ đó, các ông tin tôi đi! Công chuyện trong nhà hẳn còn không hề đụng tới. Tận mắt tôi nhìn thấy bữa cùng về ăn cưới con bé em là Michael rõ ràng bị coi như người ngoài, chẳng hơn gì tôi. Nếu các ông phải lùng tìm... có thể vì hẳn muốn lánh mặt ít lâu, sợ tên tuổi dính vô phiền

phức đó thôi! Mấy ông, hay bất cứ ai đi nữa... hiểu hẳn sao bằng tôi? Michael không găng-tơ chút nào, trái lại tôi chưa hề thấy một người nào kính trọng pháp luật đến như hẳn. Đến nói dối một câu còn không, huống hồ giết người!

– Cô quen biết Michael cỡ bao lâu?

– Ngoài một năm...

Cả hai cùng cười làm Kay chơi vơi. Giọng Philips có vẻ thương hại:

– Còn nhiều chuyện cô không thể biết về Michael. Cô có biết cái đêm nó vô nhà thương thăm ông già ra đụng đầu một sĩ quan cảnh sát có mặt ở đấy vì công vụ nó đã làm gì không? Nó xông tới hành hung ông đại úy mà hậu quả là chính nó lãnh đủ! Bể hàm, gãy mấy cái răng. Nó được người nhà đưa về Long

Beach. Ngay đêm hôm sau chính ông đại úy cảnh sát đó bị hạ sát và Michael thì biệt tăm. Biến luôn! Nghề nghiệp tội tôi là phải có a-giăng, mật-báo-viên. Đứa nào cũng chỉ đích danh Michael Corleone! Còn bằng chứng để đưa ra tòa buộc tội thì sức mấy có? Gã hầu bàn có mặt ở phạm trường không nhận ra hình Michael nhưng nó cam đoan thấy người sẽ nhận diện lập tức. Còn thằng tài xế của Sollozzo nữa. Nó không khai. Nhưng nếu tội tôi vô được Michael thì đương nhiên nó chịu làm chứng liền. Mong cô hiểu điều này để giúp tội tôi phần nào. Là trước sau thế nào nó cũng bị vô, chạy đâu khỏi? Tội tôi lo truy tầm ráo riết đã đành. Bên FBI cũng cử a-giăng đi và cơ quan nào cũng được lệnh truy nã. Bắn chết một sĩ quan cảnh sát giữa Nữ Ước đâu phải chuyện đùa?

– Tôi không tin chút nào hết!

Kay thân nhiên đáp vậy nhưng quả thực là Michael có bị đánh bể hàm đêm hôm đó. Nàng phân vân, khó chịu. Có lẽ nào chỉ vì vậy mà một con người như Michael can tội sát nhân? Đúng lúc ấy Philips hỏi tới:

– Trường hợp Michael sẽ tiếp xúc với cô... liệu cô có thể cho tụi tôi hay liên?

Kay lắc đầu là Siriani đáp luôn:

– Những liên lạc giữa Michael và cô tụi tôi biết không sót. Ngày giờ, địa điểm đủ cả! Cô nhớ rằng cuốn sổ hô-ten còn đó, nhân chứng thì quá nhiều. Để lọt ra cho nhà báo là chúng đăng liền và ông già bà già cô chắc chắn sẽ mất mặt. Người đứng đắn tên tuổi như các cụ chịu sao nổi khi cả nước biết cô con cưng đi bắt

bồ với một tên găng-tơ? Nếu cô không chịu... thì liền bây giờ tôi sẽ mời ông già vô, cho ông biết sự thực tức khắc.

Kay ngó hẩn một lát rồi thông thả đứng lên, đi ra mở cửa. Ông già đang ngậm píp đứng ngó cửa sổ. Nàng gọi:

– Cha ơi, cha vô đây chút xíu được không?

Ông già quay lại mỉm cười, đi vô liền. Âu yếm khoác tay con, ông đi ngay tới trước mặt hai ông khách.

– Có chuyện chi, quý vị?

Cả hai làm thinh nên Kay giục:

– Đây, cha tôi đây, ông cho biết sự thực đi.

Siriani đỏ mặt nói:

– Xin ông Adams hiểu cho là vì muốn giúp cô Kay nên tội tôi phải nói rõ vụ này. Cô ấy dính líu tình cảm với một gã bất lương mà tội tôi có thể quả quyết là thủ phạm vừa hạ sát một sĩ quan cảnh sát. Tôi vừa cho cô ấy hay là nếu không nghe lời tội tôi thì chắc chắn sẽ gặp nhiều chuyện phiền phức, lời thôi lắm. Hình như cô ấy chưa rõ tầm quan trọng của vụ này nên nhờ cụ nói lại cho cô ấy hiểu dùm.

– Chuyện khó tin nhỉ!

– Thì cô ấy và Michael Corleone đi lại với nhau cả năm nay. Ở hô-ten nào chẳng ghi ông bà Michael Corleone? Cái ông Michael Corleone đó hiện đang có lệnh truy nã liên quan đến vụ hạ sát một sĩ quan cảnh sát. Cô ấy không chịu cho tội tôi biết một tin tức gì... Sự thực là như vậy. Ông có thể cho là chuyện khó tin...

nhưng bằng có thì tôi có đủ.

– Không, ông Thanh Tra hiểu lầm ý tôi mất rồi. Tôi muốn nói khó tin con bé nhà tôi sẽ gặp phiền phức, lòi thoi lắm ấy chứ? Còn cái vụ kia thì... Trường hợp các ông nhất định cho nó là một thứ... ủa danh từ giang hồ gọi là gì nhỉ... phải rồi... một thứ gái chơi.

Ngạc nhiên Kay ngược nhìn cha. Ông vừa biểu lộ cả một sự băn khoăn, ngờ vực về danh từ một cách thật... học giả và tuyệt vời. Rõ ràng ông muốn cho thấy sự chịu chơi. Quả thực nàng không ngờ ông già dám chấp nhận sự việc giản dị tới cỡ đó. Nhưng ông kết thúc rất đột ngột:

– Tuy nhiên các ông vững tin rằng nếu thằng đó mà lòi mặt vô nhà này thì chắc chắn tôi sẽ cấp báo nhà chức trách

liên. Con nhỏ nhà tôi cũng làm vậy. Bây giờ xin hai ông tha lỗi cho, cơm nước này giờ nguội cả rồi!

Sau đó ông tiễn khách rất lịch sự, đóng cửa không đến nỗi động mạnh nhưng khép một cách cả quyết rồi mới cầm tay Kay đi xuống bếp ăn cơm. Kay vừa đi vừa tấm tức khóc, có phần tủi vì sự thương yêu kín đáo của cha. Ngồi vào bàn ăn thấy mẹ không hỏi han đến cái vụ khóc là biết chắc ông đã nói rồi. Trong khi đó ông cúi đầu cầu kinh.

Bà mục sư Adams thuộc tốp người mập, bệ vệ quần áo chững chạc, mớ tóc gỡ chải đàng hoàng. Chẳng bao giờ Kay thấy mẹ đầu bù áo quần luộm thuộm cũng như chẳng bao giờ bà có chủ ý theo dõi con gái tò tò. Như bữa nay một lát sau bà mới nói:

– Làm gì mà khóc lóc con? Chắc chẳng có chuyện gì mà bọn họ làm ra vẻ ghê gớm vậy thôi. Bể nào thằng ấy cũng dân Dartmouth, có lẽ nào nó làm những chuyện ghê tởm như thế bao giờ?

– Ô hay, sao mẹ biết hẳn học Dartmouth?

Thấy Kay giương mắt ngó ngạc nhiên, bà già không trả lời thẳng mà chỉ trách yêu, sửa lưng nhẹ nhàng:

– Mấy cô, mấy cậu bây giờ ưa bí bí mật mật, cứ tưởng đâu mình khôn lắm! Dĩ nhiên phải biết chớ, biết từ lâu rồi... nhưng không lẽ con không nói mà cha mẹ gọi trước?

– Nhưng làm sao cha mẹ biết?

Kay vẫn muốn biết điều đó. Nàng không dám nhìn thẳng, nhìn ngay mặt

cha. Ông biết rồi, biết hết, cả vụ hai đứa ngủ với nhau. Nên này giờ ông có cười nữa đâu? Ông lại trả lời thay bà già:

– Coi, cứ việc mở thư của con ra coi là biết chó gì?

Kay sững sờ, bực bội. Nàng ngừng lên nhìn. Lại có cả vụ lén coi thư riêng, mở thư riêng ra coi trước nữa sao? Một tội trọng! Không lẽ một người như cha nàng mà có thể mở lén thư từ của con ra coi? Không thể được!

– Cha, không lẽ cha mở lén thư từ của con?

– Có gì đâu mà lạ, con? Một tội trọng thật nhưng cha đã cân nhắc rồi. Thà cha mẹ phạm tội mở thư con coi lén còn hơn là mắc cái tội ù lì bùng bít, có mỗi đứa con gái cứng độc nhất mà sa ngã hồi nào

không hay. Đó là một chọn lựa đạo đức!

Đang lúng búng đây một môm thịt gà luộc, bà già cất tiếng phụ họa:

– Vả lại con của mẹ lớn đầu mà còn ngây thơ quá! Cha mẹ phải biết chứ? Con không nói gì về hẳn thì cha mẹ lại cần phải biết nữa...

Ôi chao, may quá! May cho nàng là Michael không có lỗi viết thư dài lê thê những yêu đương, nồng nàn. Nếu đọc những lá thư nàng viết thì cha mẹ Kay đến ngất xỉu mất. Cũng may những lá thư nàng viết không bại lộ!

– Con không dám nói gì về Michael... tại con sợ cha mẹ ngán gia đình anh ấy.

– Đúng, cha mẹ ngán quá xá! Nhưng gần đây con có gặp Michael, sau cái vụ đó không?

– Không. Con chắc chắn Michael không bao giờ làm những chuyện ấy, không bao giờ phạm tội!

Kay khẽ đưa mắt thấy mẹ nàng gật gù rồi hai ông bà thỉnh lĩnh trao đổi một cái nhìn đầy ý nghĩa, một sự biểu đồng tình. Ông bà khoan thai nói:

– Nếu nó không phạm tội mà nó lại biến mất, tìm không ra thì chỉ e nó gặp một chuyện gì, chuyện gì đó rồi.

Mới đầu Kay có hiểu gì? Chừng hiểu ý ông già thì nàng vùng đứng dậy, chạy miết lên trên phòng.

* * *

Ba ngày hôm sau Kay đi tắc-xi tận nhà Michael bên Long Beach. Đã gọi

điện thoại trước nên Tom Hagen ra đón trước cửa. Nhè gặp cha này thì chán quá, hẳn đời nào chịu nói thực!

Kay vô phòng khách đợi, có nhiều người đàn ông đi lại nhưng không thấy Sonny. Nàng hỏi Hagen:

– Anh biết Michael hiện ở đâu và có cách nào gặp được không?

Nó cho hay:

– Ở đâu thì chúng tôi không hay... nhưng an toàn, mạnh khỏe thì chắc chắn. Nghe tên ông đại úy cảnh sát đó bị bắn, nó sợ bị nghi ngờ, bị câu lưu oan... nên quyết định lánh mặt ít lâu. Nó có dặn tôi trước là trong mấy tháng thế nào cũng có tin về.

Làm sao mà tin nổi thứ tin “chế tạo”, cố tình muốn lái sang một ngả như thế

này?

– Nhưng có phải ông đại úy đó đánh Michael bể hàm?

– Có chuyện đó thật... nhưng Michael đâu phải người hung hãn, thích ân oán? Tôi cam đoan nó không dính gì tới những vụ vừa xảy ra.

Kay mở bóp lấy lá thư:

– Chùng nào có liên lạc... anh có thể chuyển dùm cái này cho Michael?

Hagen không nhận, lắc đầu quây quây:

– Tôi tiếc không thể nhận lá thư này. Nếu tôi nhận và nếu có chuyện ra Tòa, cô xác nhận như vậy đó... thì bằng vào sự kiện này Tòa có thể suy diễn là tôi phải biết chỗ nó lẩn tránh, cô thấy không?

Sao cô không nén lòng chờ ít lâu nữa?
Thế nào cũng có tin Michael nhắn về.

Kay uống hết ly nước, đứng dậy từ biệt. Hagen đưa nàng ra nhưng cửa vừa mở là đụng đầu một người bước vô. Một bà già mập tròn, bận đồ đen mà Kay nhận ra là má Michael, nên vui vẻ đưa tay ra:

– Chào bà Corleone...

Cặp mắt nhỏ xiu giương lên ngó Kay một lát rồi khuôn mặt nhăn nheo, rúm ró màu da ô-liu mỉm cười với nàng, một nụ cười thật kỳ cục mà thật là thân thiện. Bà nói líu tíu như reo lên mà giọng Ý nhà quê đặc sệt nghe chẳng hiểu gì hết.

– À, cô là bạn của Michael! Tôi nhớ ra rồi! Mà cô ăn gì chưa? Chưa hả?

Kay lắc đầu, ý nói không muốn ăn

nhưng bà hiểu khác nên quay sang Hagen la một mách ào ào bằng tiếng Ý và sau cùng chêm vô một câu tiếng Anh đại khái:

– Cái thằng tệ quá! Khách của em đến nhà mà ly cà phê không có...

Lập tức bàn tay ấm áp nắm lấy tay Kay, lời tuốt vô tận bếp:

– Cháu vô đây... Ngồi xuống uống cà phê, ăn một cái gì đi. Rồi bác bảo một thằng đánh xe đưa cháu về tận nhà chớ con gái như thế này đi xe lửa một mình đâu được!

Kay rụt rè nói:

– Cháu tới hỏi thăm tin Michael, lâu quá chẳng thấy tin gì nhưng ông Hagen cho hay ở nhà cũng chẳng biết gì hơn, có điều thế nào cũng sắp có tin...

Bà Trùm Corleone chưa nói gì thì Hagen mau mau gài một câu chặn đầu:

– Bác à... hiện giờ chỉ có thể cho hay bấy nhiêu đó thôi.

Bà quắc mắt lên nạt lớn:

– Ra bây giờ đến mày phải dạy tao làm cái này, không làm cái kia hử thằng Tom? Bác trai mày còn chưa dạy tao mà?

– Thừa bà bệnh tình Ông Trùm thế nào?

– Dĩ rồi... Bây giờ dĩ nhiên. Ông hồi này có tuổi... làm ăn lắm cảm, điên đầu nên mới bị như vậy chớ?

Bà hết làm dấu thánh đến đập tay lên trán làm như bắt buộc phải nói xấu tới ông chồng. Kay bị ép uống cà phê, ép ăn chút bánh mì, phó-mát. Bà Trùm cũng

uống luôn cho vui rồi sau đó hai tay nắm chặt lấy bàn tay Kay:

– Cháu ạ, bác nói thực... Cháu đừng chờ, thằng Michael sẽ không có thư từ, tin tức gì cho cháu đâu. Nó phải đi trốn hai năm ba năm. Có khi lâu hơn, lâu lắm! Cháu về nhà, cháu quên nó đi. Gặp thằng nào kha khá là lập gia đình đại đi cho xong, bác nói thật đó.

Kay không trả lời mà móc bóp lấy ra phong thư:

– Nhờ bác chuyển đến Michael dùm cháu.

Bà già cầm ngay, không ngần ngại. Tom Hagen vừa ập úng toan lên tiếng đã bị mắng át đi bằng một tràng tiếng Ý.

Sau đó bà dắt tay Kay đi ra cửa, thân mật vỗ vai, xoa má... Lúc ôm hôn chia tay khẽ rỉ tai:

– Quên thằng Michael đi, con ạ! Bác nói thực... nó không còn là người của con nữa đâu!

Lúc Kay đi ra đã thấy một chiếc xe chờ sẵn. Hai thằng ngồi băng trên lăm lì không nói. Cửa xe vừa đóng lại là phóng thẳng một mạch về Nữ Ước. Kay cũng ngồi im lặng, cố trấn áp tinh thần để tập cho quen với ý nghĩ con người mà nàng thương yêu bấy lâu nay đã thực sự nhúng tay vào máu. Đúng thế, chính bà mẹ đẻ, người đã sinh thành ra nó nói thì còn sai lăm thế nào được!

16.

CARLO RIZZI HẬN ĐỜI LẮM.

Làm rể nhà Corleone đã tưởng bỏ, nào ngờ bị lừa tuốt, chỉ được thí một chân bao đề, bao đánh cá hạng bét ở miền Đông Manhattan. Bên cư xá Long Beach còn thiếu gì nhà ở, nếu ông bố vợ muốn cấp cho một căn thì dễ quá đi! Chỉ cần ông nói một tiếng là có quyền chiếm một căn. Phải có chân đứng trong cư xá thì mới mong có một việc gì kha khá trong nhà này chứ?

Rõ ràng là ông bố vợ coi nó rẻ mạt. Hừ, Ông Trùm Corleone... Bố Già Corleone! Tưởng Bố Già ghê gớm thế nào hóa ra cũng bị chúng quất nằm ngay đơ ra đường như một dân chơi hạng bét! Phải chi lão ngủm thì đỡ khổ quá. Thằng Sonny lên là nó có đường vì bề nào cũng bồ bịch một thời gian.

Carlo ngó con vợ rớt cà phê. Trông tởm quá đi mất! Mới lấy chồng có 5 tháng mà người nó bể bộn, lại vác cái bụng chình ình rõ ra thú gái xề. Mấy con gốc Ý ở Nữu Ước vậy hết. Nó đưa tay sờ cái bầu của Connie. Con nhỏ mỉm cười thì nó động một câu:

– Cô chắc nhiều dăm-bông hơn heo nái!

Xỏ xiên, chửi bới được là Carlo làm liến vì thấy Connie nhăn mặt hoặc rơm

rớm nước mắt là nó khoái chí lắm. Mà có là con gái cưng Ông Trùm, bố mày có mạnh thì mày cũng là vợ tao, cũng ở trong tay tao, tao muốn hành sao thì hành. Mày có là con nhà Corleone cũng vẫn bị hành!

Carlo đã hành hạ ngay từ đêm tân hôn. Connie nhất định không chịu nạp cái túi tiền mừng đám cưới thì nó đập thâm tím mặt mũi, giựt phăng và xài hết tiền, chẳng thềm nói một lời. Cứ kể ra cũng hơi quá đáng vì 15 ngàn đô đầu phải ít mà nướng hết ở trường đua và bao gái lu bù! Nó biết con vợ đang đứng sau lưng nó “chiêm ngưỡng” cơ người lực sĩ nên vươn tay ra lấy cái đĩa ở đầu bàn, Carlo cũng kín đáo gõ gõ mấy bấp thịt ở vai ở lưng cho hách.

Nó lực sĩ thì ăn đớp cũng phải lực sĩ chó? Thật nhiều và thật bổ dưỡng! Con

nhãi con Connie không mê nó sao được kia chứ! Nó đâu phải tốp chồng bệu những mỡ như mấy thằng gốc Ý ở đây. Tóc vàng cắt ngắn, lông tay lông chân thật khỏe, ngực nở bụng thon như thế này thì nhất. Đám thanh niên quen biết nhà Corleone có thằng nào bảnh bằng nó? Kể sức khỏe đấm đá thì bọn Clemenza, Rocco Lampone, Paulie... nó coi như đồ bỏ hết. Ủa, thằng Paulie không biết vừa bị thằng nào chơi?

Nhưng Carlo ngán Sonny. Cứ lấy sức ra chơi thì thằng anh vợ này có nặng hơn, bự con hơn, Carlo cũng chơi dư sức. Nhưng nghe danh “Đao phủ thủ” đậm rét. Nghe đồn nó giết người như ngóe sao lúc nào cũng chỉ thấy Sonny cà rớn, cười hể hể kia? Hắn lên thay Ông già thì đỡ quá!

Carlo uống cà phê; bực bội vì nhà của

gì mà chật hẹp quá. Nó quen ở miền Tây, rộng chân rộng cẳng xưa nay. Lát nữa phải lái xe “bua-rô”, làm ăn, từ đầu thành phố đến cuối thành phố, cho kịp giấc đánh cá trưa. Hôm nay chủ nhật, thiên hạ đổ xô đến đánh cá thể thao, baseball, bóng rổ... món nào cũng đông hết!

Carlo quay lại nhìn Connie đang mặc quần áo “ăn diện” đi chơi chúa nhật. Nó diện tởm hết chỗ nói: Váy lụa in hoa sắc sỡ, thắt lưng, vai bông.. lại còn vòng vàng, bông tai thật quê! Ít nhất cũng già đi 20 tuổi!

– Ủa, tính đi đâu đấy?

– Về Long Beach thăm ông già coi bệnh tình thế nào?

– Vậy là hồi này Sonny vẫn làm xếp sòng cả đám hả?

Connie trợn mắt bắt bẻ:

– Ủa, cái gì mà xếp sòng cả đám?

Nó găm lên:

– Con khốn nạn, mày còn nói với tao cái điệu ấy là coi chừng tao đá sút con ra ngoài!

Nó hoảng hồn thì Carlo càng muốn điên lên, nhảy tới động một tát trời giáng. Một... hai... ba... trở qua trở lại. Cặp môi bật máu, bẻ ra và sưng vù lên.

Carlo ngừng tay. Vậy là quá đủ... hơi quá giới hạn là khác vì nó không muốn để lại vết tích, bằng chứng. Connie chạy vào phòng đóng cứng lại, khóa cửa. Thây kệ, nó cười ha hả ngồi uống nốt chỗ cà phê bỏ dở.

Ngồi hút thuốc chán Connie vẫn chưa trở ra. Nó bèn động cửa ùng ùng:

– Mở ra cho tao vô lấy đồ thay.

Phải dọa đập văng cửa nó mới chịu mở và còn giấu mặt, quay lưng đi. Nó nằm úp mặt vào vách, cởi đồ ra từ hồi nào. Vậy là nó không muốn đi nữa. Thà nó đi về còn có chút đỉnh tin tức nội bộ cánh Corleone.

– Mới có bấy nhiêu đó mà đã hết hứng, hết muốn đi?

– Tôi không đi nữa!

Giọng nó vùng vằng đầy những nước mắt nghe vụng về ngượng ngượng. Carlo bèn xà xuống giường, kéo nó bắt quay lại coi mặt. Đúng rồi, nó không muốn đi là phải. Mặt mũi sưng vù, bầm tím thế kia thì đi sao? Không ngờ mới có mấy cái tát mà nặng thế? Gò má bể, môi trên rách, sưng vù lên trông ghê quá.

– Thôi được. Hôm nay tao về trễ nghe!

Carlo đi xuống, ra xe hơi đậu ngoài đường. Coi, đã có một giấy phạt đậu xe trái phép gắn ở kính trước... mà lại là thứ dữ, phạt 15 đô-la lận! Thây kệ, Carlo thấy đại nó vô học tấp-lô xe. Nó cảm thấy hứng thú. Lần nào cũng vậy, dượt được con vợ một mánh là thấy hả hê, trả hận được phần nào!

Hôm cho nó ăn đòn lần đầu tiên, Carlo cũng ngại lắm chớ? Nó chạy ngay về Long Beach, đưa cái mắt thâm tím ra mách mẹ, mách cha làm Carlo đã teo một ngày hôm đó. Nhưng chập tối thấy mặt nó mờ về và tự nhiên lại ngoan ngoãn hơn bao giờ hết! Carlo thấy thương hại, định bụng phải ăn ở tử tế một chút, đối xử nó đàng hoàng. Ăn nói lịch sự, cưng chiều và yêu cũng cố giữ cho đúng mực,

ngày một đêm một đều đặn. Thấy Carlo có vẻ hối hận, Connie mới thực thà kể lại...

Thì ra thấy con gái bị chồng đánh mặt mũi tím bầm, khóc lóc chạy về mách, Bà Trùm cũng nóng lòng, yêu cầu ông la thằng Carlo một tiếng. Cả hai người cùng không hài lòng cái vụ này chút nào nhưng Ông Trùm thân nhiên:

– Nó là con mình thật... nhưng lấy chồng là phải theo chồng. Thằng chồng nó có quyền và có bốn phận. Ngay ông vua nước Ý cũng chẳng dám xen vô chuyện riêng của vợ chồng nhà người ta. Mà về đi, ráng học cách ăn ở, chiều chuộng sao cho nó không đánh mày được kia!

Thấy bố không bênh, ý là con cứng xư nay Connie bèn làm mặt hờn, hỏi lại:

– Thế bố có đập mẹ bao giờ đâu nào?

Ông Trùm nhìn bà vợ:

– Ô hay, mẹ mày có làm gì mà bố phải đập?

Bà Trùm gật đầu cười mỉm.

Khi Connie mách đến vụ Carlo giựt túi tiền thì Ông Trùm nhún vai:

– Tao cũng làm như vậy... nếu vợ tao có thái độ láo lếu, dễ ghét như mày!

Bị xử ép quá, Connie đành phải trở về nhà và đâm hoảng. Không hiểu tại sao ông già, bà già lại lạnh nhạt với nó đến như thế? Nó ngơ ngác, sợ hãi vì xưa nay vẫn được bố cưng chiều nhất nhà.

Sự thực Ông Trùm đâu thể lạnh nhạt với đứa con gái cưng duy nhất như nó tưởng? Ông không nói nhưng cho lệnh

cấp tốc điều tra và biết ngay số tiền mừng đám cưới Carlo đã đem xài vào những mục gì. Ông còn trao cho Tom Hagen mật lệnh gài người bên cạnh, coi thẳng Carlo hàng ngày làm ăn ra sao. Từ nhất cử, nhất động của Carlo đều bị theo dõi, báo cáo đầy đủ từng ngày từng giờ. Ông Trùm biết hết.

Nhưng biết để biết vậy thôi. Làm gì được? Đâu thể dùng áp lực ép nó, bắt buộc mày phải làm chồng con tao cho đàn ông hoàng. Đó là vụ không thể can thiệp, chớ có dây dưa vào.

Ông Trùm đã dứt khoát nên khi Connie có bầu thì ông càng tin là mình làm đúng, dù con nhỏ mấy lần bò về nhà khóc lóc với mẹ và bà Trùm chịu không nổi đành lại phải cho chồng hay. Nó còn nói ly dị thì ly dị cũng được.

Xưa nay Connie chưa hề bị bố la. Nhưng vừa nghe nó nói ly dị cũng được là Ông Trùm nổi trận lôi đình:

– Đồ khốn! Con thì phải có cha. Mà ly dị để con mày ra đời mồ côi cha hả? Mới ra đời mà không cha... liệu có được không?

Nắm được chỗ đó, Carlo Rizzi được thể lòng dẫu. Nó khoái chí tả lại trận dượt võ sáng nay cho hai thầy ký nghe. Có bầu cũng đập. Con gái cứng của Ông Trùm cũng cứ ăn đòn như thường! Sally và Coach coi bộ phục quá. Dám làm vậy mới hùng.

Sự thực Carlo Rizzi chẳng đại gì làm người hùng nếu có biết Sonny Corleone nghe chuyện con em gái bị chồng hành hạ đã lông lộn, quát tháo đòi “bắn chết cha thằng khốn”. Ông Trùm phải đích

thân ngăn cản, dùng quyền làm cha để cấm nó và giọng ổng cương quyết đến nỗi hung hăng như thằng Sonny cũng phải ngán. Nó không thể và không dám trái lệnh bố nên đành... không dám gặp mặt Carlo Rizzi vậy. Chỉ sợ thấy nó là không dằn nổi cơn nóng giận!

Cho nên Carlo Rizzi vẫn lừng, vẫn cho là chẳng ai làm gì nổi. Buổi sáng Chúa nhật, nó vừa trút được nỗi uất hận nhà Corleone bằng mấy cái tát súng mặt con Connie nên lấy làm khoái chí, tà tà lái xe đến buya-rô. Nó đâu biết có một người cũng sắp phóng xe đến chỗ nó làm ăn và người đó là ông anh vợ Sonny Corleone.

* * *

Thực ra Sonny đâu có ý xía vô công chuyện Carlo Rizzi? Đêm thứ Bảy, nhớ con nhỏ Lucy Mancini quá nên nó “nhảy dù” đại khỏi cư xá, mò về Nữ Uớc hú hí với em một đêm. Để phòng thân, mình nó phải có 4 thằng đi theo. Đêm thứ Bảy, hai thằng một phòng, chặn hai đầu để xếp Sonny chiếm phòng giữa mới yên chí. Đi đường Sonny đâu cần cận vệ đi chung xe cho vướng tay vướng chân? “Đao phủ thủ mà” không tự bảo vệ được sao? Nó lái một mình, hai thằng lái xe chạy trước, hai thằng đi xe sau đoạn hậu.

Như là quá bảo đảm, nếu lâu lâu mới “dù” về Nữ Uớc một lần. Bữa nay Chủ nhật, Sonny tiện xe muốn ghé lại Connie, đưa nó về thăm ông già một lượt. Thằng Carlo sức mấy để xe cho nó đi và giờ này nó còn phải tới “buya-rô” mần ăn chớ?

Quả nhiên nó vừa vọt xe đi thì Sonny tới.

Sonny để hai gã đàn em lên trước. Chừng xe sau tới, hai thằng nhảy ra coi chừng đường đằng hoàng thì nó mới xuống, mắt trước mắt sau đi vô bin-đinh. Chỉ có 1 phần triệu nguy hiểm nhưng Sonny vẫn lo đề phòng. Nhưng cú hung hiểm ngày đó đã dạy nó chớ có coi thường bất cứ chuyện gì.

Chẳng hạn như thang máy là Sonny không bao giờ xài. Tội gì đâm đầu vào cái bẫy điện đó để nạp mạng oan? Dù có phải hùng hục leo lên tầng thứ 8 nó cũng chê thang máy!

Nó vừa thấy tận mắt thằng Carlo vọt xe đi, vậy chỉ có mình con Connie ở nhà chắc. Nhưng sao kêu cửa vẫn lặng ngắt thế này? Khi Sonny động mạnh, xưng tên đằng hoàng mới nghe trong

nhà tiếng yếu ớt. “Ai đó?” Tiếng Connie rõ... nhưng sao nó có vẻ sợ sệt, hoảng hốt, ngập ngừng thế này? Nó xưa nay đâu phải đứa nhõng nhẽo, nhút nhát? Chuyện gì ghê gớm vậy?

– Connie, mở cửa mau. Anh Sonny đây.

Có tiếng chân chạy, tiếng khóa mở lật bật rồi cửa bật mở, Connie nhảy xổ vào lòng anh, khóc nức nở. Ngạc nhiên quá, Sonny đứng ngây người... Nhưng khẽ đẩy Connie ra và liếc nhìn mặt con em là Sonny biết liền. Mặt nó sùng vù, sùng húp híp.

Sonny khẽ gỡ tay em. Nó nhăn mặt, hùng hổ quay ngoắt ra toan rượt theo “bắn chết cha thằng khốn”. Nó giận sùi bọt mép, nhưng chạy đi đâu được? Connie níu cứng lấy anh, nhất định không

chịu buông mà khóc lóc, van vỉ kéo vô trong nhà bằng được. Tính nết ông anh cả nó còn lạ gì? Nó đâu dám hé môi về vụ bị chồng ăn hiếp? Phải ráng đeo cồng, núu chặt lại. Connie ép anh ngồi xuống ghế, đóng cửa lại rồi kể lể:

– Anh ơi, tại em gây chuyện... em đòi đập trước nên Carlo mới lỡ tay đó. Tại em hết! Ảnh không tính đập nhưng em thách thức, em nhào vô nên mới vậy đó!

Mặt Sonny dịu lại chút đỉnh:

– Sáng nay em tính về thăm bố hả? Anh đoán vậy nên tiện xe anh ghé đón em... chớ có hay chuyện gì đâu?

Connie tủi thân, khóc thút thít:

– Thôi anh ơi... Mặt mũi em thế này về nhà đâu được?

– OK... Để anh phon gấp, kêu thằng bác sĩ quen lại đây săn sóc chỗ sưng cho em nghe? Em có bầu lần thứ nhất cần phải giữ sức lắm. Mà còn mấy tháng nữa sanh?

– Chi vậy? Đừng nghe anh, em sợ lắm... anh đừng làm gì hết nghe?

Sonny phát cười ha hả. Mặt nó thật độc, nó lùng khùng đáp:

– Yên chí. Anh không để cho con em mới sanh ra đã không có cha đâu! Đời nào anh làm vậy?

Nó gằn giọng đi trở ra sau khi khe khẽ hôn lên trên má Connie chỗ không sưng.

Sáng Chúa nhật ở buya-rô làm ăn của Carlo Rizzi, ngụy trang tiệm bán bánh kẹo, đường số 112 phía Đông Nữu

Ước thiên hạ đã bắt đầu bu đông. Từng dãy xe đậu dài dài. Vĩa hè trước tiệm đông nghẹt những bố-con-nít giỡn chơi với con-nít trong khi chờ đợi vô mua số đề, mua giấy cá banh. Mấy bố dẫn con đi chơi sáng Chúa nhật nhác thấy xe ông chủ tới là lo mua cà-rem đồ cho chúng chơi để rảnh rang tính toán. Thằng nào cũng cặp kè tờ báo bàn cá banh, đội hay đội dở.

Ông chủ Carlo tà tà vô phòng. Hai gã “thư ký” lo sắp đặt giấy bút, sổ sách sẵn sàng chờ thân chủ vô đánh cá. Một thằng gầy gò tên Sally và thằng Coach bụi con như đồ vật. Có cái bảng đen lớn đặt trên giá, viết bằng phấn rõ ràng tên 16 đội banh lớn, chia hai cột cho thấy ngay hôm nay đội nào đấu với đội nào. Cú hai đội chiếm một hàng, bên cạnh là ô vuông để trống để ghi tỷ lệ hơn thua giữa 2 đội.

Carlo quay phôn về “tổng hành dinh” để lấy tin giờ chót đăng loan báo trên bảng tỷ lệ hơn thua ước định để dân đánh cá-banh căn cứ vào đó mà mua giấy. Tuy không nhìn lên mà cả hai gã “thư ký” cùng chẳng bỏ sót một chữ chỉ nào của ông chủ. Đây là công tác ngầm nhưng vô cùng quan trọng: Ông chủ Carlo sơ sẩy một chút là consiglieri Hagen có báo cáo ngay. Vì ông chủ ghi lầm có mỗi một lần – chẳng hiểu vô tình hay cố ý – mà một ngày hôm Chúa nhật đã hụt hết 6 ngàn đô. Đó là lý do Ông Trùm Corleone đánh giá thấp cậu con rể:

– Khốn nạn... đến bao đề, bao đánh cá, vốn có người cung cấp, cơ sở có sẵn mà còn hụt vốn thì đúng là một thằng ăn hại!

(Thông thường có bao giờ một ổ bao đề, đánh cá hạng bét như vậy được hân

hạnh theo dõi đến thế? Muốn có chuyện báo cáo lên cấp trung ương của cánh Corleone còn phải qua 5 lớp “nút chặn” là ít. Nhưng ổ đề đường số 112 thì đích thân consiglieri phải giám sát ngầm, theo dõi hàng ngày vì đây là đất thí nghiệm chân cứng cỏi cậu rể Carlo Rizzi.)

Ông chủ viết bảng xong là dân chơi lục tục kéo vô phòng trong, bàn tán om xòm từng độ, so sánh với lời bàn trong báo để đánh cá đội thắng đội thua. Kẽ trước người sau sắp hàng trước “bàn giấy” của hai thầy ký Sally và Coach. Biên xong một tờ giấy nào, thầy ký xé khỏi tập cuống, một mảnh đưa khách, một mảnh bọc số tiền đưa cho ông chủ. Carlo đi ngay lên lầu, nhắc phon, gọi về “tổng hành dinh” để đăng đó “vô số”. Số tiền đánh cá nó nhét vô một cái két đặt ngầm trong một khung cửa sổ giả. Mảnh

giấy biên số lập tức được thủ tiêu thành than, trút vô la-va-bô cho phi tang. Xong việc là Carlo lại đi trở xuống, chờ hai thầy ký đưa tiếp. Suốt ngày công việc của nó chỉ có bấy nhiêu... nhưng hôm nay Chúa nhứt con bạc đông hơn, chơi dữ hơn nên ông chủ hơi mệt một chút.

Độ thứ nhất chơi đúng 2 giờ chiều. Cỡ 1 giờ 30 đã vắng khách nên hai thầy ký ra ngoài cửa ngồi chơi đỡ mệt, ngó đám trẻ ngoài phố vụt base-ball. Một xe tuần tiểu chạy ngang. Cả hai cùng ngó lơ, chẳng buồn để ý. Sức mấy dám vô hốt? Ổ để này thuộc loại được “bảo vệ” vững như thành. Cớm cấp địa phương là khỏi dám đụng. Muốn vô tảo thanh ít nhất phải cấp Nha hay Tổng Nha có lệnh Biện-ly đảng hoàng, nhưng trước đó dĩ nhiên phải có một cú phen bí mật rất kịp thời để bà con chuẩn bị.

Lát sau ông chủ Carlo cũng mò ra tán gẫu. Toàn chuyện base-ball và đàn bà không! Nó cười hểnh hếch khoe:

– Hôm nay tao lại phải xáng cho con vợ khốn nạn một trận ra gì! Phải đập cho nó biết... thế nào là một thằng chồng chớ!

– In hình bả có bầu lớn lắm?

– Tao chơi năm bảy cái tát vô mặt, đâu có làm sao? Con khốn nạn, ưa lên mặt lắm nhưng gặp tao chỉ có ăn đòn.

Lúc bấy giờ trước cửa còn vài dân cờ bạc ngồi xáp lại nói chuyện đông dài. Đột nhiên đám con nít chơi baseball dưới đường phát la lên, chạy rạt vô lễ. Có chiếc xe hơi đen bụi qua cua gấp, thắng đứng trước cửa tiệm. Nó thắng gấp quá, vỏ xe nghiêng ken két. Xe chưa kịp ngừng

thì cửa trên đã bung ra, thằng tài xế vọt như bay xuống làm mọi người kinh ngạc sững sờ. Đó là Sonny Corleone.

Bộ mặt bình thường đã bị của Sonny bấy giờ như một cái mâm, hăm hăm dễ sợ. Nó chỉ nháy vài bước đã tới và tay đưa lên nắm cứng cổ Carlo. Sonny câu cổ, tính kéo nó xuống đường dợt nhưng ông em rể đã gồng cứng hai cánh tay, bám chặt lấy cửa sắt. Một cánh tay nó lên gân đeo cứng để rứt đầu vô, đưa vai đưa cánh tay ra lo đỡ cái mặt.

Sonny kéo hụt vì sơ mi Carlo rách cái rết. Nó liệng mảnh vải đi rồi biểu diễn một màn đấm bị cát thật tàn nhẫn. Miệng chửi rủa tàn tệ, nó dượt Carlo bằng cả hai tay, đấm cú nào cú nấy ra gì. Vở kịch thô thảm ở chỗ một thằng lực sĩ bị con, hách như Carlo mà khi không bị đòn ráng che đầu chịu trận, tuyệt không

dám trả đòn. La lối hay xin xỏ cũng không dám.

Cả hai thầy ký hoảng hồn, xuôi tay đứng một bên. Tụi nó còn lạ gì cậu cả Sonny và đình ninh thế nào thằng Carlo phen này cũng ăn đạn nên tội vạ gì can thiệp? Mấy thằng nhóc đánh baseball vừa bị chiếc xe phá đám đã toan xông tới “hỏi thăm” tài xế nhưng thấy màn đánh đấm dữ dội quá chỉ còn cách đứng giương mắt ngó. Thấy điệu bộ Sonny hùng hổ, hung dữ quá chẳng thằng nào dám hó hé, dù con nít xóm này đâu có vừa?

Chiếc xe sau bây giờ mới tới. Hai thằng cận vệ nhảy xuống thấy xếp đập Carlo mạnh tay quá cũng cóc dám vô can. Chúng đứng thủ thế sẵn, đợi thằng nào nổi máu anh hùng binh Carlo nhào vô lãnh thay cho xếp Sonny.

Có lẽ vì hèn hạ, một mực ôm đầu chịu trận nên nhục thì có nhục nhưng Carlo bảo toàn được sinh mạng. Nó biết đánh trả một cái là mất mạng nên nhất định không chống. Miễn là núu cứng được cửa sắt, không để đàn anh lôi đi, cố che đầu che mặt một hồi thì Sonny đánh chán tay cũng phải thôi. Quả nhiên Sonny thở hồng hộc, dừng tay lại quát tháo:

– Thăng khốn... Tao mà nghe nói mày đụng tới con em tao một lần nữa là tao giết mày!

Nghe Sonny gầm lên dọa giết mấy người chung quanh thở phào nhẹ nhõm. Nó còn dọa tức là nó chưa giết ngay bây giờ, chưa thể giết hay chưa dám giết nên uất quá phải chửi cho hả dạ. Nhưng Carlo vẫn lo ôm cứng cửa sắt, che mặt đi, hết dám ngó lên. Xe Sonny vọt đi rồi mà

thằng Coach phải chạy tới gỡ ra, ngổ lòi an ủi nó mới dám buông.

– Thôi đi lên để tôi coi qua có làm sao không.

Carlo lão đảo đứng thẳng, mắt hoa lên mãi mới nhận ra đám con nít đang ngó nó một cách thương hại. Nếu kể đòn thì Sonny đấm khá mạnh nhưng nó che kín, ít lãnh những cú đau nên gượng gạo chịu được. Có điều sợ quá, sợ bủn rủn tay chân. Có người đỡ một bên còn đi không muốn nổi.

Lên lầu, nó được Coach rửa qua loa chỗ sưng, đắp nước đá. Không có máu, không xây xát nhưng mặt Carlo bầm tím, sưng lên nhiều chỗ thấy ghê! Sợ thất thân lại bị hạ nhục quá xá. Carlo cúi mặt xuống la-va-bô nôn mửa. Coach phải dìu nó, cho vòi nước chảy xối trên đầu cho

tỉnh táo rồi dẫn tới giường nằm nghỉ. Nó đâu còn hồn vía để ý đến sự vắng mặt của thằng Sally?

Vì vỡ dượt võ vừa hạ màn là Sally lo lĩnh qua đại lộ số 3, chui vô phòng điện thoại công cộng, phi báo xếp Rocco Lampone. Tay “chủ chốt”. Rocco đón nhận tin dữ và báo cáo gấp caporegime Clemenza. Lão mập vừa nghe tin đã hết hồn, buột miệng rửa... nhưng lệ tay nhận máy, không để đàn em nghe lọt:

– Cái thằng khốn kiếp! Khi không lại gây chuyện lộn xộn rồi!

Clemenza phải phân cho consiglieri Hagen gấp để coi Long Beach quyết định thế nào. Suy nghĩ một lát, Tom ra chỉ thị:

– Cho vài xe của mình phóng gấp về ngã Long Beach coi trên đường về nó

có bị cản trở... hay làm sao không. Với thằng Sonny thì cơn giận bốc lên cái gì nó chẳng dám làm? Biết đâu chừng mấy người anh em bên kia bắt được tuy-ô chẳng cho người đi “mần” nó? Phải đề phòng trước.

– Cái đó mi yên chí. Tao cho tụi nó đi liền. Mấy thằng khốn Tattaglias cũng chỉ được tin nhanh như mình là cùng. Chừng đó thằng Sonny đã phây phây ở nhà rồi!

– Nhưng biết đâu có chuyện bất khả kháng phải dừng lại dọc đường? Dám lắm chớ? Một vụ đụng xe chẳng hạn? Chú cứ lo trước giùm.

Clemenza bất đắc dĩ phải kêu Lam-pone sai bọn đàn em chia nhiều toán chạy xe dài dài ngả Long Beach đón Sonny. Đích thân lão lái chiếc Cadillac cứng,

xách ba thằng đang nằm sẵn trong nhà đông tuốt về ngả Nữu Ước.

Gần như cùng một lúc với Sall, một thằng điểm-chỉ-viên hạng bét của cánh Tattaglias đến mua giấy cá banh tình cờ chúng kiến cũng mau mau phôn về cho “người nhà”. Có điều tin của nó đi trễ, phải qua mấy tầng trung gian, vả lại cánh Tattaglias đâu đã chuẩn bị kịp để chiến? Qua mấy cấp mới tới caporegime và ông này còn phải trình lên Ông Trùm xin chỉ thị. Có được chỉ thị thì Sonny Corleone đã phây phây nằm trong cư xá Long Beach.

17.

TRẬN ĐẠI CHIẾN 1947 GIỮA CÁNHNH CORLEONE và Ngũ đại gia đình Mafia Nữu Ước quả tình quá tổn kém cho cả đôi bên. Lo bắn giết nhau lại phải lo áp lực cớm buộc phải nạp thẳng khốn đã bắn đại úy Mc Closkey. Có được làm ăn gì đâu? Xưa nay có mấy khi thầy chú dám mịch lòng mấy ông lớn quen che chở cho giới giang hồ làm ăn? Có vụ Mc Closkey thì sức mấy dám che chở... mà có muốn che chở cũng không nổi.

Cùng không được che chở nhưng mấy phe khác “lãnh” nặng hơn phe Corleone nhiều. Nguồn lợi chính của phe này là cờ bạc, nhất là đánh đề, đánh cá. Cảnh sát tung lưới ra quơ một số chủ sòng, sau khi đàn áp qua loa. Tụi này khai ra nên lâu lâu một “Tổng hành dinh” cũng bị vồ một mẻ lớn. Mấy thằng có tiền mở “Tổng hành dinh” lỗ nặng là phải yêu cầu các caporegime can thiệp. Caporegime phải đưa ra Hội đồng gia đình, song vấn đề quả vô phương giải quyết.

Tạm thời “lặn” ít lâu vậy. Trao lại mối cho bọn hành nghề tự do để bọn này phân tán mỏng cho đàn em. Như ở Harlem, khu ưa đánh đề, đánh cá nhất, từng thằng đàn em tạm thời được chia từng phố một. Cớm có biết cũng vô phương: chơi ổ này ổ kia mọc ra lập tức.

Chỉ ít lâu sau, nhiều tờ báo Nữ Ước lần lượt rọi tia sáng vào bí mật Mc Closkey, điều tra sâu rộng mối liên hệ làm ăn giữa ông đại úy cảnh sát và tay tổ ma túy Sollozzo. Có tờ còn đưa hẳn bằng chứng cụ thể là Mc Closkey đã nhận được nhiều số tiền lớn trước khi bị bắn chết.

Đó là kế hoạch vận động báo chí, tài liệu toàn do Hagen kín đáo cung cấp. Những loạt bài nổ, cố tình làm xôn xao dư luận, ngay trong hàng ngũ cớm càng nảy nhiều nghi vấn. Giới thẩm quyền cảnh sát không xác nhận những tin trên nhưng phủ nhận cũng không được. Trong khi đó đám mật báo viên và các thầy chú “ăn lương” nhà Corleone bắt đầu xì những tin hoàn toàn bất lợi cho Mc Closkey. Xưa nay cớm đâu có chê những món tiền lo lót của giới làm ăn?

Nhưng móc nối với bọn đầu xỏ ma túy thì không dám. Nhận tiền của chúng để âm mưu ám hại một mạng người như Mc Closkey từng làm thì không thể chấp nhận!

Một con nhà luật tinh ranh như Tom Hagen còn lạ gì tâm lý thầy chú? Dân tin tưởng ở pháp luật một thì lính phải tin mười. Có pháp luật, trật tự thì mới hành xử được quyền làm cảnh sát chớ? Đối với cảnh sát, đám dân là con dao hai lưỡi! Khi cần đến thì phải biết là chiêu-đãi-o-bế, có nuốt được cũng còn khó! Nhưng xong việc rồi thì còn nói gì ơn nghĩa? Một khi đập được thì tội vạ gì không đập thẳng tay, đó là tâm lý chung thầy chú.

Dân giang hồ cần vận động lo lót là thiếu gì ông lớn? Còn đồ thứ dữ ra tòa lãnh án treo như không! Luật pháp Mỹ còn cho mấy ông Thống Đốc và ngay cả

ngài Tổng Thống đặc quyền ân xá hẳn những tội nhân mà mấy ông Tòa không thể tha bổng nổi kia mà?

Hành nghề một thời gian là thầy chú biết hết. Bọn du đảng bắt lương chịu chi thì tại sao không vô kia? Bản thân cần tiền, con cái phải cho ăn học đảng hoàng và không lẽ bắt vợ con nhịn ăn, nhịn mặc? Tại sao không vô ngay để lâu lâu có quyền du hí một phát? Công việc phải mang sinh mạng ra hàng ngày mà không đáng được hưởng sao?

Có điều không phải vì vậy mà thầy chú có quyền ăn bẩn. Ăn tiền sòng bạc được. Đút túi tiền phạt vạ cũng được, thiếu gì thằng không thích đi nộp phạt đậu xe trái phép, chạy quá tốc lực? Bắt tiền mấy động mãi dâm hay lờ đi cho các em bồ lẻ làm ăn cũng vẫn còn được. Đó là những thứ tiền ăn được. Nhưng có

những địa hạt phải kiêng nể, đụng đến là bôi bẩn ngay nghề lính, do đó không thể nhân nhượng được. Chẳng hạn buôn lậu ma túy, hiếp dâm, ăn cướp, sát nhân...

Một ông đại úy bị sát hại thì cả ngành bắt buộc phải có phản ứng quyết liệt. Nhưng khi hiểu ra rằng đại úy Mc Closkey đã bị bắn cùng với một gốc ma túy cả nước biết, lại bị tình nghi dính vào vụ mưu sát thì phản ứng sẽ phải yếu dần. Huống hồ còn bao nhiêu thứ thiếu thốn, nào công nợ nào xe trả góp chưa xong, vợ sắp bế bầu... Bao nhiêu thứ chi tiêu chỉ trông vào độc một khoản lương lính sao nổi? Mấy đứa bán hàng trái phép chỉ đủ tiền ăn nhậu, phạt vạ là tiền túi... nhiều vị túng túng quá đã phải nã tiền nghi can ngay trong bát.

Cuối cùng tình hình hết căng thẳng. Giới giang hồ lại được bật đèn xanh, với

điều kiện phải chi nặng hơn. Vị đại diện quận lại sẽ có một “lít” phải chi hằng tháng: ông nào, việc nào, và lãnh bao nhiêu. “Trật tự xã hội” được tái lập bình thường.

* * *

Ông Trùm Corleone còn nằm bệnh viện là còn phải canh gác chặt chẽ. Đám thám tử từ do Hagen muốn tới vẫn được bọn đàn em Tessio yểm trợ cật lực. Nhưng Sonny vẫn không yên tâm; khoảng giữa tháng Hai, có thể xuất viện được là Ông Trùm được đưa gấp về Long Beach nằm tĩnh dưỡng. Phòng ngủ biến thành phòng bệnh, với đầy đủ dụng cụ cấp cứu. Y tá tuyển riêng, thay phiên gác bệnh 24 trên 24 và phải trả thật đắt để mời bằng được bác sĩ Kennedy về nhà

làm y sĩ thường trú, lo điều trị riêng một mình Ông Trùm.

Cứ xá được phòng thủ nghiêm mật. Mấy căn nhà cho mượn bây giờ toàn dân có súng ở, bao nhiêu phí tổn đi về Sicily do gia đình Corleone tình nguyện đài thọ hết.

Cùng lúc đó Fred được gửi sang Las Vegas dưỡng bệnh. Vấn đề an ninh khỏi lo, cánh Las Vegas đã bằng lòng bảo đảm cho nó thì sức mấy các đàn anh Nữu Ước dám rượt theo để sinh sự với anh em miền Tây cho đến lúc bấy giờ vẫn trung lập? Chơi cánh Corleone ở Nữu Ước còn mệt, đâu dám viễn chinh tầm thù? Ở Las Vegas, Fred Corleone còn có nhiệm vụ dò đường để chuẩn bị đầu tư vào kỹ nghệ cất khách sạn, mở sòng bạc.

Theo nghiêm lệnh của bác sĩ Ken-

nedy thì tuyệt đối cấm nhắc đến chuyện làm ăn trước mặt Ông Trùm. Có ai nghe đâu? Ngay bữa đầu tiên nằm dưỡng bệnh ở nhà, ông đã yêu cầu bộ tham mưu họp bàn ngay trong phòng bệnh, có đủ mặt Sonny, Hagen, Clemenza, Tessio. Còn yếu quá chưa nói được thì Bố Già ngồi nghe rồi lắc đầu hay gật đầu. Nghe báo cáo Fred đã được cử sang Las Vegas học nghề làm sòng bạc ông gật đầu lẹ lẹ. Nghe bọn đàn em bắn bỏ Bruno Tattaglia ông khẽ lắc đầu, đưa tay làm dấu. Nhưng buồn nhất là vụ Michael hạ sát Sollozzo và Mc Closkey phải trốn về Sicily. Không nói không rằng, Ông Trùm xua tay cho mọi người ra hết, ra văn phòng nói chuyện với nhau, ông không muốn nghe nữa.

Sonny ngồi chễm chệ sau buya-rô ngỏ ý:

– Để ông già nghỉ đỡ vài tuần cho đến lúc bác sĩ bảo khỏe hẳn đã. Công việc cứ tiến hành đều chớ, bọn cớm đã bật đèn xanh rồi mà? Phải lo trước tiên mấy cái “tổng hành dinh” khu Harlem. Lâu nay mấy thằng đen tọa hưởng, giờ mình phải lấy lại. Bọn khốn này làm đầu hồng đấy. Tao nghe có mấy thằng bọn nó chơi điểm, cho bọn đàn em ăn giựt tiền đồ, tiền cá lu bù. Đ.M., đi thì đi Cadillac mà mở miệng là than nghèo, than lỗ! Người ta trúng không chịu chung ngay cứ trốn mặt, khát lần và muốn lãnh đủ đòi chia phân nửa! Mấy thằng bao để nhà mình phải tuyệt đối cấm chúng nó se sua, cấm lên mặt nhà giàu, xe hơi mới, ăn diện và giở trò lật lọng không chịu chung cho bà con trúng. Những thằng bao để lậu làm ăn riêng là bắt tộp hết. Tội nó làm mình mang tiếng lây. Bây giờ Tom lo bật đèn

xanh cho chúng nó khởi sự là một thời gian sau sẽ đầu vào đấy như cũ hết.

Mày đừng quên là mấy thằng đen bên Harlem cũng chì lăm nghe Sonny? Hồi này tội nó làm “tổng hành dinh” quen rồi, quen đớp lớn rồi. Sức mấy tội nó chịu trở lại của con?

– Vụ đó mày khỏi lo. Cứ đưa “danh sách” cho Clemenza là xong. Cho tội nó “đi” là công việc Clemenza xưa nay.

Clemenza xác nhận:

– Việc đó để tao. Xong ngay.

Nhưng vấn đề Tessio nêu ra mới quan trọng. Lão cho biết rành rẽ:

– Mình sắp đặt làm ăn đương nhiên 5 cánh kia sẽ nhào vô phá liền. Tội nó sẽ “làm thịt” từ các tổng hành dinh bên

Harlem... đến các ổ bao đề mặt đồng Nữu Ước. Tụi nó dám kiếm chuyện xô xát, đụng độ ngay trong ngành may cắt của mình. Nghĩa là nhiều chuyện sẽ xảy ra, tổn kém bằng thích.

– Tụi nó dám không? Mấy thằng tao cử ra ngoài nghe ngóng đều cho hay tình hình này mình vẫn có thể giải quyết êm đẹp được, miễn chịu bồi thường sinh mạng thằng Bruno.

Nghe Sonny lạc quan, Hagen phân tích ngay:

– Bây giờ có dễ gì thương thuyết? Mấy tháng vừa qua cánh nào ở Nữu Ước chẳng mất đứt nhiều lợi tức và đổ tội cho mình? Sự thực là vậy. Bản tâm tụi nó muốn gì? Chỉ muốn mình đứng ra và ngoại giao mua chuộc thẩm quyền để cùng làm ăn lớn ngành ma túy, nghĩa là

đi đúng kế hoạch Sollozzo. Có vậy thôi. Nhưng tụi nó phải liên kết nhau quần cho mình mệt đã, mình xuống chắc đã, thì họa chẳng mình mới đổi ý, chịu đi với tụi nó.

– Ma túy thì khỏi nói. Ông già đã biểu không... thì phải là không. Chừng nào ông đổi ý là vấn đề khác.

– Như vậy thì hiển nhiên mình kẹt, kẹt vấn đề chiến thuật. Lợi tức của mình phần lớn do sòng bạc, bao đề, bao đánh cá... nghĩa là tiền hở, tiền lúc nào cũng có thể mất, nếu chúng phá. Còn cánh Tattaglias chẳng hạn, lợi tức của chúng ở địa hạt khai thác mãi dâm, bóc lột bọn phu bến tàu. Mình làm sao phá nổi? Mấy cánh khác cũng có ít nhiều quyền lợi ở sòng bạc, nhưng lợi tức chính của tụi nó nằm ở ngành xây cất, cho vay lời, làm

áp-phe nghiệp đoàn và đấu thầu với nhà nước. Tụi nó có đánh đấm, có dọa người ta lấy tiền... nhưng cũng có nhiều công việc làm ăn hợp pháp. Nói chung, tiền của tụi nó không phải tiền hở, tiền nằm ngoài đường. Chẳng hạn mình muốn chơi cái hộp đêm của cánh Tattaglias là quá nhiều nguy hiểm. Ông già còn chưa dậy nổi thì thế của bọn nó đâu có thua gì mình? Đó là chỗ kẹt của bọn mình.

– Để cái chỗ kẹt đó... tao lo cho, Tom! Tao sẽ có giải pháp. Phần mày cứ lo mở đường thương thuyết thử coi? Còn làm ăn được thì mình vẫn cứ tiến hành... rồi chuyện tới đâu thì tới chớ? Tụi nó biết phá, bộ tụi mình không biết trả đòn? Mình cứ dàn sẵn, Tessio và Clemenza không thiếu đàn em. Cần đấu súng một-chơi-một... mình vẫn đủ người để chơi với cả 5 cánh tụi nó hợp lại. Nếu tụi

nó muốn chơi thật thì mình sẵn sàng trải nệm.

Quét mấy thằng đen lập “Tổng hành dinh” thì quá dễ. Nhờ mấy ông cóm vô, chiếu cố mạnh tay hơn thường lệ một chút là xong. Hồi đó bọn đen còn bị kỳ thị nặng đến đó vác tiền lo lót thầy chú hoặc ông lớn, chịu chi bao nhiêu cũng cứ bị gạt phắt. Vụ Harlem đâu có thành vấn đề?

* * *

Năm cánh Nữu Ước họp nhau đánh mạnh ở một ngã ít đề phòng nhất. Hai cán bộ cao cấp Nghiệp-đoàn May-Cắt có liên hệ với cánh Corleone thành linh bị quất sùm. Bọn cá mập mon men ra bến tàu làm ăn bị đuổi cổ. Mấy thằng đầu não nghiệp đoàn phu bến tàu trở cờ. Bất cứ thằng nào bao để, chủ sông nào cũng

bị đe dọa, muốn tiếp tục làm ăn phải cắt đứt liên hệ với cánh Corleone. Cánh này có tay chủ sòng làm ăn lớn nhất Harlem và trung thành nhất thì chính hẳn bị hạ sát một cách thảm thương. Chẳng biết làm sao hơn, Sonny đành ra lệnh cho hai ông caporegime cấp tốc trái nệm.

Hai căn cứ mật được dựng lên đầy đủ súng ống, chăn nệm, thực phẩm cho bọn đàn em “cắm trại”; mỗi ông caporegime phụ trách một căn cứ. Chủ sòng lộ mặt ra đường là phải có cận vệ. Mấy thằng ở Harlem trở cờ tạm thời hãy cứ để đấy. Đánh lớn nên chi phí lớn... trong khi tiền thâm dzô kể như zêro. Có mấy tháng trời mà bao nhiêu biến cố. Biến cố lớn nhất là cánh Corleone đâm hụt hơi vì xuất lực quá nhiều và thực lực không ghê gớm như họ tưởng!

Trước hết vì Ông Trùm còn phải nằm dưỡng thương, một phần thể lực bị vô hiệu hóa, mất chỗ dựa. Rồi 10 năm bình an, xếp súng một xó làm cả hai ông caporegime lu mờ, đánh đấm hết hay, hết dữ. Clemenza bắn vẫn ngon, quản trị vẫn cừ nhưng điều khiển đàn em, nhảy lên dẫn dắt chúng xung phong thì yếu rồi. Tessio bây giờ hết gân, hết dám xuống tay rừng rợn như hồi đó. Còn Tom Hagen khả năng có thừa song “trí thức” quá, chẳng phải là một consiglieri thời chiến. Không phải gốc Sicily cũng đã yếu quá rồi.

Một thằng chiến trận quen như Sonny thì còn lạ gì những nhược điểm cốt yếu trên? Nó biết hết và công nhận ngay chỗ yếu của mình... Nhưng làm được gì? Nó bó tay vì nó đâu phải Ông Trùm? Chỉ một mình Ông Trùm mới đủ

thẩm quyền thay thế consiglieri và các caporegime! Mà đã lâm chiến thì thay người là cả một vấn đề, thay cho một cấp lãnh đạo như caporegime còn dám đưa đến chỗ sụm luôn chỉ vì đã không được việc còn sớm đưa đẩy con người ta đến chỗ phải trở cờ. Mới đầu Sonny chỉ tính đánh cầm chừng, đợi ông già bình phục là đích thân ông sẽ lo đối phó. Nhưng chủ sông lớn trở cờ, chủ sông nhỏ bị khủng bố liên miên cánh Corleone quả đã bị đẩy đến chân tường, Sonny không thể không đánh lớn.

Chiến lược của nó là đánh mạnh, đánh thẳng ngay vô đầu não phe địch. Kế hoạch hành quân của Sonny đã được vạch sẵn và có tính cách nhất tề, đại quy mô... chừng phát động là cả 5 Ông Trùm của 5 cánh đối địch phải nạp mạng chắc. Bộ phận theo dõi của nó đã trải rộng ra để

nắm vững từng đường đi nước bước của từng mạng, không sai chạy. Nhưng mới nhập trận có một tuần thì cả 5 ông Trùm cùng “lặn” cái rụp, hết dám thò mặt ra ngoài. Do đó, cánh Corleone đành gồng mình quần thảo liên miên với cả 5 địch thủ liên kết.

18.

CỬA HÀNG XE ĐÒN CỦA BONASERA Ở ĐƯỜNG Mulberry nhà riêng lão chỉ cách vài dãy nhà. Lão có lệ về nhà ăn cơm chiều nhưng chập tối thế nào cũng phải trở ra cửa hàng để xăng xái góp mặt với quý vị tang chủ có người nhà nằm lại.

Bonasera đã chọn nghề chôn người làm kế sinh nhai nên tối kỵ những quân ưa đặt điều nhạo báng cái nghề đòi hỏi nhiều tiểu tiết tưởng là không quan trọng

này. Dĩ nhiên bà con quen biết hay láng giềng của lão chẳng bao giờ dám láo lếu vậy vì nghề nào chẳng là nghề, miễn có đồ mồi hôi là khả kính rồi!

Nhà riêng của Bonasera trang hoàng đúng điệu, chỗ nào cũng có tượng Đức Mẹ, bàn thờ Chúa bóng đèn màu nhấp nháy. Lão ngồi đợi vợ con dọn cơm chiều nhâm nhi ly uyết-ky, hút mấy hơi Camel. Mụ vợ bùng mấy đĩa súp nóng lên, hai vợ chồng húp súp. Trơ trọi hai vợ chồng già, đứa con gái phải gửi tạm lên Boston ở với dì nó, mong nó sớm quên đi những kỷ niệm hãi hùng do hai thằng súc vật gây nên hồi đó.

Giữa bữa cơm mụ vợ hỏi:

– Tối nay ông có ra cửa hàng không?

Lão gật đầu. Sao lại không nhỉ? Mụ

coi trọng nghề nghiệp của chồng thật... nhưng chẳng hiểu quái gì hết. Mụ cũng như mấy người ngoài cứ tưởng đầu trong nghề này quan trọng nhất là vấn đề kỹ thuật, nghĩa là phải lo rửa ráy, tô điểm làm sao cho người nằm trong hòm mặt mũi tươi tỉnh như lúc còn sống. Về vụ này thì Bonasera nhất. Nổi tiếng quá rồi. Họ đâu biết chính sự hiện diện của ông chủ nhà đòn mới là vô cùng cần thiết.

Tang gia đòi hỏi Bonasera phải có mặt trong đêm chót hết, lúc người thân của họ còn quàn lại cửa hàng, đợi bà con tới phúng điếu. Con người của Bonasera quả có hấp với sự chết chóc. Khuôn mặt râu râu, trang nghiêm là cả một sự ai-điếu, giọng lão ề à đều đều đúng như giọng đám ma. Lão có nghệ thuật trấn áp sự khóc lóc bi thương quá lỗ cũng như dọa dẫm con nít quấy nhiễu nhiều những lúc

tang gia bối rối. Nhất định không xen vô công việc gia chủ nhưng cần đến là Bonasera có mặt ngay. Vì vậy đã nhờ vả cửa hàng lão một lần là nhà “có việc” không thể quên nổi... cũng như Bonasera không bao giờ để “thân chủ” nằm trơ một mình trong một đêm cuối cùng của cuộc đời.

Trên phương diện nghề nghiệp, Bonasera coi trọng đêm vĩnh biệt lắm. Cơm nước xong lo chợ mắt một lúc cho tỉnh táo, dậy rửa mặt cạo râu đằng hoàng, thoa phấn nhiều nhiều cho trơn tru và không quên súc miệng nước thuốc cho thơm tho. Quần áo dĩ nhiên là phải mới thay, giặt ủi thẳng nếp, sơ mi trắng bong, ca-vát đen, bộ đồ nỉ đen, vớ đen giày cổ đen kinh. Ngay mớ tóc lão cũng phải đen, chẳng phải nhuộm cho trẻ trung như mấy lão người đồng hương mà hoàn

toàn vì lý do nghề nghiệp. Một mái tóc muối tiêu coi bộ kém trang trọng!

Xong đĩa súp, mẹ vợ dọn đĩa bít-tết sà-lát và ly cà phê đen là xong bữa. Ngồi nhấm nháp cà phê lót khói Camel lão nghĩ đến đứa con gái, mụn con độc nhất vừa trải qua một cơn đại nạn. Khuôn mặt xinh xắn của nó nhờ giải phẫu thẩm mỹ hoàn toàn không để lại vết tích nhưng ánh mắt con nhỏ vẫn nguyên vẹn sự hãi hùng làm lão không dám ngó. Phải cho nó một dịp sống xa nhà để thời gian và khung cảnh mới may ra hàn gắn được nỗi bi thương. Chỉ có chết mới hết... chớ đau khổ, hãi hùng có bao giờ vĩnh viễn? Chính nghề chôn người khiến Bonasera luôn luôn lạc quan!

Bỗng đâu chuông điện thoại ở phòng khách reo vang. Có lão ở nhà mẹ vợ có bao giờ nghe phon? Bonasera tợp hết ly

cà phê, dụi tàn thuốc và vừa đi lại máy vừa nói cà-vạt, cởi nút sơ-mi sẵn để nghe xong chỉ việc ngả người nghỉ lưng giây lát.

Nhắc phôn lên Bonasera “Hello” thật lịch sự và nghe đầu dây đằng kia có một giọng nói sáng:

– Tom Hagen đây. Tôi gọi nhân danh Ông Trùm, theo lời ông yêu cầu.

Bonasera nghe nhói một phát nơi bụng, choáng váng cả người, ông Trùm Corleone! Vậy là sắp có chuyện rồi! Hơn một năm nay mỗi nọ canh cánh bên lòng nghe chùng đã nhạt. Hồi mới đầu thấy hai thằng súc sinh khốn khổ khốn nạn, bị một trận gần chết vì dám đụng đến con cưng của bạn Ông Trùm Corleone, lão quả thực dám làm bất cứ điều gì ông bạn nhờ vả lại lắm. Nhưng bây giờ thì...

Xưa nay lòng biết ơn còn đi mau hơn nhan sắc nữa! Giọng lão thốt nhiên rưng rờ:

– Vâng, tôi hiểu rồi. Tôi nghe đây...

Bonasera ngạc nhiên quá! Xưa nay nghe nói Tom Hagen ăn nói lịch sự, đàng hoàng lắm sao bữa nay ông consiglieri lại mệt mỏi cộc cằn đến thế này? Hắn nói không úp mở:

– Ông còn nợ Ông Trùm một việc. Chắc ông vui lòng làm trả chớ? Cỡ một giờ nữa, không sớm hơn mà có thể chậm chút đỉnh... đích thân Ông Trùm sẽ tới đảng cửa hàng để nhờ ông một việc. Xin ông tới cửa hàng, đừng để người làm ở lại. Nếu được xin cho hay mà không thì để Ông Trùm còn đi nhờ người khác.

– Ủa, sao ông nói vậy? Bố Già của

con bé cháu mà có chuyện cần đến thì làm sao tôi từ chối được? Tôi sẽ tới ngay bây giờ, tôi đi liền.

Ở đầu dây, giọng nói có vẻ hòa dịu nhưng vẫn có chút kỳ lạ mà Bonasera đoán không ra.

– Tốt lắm, Ông Trùm cũng tin vậy. Thắc mắc là tôi thắc mắc đó thôi. Vậy ông ráng làm giùm việc này, rồi ra có việc gì cần đến tôi, ông có thể kể như tôi là bạn.

– Ông vừa nói đích thân Ông Trùm sắp đến cửa hàng?

– Đúng thế.

– Nếu vậy Ông Trùm khỏi hẳn bệnh rồi ă? Lạy Chúa tôi...

Bonasera chỉ nghe một tiếng “Phải” là máy cúp. Mồ hôi ở đâu ra mà nhiều

vậy? Lão vô thay quần áo, xúc miệng. Chỉ kịp thay chiếc sơ-mi mới. Phôn lại cửa hàng, ra lệnh cho thằng phụ tá ở lại với tang gia ở đằng trước, phía sau là “phòng làm việc” phải để trống cho lão. Nó lấy làm lạ tính hỏi lại thì Bonasera gắt lên:

– Tao bảo sao cứ làm vậy, khỏi hỏi!

Mụ vợ ăn cơm chưa xong thấy chồng mặc đồ, hấp tấp ra “cửa hàng” cũng lấy làm lạ nhưng không dám hỏi. Bữa nay Bonasera có vẻ nghiêm trọng quá. Lão chỉ nói:

– Tôi có chút việc làm gấp.

Rồi lật đật bỏ đi ngay.

Cửa hàng Bonasera là cả một tòa nhà đứng sừng sững trên một khu đất rộng chung quanh có hàng rào trắng toát. Từ cửa ngoài vô “phòng làm việc” ở phía sau

có một con đường nhỏ vừa đủ rộng cho xe Hồng-thập-tự, xe tang ra vô. Lão đích thân mở cửa sắt lớn, đi vòng ra đằng sau và thấy ở cửa hàng phía ngoài tang gia đang đứng lố nhố.

Cả cơ sở nhà đòn bây giờ Bonasera mua lại của một đồng nghiệp già giải nghệ mấy năm trước. Hồi đó ông chủ cũ cất cửa hàng không tính toán gì hết, muốn lên tiền đình căn nhà phải bước cả 10 bậc thang, người già yếu hay tàn tật làm sao leo nổi? Thành thử họ phải “đi” nhờ cái thang máy đặt ở góc nhà, xưa nay chỉ dùng để lên xuống người chết hay quan tài. Vô cùng bất tiện. Về tay Bonasera, lão cho sửa lại gấp. Tang chủ hay người đi phúng điếu có lối lên thoai thoải, lên thẳng tiền đình, khỏi phải sử dụng thứ thang máy chỉ để dùng cho người chết.

Cửa hàng Bonasera chia hẳn ra làm 2 khu riêng biệt, có vách dây ngăn, âm thanh qua cũng không lọt. Phía ngoài chia từng ngăn cho từng tang chủ để họ cử hành lễ tổng táng theo nghi thức tôn giáo họ muốn. Phía sau là “lãnh vực chuyên môn” của nhà đôn. Có văn phòng, có nhà kho bày đủ kiểu quan tài lớn nhỏ, có “phòng làm việc” để sửa soạn, khâm liệm. Ngay cạnh “Phòng làm việc” là gian nhỏ khóa cứng, bên trong để những hóa chất những “đồ nghề” cần thiết để cải sửa dung mạo người quá cố.

Bonasera nhanh nhẹn mở khóa bước vô văn phòng. Lão ra ngồi buya-rô đợi “cố nhân” Vito Corleone. Có mấy khi lão hút thuốc ở buya-rô nhưng tối nay Bonasera cần đốt một điếu Camel. Cứ nghĩ đến vụ Ông Trùm sắp tới nhờ vả, lão đã rầu muốn thúi ruột. Lão hoảng thiết

tình. Không làm thì không xong mà làm thì... Phải có chuyện gì quan trọng lắm lắm lão Corleone mới phải đích thân tới hẹn giờ đàn hàng mà như lời Hagen nói... còn phải đuổi hết người làm công về, một mình ông chủ ở lại!

Cổ nhân sắp nhờ vả gì Bonasera biết chớ? Chôn người là nghề, là lãnh vực chuyên môn xuất sắc của Bonasera thì lão còn được nhờ vả chuyện gì ngoài vụ lo cho xác chết! Mấy tháng nay cánh Corleone đổ máu lớn, một mình chơi lại cả Ngũ đại gia đình Nữu Ước. Các báo ngày nào chẳng đăng tin... đại để cả hai bên đều lãnh đủ, người chết cứ như ngã rạ! Hôm nay chắc cánh Corleone vừa quất được một mạng nào đó của đối phương, một tay cực kỳ quan trọng phải thủ tiêu cấp tốc trong vòng bí mật hoàn toàn chớ gì? Có một ông bạn thân chủ

nhà đòn đám ma thì tiện nghi quá cỡ rồi: Nhờ một thằng có môn bài chôn người thủ tiêu một xác chết thì kín quá, tuyệt quá!

Vậy là đời lão sắp khốn nạn. Tiếp tay chôn xác chết giùm cho mấy ông ăn cướp còn là gì, nếu chẳng phải tòng phạm sát nhân? Ra tòa là ở tù hàng năm sắp lên mà tù khổ sai, cấm cố chớ chẳng phải tù thường! Ôi, chủ nhà đòn danh tiếng mấy chục năm Amegiro Bonasera mà tù tội vì dính líu vào vụ giết người của mấy thằng Mafia thì còn gì là mặt mũi? Vợ con ông chủ còn xấu mặt lây là cái chắc!

Chết đến nơi rồi. Bonasera phải đốt thêm điếu Camel. Coi, tù tội đâu đã nguy hiểm? Bất quá chỉ bôi đen tên tuổi, tiêu ma danh dự. Còn cái vụ này... cái vụ sắp sửa phải dính vô dám mất mạng! Lão tiếp tay cho Corleone, tức đứng hẵn về cánh

Corleone thì nhất định là kẻ thù chung của Ngũ đại gia đình Mafia. Tội nó biết... mà dĩ nhiên thế nào tội nó chẳng biết... thì ôi thôi còn gì cái mạng của ông chủ nhà đòn? Chết chắc!

Lão hối hận đẩy mình. Ôi, nhờ vả làm chi cho khốn khổ? Mụ vợ lão quen biết con mụ trùm Corleone làm chi cho mang vạ thế này? Mà cả con nhóc con nữa. Quen biết, chơi bời làm gì... để bị hành hạ, để bố phải đi cầu cạnh người ta giờ mới ra nông nổi! Mà cả cái nước Mỹ này nữa, ăn nên làm ra được, giàu có được cũng khổ. Bonasera hận quá!

Hận người, hận đời chán chê thì Bonasera bỗng thấy lóe lên một tia sáng lạc quan. Ô hay, sự tình đâu đã đến nỗi bi thảm đến thế mà đã vội bán lên? Mọi việc dám xuôi chèo mát mái lắm chớ? Xưa nay Vito Corleone đâu phải người

không khôn ngoan? Xưa nay lão nổi tiếng thận trọng, đa mưu túc kế. Cần phải giữ bí mật, lão còn giữ hơn ai hết! Như vậy hoảng hốt làm gì... sao bằng bình tĩnh chờ coi. Mà bây giờ làm mất lòng Vito Corleone không nguy hiểm sao? Sợ còn mau chết nữa!

Có tiếng bánh xe nghiêng lạo xạo. Quen quá rồi, Bonasera biết ngay có xe tới khúc đường trái đá sỏi, đi vòng cửa sau. Lão vội mở cửa sau đón khách. Clemenza hùng hục ào vô theo sau là hai gã cận vệ coi bặm trợn quá. Cùng xếp mập, hai thằng chia nhau đi kiểm soát một vòng, không thềm chào hỏi, xin phép mà nhào bừa vô như nhà tụi nó vậy. Hai thằng “xét nhà” xong chia nhau đứng hai góc, một mình Clemenza bước ra.

Lát sau có xe nữa tới, xe Hồng-thập-tự. Tai Bonasera nghe lầm sao nổi? Lão

mập lại trở vô, theo sau có hai thằng khiêng cáng. Thôi đúng rồi! Đúng như Bonasera đoán trước... trên cáng có một thân hình người, che tới mấy lớp mền nhưng hai bàn chân vẫn thò ra, da vàng như sáp.

Clemenza đưa tay trở để hai thằng khiêng cáng vào “Phòng làm việc”. Có tiếng chân bước từ ngoài sân tối thui vô căn phòng sáng ánh đèn, Ông Trùm Corleone chớ còn ai?

Quái, nằm dưỡng thương cả mấy tháng, ổng gây yếu là phải song dáng đi sao... cứng nhắc, khó khăn thế kia? Chiếc nón nỉ lấy ra cầm tay, mớ tóc trên cái đầu bụi coi bộ thừa thớt quá. Coi già nua, gây yếu hơn bữa gả con nhiều... nhưng oai phong vẫn còn, thế mới lạ! Úp nón vô ngực, ổng cất tiếng:

– Thế nào cố nhân? Chỗ anh em có chút việc nhờ nhau được chớ?

Bonasera gật đầu. Ông Trùm Corleone theo chiếc cang bước vô phòng khâm liệm, lão tò tò đi sau. Chiếc cang được đặt lên bàn cao. Ông khẽ đưa cái nón ra hiệu để mấy người kia ra hết. Lúc bấy giờ Bonasera mới lí nhí:

– Nào, bạn cần tôi làm gì nào?

Ông Trùm ngưng thần hưởng vô chiếc cang thông thả đáp:

– Bạn... nếu bạn thương tôi nhờ bạn ráng hết sức, bạn mang hết kinh nghiệm nhà nghề lo dùm cho thằng cháu. Tôi... tôi không dám để mẹ nó nhìn cảnh tượng này...

Chậm chạp nhích tới bên cạnh bàn, Ông Trùm mạnh tay lật chiếc mền lên.

Ôi chao, Bonasera không thể nén nổi một tiếng rú kinh hoàng... dù chôn người liệm xác là nghề từ mấy chục năm nay. Ghê rợn quá! Khuôn mặt bụi của Sonny Corleone hiện ra, nát bầy những vết đạn. Mắt bên trái là cả một hố máu bầm, tròng mắt bể vụn. Một mớ thịt bầy nhầy, nát ngầu thay cho sống mũi và gò má trái.

Có lẽ đến gần một giây đồng hồ Bonasera cảm thấy bàn tay Ông Trùm Corleone đặt trên vai lão, có ý tìm một thế dựa.

– Bạn thấy chưa? Bạn thấy thằng con tôi bị chúng chơi dã man chưa?

19.

SONNY CÓ THỂ NÓI TỰ TÌM ĐẾN CÁI CHẾT vì nó hùng hục lao đầu vào cuộc quần đả, vì nóng máu đánh lớn đánh hăng không ai kiềm chế nổi. Trọn nửa năm xung đột nó cứ cơ sở của đối phương mà nhào vô bắn giết. Mấy thằng ma cô dẫn mối cho các ổ điểm nhà Tattaglias ở Harlem nó cũng thật, mấy thằng cai phu bến tàu nó cũng không tha. Cán bộ nghiệp đoàn theo phe Ngũ đại gia đình là bị cảnh cáo phải đứng

trung lập. Bọn chủ sòng, bọn cá mập bị phe địch cấm vô bến tàu làm ăn thì nó và Clemenza dẫn đàn em xông vô bắn tán loạn.

Trong thế đối đầu thì bắn giết là ngu. Có phải nổ đùng đùng mà thắng trận đâu? Về chiến thuật thì Sonny ngon lắm nhưng muốn dứt trận thì phải có một chiến lược toàn bộ của một tay lãnh đạo cỡ Bố Già kia! Bắn mãi, thủ thế và phục kích mãi có đi đến đâu? Chỉ tổ mất người mất của. Cả hai bên cùng tổn và cùng ngất ngư.

Cánh Corleone buộc lòng phải đóng cửa một số “tổng hành dinh” làm ăn ra tiền nhất mà ngay cái ổ bao đề ranh con để Carlo Rizzi kiếm cơm ăn hàng ngày cũng phải dẹp luôn. Cậu rể càng dư dả thì giờ nhậu nhẹt, và chơi bời dĩ điểm làm Connie khổ thêm. Từ hôm bị Sonny

dần mặt một trận, quả nhiên nó không dám rở tới con vợ nữa. Nó không thềm rở. Nó lơ là, “vợ chồng thật nhưng tao không ngủ với mày, nhất định vậy”. Con Connie mê quá đâm lụy vì nó. Lạ lỵ, năn nỉ,... nó cũng không thềm. Carlo hả hê ra mặt, bảo thẳng:

– Thằng anh mày ngon lắm... mày về mách nó đi. Mách nó là tao không ngủ với mày để coi nó có bắt được tao phải ngủ không?

Sau buổi sáng Chúa nhật kinh hoàng đó, hai thằng gặp nhau vẫn chào hỏi qua loa nhưng Carlo có linh cảm Sonny tạm thời nhẫn nhục để chờ cơ hội “thịt” nó. Với tít người như Sonny thì giết người là một công việc quá dễ, chẳng cần suy nghĩ, chẳng phải làm gan. Nhẫn cò là rồi! Nhưng Carlo thì có liều, có nổi giận chưa chắc đã dám. Trớ trêu ở chỗ Carlo không

hề nghĩ rằng chính vì chỗ khác nhau đó mà nó người hơn thằng anh vợ. Nó lại hận không được như Sonny ở nghề giết người tỉnh táo.

Dĩ nhiên consiglieri Tom Hagen không chấp nhận chiến thuật Sonny nhưng không muốn báo cáo với Ông Trùm chỉ vì lẽ giản dị là cho đến một mức độ nào đó thì phải đánh hăng như thế mới được việc? Dường như chỉ vì thế mà cả 5 cánh kia đâm rét, tấn công không hăng mà phản công cũng cứ lơ lửng, yếu dần. Rồi đứng sững hẳn. Làm sao tin nổi tinh thần làm ra vẻ chủ hòa của đối phương? Hagen nghi ngờ lắm nhưng Sonny lạc quan hơn bao giờ hết:

– Tao cứ đập hoài đập nữa thì bọn nó chỉ có lạy mà xin hòa!

Kỳ cục là đánh lớn đối phương

Sonny không ngăn nhưng việc nhà lại làm nó điên đầu. Mụ vợ hành hạ đủ điều chỉ vì nghe đồn nó ăn phải bùa mê của con Lucy. Sự thực mụ cứ nói ra miệng là kinh sợ mỗi khi gần gụi chồng... nhưng không có vấn đề không xong. Mụ không chịu nhận. Bị cho nghỉ dài hạn mụ đâm hậm hực, kiếm đủ mọi chuyện làm tình làm tội thằng chồng.

Đã vậy Sonny còn vô cùng mệt mỏi vì bị đối phương nhắm sát sạt. Đi ra một bước cũng phải lo đề phòng cẩn mật, lâu lâu “nhảy dù” thăm em Lucy cũng bị chúng canh. Thông thường nhà mấy con nhân tình là nơi dễ bị chúng quất nhất nên nó lo thủ kinh khủng. Phòng của Lucy ở hô-ten bao giờ chẳng có một thằng đàn em tin cẩn nhất canh kín? Ngay người bị canh cũng không hề hay biết! Cùng một tầng lầu có một căn trống bất cứ lúc nào

là có người của caporegime Sonny muốn trám ngay.

Trong khi đó Ông Trùm hồi phục dần, sắp đích thân nắm lại quyền chỉ huy và phe Corleone thực sự đang thắng thế. Điều này Sonny còn tin tưởng hơn ai hết. Nó thực sự có đường lên sau khi cho thấy khả năng gìn giữ “giang sơn” và được lòng tin của Bố Già. Dù chẳng phải cha truyền con nối như ngôi vua song chức Ông Trùm rồi đây không phải của nó thì còn của ai?

Có điều dù ở thế bại thì các nhóm đối đầu với cánh Corleone cũng phải nghiên cứu tình hình, sắp đặt kế hoạch. Bọn họ đi đến kết luận là để tránh một thảm bại trước mắt chỉ còn một đòn giở chót là “thịt” bằng được Sonny. Phải không có nó mới có hy vọng điều đình. Ông Trùm dù sao cũng còn có thể tính toán, nhân

nhượng. Đối phương ngán Sonny bao nhiêu thì hận nó bấy nhiêu. Nó chơi quá tàn nhẫn và không có một tí gì gọi là đầu óc kinh doanh hết. Thời buổi này có phe nhóm nào muốn chơi dữ, muốn gây xáo trộn như những ngày xưa?

Một hôm vào khoảng chiều tối Connie đang nằm nhà bỗng nhận được cú phôn bí mật. Giọng đàn bà, hỏi thăm Carlo lại còn trêu chọc, cười cợt đều giả. Nó giận quá, chửi um lên rồi cúp máy.

Buổi chiều Carlo đi trường đua và thua đậm. Nó bực bội bỏ về nhà, say rượu ngất ngư mà còn vác theo nửa chai ulyt-ky đang nhậu dở. Vì cú phôn vừa rồi nên thấy mặt nó lộ rõ là Connie chửi xa xả. Carlo tỉnh bơ đi tắm, lúc trở ra còn chọc giận bằng cách nghênh ngang đứng giữa nhà lau khô người để mặc quần áo vô tính đi chơi nữa.

Chịu không nổi, Connie tức lồng lộn, đứng chống nạnh quai miệng ra gây gổ:

– Không đi đâu hết! Mà đi với con điếm vừa phen lại đây chớ gì? Nó nói đêm nay không có mà nó ngủ không được đấy! Mà dám cho con điếm số phen để nó chọc tao thì tao giết mà!

Giận tái người, Connie xông tới la lối, cẩu xé. Nó đưa một cánh tay gạt bắn ra.

– Đừng có điên đầu, ai quen biết con nào? Đứa nào chọc quê mà đó!

Vẻ lạnh lùng của Carlo càng làm Connie tin là nó có gian dúi hẹn hò với con kia thật. Do đó nó càng làm dữ, cào rách mặt, chảy máu tùm lum. Carlo vẫn cứ gạt đi, làm như không dám đụng mạnh vì cái bầu quá lớn vậy. Được thể Connie càng làm tới.

Sự thực thì chính sự đụng chạm với cơ thể thẳng chồng mà nó mê lên mê xuống làm Connie bỗng thấy háo hức. Cả tháng nay nó bắt nhịn ức muốn điên lên được. Mà cái bầu thì 7 tháng rồi, chỉ còn hai tháng nữa sanh. Từ tháng thứ 8 trở đi bác sĩ cấm luôn thì nhịn nữa, nhịn mãi hả? Carlo chạy vô phòng ngủ nó cũng rượt theo cào cấu, đâm thùm thụp, miệng la lối cái điệu nửa thúc hồi nửa giận lẫy:

– Mày không đi đâu hết... Tối nay không có đi đâu hết!

Carlo lúng khùng “OK... OK... không đi thì thôi”. Nó đã mặc quần áo vô đâu? Mới chỉ mặc quần xà lỏn và cởi trần tròng trọc coi lực sĩ quá. Càng hấp dẫn nữa! Đòn ruột của nó xưa nay mà? Biết con vợ chết mê chết mệt, nó cố tình biểu diễn khơi khơi trước mặt, lúc nào cũng

sẵn sàng mặc quần xà lỏn làm vài động tác thể dục để khoe thân hình chữ “V”, làn da nâu bóng, bắp thịt săn cứng...

Thấy bộ dạng Connie nó biết con này muốn gì nên Carlo giễu tỉnh bơ:

– Coi, không đi thì ở nhà. Ở nhà thì mày phải có tí gì cho tao ăn chứ?

Nó đòi ăn còn đánh tử nữa! Xưa nay Connie chẳng khoe tài nấu bếp, ít ra cũng học được của mẹ một vài phần sao? Vả lại còn là vấn đề bốn phận của một con vợ mà? Nó ngoe nguẩy đi trở ra, xuống bếp làm cho xong món bi-tết bò con, xà-lách. Đủ mọi mùi vị béo bổ, cay, chua, ngọt... Carlo vô giường nằm bật ngửa ra chờ cơm, vừa coi báo mục bàn cá ngựa ngày mai vừa nhâm nhi một ly uityt-ky tổ bố để trên bàn đầu giường.

Connie bước vô nhưng làm điệu bộ tránh né làm như đứng gần cái giường dám bị nó hút dính cứng vậy. Nó nói trống:

- Đó, cơm xong rồi đó.
- Tao chưa đói, chờ chút coi!
- Tao nói cơm tao để trên bàn rồi đó.

Thấy con vợ lằng nhằng dễ ghét quá, Carlo sẵn giọng:

- Để cha mày ở đâu thì để!

Nó cầm ly uýt-ky uống một hơi rồi nghiêng chai rót nữa, không thèm để ý đến! Bị chửi lên đầu Connie vùng vằng chạy xuống bếp liệng hết mấy đĩa đồ ăn nóng hổi vào chậu rửa bát. Tiếng rồn rảng làm Carlo vùng chạy ra. Thấy sàn bếp, vách tường văng đầy những nước sốt thịt bò Carlo nổi sùng:

– Con điếm... Mà không cho tao ăn mà đổ đi hả? Mà không lau sạch ngay bây giờ tao đá mày chết cha.

– Có lau cái cút tao đây này!

Buông xong câu ăn miếng trả miếng. Connie đứng hăm hè, nhưng Carlo không nói không rằng đi vô phòng ngủ. Lúc trở ra tay nó ve vẩy chiếc thắt lưng da chập đôi, miệng ra lệnh thật ông tướng:

– Mày có lau không?

Connie đứng bướng là nó quất. “Đét” một phát vào đít, tiếng dây lưng da nghe ghê lắm nhưng đâu có đau đòn bao nhiêu? Bị vụt mấy roi, Connie chạy lủi vô bếp, mở ngăn kéo lấy con dao dài sắt bánh mì cầm tay.

Carlo cười ha hả:

– Ghê nhỉ! Con gái Ông Trùm có khác.

Nó bèn liệng dây lưng trên mặt bàn, tay không xáp lại. Connie thình lình xỉa một nhát nhằm bụng dưới... nhưng trúng sao nổi? Vương cái bầu lắc lè chậm rề rề. Nó chỉ nhích người, vươn tay ra cái một là bị tước võ khí liền. Một màn tát phải và tát trái được Carlo biểu diễn. Nó canh đúng độ đúng tầm, vung tay ra là xáng đúp hai phát qua lại “Bốp bốp... bốp bốp”. Không đau lắm, không thấy máu nữa nhưng rát quá lắm và hạ nhục vô cùng. Chạy quanh bếp, rút vào phòng ngủ cũng vẫn lãnh đủ. Connie toan giở võ miệng thì bị đè ngựa ra giường. Một tay nắm tóc, một tay Carlo tiếp tục bốp bốp. Uất ức quá và không sao gỡ nổi, Connie khóc ầm lên như con nít.

Carlo cười ha hả liệng nó xuống giường, quơ chai uýt-ky còn một ít đưa lên tu ừng ực. Cặp mắt xanh lơ của nó bây giờ đỏ sọng dễ sợ coi bộ ngấm rượu rồi nên Connie hoảng quá nằm im thin thít. Nó làm hết chỗ rượu rồi cười hề hề, trừng trị Connie bằng một châu ngất ùi non. Ôi cha... Đau tê tái, đau ngất người, đau kinh khủng... tay nó lực sĩ mà? Nó bắt lạy cũng phải lạy! Carlo cười khoái chí và dãn mặt:

– Mày mập như heo. Tao nhéo mà còn thấy tởm quá.

Bị dượt một trận nên thân, nó ra nhà ngoài rồi mà Connie còn hoảng sợ hết hồn, nằm lì một chỗ không dám nhúc nhích, không dám bước ra coi Carlo làm những gì ở phòng ngoài. Mãi sau thu hết can đảm mới dám ló đầu ra thấy nó khui chai rượu mới, nằm bật ngửa ra đi-

văng. Nó say rượu là thế nào cũng ngủ vui. Lát nữa phải mò xuống bếp phen về Long Beach cầu cứu. Cầu cứu bà già cho thằng nào đưa xe đón về nhà... chớ vụ này không thể cho anh Sonny biết. Phải phen cho anh Tom hay bà già.

Cỡ gần 10 giờ đêm chuông điện thoại reo ở dưới bếp nhà Ông Trùm. Gã cận vệ nhắc máy, vô mời Bà Trùm gấp. Bà cầm máy nghe mà có hiểu gì đâu? Nó nói cuống quýt, nó nói như sáng lại phải bịt ống nghe sợ thằng chồng nằm nhà ngoài nghe thấy. Vả lại mồm miệng sưng vù Connie lắp bắp nói thật khó. Bà Trùm bèn ra hiệu gọi thằng Sonny ra nghe dùm, nó đang ở trong phòng giấy với Tom.

Ôi chao, vừa nghe:

– Anh Sonny đây... Có chuyện gì đấy em?

Là Connie sợ phát rụng rời tay tay chân. Sợ chồng biết thì ít nhưng sợ ông anh làm hoảng quá! Nó ấp úng mãi mới nghe được đại để:

– Anh... em muốn về nhà, ngay bây giờ. Anh cho xe lại đón. Không, không có gì đâu... Để về nhà em nói... Coi, anh đừng đi. Em không muốn anh đi. Bảo Tom hay ai cũng được. Không, nhất định không có chuyện gì đâu!

Lúc bấy giờ Ông Trùm đã được uống ít thuốc ngủ cho yên giấc. Canh chừng từ cử động của Sonny chỉ còn mình Tom Hagen. Ở nhà bếp có Tom và hai thằng cận vệ thì cả 3 người cùng trừng trừng ngó Sonny nghe phon. Không để ý không được vì cả con người của nó là sự

hung dữ hiện hình. Bản chất nó đã tàn bạo giờ như có thêm luồng điện nóng chạy ào vô: những sợi gân máu ở cổ nó căng phồng lên chạy rậm rật, mắt muốn tóe khói, khuôn mặt đanh lại hăm hăm. Cơn giận còn làm nó run rẩy tay chân. Nhưng giọng nó tỉnh quá, làm như Sonny gắng trầm xuống:

– OK... Em đợi chút... Em ráng đợi chút...

Nó buông phôn ra, đứng như trời trồng làm như không hiểu tại sao giận dữ đến vậy. Nó gầm lên:

– Thằng chó đẻ... Thằng chó đẻ...

Rồi vùng chạy.

Hagen đứng đấy biết hết. Nhưng đành đứng ngó bất lực vì Sonny đã giận tím mặt, giận run người thì chẳng thể nói

qua nói lại gì hết. Trời cũng không cản nổi nó bây giờ! May ra lái xe một hồi cơn gió lạnh nửa đêm có thể thổi nó nguội bớt. Sonny người giận thì đáng ngại hơn nhiều, nguy hiểm lắm là khác... nhưng dù sao cũng còn hơn! Ít ra nó cũng tự vệ được. Đứng trong nhà, Hagen nghe máy xe gầm lên rồi vụt biến. Chỉ kịp bảo hai thằng cận vệ xách xe chạy theo gấp.

Hagen chạy vô văn phòng phen cho mấy thằng đàn em toán Sonny hiện ở Nữ Ước phải chạy ngay tới nhà Carlo Rizzi đưa thằng em rể đi gấp để ông anh vợ tới là hụt cẳng. Sonny sẽ bực nó lắm nhưng ông già chắc chắn sẽ đồng ý là không thể để nó nổi sùng hạ sát Carlo có người chứng kiến. Bắn chết người có nhân chứng là hết cỡ! Vả lại Hagen cũng không muốn nó gây sự với đối phương vì hiện giờ Ngũ đại gia đình quả cũng

muốn xếp súng, điều đình cho xong.

Lúc cho chiếc Buick vọt ra khỏi cư xá là Sonny đã bình tĩnh lại phần nào. Nó còn biết hai thằng cận vệ xách xe chạy theo mà? Cũng được, dù nó chẳng thấy gì nguy hiểm. Phe địch đã thực sự rút vào thế thủ, sức mấy tụi nó dám tấn công, nhất là tấn công nhằm ngay nó? Rắc rối với cớm cũng chẳng ngại. Dù trong xe có súng, ở ngay trong hộc táp-lô nhưng xe đứng tên thằng đàn em chớ đâu phải tên nó? Súng mang đi cho có thôi chớ đối phó với một thằng Carlo Rizzi thì cần quái gì? Mà bắn nó cũng không khó.

Có dịp suy nghĩ Sonny mới thấy có giận dữ bao nhiêu cũng chẳng thể hạ sát Carlo ngay bây giờ. Con Connie góa chồng đã đành mà đứa nhỏ chưa ra khỏi bụng mẹ đã mồi côi cha đâu được? Nhất là chỉ vì chuyện vợ chồng chúng nó đập

lộn! Vì một lẽ gì khác thì Sonny có lẽ không ngần ngại vì nó biết chắc thằng Carlo là một thằng khốn và nhất là thằng khốn đó vì quen biết nó, tới chơi với nó mới lọt vô gia đình và chớp được con Connie.

Mâu thuẫn trở trêu trong con người hung dữ của Sonny là xưa nay nó không nữ, nó không thể chơi người-dưới-tay. Đàn bà con nít cấm dám rớ tới. Một thằng đã chịu chấp nhận thua là bao nhiêu hung dữ của nó vụt biến. Thằng Carlo bữa đó đứng xuôi tay chịu trận nên Sonny đâu dám nổ? Hồi còn nhỏ nó là một thằng hiền lành, tốt bụng. Chẳng qua cũng vì số mệnh mà Sonny mới thành một kẻ sát nhân.

Vụ thằng Carlo phải giải quyết lần một cho xong. Đầu óc Sonny sắp xếp một giải pháp thích ứng khi nó phóng xe bằng

bằng trên con đường nổi nằm vắt ngang qua vũng biển. Con đường quen thuộc quá rồi, lần nào từ Long Beach sang Nữu Ước nó chẳng đi ngả này cho đỡ kẹt xe? Được rồi, lát nữa cho bọn cận vệ áp tải Connie về để mình nó nói phải quấy với Carlo. Chưa biết đối xử cách nào. Nếu nó đánh Connie đến mang thương tích thì bẻ gãy cha nó một cánh tay, cho nó què luôn. Gió biển mằn mằn lùa vào trong xe làm Sonny bớt nóng hản. Nó xập cửa xuống cho đỡ lạnh.

Sonny khoái chạy xe trên đường nổi vì ban đêm bao giờ cũng vắng, mùa này còn vắng nữa. Tha hồ chạy, qua đến phía Nữu Ước cũng vẫn còn vắng! Phải lao xe thế này đầu óc mới bớt căng thẳng. Phía sau xe chẳng thấy xe bọn cận vệ. Mà xe thiên hạ cũng chẳng có một cái, đèn đường chỉ mập mờ.

Xa xa thấy dạng một trạm thu thuế xe, nóc sơn trắng bóc. Sonny rà rà thắng chiếc Buick cho xe chậm bớt, một tay thọc vô túi kiểm tiền lẻ để trả tiền thuế sử dụng đường nổi. Không có. Đành mở ví lấy ra một tờ bạc giấy. Chiếc Buick ngừng sát trạm thuế sáng ánh đèn. Sonny bực bội ngó phía trước: quái lạ, xe thắng nào ngừng chướng thế kia, bộ nó tính chặn đường chắc? Nó nhận kèn um sùm thì nó mới chạy tới, nép sang bên.

Hạ kiếng xe xuống, Sonny chìa đồng đô-la ra cho thằng thu thuế. Thằng khốn nạn, cầm tiền rồi móc bạc cắc ra thối nhè lóng ngóng thế nào để rút loảng xoảng. Nó cúi xuống tìm mãi. Bộ nó bắt đợi đến bao giờ kia? Gió lộng vô lạnh quá, Sonny tính quay kiếng xuống mà cứ phải đợi. Nó cắn nhần.

Sonny chợt để ý. Ô hay, chiếc xe trên lại lách ra. Ở trạm thuê lù lù một thằng. Đáng ngại quá, hai thằng ở trên xe lại nhảy ra tiến về phía nó. Không nghi ngờ gì nữa, chắc chết rồi! Trong một chớp mắt, cơn giận dữ vụt biến như bị hóa giải tức khắc bởi cả một sự kinh hoàng chết chóc!

Linh tính Sonny như một luồng điện đẩy bắn thân hình đồ sộ của nó ép sát cửa chiếc Buick. Nó vùng mạnh quá làm sút khóa cửa. Thằng nấp trong trạm thuê nổ máy phát: đạn ghim vô đầu vô cổ Sonny, đẩy nó văng xuống đường. Hai thằng kia rút súng thì thằng đồng bọn mới tốp, chân Sonny vẫn vướng cửa xe. Lúc bấy giờ chúng nó mới liên tiếp đặt đạn, khỏi cần nhắm và xông tới đá như điên vào mặt Sonny.

Chỉ mấy giây sau cả 4 thằng thông thả lên xe. Ra thằng thuê thuê cũng là thứ giả! Chúng phóng tuốt trên con đường vắng ngắt, vô cùng an toàn vì chiếc Buick của Sonny đã nằm chắn hết lối, có muốn rượt theo cũng vô phương.

Cũng chỉ mấy phút sau xe hai thằng cận vệ trở tới. Thấy cảnh hãi hùng quá chúng quay xe về luôn, sức mấy dám đuổi. Đến trạm điện thoại đầu tiên sau khi ra khỏi đường nổi, một thằng hấp tấp nhảy xuống, gọi về Long Beach báo cáo gấp lên consiglieri:

– Sonny bị bắn chết. Chúng chơi khoảng giữa đường nổi...

Nghe tin dữ, Hagen tỉnh như không.

– Mày tới Clemenza đưa lão về đây ngay. Sau đó sẽ có chỉ thị.

Phải công nhận là Hagen trầm tĩnh. Nó nghe phon lúc Bà Già vẫn quanh quẩn bên cạnh, lo làm sẵn mấy miếng săng-uých để lát nữa Connie ăn đỡ. Bà Trùm có biết chuyện gì xảy ra đâu? Nếu để ý thì biết ngay chớ, nhưng cả chục năm bầu bạn với Ông Trùm, bà chỉ học được một điều: phận đàn bà chớ có xía vô công chuyện của chồng, của con. Nếu chuyện cần phải biết thì trước sau cũng được họ cho biết. Một tin buồn, một chuyện đau khổ biết cũng không ích gì thì biết làm chi cho mệt? “Chuyện của mấy người ấy thì họ lo... chớ chuyện của chị em mình họ có lo đâu nào?”

Bà Trùm nấu cà phê, dọn bàn ăn. Lo buồn, sợ sệt thì đói vẫn đói. No bụng có khi còn đỡ hơn là khác. Không hiểu mấy ông bác sĩ cho uống thuốc an thần, thuốc

chỉ thống để làm gì? Một mẩu bánh, một ly cà phê nóng dấm hay hơn nhiều.

Nghe cú phon, Hagen đóng kịch thật cừ... nhưng bước qua văn phòng thì bao nhiêu sợ sệt, hốt hoảng chột kéo đến ùng ùng. Đứng không nổi, sợ run bần bật sợ long đầu gối. Ngồi vững trên ghế mà tự nhiên nó co chân, rút cổ, hai tay chấp lại.

Coi, như vậy đó thì consiglieri thời chiến sao nổi! Ra nó bị đối phương bịp, qua mặt cái vù. Tội nó làm bộ yếu xù, xuống chân để phục kích một cú động trời. Có khiêu khích tội nó cũng nằm lỳ, chuẩn bị kỹ và đợi đúng lúc để cho ra một đòn. Một đòn thôi... nhưng một đòn thật xính vính! Genco Abbandando có bao giờ chịu hổ thảm hại thế này? Chúng mày có bấy thế chứ bấy nữa cũng

đánh hơi ra cái một. Cảnh giác gấp 3 lần và xông khói ngay boong cho chúng mày lòì mặt chuột.

Sonny sập bẫy bỏ mạng làm Hagen đau lòng quá. Không cùng máu mủ nhưng anh em ruột không bằng. Không có nó làm sao được như ngày nay? Sonny vừa là cứu tinh vừa là tấm gương anh hùng thời thơ ấu. Ngay hồi nhỏ có bao giờ nó lên mặt hay bắt nạt thằng bạn mồi côi? Nó thương yêu Tom thực tình, hôm được Sollozzo thả ra nó chẳng nhào tới, ôm thật chặt đó sao? Một thằng bạn như vậy mà lớn lên giết người như chơi, thành danh đao phủ thủ cực kỳ tàn ác là cả một sự vô lý mà Hagen vẫn chưa hiểu nổi.

Làm sao Hagen có thể thông báo cho Bà Trùm là Sonny bị bắn chết? Thực ra nó không gặn gại, không thể coi bà như

ông già hoặc Sonny. Bà Trùm cũng như Fred, như Michael, như Connie, nó cũng thương lắm. Người một nhà mà? Tuy nhiên nó chỉ thương mền... chứ không thương xót, như đối với ông già và Sonny! Nỡ lòng nào Hagen cho bà hay? Mới có mấy tháng bà lần lượt phải xa cả 3 thằng con: Fred sang Nevada chạy nạn. Michael về Sicily trốn tránh và giờ đây Sonny bị bắn chết tươi... thì lòng mẹ thương con làm sao chịu nổi?

Hagen bàng hoàng, kinh sợ đến năm, mười phút rồi gắng gượng nhắc phon, quay số Connie. Chuông reo mãi mới thấy tiếng nó thì thảo bèn thông thả nói:

– Connie đấy hả? Tom đây. Em gọi Carlo dậy đi. Anh có chuyện cần nói gấp!

Giọng Connie hoảng hốt:

– Anh đấy hả? Bộ anh Sonny sắp tới nhà em hả?

Hagen phải trấn an nó:

– Không có đâu! Sonny không tới đâu em! Đừng có bắn lên chớ? Em đánh thức Carlo dậy... bảo anh có chuyện rất quan trọng nói với nó...

– Anh... nó vừa đập em xong. Em sợ nó biết em phen về nhà... nó dám đánh em nữa...

– Đừng sợ hoảng. Bộ anh nói nó không nghe sao? Em cứ việc kêu nó dậy... anh có chuyện nói nó phải nghe. Chuyện rất quan trọng...

Mãi 5 phút sau mới nhận ra giọng lè nhè buồn ngủ, say rượu của Carlo. Hagen phải nói dứt khoát, mạnh mẽ cho nó mau tỉnh rượu...

– Nghe kỹ tao nói đây Carlo. Tao sắp cho mày hay một tin vô cùng quan trọng nhưng mày nghe máy... mày phải coi như không có chuyện gì, đừng để cho Connie biết. Thế nào nó cũng hỏi... mày nhớ biểu rằng tao vừa cho mày hay tin ông già cho tụi bây một căn nhà trong cư xá, tụi bây sẽ dọn vô ở và mày còn được một chân kha khá để có tiền thêm, hai đứa đỡ khổ một chút nghe? Mày hiểu chưa nào?

– Hiểu chớ... Tôi hiểu rồi – Carlo coi bộ xăng xái lắm...

– Lát nữa sẽ có mấy thằng tao cử đến nhà mày... để đón mày đi nơi khác. Tụi nó đến thì mày bảo phen gấp cho tao, chỉ nói thế thôi, đừng nói một điều gì khác. Tao sẽ biểu tụi nó để vợ chồng mày ở nhà, hiểu chưa?

Carlo lại “OK... Hiểu rồi” rất lẹ. Nghe giọng hối hả của nó cũng biết cậu đang nóng lòng muốn biết cái tin vô cùng quan trọng lắm lắm. Cho nên Hagen không vòng vo nữa mà nói thẳng ngay:

– Sonny vừa bị chúng bắn chết. Mà biết vậy... chớ nói gì hết. Tuyệt đối cấm. Lúc mà ngủ, Connie phen về và nó lồng lộn xách xe qua mà. Giữa đường nó bị... Mà chớ để Connie biết hay đoán biết vì cú phen của nó gọi về mà Sonny mất mạng. Mà làm như không biết gì hết, đêm nay mà phải ở bên cạnh nó, mà làm lành với nó để nó khỏi xúc động. Ít ra cũng đến lúc nó sanh xong, nhớ chưa? Tao nhắc lại mà đừng nói gì hết. Ngày mai sẽ có người cho Connie hay, nhưng bây giờ mà phải nghe lời tao... ở bên cạnh nó, dỗ dành nó. Tao hứa rồi đây

mày muốn gì tao cũng giúp cho. Mà ý hiểu rõ chưa?

Giọng Carlo lần này run run:

– Dạ hiểu. Tôi sẽ làm đúng như lời anh dặn. Chỗ anh với tôi xưa nay mình vẫn đẹp với nhau. Anh giúp tôi là tôi không quên ơn. Điều đó chắc anh biết?

– Tao biết chứ. Mà yên chí... sẽ không ai trách móc gì mày về vụ vợ chồng mày đập lộn rồi mới ra nông nổi. Cái đó có tao lo cho. Sẽ không có chuyện gì hết... OK? Bây giờ mày lo làm lành với Connie đi là vừa...

Hagen cúp máy. Dọa dẫm làm chi, ông già chẳng từng dạy nó biết bao nhiêu lần? Chỉ cần nói lững lơ như vậy mà chắc chắn thằng Carlo hiểu rồi. Nó phải hiểu là nó đã gây chuyện gì và sinh mạng của nó kể như ngàn cân treo sợi tóc.

Sau đó nó nhắc máy gọi Tessio. Kêu lão tới gấp, không nói lý do mà lão cũng chẳng hỏi. Lão chỉ OK và sẽ tới Long Beach liền. Bây giờ mới đến một pha gay cấn, một cục hình mà Hagen sợ nhất, không muốn lãnh chút nào nhưng nó không làm thì còn ai vô đó? Phải báo tin cho Ông Trùm chứ!

Bây giờ là nửa đêm, phải gọi một người uống thuốc ngủ dậy, người ấy là người nó yêu kính nhất đời... để thú nhận sự bất lực của nó. Nó đã phụ lòng, không trông nom nổi “việc nhà”, không giữ lại được thằng con đầu lòng cho ổng. Phải thú nhận luôn là sắp thảm bại nếu người vừa gần chết không đứng lên nhập trận. Hagen đâu có lạc quan vậy? Nó hằng nghĩ chỉ có Bố Già mới đủ tư cách quân bằng tình thế mà?

Lệnh cấm của bác sĩ thì ăn nhằm gì? Dù có nguy hiểm, dù Ông Trùm có mệnh hệ nào... nó cũng phải gọi ổng dậy báo tin để sẵn sàng chờ chỉ thị. ổng quyết định gì cũng chẳng thành vấn đề. Tình hình này lệnh bác sĩ chẳng thích hợp quái gì... mà cái gì cũng đâm vô nghĩa tuốt! Phải cho ổng biết tin ngay để đích thân ổng đứng lên chỉ huy hay ra lệnh cho Hagen đầu hàng cho rồi.

Hagen khổ tâm lắm. Biết nói sao bây giờ... nó định tội phân minh, chính mình phải nhận tội là đúng. Nhưng tự thú nhận bất lực và nhận tội lại chỉ làm ông già thêm đau khổ. Vậy mới kẹt. Thú nhận mình không đủ tài làm một thằng consiglieri thời chiến chỉ làm Ông Trùm đau lòng thêm vì chính lỗi ổng đã chọn lầm người.

Nó sẽ báo tin, nó sẽ phải đưa một bản phân tích tình hình phải làm những gì để gỡ thế kẹt rồi nín lặng. Để Ông Trùm quyết định và chỉ việc tuân hành. Nếu ông cho là lỗi ở nó, Hagen sẽ nhận tội ngay. Nếu ông muốn nó đau khổ thì còn hỏi, sự đau khổ của nó sẽ bộc lộ liền!

Hagen ngừng đầu lắng tai nghe. Có tiếng xe chạy vô cư xá. Các caporegime đã tới. Nó sẽ cho họ biết vẫn tắt rồi lên thông báo cho ông già sau. Hagen đứng dậy đi tới tủ rượu. Nó lấy rượu, lấy ly ra nhưng đứng ngẩn ngơ một lát như người mất hồn, không biết đường rót rượu ra ly nữa! Bỗng đâu có tiếng cửa mở rồi khép lại nhẹ nhàng ở sau lưng nó: Hagen quay lại thấy Bố Già. Ông mặc đồ lớn đàng hoàng! Lần đầu tiên Ông Trùm mặc lại bộ đồ lớn, kể từ sau ngày bị bắn.

Ông thong thả bước tới chiếc ghế da bụi mọi lần và ngồi xuống. Dáng đi có hơi cứng, bộ quần áo có hơi thùng thình nhưng Hagen thấy rõ ràng ông in hệt như trước. Làm như ông đã mang hết nghị lực ra để chứng tỏ không gầy, không yếu chút nào. Khuôn mặt vẫn là khuôn mặt ngày xưa, cương nghị có thừa. Ông ngồi ngay ngắn cất tiếng:

– Mi cho tao chút anisette.

Hagen vội đổi lấy chai anisette rồi rót mỗi người một ly. Thứ này nặng, ngọt ngào hương vị đại hồi... loại nhà cất lấy, nhà quê nhưng thứ bán ở tiệm đâu sánh nổi? Năm nào ông bạn già chẳng chở đến cho Ông Trùm Corleone cả xe anisette?

– Tao thấy bà ấy khóc một hơi rồi mới ngủ... Rồi nửa đêm mấy thằng caporegime kéo tới. Vậy hẳn có chuyện gì... vậy

thì mi là consiglieri... mi phải cho Ông Trùm của mi biết cái chuyện mà mọi người đã biết hết chớ?

– Con đâu có nói với bác gái chuyện gì? Con tính lên đánh thức bác, cho bác hay thì bác xuống đây chớ?

– Mi tính làm xong ly rượu rồi mới lên gọi tao dậy?

– Dạ...

– Vậy thì... rượu mi uống rồi đó. Nói đi... cho tao hay đi chớ?

Giọng ông già thoáng chút trách móc. Ông có ý muốn nói consiglieri gì mà yếu thế đây... Hagen bèn cho ông hay:

– Tụi nó bắn thẳng Sonny ở khúc đường nổi. Bắn chết ngay...

Ông Trùm chớp mắt. Chỉ trong một

phần nào đó, chưa đến một giây đồng hồ... lớp vỏ nghị lực của ông vụt biến, khuôn mặt lộ nguyên vẻ chán chường, mệt mỏi... nhưng gượng lại ngay. Hai bàn tay xoắn vào nhau đặt trên mặt bàn, ông ngó ngay Hagen:

– Kể tao nghe đầu đuôi câu chuyện... À, mà thôi... đợi Tessio, Clemenza chút xíu... khỏi mất công kể lại.

Ngay sau đó có tiếng người phía ngoài. Hai lão caporegime được gã cận vệ đưa vô. Thấy Ông Trùm ngồi đấy và đứng dậy đón là họ biết ngay ông đã hay tin dữ. Chỗ anh em thân thiết, họ ôm lấy Ông Trùm rồi mỗi người một ly rượu do tự tay Hagen rót, họ ngồi chờ nghe kể lại từ đầu câu chuyện.

Trước sau Ông Trùm chỉ hỏi vồn vện một câu:

– Chắc chắn là nó chết?

Người xác nhận là Clemenza. Lão nói:

– Chết rồi. Mấy thằng cận vệ thuộc toán Sonny nhưng toàn do tôi tuyển lựa. Lúc tội nó đến cho hay... tôi đã cật vấn kỹ. Chỗ trạm thầu thuế xe có ánh đèn mà? Tội nó bắn vậy thì sống sao nổi!

Nghe lão mập xác nhận chắc như đinh đóng cột, Ông Trùm tuyệt nhiên không xúc động mà chỉ nín thình một hồi. Sau đó ông ra lệnh rành rẽ:

– Mấy người hãy nghe đây. Việc này tuyệt không được dính vô, không được trả thù... mà không được điều tra truy tầm thủ phạm nữa, nếu không có lệnh của tôi. Nếu tôi không có lệnh, không

được quyền gây sự thêm với bọn họ. Chúng ta ngừng hết mọi hoạt động, kể cả việc bảo vệ mấy chỗ làm ăn... cho đến ngày chôn thẳng con tôi xong. Tạm thời cứ như thế, chúng ta sẽ họp bàn và sẽ có quyết định sau. Chúng ta cứ lo chôn cất thẳng Sonny cho đảng hoàng đã, tôi sẽ nhờ bạn bè can thiệp giúp với cảnh sát và các cơ quan về vụ này...

Clemenza ở sát bên tôi làm cận vệ, cùng với đông đủ thuộc hạ. Còn Tessio lo đôn đốc các anh em bảo vệ gia đình này. Còn Tom, mi gọi ngay Bonasera nhờ lão lo dùm việc khâm liệm tối nay. Bảo hắn chờ ở cửa hàng, tao sẽ lại. Có thể lâu vài ba giờ... Nào, mọi người hiểu cả chưa?

Cả 3 người cùng gật đầu. Ông Trùm nói tiếp:

– Clemenza sửa soạn sẵn xe và mấy anh em chờ tôi xong là đi liền. Còn Tom, mi làm đúng. Sáng mai cho người đón Connie về ở với má nó. Dọn cho vợ chồng nó một căn trong cư xá. Mi kiếm mấy con bạn của Sandra, nhờ tụi nó tới an ủi. Vợ chồng tao sẽ qua sáng mai và bà ấy sẽ cho nó hay tin rồi sau đó lo làm lễ cầu hồn cho nó ở nhà thờ.

Nói xong Ông Trùm đứng lên. Ba người đứng lên theo. Tessio, Clemenza bước lại ôm chầm lấy ông lần nữa. Hagen mở cửa sẵn để ông bước ra nhưng ông ngừng lại, đưa tay xoa má nó, nói khe khẽ:

– Mi là đứa con có hiếu. Tao cảm thấy an ủi nhiều.

Ông muốn nói tình hình nguy ngập làm như nó là được rồi, chẳng sao hơn. Ông chậm chạp lên lầu báo tin buồn cho vợ trong khi Hagen nhắc phen quay số của chủ nhà đòn Amerigo Bonasera...

20.

CÁI CHẾT CỦA SONNY CORLEONE LÀM GIỚI giang hồ Mỹ rúng động. Nghe tin Ông Trùm Corleone bình phục, đích thân điều khiển công việc và mấy thằng đi đám tang về báo cáo lại là ông hoàn toàn khỏe mạnh thì các thủ lãnh Ngũ đại gia đình cuống quýt lo thủ thế sẵn. Thế nào Vito Corleone chẳng trả thù, cho đổ máu lớn? Làm sao dám coi thường một tay bản lãnh ghê gớm cả đời chỉ lầm lỡ vài lần

mà mỗi lần đều là một dịp học tập kinh nghiệm.

Riêng mình Hagen hiểu ổng nên chẳng lấy làm ngạc nhiên khi thấy ổng cử sứ giả đi cầu hòa. Không những chấm dứt chiến tranh mà thôi, ổng còn đề nghị một buổi gặp gỡ tất cả các Ông Trùm Nữu Ước, có đại diện các phe nhóm anh em toàn quốc về dự họp và chứng kiến. Vụ chiến hay hòa của các cánh Nữu Ước có ảnh hưởng đến sinh hoạt chung của giới giang hồ toàn quốc nhiều lắm chứ?

Mới đầu thiên hạ nghi ngờ: Vito Corleone dám giương bẫy lớn, hốt một lần trọn ổ... để tàn sát tập thể báo thù cho con lắm chứ? Hay lão cố tình làm cho mọi người lơ là thế thủ? Nhưng không lâu, họ biết cánh Corleone thành tâm. Triệu tập hội nghị toàn quốc đã đành, họ không chuẩn bị thuộc hạ mà cũng không

kiếm thêm đồng minh nữa.

Chừng có tin Ông Trùm Corleone chính thức đánh tiếng nhờ cánh Bocchicchio đứng ra bảo đảm và phe này hoan hỉ nhận lời thì không một ai dám nghi ngờ, hó hé gì hết. Cầu hòa mà có cánh Bocchicchio đứng ra chịu trách nhiệm thì thiện chí hẳn phải có chắc rồi!

Vì đứng trung gian hòa giải là nghề của gia đình Bocchicchio. Hồi còn ở Sicily, cánh này dữ nhất, đáng sợ nhất. Xưa làm ăn dữ bao nhiêu giờ đây sang Mỹ họ làm lành bấy nhiêu. Xưa giết người ăn tiền bây giờ họ sống về nghề hòa giải. Cánh Bocchicchio thì trăm người như một, đụng đến một đứa là cả trăm mạng vì tình máu mủ nhâu nhâu xông tới, ăn thua đủ. Cổ lệ của cánh này là trai gái lấy người trong họ, thừa ra mới đến người ngoài mà?

Hồi nghèo mạt, ba đời nhà Bocchichio có lúc đã có tới gần hai trăm tay súng, ngự trị một khoảnh đất nho nhỏ miền Nam Sicily. Ngân ấy con người chỉ trông vào bốn năm lò xay bột, nhưng được cái không lo thất nghiệp, không lo đói. Ở giang sơn của họ có thằng nào được phép mở lò xay bột? Đào giếng đổi nước cũng là độc quyền của dòng họ Bocchichio luôn.

Có lần một lão địa chủ thần thế, giòng họ quý phái ý của đập đập mở một lò xay bột nho nhỏ chỉ để nhà xài. Lập tức lò bị thiêu rụi. Nhà địa chủ ức quá mang việc đến cửa công, quan trên bèn tổng giam 3 thằng Bocchichio một lượt. Coi, phiên tòa chưa lập án chưa xử thì cả một tòa nhà hương hỏa đã ra tro. Còn thừa kiện gì nữa?

Sau đó ít lâu, dân Sicily kêu ca nước uống quá hiếm hoi nên nhà cầm quyền trung ương La Mã cử một chuyên viên cấp tối cao đến nghiên cứu tình hình tại chỗ. Đắp một cái đập thật lớn để ngăn nước, chứa nước thì đẹp quá, dân đảo tha hồ có nước xài! Làm gì chính quyền trung ương chẳng biết dân sở tại thuộc loại quá dữ, đầu bò đầu bấu hơn đầu hết? Cánh nhà Bocchicchio chớ ai? Chúng ngó lom lom mấy ông kỹ sư nghiên cứu địa thế và lập họa đồ. Mấy ông nhà nước rét quá, trung ương lại phải cử mấy đội sen đầm sang cắm trại tại chỗ để bảo vệ an ninh.

Công việc tiến hành đều. Thế nào chẳng xây đập nay mai, bao nhiêu dụng cụ từ tàu rở xuống đã chất đầy bến Parlamento mà? Nhưng dụng cụ chở tới thì dụng cụ nằm đấy! Cánh Bocchicchio đã

kêu gọi các anh em Mafia địa phương giúp đỡ: dụng cụ nặng thì phá hoại, nhẹ thì “thối” bay không còn một món: Bọn dân biểu Quốc hội gốc Mafia đổ xô vào công kích, cản trở, phá hoại dự án. Nhất định không thông qua. Cứ dai dẳng bao nhiêu năm cho đến ngày Mussolini lên cầm quyền.

Nhà độc tài tuyên bố hách: phải tiến hành công tác xây đập, phải thực hiện xong với bất cứ giá nào. Súc mầy! Mussolini biết dung túng Mafia là chế độ dám lâm nguy, quyết thanh toán tận gốc. Bèn trao đặc quyền cho một tay tổ cảnh sát, để duy trì an ninh trật tự trên đảo có toàn quyền bắt giam giữ bất cứ ai, cứ khả nghi là có quyền tống vô trại lao công cưỡng bách, cho đi đập đá ngoài đảo chết bỏ! Quả nhiên chỉ mấy năm là Mafia hết đất sống... vì cú tình nghi mafioso cũng

đủ tù nát xương. Biết bao nhiêu gia đình lương thiện bị hại lây vì đợt khủng bố liên miên đó!

Để chơi lại Mussolini, cánh Bocchicchio quyết định lấy trứng chọi đá. Chết hết cũng chọi. Không chết hết, nhưng ngã gục tại trận cỡ một nửa. Còn một nửa dĩ nhiên... đi đập đá. Tụi nó chơi hăng đến nỗi còn ít thằng sống sót, các phe nhóm anh em phải thu xếp đưa bằng đường qua Mỹ lánh nạn lập nghiệp, nhờ đường dây chở lậu di dân ngả Gia Nã Đại.

Sang được đất Mỹ thì cánh Bocchicchio vốn vốn lớn nhỏ còn cỡ 20 mạng. Bèn gom vào một chỗ, cắm dùi trong một thị trấn nhỏ, khoảng thung lũng Hudson gần Нью Ước. Nghèo đói khốn khổ đến như cảnh này là hết mức. Có ai ngờ tà tà làm một cái nghề không ai thèm làm là

đổ rác mà cánh Bocchicchio lên hồi nào không hay. Cả một cơ sở thâu hút rác, chế biến rác và xe đổ rác có hàng toán! Thấy nghề ngon ăn dĩ nhiên nhiều thằng nhào vô. Chừng ra xe nào bị đốt tiêu xe ấy mới rét hết và rút lui lẹ lẹ. Có một thằng ngon nhất dám đương đầu, dám hạ giá thâu rác thì một hôm biến đâu mất tích. Tìm mãi mới ra một đồng thịt băm vùi trong đồng rác mà nạn nhân vừa thâu về.

Làm ăn được thì họ Bocchicchio trai dựng vợ gái gả chồng. Cứ gốc Sicily là xong chớ... đào đâu ra đủ số Bocchicchio? Ít năm sau nhân số tăng gia, nghề rác tuy vẫn dư ăn nhưng theo đà phát triển, theo nếp sống văn minh cũng phải lo kiếm ăn nhiều ngành khác chớ? Tại sao không làm một cái nghề vừa ra tiền vừa giúp các phe phái anh em? Tội nó đánh nhau ắt phải cần đến sứ giả, cần

liên lạc viên, cần người làm con tin lắm chớ? Làm được đủ việc thì tụi nó tiếc gì tiền mà không chi nặng?

Không hiểu vì biết thân phận dốt nát hay quá tôn trọng luật chơi mà cánh Bocchicchio luôn luôn thâm hẹp hoạt động, thấy các phe nhóm anh em tranh cướp nhau như điên để dành đủ mọi thứ làm ăn hấp dẫn, văn minh, không bao giờ họ nhảy vô ăn có. Cờ bạc, mãi dâm, ma túy, buôn lậu, hối lộ là không có cánh Bocchicchio. Họ tự nhận quê mùa thô lỗ, đút tiền cho thầy chú ăn thì còn làm được. Lân la quen biết các ông lớn thì không dám. Cánh Bocchicchio tuy vậy vẫn được trọng nể ở hai điểm: danh dự và tàn bạo.

Họ nhà Bocchicchio có thằng nào nói láo, phản bội bao giờ? Vì bản chất quê mùa, mấy thứ đó rắc rối, lòi thoi quá!

Nhưng bị ai chơi một đòn thì không thể quên, có chết ngay cũng rửa hận. Chính vì những đặc tính đó cánh Bocchicchio mới vô nghề hòa giải. Bắt được mối nào là Ông Trùm lo sắp đặt từ địa điểm họp đến cử người “nằm” làm con tin.

Ngay đêm Sollozzo yêu cầu Michael tới gặp, nó cũng phải mượn một thằng Bocchicchio để “nạp” cho họ Corleone giữ làm con tin. Nếu nó trở mặt chơi Michael thì con tin sống sao nổi? Cả họ nhà nó sẽ cứ Sollozzo mà đòi mạng thì chạy đâu cho thoát? Đụng chạm nhỏ mà cả họ nhà nó còn đòi ăn thua đủ. Huống hồ xô một thằng vào đất chết, làm mất thanh danh mà còn đổ nổi cơm của cả họ Bocchicchio. Bây giờ đích thân Ông Trùm Corleone chính thức nhờ các đàn anh tổ chức buổi họp, mỗi phe phái cử một người đều có một thằng Bocchicchio

tới tận nhà “nằm” làm con tin thì còn ai dám nghi ngờ? Vậy hợp là hợp thật, khỏi sợ bầy, khỏi sợ trở mặt... an toàn như đi ăn đám cưới chắc!

Đám con tin đi “nằm” xong là chuẩn bị địa điểm: hợp ngay trong phòng họp của một nhà băng thì chắc quá! Lão Chủ tịch ngân hàng chẳng là người chịu ơn Ông Trùm mà cổ phần của nhà Corleone cũng đâu có ít, dù toàn đứng tên Ông Chủ tịch. Cho nên đối với lão, trên đời này còn ai bằng Vito Corleone? Bỏ tiền mua bao nhiêu cổ phần, mượn đứng tên luôn mà khỏi cần mảnh giấy nhỏ làm bằng. Lão cảm động nhất là lúc vừa đề nghị giấy tờ làm tin thì Ông Trùm gạt phắt.

Ô hay, đã tin nhau thì cần quái gì mấy thứ đó? Gia tài sự nghiệp của tôi và kể cả tương lai đám con tôi đặt trọn

trong tay bạn còn được... chớ mới bấy nhiêu đó có nghĩa gì? Không tin bạn thì tin ai bây giờ? Mà ví dụ bạn có đá tôi thì cái mà tôi mất mát nặng nhất là niềm tin, là hết dám tin ai trên cõi đời này nữa. Dĩ nhiên tôi phải ghi trong sổ riêng của tôi để có mệnh hệ nào các cháu còn biết bạn giữ dùm tội nó một số cổ phần chớ? Dù có nhắm mắt tôi cũng biết thế nào bạn cũng bảo vệ quyền lợi tội nó, giúp đỡ tội nó...

Ông Chủ tịch ngân hàng hiểu ngay. Chẳng phải cùng gốc Sicily nhưng cũng biết người biết của lắm chứ bộ? Vừa nghe Ông Trùm Corleone ngỏ lời mượn trụ sở họp một nửa buổi thì OK gấp. Đối với ân nhân, tri kỷ như vậy thì mượn trọn phòng họp một buổi chiều thứ Bảy nào có đáng gì? Do đó, cả phòng khai hội đầy đủ tiện nghi của nhà băng được đặt dưới

quyền sử dụng trọn vẹn của Ông Trùm Corleone để các tay tổ Mafia Nữu Ước và toàn quốc có chỗ khai hội.

Dĩ nhiên vấn đề an ninh được đặt hàng đầu. Cả tiểu đội gác-dan có mặt, mặc đồng phục của nhà băng... nhưng toàn Mafia không! Cỡ 10 giờ sáng bà con bắt đầu vô phòng hội. Ngũ đại gia đình có mặt mà đại diện của 10 phe nhóm toàn quốc cũng kéo về chứng kiến. Chỉ trừ mỗi một mình cánh “Chó điên” Chicago! mấy thằng ngu ngốc ai thêm chơi với, mà dạy dỗ tụi nó mất công. Một buổi họp quan trọng như thế này thì cho tụi khốn kiếp dây dưa vô làm chi?

Có họp là có rượu, có sảng-úych. Mỗi ông đại diện được quyền xách theo một đàn em phụ tá. Phần đông mang consigliori theo nên cả phòng họp đâu có mấy mặt trẻ? Cỡ tuổi Tom Hagen hiếm quá và

chỉ một mình nó không phải gốc Sicily. Vì vậy là mặt lạ, là người ngoài...

Hagen là thằng biết điệu. Muôn mắt đang nhòm ngó nên nó chững chạc không nói không cười mà chỉ lo săn sóc Ông Trùm đúng mức: mang ly nước, đốt điếu xì-gà, đặt lại cái gạt tàn cho ngay... Săn sóc chứ không hầu hạ.

Có lẽ ngoài nó chẳng còn ai trong phòng họp này biết mặt mấy đấng vĩ nhân có hình treo trên vách. Toàn những tay tổ kinh tài, có cả Bộ Trưởng Ngân khố Hamilton! Bố Hamilton đâu có dè giới giang hồ Mỹ có ngày khai hội đảng hoàng ngay trong phòng họp của một nhà băng? Mà có biết.. chắc ông Bộ Ngân khố cũng hài lòng. Họ họp hòa bình, thảo luận đúng đắn toàn chuyện làm ăn đâu có thua gì giới kinh doanh?

Giờ đến được ấn định từ 9 giờ 30 đến 10 giờ. Là người đứng ra tổ chức và cũng để chứng tỏ thiện chí, Ông Trùm Corleone phải có mặt trước mọi người. Và đúng hẹn thì không ai bằng ông!

Có mặt đầu tiên là Carlo Tramonti, người đang nắm giữ một mảnh “gangster” miền Nam nước Mỹ. Trung niên nhưng rất đẹp trai, hào hùng. Gốc Sicily vậy là bự con. Da phơi nắng nâu hồng, ăn mặc kỹ, móng tay cũng o bắt mắt nhụi. Trông chẳng có vẻ gì tướng cướp gốc Sicily mà cứ như triệu phú Mỹ có tiền, có du thuyền đi câu cá chơi vậy!

Cánh Carlo Tramonti chuyên làm sòng bạc và trông mặt Ông Trùm công tử như vậy ai dám ngờ từng chơi hung bạo quá cỡ? Hẳn đâu có thân thích gì? Ở Sicily sang còn nhỏ tí xiu và lấy Florida làm quê hương luôn. Lớn lên được mấy ông

chánh khóa chủ sòng miền Nam râu rụng. Mấy ông chủ này chơi dữ có tiếng lại được đám thầy chú rất có cô hồn che chở. Họ đâu ngờ có ngày bị thằng ranh ăn nhờ ở đậu hạ bệ? Chỉ vì mình đã dữ nó còn dữ gấp mấy, lại sẵn sàng thí mạng vì một vụ vợ vẫn không đáng đổ máu nữa! Hồi đó mấy ông chính khóa chủ sòng đã chịu chi cho cơm lắm. Nhưng Tramonti lại cho ăn quá nhiều, cho hùn hạp ăn chia nữa nên hẳn làm cái rụp là mấy ông chủ văng hết, mất sở đến đít không hay! Năm chắc mấy sòng Florida, Tramonti mới liên lạc với Batista để đổ tiền vào Cuba làm ăn lớn, lừa du khách Mỹ sang Havana chơi bằng thích. Sòng bạc, ổ điểm lớn bên đó là Tramonti có “ăn chia” trong khi cơ sở chính của hắn là một lũ quán tối tân, hách nhất Miami!

Lúc Carlo Tramonti bước vô có thằng consiglieri người cũng phôi nằng đen xạm theo bén gót, hắn đã mau mắn tới ôm hôn Ông Trùm Corleone còn làm mặt buồn buồn để có ý chia sẻ cái tang đau đớn.

Mấy Ông Trùm lục đục đến. Chỗ quen biết từ bao năm nay không chơi bởi giao thiệp thì buôn bán làm ăn... mà giúp đỡ nhau cũng từng có nhiều phen mà?

Ông Trùm thứ hai xuất hiện là Joseph Zaluchi, chiếm cứ vùng Detroit và nửa kín nửa hở làm chủ một trường đua ngựa lớn, những sòng nhỏ thì khỏi nói. Zaluchi mặt tròn xoe và là chủ nhân một toà nhà trị giá 100 ngàn đô-la, giữa nơi thị tứ. Hắn thuộc tốp văn minh, tiến bộ và thông gia với một gia đình Mỹ rất hách. Cũng như Corleone, hắn rất kỵ ma

túy và “giang sơn” của hắn yên ổn nhất: 3 năm nay mới phải xử có 2 mạng là quá ít còn gì?

Lúc mới vô, cả Zaluchi cùng gã consigliere đều tới ôm hôn Ông Trùm Corleone. Hắn còn oang oang “Chỉ có đàn anh mới kêu được đệ tới đây nhé!” Dĩ nhiên là hắn bồ bịch, coi bề ngoài cũng biết. Hắn ăn mặc đúng đắn và làm ăn vô cùng chừng mực.

Sau đó đến hai Ông Trùm ào vô một lượt vì cả hai cùng gốc miền Tây, cùng làm ăn với nhau, sang Nữ Ước dự hội cũng đi cùng một xe cho tiện. Frank Falcone và Anthony Molinari cùng ngoài 40 tuổi, còn trẻ nên dễ thân thiện. Dân miền Tây có khác, trông họ vẫn có vẻ gì nhăng nhít mà ăn mặc cũng trẻ trung, rõ ra có chất Hollywood. Đàn anh Falcone nắm nghiệp đoàn điện ảnh và mở sòng luôn

trong các phim trường, lại còn lãnh thêm đường dây cung cấp gái cho những động lớn miền Tây. Thủ lãnh Mafia có bao giờ đi dính vô nghề bầu ca nhạc kịch, phòng trà nên đàn anh bị mấy đồng nghiệp lớn coi kém trọng vọng rõ.

Anthony Molinari là vua bến tàu Cựu Kim Sơn, vua đánh cá thể thao luôn. Gốc gác con nhà chài lưới nên sang Mỹ làm giàu lớn, hấn bỏ tiền mở một nhà hàng lớn, chuyên bán đồ biển danh tiếng nhất Cựu-Kim-Sơn. Tiếng đồn hấn yêu nghề và khoái ăn ngon nên mở nhà hàng lấy tiếng, quanh năm không chịu lời mà còn chịu lỗ đều vì nhiều món đặc sản quá tốn kém, không biết tính bao nhiêu tiền cho vừa! Nét mặt hấn tỉnh bơ như dân cao thủ cờ bạc và làm ăn nhờ đường dây ma túy từ Mỹ Tây Cơ qua, từ Á Đông sang. Đi dự họp ở Nữu Ước, hai Ông

Trùm miền Tây không mang consiglieri theo mà mang cả cặp gậy-đờ-co lực lưỡng. Vô hợp chúng đâu dám xách súng theo nhưng rõ ràng cả hai cùng cao thủ karaté, dư sức giết người bằng cạnh bàn tay! Nhìn bốn thầy trò, cử tọa chỉ thấy tức cười chớ sợ hãi thì không.

Tiếp đến một Ông Trùm đang nắm một địa phương rất lớn là Boston nhưng xem ra chỉ có một mình hắn là bị hầu hết anh em coi rẻ. Hắn không có oai chỉ huy lại tham lam, bóc lột đàn em quá lỗ. Bóc lột là quyền của hắn nhưng phải nắm được kỷ luật, trật tự kìa! Ở Boston có nạn tranh cướp quyền lợi lu bù, bắn giết nhau loạn, nhiều thằng bắt phục nhảy ra làm lễ không đếm xỉa gì kỷ luật nên ngang nhiên ngồi lên pháp luật. Nếu trong giới anh em, đám Chicago bị coi là “chó điên” thì cánh Boston bị liệt vào

hạng “đầu trộm đuôi cướp” nghĩa là vô tư cách. Ngay “Ông Trùm” Domenick Panza trông còn thô bỉ hùng hục, thiếu thước tắc và bần tiện như một thằng ăn cắp vậy!

Cầm đầu nhóm Cleveland, chuyên khai thác cờ bạc và tổ chức sòng cù nhất nước là một ông già tóc bạc, dáng nhút nhát mặt tinh khôn. Biệt danh “Do Thái” chẳng phải vì bề ngoài mà thôi. Lão xài một số tay chân thân cận người Do Thái, chớ không trọng dụng bọn Sicily. Nếu cử được một tay *consigliori* người Do Thái thì Ông Trùm “Do Thái” Vincent Forlenza cũng dám cử rồi, chớ chẳng phải như vì một mình Tom Hagen mà cánh Corleone bị mang tiếng oan là “cánh Ái Nhĩ Lan”. Cánh “Do Thái” tổ chức rất chặt chẽ, làm ăn rất cù vì Ông Trùm Forlenza có nghệ thuật cai trị bằng quả đấm sắt

bọc nhung và đặc biệt là bề ngoài hiển khô nhút nhát nhưng chưa hề thấy máu mà run bao giờ!

Buổi họp hôm ấy nhóm đại diện Ngũ đại gia đình Nữu Ước đến chậm hơn cả và dưới mắt Hagen thì dân Nữu Ước có khác... cả 5 người đều oai vệ, chững chạc dễ nể hơn các đàn anh tỉnh lẻ nhiều. Cả 5 đều có truyền thống bụng bự đặc biệt Sicily, làm như có tiền bạc, quyền thế và có gan nên bụng phải bự cho bệ vệ vậy. (Xưa nay có Ông Trùm “chính quốc” nào không có bụng?)

Sự thực 5 Ông Trùm Nữu Ước gần giống nhau ở khổ người đồ sộ, mặt to, tai lớn, tóc muối tiêu và mỡ thừa nhiều ở cổ, ở cằm, ở cặp má. Họ ăn mặc sang nhưng không cầu kỳ và cái lối tóc tai sửa

tỉ mỉ, móng tay dũa gọt kỹ càng là không có! Người làm ăn bận rộn ai thừa thì giờ làm những việc vặt, vớ vẩn đó?

Kiểm soát toàn vùng New Jersey và bến tàu miền Tây Manhattan là Anthony Stracci. Chuyên làm sòng bạc và rất có thể lực với các chánh khóa đảng Dân Chủ. Hắn có một cơ sở xe vận tải nặng chở hàng mướn, chỉ nhờ tha hồ chở nặng không ai cấm cản và đánh thuế nên hốt bạc như điên. Xe chở quá nặng hư hết đường xá cầu cống thì đàn anh càng khá vì đàn anh còn có hãng thầu chuyên làm ăn với Công Chánh. Càng chở nhiều hàng đường xá càng mau hư mà đường xá càng mau hư càng trúng mỗi lớn. Thực ra Stracci cũng không muốn dính vô ăn bẩn. Dĩ điểm hắn kỵ lắm nhưng vì làm ăn ở bến tàu nên không thể không dính đến ma túy.

Trong Ngũ đại gia đình thì cánh Stracci yếu thế hơn cả nhưng lại có máu mặt nhất.

Cánh Ottilia Cuneo nắm trọn vùng phía bắc tiểu bang Нью Ước, bao tất cả các sông bạc và thừa thế lực để phủ quyết, không cho phép tiểu bang khai thác trường đua. Dân Ý di cư sang Mỹ phần đông do cánh này đưa lậu vô qua ngả Gia Nã Đại. Trong tất cả các thủ lĩnh Mafia, Cuneo ngon nhất ở chỗ cả nước cứ tưởng đầu hẩn là một nhà doanh nghiệp hiền lành, chủ nhân một công ty sản xuất sữa lớn. Hẩn chưa hề bị rắc rối với pháp luật, chẳng ai biết hẩn làm những cái gì. Đối với dân địa phương, hẩn đang hoàng và chịu khó làm công tác xã hội đến nỗi đã có lần được Phòng Thương Mại bầu làm “Nhà doanh thương Нью Ước số 1 trong năm”.

Thiên hạ lầm Cuneo là phải vì trông bề ngoài rõ ràng một anh chủ tiệm bánh nhà quê, mặt tròn xoe như ông địa, đội nón nỉ còn kéo xụp hết vành xuống trông như nón phơi nắng của đàn bà con gái thật tức cười. Mặt hắc luôn luôn tươi tỉnh và trong túi bao giờ cũng có cả nắm kẹo để phân phát cho đám con nít con cháu bọn thuộc hạ.

Sát cánh nhất với phe Tattaglia là một tay tổ tên Emilio Barzini. Chuyên làm ăn dữ, tổ chức sòng bài và nuôi điểm ở Brooklyn và Queens. Cả cù-lao Staten là của hắn mà ở Bronx, Westchester hắn có nhiều trạm đánh cá thể thao. Buôn bán ma túy cũng có hắn. Barzini quen biết lớn, chơi thân với cánh Cleveland và các cánh miền Tây. Hắn đang gấp nghề làm ăn thêm ở hai trung tâm du hý còn

bỏ ngỏ là Las Vegas, Reno... dù đã có hùn hạp ở Miami và Cuba.

Xét thực lực thì sau cánh Corleone là đến Barzini vì ở Sicily hắn có nhiều ảnh hưởng mà ngay trong giới tài phiệt Wall Street cũng có móc nối làm ăn. Nói chung là cái gì làm ra tiền là có mặt. Chính Barzini đã đứng sau lưng cánh Tattaglia ngay từ đầu, viện trợ cả tiền bạc lẫn thần thế vì xưa nay hắn vẫn nuôi tham vọng hạ bệ Ông Trùm Corleone, nhảy lên làm Ông Trùm số 1 Nữu Ước, mạnh nhất nước luôn. Hắn đúng tít người của Corleone nhưng trẻ hơn, tiến bộ văn minh hơn, có cảm tình của đám giang hồ mới nổi. Xét ra Barzini cũng hùng như Corleone nhưng có vẻ lạnh chớ không “tình cảm” lắm lắm nên thực sự là nhân vật đáng gờm nhất trong cánh Ngũ đại gia đình.

Đến dự họp chót hết là Ông Trùm đối thủ số 1 của Corleone, người cả nước biết là từng ra mặt bên Sollozzo để công khai gây chiến với cánh Corleone và đã suýt thành công. Đó là Philip Tattaglia. Dám chơi ngon như vậy không hiểu tại sao lão không được anh em giang hồ kính nể? Có lẽ họ coi thường lão ở chỗ thân danh một Ông Trùm có hạng mà đi nghe lời và để cho một thằng thủ đoạn như Sollozzo xỏ mũi dẫn đi. Có thể họ cho rằng nếu không có Tattaglia gây chuyện thì ngày giờ này giới giang hồ Mỹ quốc đâu có lâm nạn? Cũng có thể vì năm nay 62 tuổi mà lão còn hảo ngọt, thấy đàn bà con gái là chạy theo như điên.

Một tốp người như vậy mà lại nắm gần trọn ngành nuôi điểm thì tha hồ mà hủ hóa! Lại còn là ông chủ lớn, nắm hầu hết các hộp đêm toàn quốc, muốn gài

mầm non nào trình diễn ở đâu chẳng được? Mấy hãng đĩa lớn, cơ sở xuất bản nhạc và mấy ông bầu ca nhạc là phải nghe lệnh lão rậm rắp, bằng không là có chuyện lộn xộn. Philip Tattaglia còn bị giới giang hồ chê kém tư cách, cái gì cũng muốn nuốt trọn và bó buộc phải chi ra một khoản gì là kêu ầm lên như trời sập. Khốn nạn, làm chủ hộp đêm chủ động lớn như vậy mà cứ luôn miệng kêu tiền phí tổn giặt ủi quá tốn kém, dù hãng giặt ủi máy cũng của lão bỏ vốn ra khai thác sanh lời thêm. Còn mấy con em thì lão luôn miệng than nào lười biếng, nào nay làm mai nghỉ, đứa bỏ trốn, đứa chán đời tự tự... còn đám ma cô thì chẳng thằng nào không lừa lọc, bắt lương, muốn kiếm một thằng tử tế không ra!

Làm sao lão kiếm cho ra một thằng tử tế, một thằng gốc Sicily dám chơi ngon

lành và tận tụy? Chúng đâu có phải tấp bịt mũi, quên danh dự để sống trên lưng đàn bà, con gái? Phải nói là chúng dám miệng hát tay nhắc một đường dao cạo cửa cổ người khơi khơi và lật áo ra không biết chừng dám có dấu thánh thêu ở vạt trong thật... nhưng buôn người thì nhất định không có chúng nó.

Xưa nay với anh em, Philip Tattaglia quen giở lối hống hách, tham lam thật dễ ghét. Ăn được của lão chỉ có mấy thằng có thẩm quyền cấp giấy phép hay đóng cửa các hộp đêm, nhà hàng. Lão đã phải chi rất nhiều nên những lúc tiếc tiền lão tru tréo ầm lên, chửi mấy thằng ăn cắp chỉ nhờ mấy con dấu mà đớp bạc triệu ngon lành! Lão vỗ ngực tự nhận là một tay từng nặn ra nhiều triệu phú, không thua gì Wall Street.

Trên thực tế thì cánh Tattaglia đã quất được đối phương mấy cú thật đau, chút xíu nữa là đè bẹp luôn nhưng vẫn không được giới giang hồ kính nể, trọng vọng. Họ biết lão chỉ là bù nhìn, lợi hại là Sollozzo và cánh Barzini đứng sau lưng kia! Chơi chủ động, ra đòn thành lĩnh mà không quất sụm được đối phương là yếu rồi, yếu thấy rõ! Nếu có bản lĩnh thật sự, chơi tới một chút xíu nữa thì vấn đề đã giải quyết xong từ lâu, đâu phải rắc rối lôi thôi đến thế này? Chỉ cần chiều hôm đó Vito Corleone quy luôn là xong hết mọi việc, chẳng phải đánh đấm gì nữa.

Khách đến chủ tiếp mà chỉ nhìn nhau lạnh nhạt gật đầu một phát thì... kém xã giao thật. Nhưng cử tọa chấp nhận vì khách cũng như chủ, mỗi người đều mất một đứa con trong trận chiến này. Ông Trùm Corleone quả là cái đích cho mọi

người nhòm ngó vì bà con chỉ muốn biết coi người ngợm, cử động ra sao sau khi bị bắn gần chết. Họ còn ngạc nhiên, thắc mắc không hiểu sao một tay sừng sỏ cỡ Corleone lại cầu hòa khi thằng con trai lớn vừa bị chơi dử dội như vậy? Chấp nhận thua chịu xuống dốc sao? Chỉ gắng chờ coi là biết hết.

Bà con chào đón, hỏi han, cụng ly với nhau một hồi có tới nửa giờ nữa Ông Trùm Corleone mới thông thả ngồi vô bàn họp. Rất kín đáo, Hagen ngồi xuống chiếc ghế phía sau, bên trái Ông Trùm một chút. Đó là lệnh khai hội, mấy Ông Trùm khác bèn lục tục ai ngồi chỗ nấy, sau lưng có các cố vấn ngồi nép một bên để sẵn sàng góp ý kiến.

Ông Trùm Corleone ngồi vào bàn lên tiếng khai mạc. Giọng thản nhiên như không có chuyện gì. Làm như bản thân

không hề bị bắn gần chết, thằng con lớn vừa bỏ mạng, thằng con thứ phải lánh nạn sang miền Tây nhờ cánh Molinari, thằng con út phải lưu lạc miền đất hoang Sicily. Làm như cả “giang sơn” vẫn bình an công việc làm ăn không hề hấn gì vậy. Ông bình tĩnh mở lời bằng thổ ngữ Sicily:

– Cảm ơn quý bạn vui lòng hạ cố dự họp, đáp lời mời của chúng tôi ngày hôm nay. Kể như quý bạn đã cho chúng tôi một ân huệ mà chúng tôi mãi mãi không quên. Xin thưa ngay là chúng tôi không có ý mời quý bạn tới để tranh luận hay thuyết phục mà chỉ cốt để nói phải quấy với nhau, giải quyết công việc cho êm đẹp, thuận thảo với nhau. Đó là lời chí thành, tưởng bạn nào từng biết rõ chúng tôi đều nhận thấy xưa nay chúng tôi chẳng phải người coi rẻ lời nói. Vậy

xin vào đề ngay và giữa chúng ta là người lớn với nhau chỉ một lời là đủ, khỏi có chuyện cam kết, bảo đảm như mấy ông thầy kiện.

Ông Trùm Corleone nghỉ một lát. Cử tọa lặng yên, kẻ hút thuốc, kẻ nâng ly nước uống và tất cả sẵn sàng ngồi nghe nữa, không hề nôn nóng. Đàn anh trong giới giang hồ là như vậy. Họ là những người luật pháp không giới hạn được, quyền thế không khuất phục nổi. Họ là những người nhất định cứ ý mình mà làm, dù phải dùng mưu kế hay nhúng tay vào máu. Chẳng có gì bắt buộc được họ, trừ cái chết. Hay một cái lý nào vững lắm lắm kia!

Ông Trùm Corleone cao giọng:

– Tại sao sự tình biến chuyển đến nỗi này? Phải nói là điên đầu hết. Không

cần phải làm vậy. Không đến nỗi phải làm như vậy. Sự việc theo ý riêng tôi... thì như sau. Tôi xin trình bày quý bạn rõ.

Ông Trùm Corleone ngừng lại chút nữa. Làm như để coi có ai lên tiếng phản đối mình trình bày chủ quan không đã...

– Nhờ trời tôi đã hồi phục và may ra có thể góp phần giải quyết êm đẹp. Có thể thằng con tôi đã quá hăng, quá dữ. Tôi nhìn nhận chớ? Nhưng phải mở đầu thế này: Sollozzo đã tới tôi đề nghị làm ăn, nói cần mượn vốn mượn thế lực. Hẳn nói có liên hệ với gia đình Tattaglia. Vụ làm ăn là ma túy, một địa hạt tôi không hề có liên hệ. Vả lại tính tôi thì cầu an mà ngành này đối với tôi quả vượt quá khả năng. Tôi có giải thích để Sollozzo rõ như vậy, với cả một lòng thành. Tôi buộc lòng từ chối, nhưng từ chối rất tế nhị. Tôi nói là đường ai nấy đi, ma túy

không phải ngành làm ăn của tôi nên tôi hoàn toàn không có ý kiến, tôi không khi nào xen vào địa hạt của hắn. Ai ngờ Sollozzo lấy thế làm thù và gây ra biết bao nhiêu tai họa, cho tất cả mọi người! Đời là vậy đó... biết làm sao được? Trong chúng ta đây ai chẳng một lần nếm mùi tai họa? Đó là điều tôi quả thực không muốn chút nào...

Có lẽ thấy cần thăm giọng, Ông Trùm Corleone ngừng lại, ra hiệu cho Hagen. Nó nhanh nhẩu bưng tới một ly nước lạnh. Uống vài hớp, ông nói tiếp:

– Quả thực tôi muốn bình an. Bên Tattaglia mất một đứa con, phía tôi mất một. Kể như huê. Thử hỏi nếu ai nấy cùng nhắm mắt đòi ăn miếng trả miếng nhau mãi... thì thế giới này sẽ ra sao? Dám tái diễn cái thảm cảnh quê nhà mình ngày nào: Cứ hùng hục tranh chấp

bắn giết nhau hoài, quên cả vợ con chết đói. Đúng là cả một sự điên khùng! Vậy tôi đề nghị trước sao bây giờ cứ thế. Tôi bỏ, tôi không tra xét, truy cứu kẻ giết con tôi. Hòa là bỏ hết. Tôi có thằng con hiện còn phải bỏ đi xa. Tôi phải thu xếp để đưa nó về, với điều kiện chắc chắn không ai bối móc làm khó. Xong vụ đó ta mới có thể bàn nhiều chuyện làm ăn với nhau để tất cả cùng có miếng ăn. Thực sự tôi chỉ muốn có vậy, có bấy nhiêu đó thôi.

Phải nhìn nhận mở lời vậy là tuyệt khéo. Nhất là cử chỉ phác họa của hai bàn tay đưa lên thật là an phận, cầu hòa... Đúng hệt con người của Vito Corleone ngày nào! Biết điều, nhỏ nhẹ, mềm dẻo. Nhưng rõ ràng bên trong sự nhỏ nhẹ là cả một sức mạnh tiềm tàng, chịu đựng tới mức như vậy đó, nhưng chớ hòng giốn mặt. Mềm dẻo như vậy đó nhưng vẫn

đặt điều kiện rõ phải giải quyết cái mà Corleone đòi hỏi đã... rồi mới có thể bàn tính đến những chuyện khác. Biết điều như vậy đó song rõ ràng Corleone đòi hỏi tất cả phải trở về tình trạng cũ, nghĩa là ngôi vị số 1 vẫn là của cánh Corleone, họ không mất mát gì sau gần 1 năm lao đao tưởng gần gục luôn.

Ai cũng tưởng người lên tiếng kế tiếp phải là Philip Tattaglia. Nào ngờ Barzini đứng lên nói đồng dạc, giọng bình dân một cách cứng cỏi:

– Ông bạn Corleone vừa nói đúng, nhưng còn thiếu. Phải thêm vô một điều mà, có lẽ vì khiêm tốn ông bạn không muốn nhắc tới là Sollozzo và cánh Tattaglia không thể làm ăn được, nếu cánh Corleone không nhận yểm trợ. Dĩ nhiên đó chẳng phải lỗi ông bạn... nhưng sự từ chối của ông bạn làm họ bất mãn.

Sự thực là mấy chỗ quen biết mà cánh Corleone vẫn ăn chịu xưa nay vẫn có thể nhờ vả được, kể cả ma túy. Nhưng bất cứ cánh nào khác chạy đến lo lót thì vừa nói đến ma túy là họ chạy ngay rồi.

Sollozzo làm sao dám làm ăn, khi bọn đàn em không được một sự che chở tối thiểu, điều đó chúng ta biết hết, không biết chỉ có nước đói! Đụng đến ma túy là mệt, luật mới xử gắt gao thì mấy ông lớn lại có dịp đòi nặng. Bằng không thì 20 năm khổ sai. Mà hai mươi năm khổ sai thì một thằng ngon đến đâu cũng chẳng thể omerta được.

Phải khai, khai hết. Làm sao dám làm ăn? Mấy ông lớn đó thực sự ông bạn Corleone nắm hết mà ông bạn nhất định không chịu làm ăn. Như vậy là cư xử không đẹp với anh em, là có miếng ăn mà buộc anh em đói còn gì? Thời buổi

này đâu còn vụ đường ai nấy đi như ngày xưa. Thời buổi này không cho phép riêng rẽ. Ông bạn Corleone không thể giữ mấy ông Tòa quen biết làm của riêng... mà có điều kiện là phải giúp anh em, phải lo giùm anh em với chứ. Khởi nói là một khi ông bạn cho anh em chia chác cái thế lực đó thì anh em đâu dám để thiệt? Tội mình đâu phải cộng sản? Nói gọn lại thời buổi này giống là giếng chung, phải cho anh em múc nước với chứ? Đó là một sự thực giản dị quá mà?

Barzini dứt lời một lúc lâu cử tọa vẫn làm thinh. Cứ như lời hấn vừa phát biểu là tình thế đã ngả ngũ, khởi có vấn đề trở lại tình trạng cũ. Điều quan trọng hơn nữa là nếu không giải quyết xong xuôi thì lần này hấn đứng hấn về phe Tattaglia công khai chơi nhóm Corleone. Hấn vừa thắng một điểm rõ: trong giới giang

hồ hai chữ “anh em” nặng lắm! Từ sinh mạng đến cơ nghiệp phải nhờ cậy lẫn nhau thì có đủ điều kiện giúp được mà từ chối đã là một xúc phạm lớn rồi. Nếu nhờ vả đã là chuyện bất đắc dĩ thì từ chối một sự nhờ vả cũng là một vấn đề.

Đáp lời Barzini, Ông Trùm Corleone ngồi nguyên chỗ, ngược mắt lên hỏi cử tọa:

– Xin anh em cho tôi biết xưa nay tôi có phải là người quen từ chối, có một vấn đề gì sức tôi làm được... mà tôi từ chối một anh em nào một lần nào không? Nếu tôi phải từ chối chẳng qua là bắt buộc. Tôi không muốn đụng vô ngành ma túy vì tôi biết không thể làm được, đụng vô là hư hết cơ nghiệp gây dựng bấy lâu nay. Đó làm thú cấm kỵ, cả nước này cùng tối kỵ. Không như rượu, không như cờ bạc, hoặc đi điếm là những thú nhiều người

thích nhưng bị cấm chỉ vì một số người muốn cấm... Nhà nước hay mấy ông nhà tu chẳng hạn. Nhưng ma túy khác, bất cứ ai dây dưa tới cũng nguy hiểm hết.

Xin nói là tôi cảm thấy rất hãnh diện về vụ được coi như là có thể lực đối với các ông lớn. Phải chi được vậy thì hay quá! Tôi có quen biết nhiều thật... nhưng quen là một chuyện, dính vô ma túy là hết quen. Chắc chắn vậy: Vì họ sợ dính vô, họ tối kỵ ma túy. Mấy thầy chú xưa nay từng ăn chịu thì cái gì họ chẳng giúp được mình? Ma túy họ không dám. Tôi biết rõ như vậy thì giúp dùm anh em thế nào được? Nhờ vả tôi như vậy khác nào hại tôi? Tuy nhiên sẵn sàng làm cả cái việc đó nữa nếu tất cả anh em đây xét thấy cần phải làm, cần phải làm để có thể tiếp tục những vụ làm ăn khác...

Những lời Corleone vừa nói làm bà con nhẹ thở hắt. Lúc bấy giờ mới dám rì rầm to nhỏ. Nói vậy là phe Corleone đã nhượng bộ điểm quan trọng nhất, điểm mà Sollozzo đòi không được, là sẵn sàng đứng ra “lo” dùm vụ buôn bán ma túy, với điều kiện tất cả anh em có mặt ở đây đòi hỏi phải làm vậy. Dĩ nhiên họ không bỏ vốn, không dính vô bất cứ chuyện gì, ngoài việc vận động, lo lót mấy ông lớn... nhưng bấy nhiêu đó cũng đã là nhân nhượng quá rồi.

Kế đó Ông Trùm Los Angeles Frank Falcone đứng lên cho biết ý kiến:

– Vấn đề là một khi các anh em nhất định nhào vô làm ngành ma túy thì mình đâu có cản nổi? Họ biết nguy hiểm nhưng tiền nhiều quá, họ phải lao vô. Mình không đi cùng, sợ còn nguy hiểm thật đấy... nhưng mình có cơ sở, mình

có tổ chức, mình lại che giấu được và còn có chỗ dựa những khi sơ sẩy thì dù sao cũng vẫn còn hơn chớ? Thà là vô để nắm quyền kiểm soát đặt thành hệ thống đảng hoàng còn hơn là để chúng tự ý làm loạn, mạnh thắng nào thắng ấy nhào vô đớp lia, mất trật tự hết!

Đồng minh số 1 của cánh Corleone là Ông Trùm Detroit cũng phải đi ngược lại chủ trương của bố bịch để hòa theo cái lý của đa số:

– Như trường hợp của tôi... tôi biết. Tôi nhất định không dính vô, tôi đã phải trả thêm một số phụ cấp để mấy thằng thủ hạ khỏi dính dấp đến ma túy. Có thể nói là tôi đã hy sinh nhiều nhưng rút cuộc vẫn vô ích. Tụi nó vẫn bị lôi cuốn như thường! Thử hỏi có thằng đến rỉ tai tụi nó: “Tao có thứ trắng. Mày có 3 ngàn... 4 ngàn vốn không? Bỏ ra, mày sẽ

thâu vô 50 ngàn cấp kỳ.” Quả nhiên có 50 ngàn thiệt, nhấp nháy. Cho nên tụi nó ham bắt lẻ đến nỗi vứt cả công tác đi để chạy theo chất trắng, không cản nổi!

Ma túy làm ra tiền thực sự, càng ngày càng nhiều. Mình không vô nhà tụi nó vẫn cứ làm mạnh. Vậy thì tại sao không vô để nắm lấy quyền kiểm soát, để cố giảm bớt sự tai hại trắng trợn, nếu không thể cấm cản nổi. Mình có thể không cho phép tụi nó bày chình ình ra gần mấy trường học, dụ dỗ đám con nít. Đồi bại quá! Ở địa phương của tôi, tôi chỉ cho phép tụi nó làm ăn trong các khu đen. Ma túy để mấy thằng da màu xài: chúng chịu chi nhất, xài nhiều nhất lại không bao giờ gây chuyện lộn xộn! Bọn đen chúng nó chẳng cần vợ con, gia đình gì hết... mà bản thân chúng cũng kể bỏ. Vậy cho chúng tiêu thụ ma túy để... kể bỏ

luôn cho rồi! Nói tóm lại mình vẫn phải đứng ra làm, không thể để cho bọn vô kỷ luật làm bừa và làm hại cho tất cả mọi người.

Bà con rầm rầm hoan hô Ông Trùm Detroit. Hắn đã đánh đúng yếu điểm: Bằng lòng trả phụ cấp cho bọn đàn em để tụi nó đừng dính vô ma túy còn không được mà?

Về đám con nít và ma túy hắn nói đúng quá, xưa nay Zaluchi vẫn được tiếng yêu trẻ, hiền lành... nhưng có điều ai mang ma túy đi bán cho con nít bao giờ, mà chúng lấy đâu ra tiền? Ngay vụ bọn đen tiêu thụ ma túy cũng chưa nghe nói. Thứ người đó kể làm chi, chúng có nghĩa gì đâu? Chúng có để cho thiên hạ nghiền ra thành bột thì bà con ở đây cũng cóc cần. Chỉ có những đầu óc lảm

cầm như ông nội Zaluchi mới mang bọn đen ra nhắc ở đây!

Lần lượt tất cả mọi Ông Trùm đều phát biểu ý kiến! Tất cả đều chê ma túy, đều thấy dính vô là có chuyện... nhưng cùng đi đến kết luận một kho tiền như vậy thì cầm làm sao được bọn đàn em đánh liều bất chấp mọi thứ nhảy vô? Chịu, tiền ai chẳng ham!

Sau cùng mọi người thỏa thuận: bà con được quyền làm ăn ngành ma túy và cánh Corleone phải đảm bảo việc lo lót với chức quyền miền Đông. Dĩ nhiên hai cánh Barzini – Tattaglia đảm trách hầu hết việc kinh doanh. Có giải quyết xong vấn đề gay cấn này bà con mới có thể bàn rộng ra các vấn đề hữu ích khác chớ? Nhiều việc lắm...! Chấp nhận Las

Vegas và Miami là đô thị bỏ ngõ, cánh nào tới làm ăn cũng được mà triển vọng thì phải biết là sáng. Cùng thỏa thuận ở hai đất mới cấm không được chơi dũ, mấy thằng trộm cướp lật vặt cấm bén mảng. Tuy nhiên nhưng vụ bắt buộc phải xuống tay thủ tiêu chẳng hạn, nhưng sợ dư luận quần chúng la ó bất bình thì phải có “hội đồng” thông qua.

“Hội đồng” còn khuyến cáo những tay chủ chốt và đám thuộc hạ tuyệt đối tránh chơi rừng, tránh tầm thù để giải quyết chuyện cá nhân. Ngoài ra mọi phe nhóm toàn quốc đồng ý có bà con nhờ vả đến là phải tương trợ. Chẳng hạn mượn người trợ lực, mượn thân thế để làm ăn dễ dàng. Dĩ nhiên dân giang hồ khai hội cần gì chương trình nghị sự... mà cứ nói nôm na, gặp đâu bàn đấy cho tiện, giữa

những người lớn cấp thủ lãnh với nhau. Vậy mà thảo luận cũng mất khối thì giờ, còn thì giờ ăn nhậu nữa chứ!

Người đưa hội nghị đến kết thúc là Ông Trùm Barzini. Hắn đứng lên đồng dục:

– Việc lớn đại khái như vậy là xong. Bây giờ mình hòa bình, không bắn nhau nữa. Tôi xin ngỏ lời ngưỡng mộ ông bạn Corleone, người mà bà con bao nhiêu năm nay đều công nhận là thủ tín. Nếu mình không có mâu thuẫn, tranh chấp thì tội gì điên đầu thêm một lần nữa? Riêng phần tôi, xin nói ngay là đường mở rộng thênh thang. Việc giải quyết êm đẹp là mừng rồi.

Đó cũng là cảm giác chung của hội nghị. Người duy nhất còn thắc mắc, nghĩa là còn rét... còn ai ngoài Philip Tattaglia?

Sau vụ phục kích Sonny Corleone nếu có đánh lớn chắc chắn cánh Tattaglia sẽ lãnh trước. Vì vậy Ông Trùm Philip phải lên tiếng cho chắc ăn:

– Mọi chuyện hội nghị giải quyết ở đây tôi đồng ý hết. Tôi đồng ý quên sự bất hạnh của chính mình. Nhưng tôi muốn được nghe một lời cam kết cụ thể của ông bạn Corleone. Tôi muốn biết ông bạn có tìm cách trả thù nữa không, một khi phục hồi lực lượng ông bạn có quên lời cam kết bữa nay không? Biết đâu chừng vài ba năm nữa ông bạn cảm thấy bữa nay bị bó buộc phải hòa rồi tự cho mình quyền xé rào đánh lớn, đánh nữa? Tôi muốn biết chúng mình có hòa bình thật sự, nghĩa là khỏi phải đề phòng chơi lén thực không? Liệu ông bạn Corleone có chịu cam kết với anh em một lời... như tôi sẵn sàng cam kết không?

Ông Trùm Corleone làm như chỉ chờ có vậy để mình định lập trường. Một lập trường mà anh em giang hồ ghi nhớ mãi và công nhận người thủ lĩnh phe Corleone quả là tay trông rộng thấy xa. Vito Corleone đã công bố lập trường bằng lời lẽ chững chạc – biết điều phát xuất tự tâm can, đánh trúng tim đen và trong dịp này đã nặn ra một vài câu mà 10 năm sau quần chúng mới được nghe và phục lẫn. In như danh từ Bức Màn Sắt của Churchill vậy!

Cho đến lúc bấy giờ bà con mới thấy Corleone đứng lên ngỏ lời. Người tầm thước, coi bộ gầy yếu sau những ngày nằm dưỡng “bệnh”, đúng là ông lão sáu mươi. Nhưng rõ ràng sức mạnh tinh thần, cơ trí của ngày nào vẫn còn trẻ chán.

– Nếu chúng ta đây mà không có lý trí thì còn ra thể thống gì? Đúng là dã thú ở rừng cả đám! Có lý trí ta mới nói chuyện phải quấy với nhau, với bản thân ta nữa. Tôi có lý trí, thử hỏi tôi gây xáo trộn đổ máu một lần nữa để làm cái gì? Con tôi chết, tôi đau khổ và tôi gánh chịu. Lẽ nào bắt người vô can chung quanh tôi phải chia sẻ đau khổ?

Vậy nên tôi mang danh dự ra cam kết với các anh em, không tầm thù không truy vấn tất cả những gì đã xảy ra trong quá khứ. Cho qua luôn để bữa nay ra về thanh thản.

Chúng ta là những người đặt nặng vấn đề quyền lợi, chẳng ai điên, chẳng ai chịu để thiên hạ xỏ mũi sai khiến. Chúng ta là những người được xứ sở này hậu đãi, con cái hầu hết đều có ăn học làng hoàng. Đứa giáo sư, đứa chuyên viên

khoa học, đĩa nhạc sĩ... Sang đến đời con chúng nó thành giai cấp ông lớn mới cũng nên. Chúng ta không muốn con cái nối nghiệp mình vì cái nghề này cực quá, cực suốt đời. Chúng ta đã cực khổ để tụi nó có thể tiến thân cách khác, tiến thân như người ta. Tôi đã có cháu gọi bằng ông, biết đâu chừng con cái chúng sau này không Thống đốc, Tổng Thống? Ở xứ sở này có cái gì không được? Chúng ta phải ăn ở theo thời. Thời buổi dao đâm súng nổ đã hết rồi. Chúng ta phải sáng suốt đi vào đường kinh doanh như bất cứ một nhà doanh nghiệp nào. Tiền bạc nhiều hơn, con cháu đỡ khổ hơn.

Chúng ta là những người mình làm cho mình, chẳng để cho bọn to đầu cấu kết nhau lợi dụng buộc mình làm cho nó hưởng, chúng gây chiến và mình uống mạng vì bảo vệ quyền lợi cho chúng. Có

thằng nào buộc được chúng ta phải tuân theo thứ pháp luật do chính chúng nặn ra để quyền lợi chúng hưởng và đau khổ tội mình nhận lãnh? Chúng là cái thá gì mà xía vô, kêu chúng ta nhất định bảo vệ quyền lợi của mình?

Trước cử tọa lặng thinh, Vito Corleone dẫn giọng:

– Đó là công việc riêng của chúng ta. *Sonna cosa nostra!* Đó là việc riêng, trong “giang sơn” riêng của chúng ta. *Cosa nostra!* Chúng ta phải đoàn kết với nhau, không cho phép chúng nhào vô “giang sơn” của mình. Bằng không, chúng nó sẽ xỏ mũi mình dẫn đi... như chúng nó từng làm mấy đàn anh Ý trên xứ sở này!

Vì lẽ đoàn kết, vì đại cuộc tôi bằng lòng bỏ qua, không trả thù vụ thằng

con tôi. Tôi xin thề là ngày nào còn nắm quyền chỉ huy trong gia đình Corleone thì không có chuyện đụng chạm đến móng tay một anh em nào có mặt nơi đây, trừ trường hợp bảo vệ chánh đáng hoặc bị khiêu khích cùng độ. Vì đại cuộc, tôi sẵn sàng hy sinh đến cả quyền lợi trong việc làm ăn. Đó là một lời thề, một vấn đề danh dự trong số bà con anh em ở đây, nhiều người biết tôi hằng coi trọng như thế nào.

Dĩ nhiên tôi phải có chút tư tâm. Thằng con út tôi như anh em biết, hiện phải bỏ xứ vì bị nghi là thủ phạm vụ hạ sát Sollozzo và một ông đại úy cảnh sát. Bây giờ tôi phải lo thu xếp để nó yên ổn trở về, không sợ bị dính oan vào vụ đó. Tôi sẽ có cách thu xếp. Hoặc là kiếm cho ra những thằng đích thực thủ phạm, hoặc chứng minh cho nhà nước thấy rõ

con tôi hoàn toàn vô tội... hay làm sao cho những nhân chứng, những người tố cáo con tôi rút lại những lời khai dối láo trước đây. Xin nói rõ đây là việc riêng của tôi mà tôi tin là có thể làm được.

Có điều phải thú nhận tôi là người mê tín dị đoan. Thật kỳ cục nhưng đúng vậy! Nếu thằng con tôi chẳng may có mệnh hệ nào thì tôi không thể không nghĩ, không thể không nghi ngờ một vài anh em có mặt ở đây còn nuôi ác ý, còn căm thù tôi. Chẳng hạn một thầy chú nào lỡ tay bắn trúng nó... hay nó bị bắt và treo cổ trong xà lim... hoặc một vài kẻ nhảy ra tố cáo... Nói xa hơn chút nữa, tôi vẫn cứ dị đoan tin rằng thế nào cũng phải có một vài người hiện có mặt ở đây trù ẻo thậm tệ nên nó mới chết, dù nó bị sét đánh, đi máy bay máy bay rớt, đi tàu tàu chìm... hoặc vì đụng xe hoặc lâm

bệnh ngặt cũng vậy. Nói thực với các anh em, mấy sự trù ẻo dị đoan mê tín đó tôi không thể nào bỏ qua!

Ngoài vụ đó ra, tôi thể trên đầu đám con cháu tôi là sẽ không bao giờ xé rào nổ bậy. Bề nào anh em chúng mình cũng đầu đến nổi tàn tệ như mấy thằng to đầu từng cướp sinh mạng cả triệu con người phải không?

Vừa dứt lời là Ông Trùm Corleone biểu diễn một màn đoàn kết vô cùng ngoạn mục: rất hoan hỷ, ông bước tới tận bàn Philip Tattaglia. Kẻ đối đầu số 1 đứng dậy chào đón và hai Ông Trùm ôm nhau hôn. Bà con hoan nghênh rần rần: bao nhiêu Ông Trùm có mặt trong phòng đều đứng cả dậy... bắt tay nhau loạn để chào mừng tinh thần cao đẹp của Corleone – Tattaglia. Dĩ nhiên chẳng phải hai người ôm nhau hôn một cái mà đã

là thân thiện nhất thế giới hay lễ Giáng Sinh sẽ gửi thiệp chúc mừng nhau. Có điều đã biểu diễn vậy là họ không giết nhau nữa, và trong giới giang hồ thì còn có gì hơn?

Sau đó “hội nghị” bế mạc, tiễn chân hết anh em Ông Trùm Corleone giữ riêng người anh em Molinari ở lại để tâm tình đôi câu, xét vì người anh em từng có lòng thương cho thằng thứ nường nấu đồ bấy lâu nay. Cứ như lời Molinari thì thằng Fred tuy lãnh nạn mà hạnh phúc tràn trề vì nó nhảy vô nghề mở hô-ten coi bộ quá hạp, khoái chí nhất là mấy bà mấy cô thích như điên. Ông bố lắc đầu ngạc nhiên không ngờ thằng con hiền lành lại nhiều tài lạ vậy. Hay “họa trung hữu phúc” đây? Hai người cùng gật gù và nhân thể Ông Trùm Corleone có ý cho người anh em biết “ơn nghĩa sẽ có

ngày đến đáp”. Làm gì không can thiệp được giùm cho Molinari vài ba việc hữu ích, chẳng hạn như bảo đảm giùm công việc truyền tin mau lẹ kết quả đua ngựa, đua xe giùm cho người anh em Cựu Kim Sơn, dù tình hình chính trị có thay đổi hay cánh “chó điên” Chicago có nhào vô phá hoại. Đối với một tay khai thác trường đua, bao cá ngựa, cá thể thao thì còn bảo đảm nào quý giá bằng?

Mãi chiều tối Tom Hagen mới hộ tống ông già về tới nhà bên Long Beach, dĩ nhiên lái xe phải là thằng em tin cẩn Rocco Lampone. Vô trong nhà ổng ghé tai consiglieri:

– Thằng Rocco này xài được. Bấy lâu nay tao cứ đánh giá nó hơi thấp. Mi nhớ để ý?

Lời căn dặn làm Hagen ngạc nhiên quá. Quái lạ suốt ngày nó lăm lỳ có nói tiếng nào đâu? Lái xe cũng không liếc nhìn xuống một lần. Chạy xe hay mở cửa xe – chỉ mở một lần và đóng một lần – Rocco cũng chỉ làm như mấy thằng tài xế chuyên nghiệp. Vậy thì ông già đã nhìn ra một điểm gì mới có lời căn dặn cất nhắc?

Ngay buổi tối có “hội nghị gia đình” nên Hagen lo về nhà riêng để ổng có chút thì giờ nghỉ ngơi. Cơm xong lối 10 giờ họp đến khuya, có cả hai caporegime tham dự. Hagen có bốn phận cho họ biết tất cả sự tình về cuộc đại hội. Đúng 10 giờ Ông Trùm chỉ thị hai thủ hạ cao cấp, thân tín nhất:

– Hôm nay tôi đã đề nghị hòa bình. Tôi đã lấy danh dự cam kết không đánh, không trả thù nhưng xét vì có mấy người

anh em chẳng đáng tin lắm nên hai người cứ phải ra lệnh cho thuộc cấp thủ thế sẵn, chớ để chúng đánh úp. Thế nào... đã cho mấy thằng con tin về chưa?

Hagen xác nhận:

– Về nhà là cháu phôn liền cho Clemenza.

Ông Trùm quay sang lão mập thì lão cho hay:

– Tôi đã để chúng về rồi. Coi, tôi vẫn thắc mắc dân Sicily mình đâu có những tốp đàn độn, ù lý như mấy thằng Bocchicchio này? Chúng thực vậy... hay làm bộ?

– Chúng vậy đó... ù lý mới ăn tiền chớ? Miễn có tiền là ngon... chớ không đàn độn, ù lý có hơn gì đâu? Thực ra cánh Bocchicchio cũng chơi được, không gây

chuyện lộn xộn. Nhưng máu Sicily thì bọn chúng... hết sạch rồi!

Buổi họp tối gần như để nói chuyện chơi. Hết bắn nhau thì đỡ lo rõ, mọi người cũng nhẹ thở. Ông Trùm đích thân rót rượu, pha rượu cho từng người và đốt điếu xì-gà...

– Tôi muốn chúng mình quên luôn vụ thằng Sonny, kể như qua hẵn rồi, không bới móc ra nữa. Mình sẽ làm ăn thân thiện với bọn chúng, nếu họ có tham lam một chút, chia phần mình ít một chút cũng lờ đi. Dù có bị khiêu khích mình cũng thủ thế, nhất định không xé rào cho đến ngày Michael an toàn trở về đã. Vấn đề Michael phải đặt hàng đầu, nếu nó về là phải an toàn tối đa, không có gì có thể gây phiền phức.

Mình lo là lo bọn cớm kiếm chuyện... chứ Tattaglia, Barzini đâu có gì đáng sợ? Đáng ngại nhất là bọn cớm không chịu bỏ qua vì tất cả mật báo viên đều đồng tình xác nhận chính Michael bắn. Hồ sơ nào cũng ghi rành rẽ như vậy thì ai dám thay đổi... biến có thành không? Đã chắc chắn vậy thì không nhân chứng họ cũng làm. Bằng không mình thủ tiêu nhân chứng thì quá dễ rồi. Chỉ có thằng bồi bàn và một thằng ngồi bàn bên, có thể là thực khách hay là người của Sollozzo. Dĩ nhiên mình sẽ nhờ Ngũ đại gia đình cùng vận động để bọn cớm đổi ý định bằng cách bảo mấy thằng mật báo viên cho tin... bẻ lái sự việc hay dựng ra một cốt chuyện khác. Mấy người anh em mình sẽ làm giùm... nhưng vẫn chưa đủ. Mình phải tạo dựng một cái gì đó để không bao giờ Michael bị dính dấp trở lại vụ Sollozzo – Mc Closkey nữa kia. Phải

tính xong hẳn... bằng không Michael trở về bất lợi. Anh em thì nghĩ coi có cách gì hiệu nghiệm không?

Con người ta ai chẳng một lần lầm lỡ? Tôi cũng vậy. Bây giờ tôi muốn sống biệt lập, tôi không muốn bị ai mở cửa sổ ra ngó sang sân nhà mình, dù xa cả cây số. Tôi phải mua hết số đất quanh cư xá này rào kín lại canh gác thường trực, kể cả chòi canh nữa.

Cư xá này sẽ được bảo vệ như một pháo đài, xin thông báo anh em hay từ giờ tôi không ra văn phòng làm, kể như bán-hưu-trí. Thà làm vườn trồng nho chơi đến mùa cất rượu. Tôi ở hẳn trong nhà, chỉ gặp dịp quan trọng lắm lắm mới phải bước chân ra... mà ra dĩ nhiên phải đề phòng, hộ tống cẩn thận. Anh em nhớ rằng tôi không chuẩn bị, âm mưu gì hết. Tôi chỉ thận trọng, vì trên đời này tôi kỵ

nhất ẩu tả, bừa bãi. Đàn bà con nít làm bừa còn được, đàn ông không thể! Nói gọn lại những gì phải làm ta cứ việc tiến hành đều đặn, từ từ để khởi kinh động đối phương mất công.

Về công việc thì Tessio, Clemenza, Hagen... ba người sẽ lần lượt mỗi người mỗi việc làm thay tôi. Giải tán băng Sonny, cho nhập vào hai băng còn lại, các cánh khác biết ngay mình thực lòng muốn hòa. Công việc của Tom là chọn vài ba đứa cử đi Las Vegas điều tra tình hình dưới đó. Chính mi cũng xuống coi thằng Fred làm ăn ra sao mà thiên hạ đồn là tao có gặp nó dám không nhận ra. Nghe nói hồi này nó làm đầu bếp được rồi và mê gái tối ngày chạy theo mấy con nhãi non. Thực ra hồi ở nhà nó đứng đắn, đàn ông hoàng lắm nhưng thằng Fred

không thể làm ăn nghề này. Không bao giờ!

Hagen thử đưa ý kiến:

– Hay là mình đưa Carlo xuống dưới đó? Bể nào nó cũng dân Nevada thì ở Las Vegas nó phải là thổ công.

– Không được. Phải có một đứa ở lại gần gũi bà ấy chứ? Có mấy đứa con ở xa hết sao? Tao muốn cho vợ chồng tụi nó một căn ở hẳn trong cư xá để Constanzia gần gũi mẹ nó. Thằng Carlo có thể cho một việc gì kha khá hơn. Có lẽ lâu nay tao hơi khe khắt với nó. Nhà này bây giờ đâm hiểm con trai quá. Mi xách thằng Carlo ra khỏi ngành cờ bạc, thấy nó vô làm nghiệp đoàn thử coi. Công việc toàn giấy tờ, chỉ cần cái miệng. Mà thằng Carlo thì nói hay lắm.

– Dạ được, cháu với Clemenza sẽ lo cử người đi Las Vegas ngay. Bác có muốn cháu kêu thằng Fred về chơi một vài ngày?

Ông Trùm lắc đầu quầy quậy. Nói về Carlo ông chỉ có ý mỉa mai nhưng vừa nhắc đến tên Fred là quắc mắt lên:

– Ủa, gọi cái thằng ấy về làm gì? Nhà đầu có cần một thằng nấu bếp, bà vợ tao còn làm được mà? Để nó y chỗ!

Thấy Ông nổi sùng, cả ba người đâm nhột nhát. Không thể ngờ Fred bị bố ghét tới cỡ đó. Tất nhiên phải có một lý do gì họ chưa biết đấy thôi. Ông Trùm gật gù:

– Năm nay tôi có ý trồng thêm ít luống cà-tô-mát, ít gốc ớt xanh để nhà ăn không hết biểu anh em lấy thảo. Tuổi tôi bây giờ cần nghỉ ngơi thật. Công việc

kể như xong, cứ thế mà làm... anh em uống rượu nữa không?

Biết hiệu tiễn khách họ đứng dậy hết. Hagen đích thân đưa hai lão caporegime ra xe, hẹn ngày giờ gặp nhau để thanh toán công việc. Nó lập tức trở lại văn phòng vì biết thế nào ông già cũng có một vài điều muốn dặn riêng. Quả nhiên lúc nó vô ổng đã tháo ca-vát, cởi áo vét nằm dài ra đi-văng. Khuôn mặt đanh thép giờ mệt mỏi rõ. ổng đưa tay trở chiếc ghế:

– Nào, mi là consiglieri của tao. Mi thấy tao xử sự bữa nay thế nào, có gì mi thấy cần phản đối không?

Suy nghĩ một lát Hagen đáp:

– Phản đối thì không... nhưng cháu vẫn thấy có một cái gì gượng gạo, không

hạp với chủ trương đường lối của bác xưa nay. Bác nói bỏ qua không truy vấn đến cái chết của Sonny, không trả thù nhưng cháu không tin. Bác lấy danh dự cam kết hòa bình, cháu biết bác sẽ giữ lời. Nhưng cháu không thể tin là bác cho phép bọn chúng tọa hưởng chiến thắng như chúng tưởng bỏ sáng nay. Vở kịch bác dựng từ đầu đến đuôi cháu không đoán biết nổi thì làm sao đồng ý hay phản đối?

Nét mặt Ông Trùm tươi tỉnh, hể hả:

– Khá lắm! Mi hiểu tao hơn bất cứ một người nào thật! Mi không có máu Sicily nhưng tao quả đã không uống công dạy dỗ. Mi Sicily chính cống! Mi nhận xét đúng, giải pháp tao đã có và tao tin mi sẽ hiểu trước khi vở kịch hạ màn. Mi thấy không, bọn chúng phải tin lời tao, tao sẽ giữ đúng y lời nghĩa là hoàn toàn không gây sự. Vấn đề quan trọng là làm sao đưa

được Michael về gấp. Mi đặt trọng tâm công tác, hết sức chú ý một việc gì đó. Ráng tìm đủ mọi khía cạnh hợp lý hợp pháp để làm bằng được, tiền bạc không thành vấn đề. Tuyệt đối không thể chấp nhận sơ sót. Mi thử tiếp xúc những tay cừ nhất về hình luật coi? Để tao nói với vài ông tòa quen lớn mi tới gặp riêng họ. Điều cần nhất là phải cảnh giác, chớ để bị lọt vào tròng.

– Đúng vậy. Mình không ngại vụ nhân chứng, dù thú thiệt... hay thú nặn ra. Mà phải tính trước bọn cảnh sát chơi ngang. Chúng dư sức bắt rồi lờ tay nổ súng hay sắp đặt một vụ vượt ngục. Một vụ tự sát trong xà lim... hay tù giết tù thì dễ quá! Do đó, nếu để Michael về thì không thể có vấn đề câu lưu hay tình nghi...

– Vậy đó. Tao biết chứ? Khó khăn lắm... nhưng mình phải ráng làm ngay. Chân chờ nguy hiểm vì tình hình bên Sicily cũng gay cấn lắm. Đám trẻ mới lên đầu chịu để mấy đàn anh lớn nắm đầu mãi? Mấy Ông Trùm già cũng chịu không nổi bọn dân chơi mới bị trục xuất từ Mỹ về. Họ găng nhau lắm nên Michael dám kẹt ở giữa. Tao đã lo sắp đặt trước để nó tạm thời không lo ngại nhưng tình hình này làm sao kéo dài mãi? Đó là một trong những lý do tao phải cầu hòa. Thằng Barzini có bồ bịch ở bên ấy và bọn chúng đã đánh hơi ra Michael. Tao phải cầu hòa lẹ lẹ để đảm bảo sinh mạng thằng con tao chứ? Chắc mi hiểu chẳng có cách nào khác, phải không?

Có thể chứ! Phải có chỗ kẹt này Bố Già mới phải ra công dụng vớ. Bây giờ Hagen hết thắc mắc, nhưng nó vẫn

không hỏi ông lấy tin tức đâu ra, ai cho biết. Nó quay sang vấn đề khác:

– Chùng gặp cánh Tattaglia sắp đặt công việc làm ăn... cháu có phải đặt điều kiện là đám đàn em trung gian của tụi nó phải hoàn toàn không có “phích”? Sơ sẩy ra tòa mà “phích” cả đồng thì làm sao mà xử nhẹ được? Ai dám?

– Nếu chúng biết điều thì phải tính trước vụ đó. Mi nêu ra nhưng không đặt điều kiện. Nếu chúng xài một thằng án tích đẩy mình thì ra tòa lãnh đủ ráng chịu. Mình trợ giúp tối đa thật nhưng gặp ca này thì khỏi kêu ca, oán trách. Làm gì thằng Barzini chẳng biết, khỏi cần nói! Mi thấy có cá nhân nó dính vô vụ này không? Hoàn toàn zê-rô, hoàn toàn vô can! Nó là tốp người có ăn mới nhào vô, tuyệt đối khỏi may rủi. Barzini có theo phe thua bao giờ?

– Ra nó đứng sau lưng Sollozzo và Tattaglia từ hồi nào đến giờ?

Ông Trùm gật đầu:

– Mi nhớ Tattaglia chỉ là lão điểm già, ma cô. Súc mấy dám chơi thằng Santino? Tao biết vậy nên không cần biết thêm nữa. Biết có thằng Barzini đằng sau cũng đủ.

Hagen lập tâm ghi nhớ điều này. Quả tình Bố Già vừa mở mắt cho nó thấy nhiều điều nhưng trên hết vẫn còn một cái gì ổng không nói, nó có thể đoán biết nhưng không thể hỏi. Hagen lên tiếng chào, tính quay ra thì Ông Trùm dặn thêm:

– Ngoài vụ Michael mi phải để hết tâm trí lo cho nó còn một vụ này nữa.

Mi liên lạc với người của mình đảng Bưu điện, yêu cầu tháng tháng gởi cho mình một bản thống kê tất cả mọi liên lạc điện thoại, gọi tới gọi đi của Tessio, Clemenza nghe? Tao không nghi kỵ gì, có đời nào hai lão ấy phản mà lo? Nhưng mình biết trước được một chuyện gì trước khi nó xảy tới đâu có hại?

Hagen gật đầu đi ra. Gớm thật, không hiểu Bố Già có cử người bí mật giám thị chính nó, ngay cả nó nữa không? Có đời nào! Có ý nghĩ vậy là nó đã bậy quá! Điều Hagen biết chắc chắn nhất là trong bộ óc ghê gớm của ông phải có cả một kế hoạch tinh vi đang dàn sẵn để chờ tất cả những gì phải xảy ra. Một sự sắp xếp lâu dài, một cuộc rút lui “chiến thuật” nhàn nhả. Tất cả đều nhằm vào một ngày nào

đó, một ngày nói chuyện phải quấy lần chót và cái một. Có một điểm đen lấp ló chẳng ai biết, chẳng ai nghi. Bố Già lơ như không, ngay Tom Hagen cũng đâu dám hỏi?

